

**VNÚTORNÝ PREDIKTOR
ZSSR**

Mŕtva voda

Od „sociológie“ k životarečeniu

**Zväzok I
Dejinno-filozofická
štúdia**

**Kitež
Mocenské sídlo Ruska
2011**

Strana, rezervovaná pre typografické údaje.

© Publikované materiály sú dedičstvom ruskej kultúry, a preto nikto voči nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade, ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na základe zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu, každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať (*aj na komerčné účely*) tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý, kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, tak pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickou“ mimoprávnou odplatou.

OBSAH

<i>Predslov k aktuálnemu vydaniu</i>	5
SLOVO K ČITATEĽOVI	15
ÚVOD	20
I. GLOBÁLNY DEJINNÝ PROCES AKO ČIASTKOVÝ PROCES V GLOBÁLNO M EVOLUČNOM PROCESE BIOSFÉRY	42
II. GLOBÁLNY DEJINNÝ PROCES	57
III. DOSTATOČNE VŠEOBECNÁ TEÓRIA RIADENIA	85
IV. RIADENIE V GLOBÁLNO M DEJINNO M PROCESE	86
V. RUSKO (ZSSR) V GLOBÁLNO M DEJINNO M PROCESE	115
VI. EURO-AMERICKÝ KONGLOMERÁT A BLOKY V GLOBÁLNO M DEJINNO M PROCESE: TENDENCIE ROZVOJA	136
VII. «VÁŠNIVOSŤ»: BIOLÓGIA A INÉ VZÁJOMNE VLOŽENÉ PROCESY	187
VIII. ČO SA STALO JASNÝM NESKÔR	214
Teológia ruskej civilizácie (doplnenie z r. 2000).....	275

Predslov k aktuálnemu vydaniu

„Mŕtva voda“ bola sformovaná vo februári až júni 1991 ako «výťah» (zhrnutie) z našich predchádzajúcich pracovných materiálov, nazvaných „Rozhermetizácia“¹. Pri jej písaní bol vytýčený **cieľ nedopustiť rozpad ZSSR a s tým súvisiace problémy**, v domnienke a nádeji, že vládnuca stranicko-štátna a vedecká „elita“ sa spamätá alebo zľakne, a nájde v sebe silu a mužnosť, aby zmenila smerovanie a koncepciu reforiem v našej krajine. Tento cieľ dosiahnutý nebol. A až po štátnom krachu ZSSR, už v roku 1991, bola „Mŕtva voda“ vydaná s nákladom 10 000 výtlačkov.

Mnohí jej čitatelia nepoznajú skutočnú históriu vzniku tejto práce a preto vravia, že „Mŕtva voda“ je napísaná grobiansky hrubým jazykom, bez akejkoľvek úcty k čitateľovi. No spočiatku táto práca, ktorá sa neskôr stala všeobecne dostupnou knihou, vôbec nebola určená pre široké publikum, ale pre vedenie Inštitútu USA a Kanady AV ZSSR, ktorých „intelektuálnym“ lídrom sa úspešne darilo formovať mienku vysokých činiteľov ZSSR ohľadom ďalšieho smerovania vnútornej a vonkajšej politiky strany a štátu vo všetkých oblastiach činnosti. Aj oni nesú priamu vinu a sú zodpovední za štátny krach ZSSR a následné problémy spoločnosti.

Spočiatku „Mŕtva voda“ predstavovala takzvanú «nezavislú expertízu»² správy na tému vedecko-výskumnej práce **„Vypracovanie koncepcie strategickej stability a dynamiky rozvoja scenárov možnej spolupráce za podmienky zachovania parity perspektívnych stratégií svetových mocností na obdobie do roku 2005“**³, vypracovanej v Inštitúte USA a Kanady AV ZSSR v roku 1990 (*Technické zadanie na túto vedecko-výskumnú prácu podpísal po námestníkovi ministra obrany vtedajší zástupca riaditeľa tohto inštitútu A.Kokošin*). Primerane adresátovi bol

¹ Prvá hlava „Rozhermetizácie“ bola zverejnená v roku 1997. Okrem toho, v roku 2002 bol zverejnený § 8 piatej hlavy „Rozhermetizácie“ *Trockizmus-„Leninizmus“ uchvacuje „moc“*.

Tieto i všetky ďalšie v texte spomenuté materiály Koncepcie spoločenskej bezpečnosti (KSB) možno nájsť na stránke www.dotu.ru (v českom a slovenskom jazyku na <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>), ktoré sú šírené na kompaktných diskoch v zostave Informačnej bázy Vnútorného Prediktora ZSSR. (*Poznámka r. 2003*).

² T.j. expertízu vypracovanú ľuďmi, ktorí nie sú viazaní kolektívnym ručením mafiózneho alebo korporatívneho charakteru v rôznych sférach činnosti.

³ Ako vidno už z názvu správy „vizionári“ z Inštitútu USA a Kanady sa zmýlili vo východiskových údajoch pri zadávaní tejto vedecko-výskumnej práce: v roku 1990 už žiadna parita neexistovala.

zvolený aj názov nie knihy, ale *expertnej analýzy* jednej zo správ menovaného inštitútu: „**Ako by ste mali reorganizovať B'nai B'rith**“ (**Organizačná platforma KSSZ – Komunistickej strany sovietskeho zväzu**), ktorý znel podobne ako práca V.I.Lenina „Ako by sme mali reorganizovať Rabkrin“¹. Náklad brožúry tejto expertnej analýzy tvorilo 5 strojopisných exemplárov, z ktorých bolo skopírovaných ešte niekoľko xeroxových exemplárov.

Bol to pokus vkliniť sa medzi „elitárny“ aparát riadenia ZSSR a *skutočných* pohlavárov biblickej civilizácie (tzv. globálneho prediktora), s cieľom preseknúť kanály riadenia zo strany prediktora, a bez sprievodných katastrof pristúpiť k transformácii pseudosocializmu na normálnu spravodlivú ľudskú spoločnosť. Tento pokus nebol korunovaný úspechom, pretože jedni nevníмали, a druhí v tom čase už „vykonali stávky“ v globálnej hre, ktorých sa nevzdali.

Táto expertíza bola vydaná po štátnom krachu počas cenzúrno-ideologických zmätkov r.1992. Prvotný názov, smerovaný ku *konkrétnemu* adresátovi, bol vo vydaní r. 1992 nahradený charakteristikou samotnej knihy z poslednej vety jej doslovu (*vo vtedajšej tretej brožúre*). V takejto podobe sa „Mŕtva voda“ stala dostupná širokej čitateľskej verejnosti. To, že bola vydaná ako kniha, a stala sa v podstate široko dostupnou, bolo následkom krachu vtedajšej štátnosti a rozloženia ZSSR. Takto bol zverejnený materiál, ktorého osudom, pri zachovaní vtedajšej štátnosti alebo nekatastrofickom priebehu spoločenských zmien, by bolo stratiť sa v archívoch ÚV KSSZ, štátnych bezpečnostných služieb a „Štátnej kontroly Štátneho dozoru“.

„Elita“ svojim typom psychiky predstavuje nevoľníkov, samolúbych arogantných otrokov. Nevoľník reaguje výlučne na pánovo veliteľské okríknutie; ako v ňom prebudiť dôstojnosť človeka? a zachovalo sa v ňom vôbec to, čo treba prebudiť? — to sú otázky, na ktoré nepoznáme inú odpoveď, ako: *nevoľník si sám musí spomenúť, že pôvodne je slobodným človekom a má sa správať v súlade s ľudskou dôstojnosťou. Potom sa aj druhí ľudia budú k nemu správať ľudsky.*

Ak okríknutie nezabralo, netreba sa hneď klamať nádejou, že „Mŕtva voda“ (*napísaná úctivo a zdvorilo ku každému, kto je v nej osobne spomenutý z vtedajšej „elity“ a preplnená pokorným titulovaním „Vaše*

¹ Tzv. Robotnícko-roľnícka inšpekcia. Ide o systém silových orgánov vedených Národným komisariátom, zaoberajúci sa štátnou kontrolou za ranného obdobia soviетov v r. 1920-1934. Jedným z Leninových cieľov tejto práce bolo pravdepodobne znemožnenie koncentrácie moci do jediných rúk – pozn. prekl.

*Veličenstvo*¹) bola buď vypočutá, adekvátne pochopená a s vďačnosťou prijatá v aparáte na vykonanie, čo by národom ZSSR umožnilo vyhnúť sa mnohým nepríjemnostiam; alebo, že by Akadémia Vied, pri narazení v nej na chybné názory, vypracovala dokonalejšiu a zrozumiteľnejšiu dlhodobú koncepciu života spoločnosti.

M.S.Gorbačov a celá banda (*ako aj ich predchodcovia a následníci*) dostali viac než dosť vľúdnych a dobromyselných listov od množstva sovietskych ľudí, ktorí sa k lídrom strán a štátnych orgánov správali s hlbokou úctou a dôverou, a písali im desaťročia v úprimnom naivnom presvedčení, že vláda voľačo nevidí, nepozná a nechápe. Mnohí pracanti, stranícki i nestranički, ktorí si nevložili do vrecka nič navyše, dokonca aj keď na to mali zákonný nárok, sa roky snažili priviesť lídrov krajiny k rozumu, zatiaľ čo tí si budovali svoje kariéry; písali maximálne srdečne a úctivo (*bez toho negatívneho postoja k celej sociálnej „elite“ a jej pánom, ktorý je vyjadrený v „Mŕtvej vode“*), no „elitárni“ chrapúni na nich proste kašľali a robili si z nich posmešky vo svojom úzkom kruhu „komunizmu“ za stenami Kremľa a ohradami bezpečných haciend. A v „Mŕtvej vode“ im bolo povedané: „Kuš!“ — na čo oni takisto nedbali, takže zbytočne...

Ak by „Mŕtva voda“ od začiatku bola adresovaná širokej verejnosti, ktorej každodenný profesionalizmus je uplatňovaný mimo sféru štátneho a národohospodárskeho riadenia, mimo sféru žurnalistiky a sociologických vied, tak by bola napísaná v inom emočno-významovom režime.

Problém Ruska spočíva v tom, že za posledných tisíc rokov sa takmer všetci (*až na zriedkavé výnimky*) stali natoľko „nesmelými“, a v podstate *zbabelými*, že sa zdráhajú verejne nazvať hlupáka hlupákom, podliaka podliakom, parazita parazitom, a riadiac sa pravidlami „slušnosti“ predstierajú, že naozaj nechápu kto je hlupák, kto podliak, kto parazit a kto pokrytec. A väčšia časť výhrad ohľadom hrubosti jazyka „Mŕtvej vody“ sa spája s touto osobitosťou spôsobu myslenia, prevládajúceho v ruskej kultúre, v ktorej kladne vyobrazovaný podliak môže všetko, a pravdu o ňom (*ani súkromne, ani verejne*) povedať nesmieš... **S týmto je čas už skončiť. Treba všetko nazývať pravými menami.**

Preto ak niekto štýl „Mŕtvej vody“ vníma boľavo, tak nech nájde mužnosť zbadat' v sebe samom tie „elitárne“ **démonické** ambície, možno neuspokojené v reálnom živote, do ktorých cielene udiera

¹ Označenie titulu funkcie štátnym výnosom vo filme „Ivan Vasiljevič mení profesiu“. (Poznámka r. 2004)

informácia „Mŕtvej vody“. Alebo nech sa oslobodí od modloslužby svojím idolom, ktorí sú v „Mŕtvej vode“ zahrnutí.

Druhá časť nespokojných vyčíta autorom „Mŕtvej vody“ «neruskosť» ich jazyka¹. V skutočnosti sa v „Mŕtvej vode“ na jednej strane textu nachádza omnoho menej cudzích slov, než je tomu v inej literatúre, zasvätenej problémom sociológie a histórie. Pričom mnohé neruské slova sa do jej textu dostali buď pri citovaní («*akmatická fáza*», «*etnos-persistent*», «*komplementárnosť*», «*diachronická chronológia*» — *to je zo slovnej zásoby L.N.Gumiljova, idola mnohých ruských aj neruských eurázijských-mnohonacionalistov*), alebo ako znaky epochy («*pluralita názorov*», «*medziregionál²*» atď.). V našom vlastnom rozprávaní sa vôbec nevyskytujú slová s koreňom cudzím pre systém dnes v RF prevládajúceho ruského jazyka, slová ako: «*objektívizácia*», «*ontologizácia*», «*reflexívna*», «*relevantnosť*», «*explikácia*», «*heterarchický systém*», «*imanentný*», «*paradigma*», «*metafyzický plán*», «*mentálnosť*» atď. «*renyxa*»³, ktorých používaním uhrančivo hreší ruskojazyčná inteligencia, prestávajúca chápať samú seba. Keďže sa cudzia terminológia rôznych oblastí poznania v jazyku udomácnila, bolo ju tiež *nutné* používať, pretože jej zmena na akúkoľvek inú terminológiu by bol spoľahlivý spôsob ako znemožniť chápanie čitateľovi, vychovaného na tejto, už udomácnenej, terminológii.

Druhá vec je, že v „Mŕtvej vode“ sa vyskytujú známe slová v neznámych slovných spojeniach («*zmena logiky sociálneho správania*» *a pod.*), tu sa nedá nič robiť: ak príde reč na tie javy, ktorým tradičná sociológia nevenuje žiadnu pozornosť, tak čitateľ, ktorý sa s nimi stretne, ich bude musieť pochopiť samostatne, aby si vo svojom vnútornom svete vytvoril obraz toho javu, na ktorý ukazuje neznáme spojenie známych slov. Ak by sme však kvôli poukázaniu na tieto javy vymysleli úplne nové slová, tak ich zmysel by zostal pre väčšinu ľudí nepredstaviteľný.

Okrem toho hustota kompresie zmyslu v prepočte na jednu stranu textu je vyššia, ak používame dlhé súvetia. Keďže pri písaní „Mŕtvej vody“ bolo od začiatku cieľom ušetriť čas a prostriedky na strojopis (*aby sa zákazníkovi neposielali hrubé rukopisy?*), tak to predurčilo aj štýl výkladu.

¹ Podobné námietky boli vyjadrované aj neskôr. Odpovede na ne sú dané v knihe VP ZSSR „Jazyk náš: ako objektívna danosť aj ako kultúra reči“. (Poznámka r. 2004).

² Dobový výraz: člen Medziregionálnej skupiny národných poslancov ZSSR.

³ Ak ruské slovo „čepucha“ («*чепуха*», v preklade „nezmysel“) napíšeme v azbuke malým ručným písmom — *ченуха*, tak v latinke ho bude možné prečítať ako „renyxa“, čo je nezrozumiteľné slovo, ktorého význam nenájdeme v žiadnom slovníku. Na tomto postavil A.P.Čechov námet jednej zo svojich poviedok.

Pochopiteľne ten, kto si zvykol premýšľať v citoslovciach a trojslabičných vetách, nie vždy dokáže zrazu prekonať a pochopiť vetu na štvrt' strany. No ak napriek tomu chce pochopiť, o čom sa hovorí v „Mŕtvej vode“, tak si bude musieť spomenúť, ako ešte na základnej škole preberali zloženie vety: druh vety (*prirad'ovacie súvetie s hlavnými vetami, alebo podrad'ovacie súvetie s hlavnou a vedľajšou vetou atď.*), podmet, prísudok, prívlastok, príslovkové určenie atď. T.j. všetko potrebné na pochopenie dlhých súvetí už v sebe má; druhá vec je, že to nepoužíva, a žije v zhone krátkodobých činností, určených citoslovcami a trojslabičnými vetami.

Čo sa týka zmyslu, samotného obsahu, tak „Mŕtva voda“ (*dokonca aj vydanie r. 1992*) je stále na vyššej úrovni, než hociktorá publikácia jej kritikov, zaoberajúca sa rovnakou problematikou. Je v nej povedané veľa, no ešte viac toho obsahuje implicitne medzi riadkami v súlade s princípom komplementarity informácie. A v tom je jej prednosť, pretože bezpečnosť každého, kto s ňou prichádza do styku, závisí od toho, *nakolko sa jeho celkové vnútorné i navonok viditeľné správanie zhoduje so vzájomnou podmienenosťou toho, čo je napísané priamo i medzi riadkami* v „Mŕtvej vode“.

Počas prípravy súčasného vydania bola časť textu vydania z r. 1992 prerozprávaná nanovo, a pritom bola odkrytá aj časť toho, čo zostávalo dovtedy zamlčané. Tieto zamlčania nepredstavujú hermetizmus ani ezoterizmus, ktoré majú za cieľ zatajiť informáciu v inotajoch a symbolike. Ide o to, že v princípe nie je možné vytvoriť informačný systém na nosičoch s obmedzenou kapacitou, v ktorom by bolo všetko priamo (*explicitne*) vyjadrené; vždy bude obsahovať aj niečo zamlčané (*implicitnú informáciu*).

Vždy je ale treba dbať na to, aby princípy vkladané do systému explicitne, boli podporované princípmi zavedenými doň implicitne, a tým skôr, aby oboje ladili s objektívnymi procesmi v nadradených objemnejších systémoch. V prvom vydaní „Mŕtvej vody“ sa tento štýl výkladu podarilo udržať na dostatočne vysokej úrovni, hoci obsahuje aj chyby: napríklad, Odeskému vojenskému okruhu na začiatku Veľkej Vlasteneckej vojny nevelil I.J.Petrov, a zóna Panamského prieplyvu aj s Panamou bola časťou Kolumbie, a nie Mexika.

V súčasnom vydaní v novej úprave zahŕňa úvod Zväzku I aj tretiu kapitolu. Pritom je nanovo, oveľa podrobnejšie vysvetlená Dostatočne všeobecná teória riadenia (DVTR). Do Zväzku I je navyše pridaná ôsma kapitola, v ktorej sú objasnené otázky, ktoré v predchádzajúcich vydaniach „Mŕtvej vody“ ostávali nezodpovedané.

V Zväzku II je prepracovaná časť o zobrazení Plnej funkcie riadenia v štátnych a neštátnych štruktúrach samoriadenia spoločnosti a ekonomická časť. Z ekonomickej časti je odobratá veľká časť pôvodného

textu, avšak teraz je v nej ukázaný východ z abstrakcionizmu DVTR a «čírej» matematiky do oblasti organizácie praktického riadenia národného hospodárstva na základe metrologicky preukázateľného matematického modelu. Táto časť poskytuje ešte jednu formu výkladu DVTR (*metódu dynamického programovania*) a v podstate zjednocuje oba zväzky. Zvyšný text sa menil iba štylisticky a opravovali sa očividné chyby a preklepy (*súbory, na základe ktorých sa pripravovalo súčasné vydanie, vznikali skenovaním minulých vydaní, vytlačených ručnou typografickou sadzbou podľa strojopisných textov, preto sa ospravedlňujeme, ak v texte ostali nejaké chyby zo skenovania alebo nespozorované preklepy*). Všetky poznámky pod čiarou boli pri príprave aktuálneho vydania, fakticky druhej redakcie „Mŕtvej vody“, zahrnuté do textu (*neskoršie poznámky pod čiarou sú označené rokom ich vloženia*). V texte DVTR sú vložené spresnenia a doplnenia, čiže je uvedená vo verzii r. 2011 základnej úpravy z roku 2003.

„Mŕtva voda“ bola písaná *pomaly*: v priemere nie rýchlejšie ako päť knižných strán za deň. Prax ukazuje, že vo väčšine prípadov aj čítanie *s pochopením v nej povedaného* neprebíha rýchlejšie, ako bola písaná, hoci samotné texty je možné prečítať (*v zmysle «nahrať» do pamäte*) oveľa rýchlejšie...

A hoci za posledných 20 rokov nestratila na aktuálnosti (*prvé vydanie bolo dokončené koncom júna 1991*), aj tak treba mať pri čítaní na pamäti, že „Mŕtva voda“ je dokumentom danej epochy. Od tej doby sa zmenil nielen svet, ale v chápaní množstva otázok a ich vzájomných súvislostí sa posunul ďalej aj VP ZSSR.

19. marec — 9. apríl 1998

Spresnenia: 26. november 1998; 17. január 1999;

2. apríl 2003;

27. máj 2011

V aktuálnom vydaní je do ôsmej kapitoly Zväzku II vložené doplnenie, spresňujúce názory na teologické otázky. V Zväzku II sú do časti zasvätenej informačnej bezpečnosti pridané tri neočíslované obrázky, ktoré kopírujú obrázky 1 až 3 zo Zväzku I. Vo zvyšnej časti predkladaná redakcia kopíruje text Petrohradského vydania „Mŕtvej vody“ z r. 1998 s korekciou nájdenej preklepov a miestami zmenenou štylistikou.

21. november 2000

Okrem toho, v aktuálnom vydaní sme upustili od šušlavo-nezmyselného (*súčasného ruského*) „pravopisu“, ktorý sme dodržiavali

v minulých redakciách. Pritom texty citátov sú ponechané v obyčajnom „pravopise“, aby zostali také, aké sú v origináli (*okrem zámeny «e» na «ë» v slovách tam, kde je to nutné*).

VYSVETLENIE Ohľadom gramatiky

Dnešný platný pravopis, nahrávajúci šušlavosti bežnej hovorovej reči, predpisuje pred sykavými a neznelými spoluhláskami v predponách «bez-», «voz-», «iz-», «raz-» nahrádzať znelé «z» neznelým «s», výsledkom čoho uvedené «morfémy» (predpony) v zložení slova strácajú zmysel. Keďže sa nám nepáči pravopis nedávajúci zmysel, tak sme vo svojich prácach začali prechádzať k pravopisu, ktorý zmysel vyjadruje. Z toho dôvodu je lepšie písať takto, napriek šušlavo-nezmyselnému „pravopisu“, ktorý všetkých učili v škole. Aj keď vnímanie rozdielov medzi znením starých hlások «e» a «ять», «и» a «і» sa dnes už vytratilo a chýbajú aj na klávesnici, tak na existenciu týchto písmen, ako nositeľov zmyslu, upozorňujeme podľa potreby, zachovávajúc ich vo väčšine prípadov pri písaní «e» a «и».

Okrem toho, v mnohých prípadoch v dlhých súvetiach možno v našich knihách naraziť na interpunkčné znamienka, ktorých umiestnenie nie je predpísané dnešnou gramatikou, ale ktoré je vhodné do textu umiestniť, lebo ich poslaním je oddeľovať rôzne zmyslové jednotky v zložení dlhých súvetí, čo má uľahčiť ich pochopenie. Rovnakému účelu (*spojeniu niekoľkých slov do jednej zmyslovej jednotky*) slúži aj priebežné podčiarkovanie textu a zvýraznenie jeho časti vo vete kurzívou.

O nutnosti prechodu k zmysel vyjadrujúcejmu pravopisu v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti sa možno dočítať v knihe „*Jazyk nás: ako objektívna danosť a ako kultúra reči*“ a konkrétne kapitoly: 2. „*Zmysel slov a zmysel reči*“ a 3.3.3 „*Kultúra reči v Koncepcii spoločenskej bezpečnosti*“.

27. február 2004
Preklad: január 2019

Voda Mŕtva

Od “sociológie” k životarečeniu

**Zväzok I
Dejinno-filozofická
štúdia**

SLOVO K ČITATEĽOVI

„Predovšetkým do lásky sa odievajte, tá je *súhrnom dokonalosti*“¹, — písal apoštol Pavol Kolosanom (3:14). Celovesmírna láska zjednocuje do harmónie celistvosť hierarchie Vesmíru. Ľudská „láska“, zaslepená vášňami a (alebo) ľútosťou, alebo nenaučená používať rozum jej daný, nepredvída následky svojich a cudzích činov, po prvé, *voči okoliu*, a po druhé, voči sebe, a rozosieva tak zlo. Takže: Láska mínus zodpovednosť za následky svojich činov nie je viac než dobromyseľnosť. A dobrými úmyslami, vychádzajúcimi väčšinou z úprimného srdca, je dláždená cesta do pekla; preto netreba stavať proti sebe horúce, chvejúce sa srdce a chladnú hlavu s pokojným rozumom, v ich jednote nie je nič skaleného ani špinou, ani zlom.

Každý rozum — individuálny alebo súborný — rieši v hierarchii Vesmíru predovšetkým **úlohy samoriadenia** (v hraniciach možností, poskytnutých hierarchicky vyšším objemnejším riadením), a **úlohy riadenia** vo vzťahu k hierarchicky nižším systémom. Tento všeobecný stav je správny jak voči každému človeku, tak aj voči rôznym ľudským spoločenstvám, počnúc rodinou a končiac celým ľudstvom. Všetci i každý jeden žije podľa toho, ako zvládajú riešiť úlohy riadenia a samoriadenia: dobre alebo zle; vychádzajúc buď z Lásky, alebo vychádzajúc zo žiadostivosti, kvôli ktorej utláčajú okolitý svet.

Aktuálna práca je pohľadom na dejiny (*viac-menej pamätné z pohľadu dnešného ľudstva*) z pozície Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. Dejiny pritom (*podobne ako matematika*) patria medzi presné vedy. Kým v matematike sa dajú robiť výpočty s presnosťou na jedno alebo viac čísel, tak každý dejinný proces môže byť opísaný¹:

- s presnosťou na bezmenný dav-národ² a „osobnosť“. Môže ísť o osobnosť vodcu, génia, veľkého a múdreho alebo malého a podlého,

¹ Nasledujúci fragment textu *o dejinách ako presnej vede* bol prepracovaný v r. 2004 s cieľom detailnejšieho objasnenia tejto otázky.

² Podľa definície V.G.Belinského: «Dav je skupina ľudí, žijúcich podľa tradície a uvažujúcich podľa autorít... Takýchto ľudí v Nemecku nazývajú *filistrami*, a kým sa v ruskom jazyku nenájde pre nich úctivý výraz, budeme ich volať takto» (V.V.Odincov, „Lingvistické paradoxy“, Moskva, «Prosveščenje», r. 1988, str. 33).

AK «filistra» nazveme rusky, tak je to *tlupár (člen davu)*. Jeho základnou charakteristikou je neochota a neschopnosť samostatne myslieť a dospievať k názoru, zodpovedajúcim reálnemu stavu vecí a smerovaniu priebehu udalostí. Takzvaná „elita“ je tiež dav-tlupa, no v niektorých otázkach oveľa informovanejšia, než prostý ľud. V davo-„elitárnej“ spoločnosti sčasti nie sú davom len takzvaní *znachari*,

Mŕtva voda

v závislosti od toho, z pozície *akej koncepcie* organizácie života spoločnosti (*spoločensko-politickej koncepcie*) sa pozeráme;

- pri zložitejšom variante opisu ostáva dav-národ stále bezmenný, no k osobnosti vodcu sa pridávajú ďalšie osoby (*stúpenci vodcu, jeho nepriatelia, stúpenci nepriateľov*). Sú to tzv. «historické osobnosti».

No keďže s «historickými osobnosťami» sú v živote a v ich činnosti spojení ďalší ľudia, patriaci do bezmenného davu v historickom opise dvoch vyššie uvedených typov, tak v predtým bezmennom dave-národe možno odhaliť rôzne záujmové strany. Niektoré z takýchto strán existujú počas krátkych období v rozpätí aktívneho života jedného pokolenia. No iné strany sa reprodukovujú v následnosti pokolení, prijímajúc medzi seba nových ľudí ako náhradu za tých, ktorí zomreli. Okrem toho možno v spoločnosti odhaliť aj rôzne druhy sociálnych skupín: spoločenské triedy; profesionálne korporácie; *v mnohonárodnej spoločnosti v hraniciach štátu ale aj v zložení celého ľudstva — národy a národnosti, národnostné menšiny*, atď. Vzhľadom nato môže byť dejinný proces opísaný:

- s presnosťou na konkrétne sociálne skupiny;

Spomedzi týchto sociálnych skupín sa špeciálne vyčleňujú tie sociálne skupiny, ktorých všetci predstavitelia sa zaoberajú prevažne politikou. Vzhľadom nato môže byť dejinný proces opísaný:

- s presnosťou na cirkevný rád alebo politickú stranu;

Avšak nie všetky takéto sociálne skupiny konajú vo verejnej politike otvorene, niektoré z nich sa taja pred spoločnosťou a robia zákulisnú politiku, alebo zaoberajúc sa ňou, snažia sa pritom na okolie robiť dojem, že sa nezaobierajú politikou, ale niečím iným (*napríklad, zbierajú kolekcie motýľov alebo sa zaoberajú «osobnostným rozvojom» svojich účastníkov*).

ktorí dokážu myslieť samostatne a vštepovať svoj názor rôznymi spôsobmi do psychiky okolitých ľudí v podobe ich vlastného názoru, alebo v podobe názoru bezchybných autorít, ktoré si sami vychovali kvôli tomu, aby ich autoritatívny názor bol následne prijatý davom. Práve preto sa spoločnosť, ktorá je tvorená dvomi druhmi davu riadeného „znacharmi“, nazýva v materiáloch Koncepcie spoločenskej bezpečnosti davo-„elitárnou“.

V danom prípade termín «dav-národ» nemá takýto špecifický zmysel, a označuje historicky sformované spoločenstvo ľudí, na pozadí ktorého a v súčinnosti s ktorým konajú takzvané «historické osobnosti». (Poznámka r. 2004).

Slovo k čitateľovi

Vzhľadom na tento faktor v dejinnom procese¹ môže byť dejinný proces opísaný:

- s presnosťou na globálne sprisahanie (napríklad mnohých generácií rímskych pápežov, ruských imperátorov, komunizmu, fašizmu, anarchizmu, homosexualizmu atď.);

Ale keďže sprisahania strategického zamerania bývajú mnohovrstvové (*to je užitočné pre prípad prezradenia, a tiež potrebné pre kanalizáciu nadbytočnej politickej aktivity nezasvätených a časti protivníkov cieľov sprisahania, ktorí boli napriek tomu zatiahnutí do sprisahania kvôli tomu, aby boli lepšie riadení a zároveň sa eliminovala ich činnosť voči cieľom hlavného sprisahania*), tak dejinný proces môže byť opísaný:

- s presnosťou na vnútorné «sprisahania v sprisahani», panujúce nad sprisahaniami nižších úrovní utajenia (*napríklad slobodomurárstvom² v Euro-Americkej regionálnej civilizácii*);

¹ Tí, ktorí si myslíte, že to tak nie je, tak čítajte: «Vzhľadom na *hypotetickú* možnosť tohto faktora...». (Poznámka r. 2004).

² «**MASONSTVO** (slobodomurárstvo) (z francúzskeho „*franc maçon*“ — *slobodný murár*) nábožensko-etické hnutie, vzniklo začiatkom 18. storočia v Anglicku, rozšírilo sa (v buržoáznych a šľachtických kruhoch) v mnohých krajinách, vrátane Ruska. Názov, organizáciu (združovanie v lóžach) a tradície slobodomurári prevzali od stredovekých cechov (bratstiev) staviteľov-murárov, čiastočne aj od stredovekých rytierskych a mystických rádov. **Slobodomurári sa snažili vytvoriť tajnú celosvetovú organizáciu s utopickým cieľom mierového zjednotenia ľudstva v náboženskom bratskom zväzku** (zvýraznené nami v citáte). Najväčšiu úlohu hralo v 18-tom a začiatkom 19. storočia. So slobodomurárstvom boli spojené jak reakcionárske, tak aj progresívne spoločenské hnutia» („*Sovietsky encyklopedický slovník*“, vyd. r. 1987).

Čo sa týka nami zvýraznenej vety v citáte [o čom takmer rovnakými slovami hovorí aj „Veľká sovietska encyklopédia“ (3. vyd., zv. 15, str. 447)], tak „Sovietsky encyklopedický slovník“ v podstate — priamo a nedvojzmyselne — hovorí, že činnosť slobodomurárstva spočíva v realizácii tajného celosvetového sprisahania.

Nakoľko je tento cieľ utopický? — to každý človek hodnotí sám v závislosti od toho, akými predstavami o riadení a akými riadiacimi zručnosťami sám disponuje; a tiež v závislosti od svojich možností, **po prvé**, analyzovať a chápať to, čo prebieha pred jeho očami a informácie z kroník o minulých udalostiach, a **po druhé**, účelne konať podľa vlastného chápania silou svojej vôle na základe slobodnej mravnej podmienenej voľby.

Autori všetkých nám známych učebníc dejepisu disponujú takými predstavami o riadení, že tému slobodomurárstva do svojich výkladov vôbec nezahŕňajú; a ak sa táto téma vyskytne v literárnych dielach školských vyučovacích programov (*napríklad, v románe L.N.Tolstého „Vojna a mier“ (správny preklad „Vojna a spoločnosť“), gróf Pierre Bezuchov sa stáva slobodomurárom; treba tiež vysvetliť: ruské slovo „mip“*

Mŕtva voda

Avšak ani so sprisahaniami to nie je tak jednoduché, pretože v každom skutočnom sprisahaní existuje vlastný «mozgový trust», ktorý zadáva ciele sprisahania, určuje spôsoby a prostriedky ich realizácie, kontroluje priebeh plnenia plánov a v prípade nutnosti ich koriguje; a existuje aj výkonná periféria. Vzhľadom na túto okolnosť, dejinný proces môže byť opísaný:

- s presnosťou na «mozgové trusty», tie najhlbšie v mnohovrstvových sprisahaniach;

Avšak aj celé ľudstvo, bez ohľadu na jeho reálnu alebo vymyslenú vnútornú štruktúru, je len časťou Sveta. A vzhľadom na túto okolnosť, netreba hneď zavrhať možnosť toho, že dejinný proces môže byť opísaný:

- s presnosťou na vzťahy pozemského ľudstva s inými civilizáciami, hierarchiou satana a **Kráľovstvom Boha — Tvorcu a Všedržiteľa** (Božím Zámerom)¹.

znamená „spoločnosť“; a slovo „мир“ znamená „mier“; nerozlišovanie pri písaní dvoch významovo odlišných slov je ďalším príkladom škodlivosti dnešného šušlavonezmyselného pravopisu) tak slobodomurárstvo a jeho činnosť charakterizujú v tom zmysle, ako aj autori uvedeného odseku v „Sovietskom encyklopedickom slovníku“: vraj sú to len romantickí idealisti, ktorí nemajú čo robiť a vlastnia prostriedky, tak len blbnú od ničnerobenia, pričom nevlývajú na nič podstatné v živote spoločnosti a politike; a ak aj vlývajú, keďže sú romantickí idealisti, tak ich vplyv je blahodarný.

O tom, že idealisti sú vyložene „romantici“, a nie *praktici, verní ideálom*; a že „romantici“ často nedisponujú absolútne žiadnymi zručnosťami, ktoré by im umožnili preniesť ich dobré úmysly do života, — **o tom každý, kto číta takéto nezmysly o blahodarnom vplyve idealistov-romantikov na priebeh dejinného procesu, by mal porozmýšľať sám**, a nespoliehať sa dôverčivo na komentáre, podobné tomu zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“. (Poznámka r. 2004).

¹ Pritom vyššie uvedené opisné kategórie (*ale aj ďalšie, nemenované*), ktoré môžu byť spojené s dejinným procesom ako takým pri jeho opise, nie sú faktami dejín. No fakty dejín s nimi súvisia cez príslušnosť ľudí k daným sociálnym skupinám alebo cez činnosť «historických osobností» alebo sociálnych skupín. Opisné kategórie, ak urobíme analógiu histórie *s matematikou ako presnou vedou*, vytvárajú priestor formálnych parametrov určitej rozmerosti, v súlade s ktorým môže byť dejinný proces interpretovaný ako rôznorodý proces. Inými slovami, historické rozprávanie s presnosťou na «historické osobnosti» a bezmenný dav-národ, je len primitívnym dvojrozmerným modelom reálnych dejín; vyčlenenie záujmových strán v bezmennom dave-národe nám už dáva trojrozmerný model dejín atď.

(Poznámka bola pridaná v r. 2004 v rámci zmeny hlavného textu s cieľom detailnejšieho vysvetlenia otázky dejín ako presnej vedy. Za ňou nasleduje text vo verzii r. 1998).

Slovo k čitateľovi

Tým, ktorí z rôznych príčin nie sú schopní uznať existenciu Boha — Tvorcu a Všedržiteľa a existenciu satana, môžeme len povedať, že jazyky národov nezvyknú uchovávať prázdne reči, pomyselné «zhluky slabík», ktoré neobsahujú žiadny zmysel. Preto si pri čítaní danej knihy pod Kráľovstvom Najvyššieho Pána Boha môžu predstaviť hierarchicky usporiadaný súhrn javov v prírode a v spoločnosti, disponujúci minimálne vlastnosťou udržiavania stability vývojových procesov bez vzájomného ničenia systémov rovnakého druhu v hraniciach jednej hierarchickej úrovne. A pod hierarchiou satana si môžu predstaviť len ďalší hierarchicky usporiadaný súhrn javov v prírode a v spoločnosti, disponujúci alternatívnou vlastnosťou antagonizácie všetkého a dopĺňajúci prvú hierarchiu javov do plnosti vnímania sveta ateistu.

Pri ľubovoľnej presnosti historických opisov sú možné aj chyby, tak ako sú možné pri výpočtoch s ľubovoľným počtom znakov. Čitateľ pri čítaní historických kníh tieto chyby tiež vníma s presnosťou do menovaných kategórií, ktoré sú vlastne rôznorodými prvkami historicky sformovaných systémov samoriadenia spoločnosti, ktoré *vždy* prebieha v prípustných medziach hierarchicky vyššieho (*voči ľudstvu*) objemnejšieho riadenia, s ktorým ľudstvo nežije v harmónii už dlhšie, než by malo. Teraz môžeme prejsť k samotnému predmetu výkladu.

ÚVOD

Ak by sa celý Vesmír zmenil na jeden štát, ako by bolo možné nastoliť všade rovnaké zákony.

K. Prutkov

V termínoch kvázivegy by aktuálnu prácu bolo možné nazvať „Všeobecné základy sociológie“. My však máme dôvod, aby sme termín **životarečenie** (*reč života*) dali do protikladu termínu «sociológia» a prešli od «sociológie» k **životarečeniu**.

Termín «sociológia» sa vzťahuje k dvom pojmom: socium = spoločnosť a logos = slovo. Keďže ľudský život prebieha v spoločnosti a máme **ruské slovo** „žiť“, tak miesto nezrozumiteľnej „sociológie“ treba používať jasne a jednoznačne pochopiteľné **životarečenie**, pretože všetky životné javy treba nazývať menami, ktoré vyjadrujú ich vnútornú podstatu.

Života-rečenie (*života reč*) je vnútrospoločenskou funkciou **ž-reče-stva**. Bude to očividné pre tých, ktorí si spomínajú že písmeno „Ж“ v staroslovianskej bukvici (*predchodca azbuky*) má názov «Žijete». Pojmový koreň **reče** (*reč, ako prejav mysle*) je prítomný v oboch slovách.

Expanzia mamonárskeho videnia sveta, neseného **kánonicky** biblickým židokresťanstvom a **formálne** rituálnym islamom, bola sprevádzaná miznutím žrečva zo štruktúry národných spoločností, ktoré nieslo národnú a mnohonárodnú konceptuálnu moc — najvyššiu moc pri prerozdelení plnej funkcie riadenia medzi špecializované druhy vnútrospoločenskej moci v procese samoriadenia spoločnosti. Monopol na konceptuálnu činnosť si po tomto vymiznutí dlho udržiavalo nadjudaistické a nadslobodomurárske „žrečvo“, ktoré sa svojimi činmi stalo pseudožrečvom, t.j. znacharstvom. A národné spoločnosti, ktoré stratili konceptuálnu samostatnosť riadenia, sa zmenili na ľahkomyseľné *stáda*, a v konečnom dôsledku miesto **životarečenia** dostali takzvanú sociológiu — pseudovedu. Jej nevedeckosť sa prejavuje najmä v tom, že **celá** súčasná civilizácia prežíva globálnu krízu **kultúry**: *generačný konflikt, organizované všetko-si-dovoľovanie (kriminalita), ekologické problémy, nacionalizmus prechádzajúci do nacizmu, problémy s odzbrojením atď.*

Ak by súčasná sociológia bola vedou, tak samoriadenie **spoločnosti**, väčšinou myslené dobre (*aspoň na úrovni deklarácií*), by z nej čerpalo

Úvod

a všetky tieto **problémy** by skrátka neboli. Mohli by vznikajú iba ojedinelé excesy, nepresahujúce rámec kompetencie **psychiatrie**. Pritom v základe sociológie by ležali prinajmenšom nasledovné vedné odbory:

- komparatívna¹ teológia a komparatívny satanizmus². V danom prípade sa nejedná o stáročný spor ohľadom toho, ktoré z Písem je pravé a ktorá viera ako jediná prináša spásu, lebo toto sú spory o ráme na ikone, kde sa zabúda na samotnú ikonu i Toho, kto je na nej; nejedná sa o spor ohľadom toho, za ktorým z národov stojí Boh — tieto spory predstavujú len **džavot detského** myslenia, a je čas už konečne dospieť. Tu sa jedná o to, že treba chápať, v čom je rozdiel medzi náboženstvom a religiou; treba chápať, že každé Písmo, ktoré je považované za posvätné (*vrátane ateistických analógií*), splodilo v národných spoločnostiach druhotné interpretácie, ktoré spoločne s nimi a zvyškami predchádzajúcich náboženských predstáv počas storočí v značnej miere určovali **cesty rozvoja kultúry, životný štýl a logiku sociálneho správania**. Toto všetko treba poznať a chápať, aby sme zbytočne nevyhrocovali situáciu a „nestúpali na hrable“, vojdúc do konfliktu s hierarchicky Najvyšším Všeobjímajúcim riadením (*HNVR*);
- psychológia (individuálna i kolektívna)³;
- biológia, pretože ľudstvo je biologickým druhom (*jedným z mnohých v biosfére*) a je nositeľom sociálnej organizácie. A globálny dejinný proces je len čiastkovým procesom v nadradenom evolučnom procese biosféry Zeme, a narušenie biológie môže zničiť aj sociálnu organizáciu spolu s kultúrou;
- genetika, ako časť biológie, a s ňou spojené odbory matematiky, aby sme v „pasionárnosti – t.j. v zápale vášne“ nemiešali (*ako L.N.Gumiljov*) informačné procesy prebiehajúce na úrovni biologickej organizácie s informačnými procesmi na úrovni sociálnej organizácie;
- dostatočne všeobecná teória riadenia a s ňou spojené odbory matematiky;

¹ Slúžiaca na porovnanie. – pozn. prekl.

² „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi“, „K Božiemu kráľovstvu...“, „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery“, „Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Božom Kráľovstve“.

³ Táto téma je rozobraná v knihách Vnútorného Prediktora ZSSR, vydaných po „Mŕtvej vode“: „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“, „Od korporatívnosti pod rúškom ideí k súbornosti v Božom Kráľovstve“.

Mŕtva voda

- teória kmitaní a s ňou spojené odbory matematiky;
- astrológia, ako teória kmitavých procesov vo vzájomnej súčinnosti Zeme a Vesmíru;
- teória globálneho a národných dejinných procesov, pretože sociálne procesy sú prejavom všeobecných zákonitostí sociológie v konkrétnej historickej situácii;
- jazykoveda;
- etnografia;
- ekonomická veda, vyučujúca objektívny jav celospoločenského združovania špecializovanej práce a procesy riadenia vo výrobe a distribúcii produktov a služieb.

A samotná sociológia, obsahovo odlišná od ľubovoľného z týchto vedných odborov, by mala vyčnievať nad týmto základom ako niečo celkom nové. Ako veda nie je o nič jednoduchšia než matematika, fyzika alebo iná veda, na názov ktorej si všedné vedomie spomenie, keď potrebuje ohodnotiť niekoho reálny alebo zdanlivý intelekt. A sociológia nie je humanitnou vedou, v súčasnom chápaní «humanitného vzdelania» v zmysle oslobodenia «vzdelanca» od povinnosti poznať prírodné vedy a ovládať matematický aparát nad rámec štyroch základných aritmetických funkcií¹. V dnešnej dobe **spoločnosť ako celok** takouto sociologickou vedou nedisponuje, a *to je veľmi zlé*.

Možno si už niekto všimol, že právna veda nie je spomenutá ani v základoch sociológie, ani ako jej súčasť. Ide o to, že právna veda — nie je veda, ale len remeslo: odnož talmudistiky². Obe deklarujú prvenstvo

¹ Sčítanie, odčítanie, násobenie, delenie. – pozn. prekl.

² Aby sme vysvetlili, čo sa tým myslí, uvedieme kedysi veľmi rozšírenú anekdotu zo série o „čapájevcoch“. Peťko sa pýta komisára Furmanova:

— Dmitrij Andrejevič, vysvetli mi, čo je to dialektika?!

— Dobre. Predstav si, že máš vo vani vodu na umytie jedného človeka, a prídu dvaja: čistý a špinavý. Koho umyješ?

— To je jasné: špinavého.

— A veru nie. Keď umyješ špinavého, ten sa znova zašpiní. Treba umyť čistého, a bude ešte čistejší.

— Ale...

— Nie, Peťko, to ešte nie je všetko. Teraz si znovu predstav, že máš vo vani vodu na umytie iba jedného človeka, a prídu dvaja: čistý a špinavý. Koho umyješ?

— Ale veď si mi už vysvetlil, Dmitrij Andrejevič, že čistého treba umyť...

— A veru nie. Treba umyť špinavého: a budú obaja čisti.

— Ale...

— Tak toto, Peťko, je dialektika.

Úvod

«zákona» (akože Mojžišovho alebo nežidovského) v živote spoločnosti a mlčky obchádzajú otázku reálnej mravnosti spoločnosti a príčin jej mravného úpadku, vyvolávajúceho potrebnosť «zákona», navonok brzdiaceho nemravnosť a to, čo sa v spoločnosti pokladá za prejav nemravnosti. Rovnako neeticky sa obchádza otázka (ne)mravnosti zákonodarcov a zákona, regulujúceho logiku sociálneho správania. Logika sociálneho správania davo-„elitárnej“ spoločnosti je vždy amorálna, avšak talmudistika a právna veda, ochraňujúca stabilitu davo-„elitárnej“ pyramídy spotreby statkov, kladú znak „rovná sa“ medzi prejavy svojvôle a amorálneho všetko-si-dovoľovania, pričom neodlišujú všetko-si-dovoľovanie od vysoko mravných prejavov svojvôle, prameniacych zo slobody vôle, slobody výberu, poskytnutých človeku Najvyšším. Talmudistika a právna veda, vďaka tejto zámene pojmov, bojujú so svojvôľou «ako takou», a snažia sa pomocou hrozby a vonkajšieho nátlaku nahnať nemravnosť spoločnosti do mantinelov zákonnosti, ktoré by boli bezpečné pre stabilitu davo-„elitárnej“ spoločnosti, čím zároveň podporujú v spoločnosti jej vnútornú nemravnosť. V skutočnosti mravne podmienená svojvôľa stojí nad zákonom¹, a všetko-si-dovoľovanie je trestné (*vrátane toho zo strany zákonodarcov*).

Korán tvrdí: Boh² «Sebe samému predurčil *milosť*» <t.j. *byť milostivým*> (súra 6:12), čo mi chápeme ako neprítomnosť všetko-si-dovoľovania najmä v činoch Najvyššieho. Všetko-si-dovoľovanie, to je nezodpovednosť za svoje činy, orientovaná na vlastné potešenie, nevedomky alebo zámerne dopúšťajúca vznik krívd a škody pre okolie. Je

Toto, samozrejme, nie je pravda, pretože celý dialóg tejto anekdoty je ukážkou talmudistiky: človek kladie jednu otázku, a dostáva odpoveď na inú (*pýtal sa na dialektiku, a bola mu demonštrovaná talmudistika*); pritom dostáva také odpovede, ktoré vylučujú u neho možnosť presného samostatného chápania životných udalostí.

(r. 2003): Naše chápanie dialektiky, *zamerané na vytvorenie si čitateľom zručnosti samostatne chápať Život*, je vyjadrené v knihe z r. 2001 „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

¹ «Riadiac sa spravodlivými úmyslami, smiem všetko» — I.A.Jefremov „Hodina býka“. To je svojvôľa, ale nie všetko-si-dovoľovanie.

² Slovo «Alah» je prevzaté z arabského jazyka, keďže popieranie Koránu ako zápisu Božieho Zvestovania bránilo pri jeho prekladoch použiť slovo «Boh» v každom z nich. Avšak arabské slovo «Alah» obracia človeka k Tomu istému, ku komu obracia aj naše slovo «Boh». Nepreložením slova «Alah» vzniká ilúzia, že Korán je od Alaha, a nie od Boha, čo akoby bránilo prevádzať porovnateľnú analýzu zmyslu svätých písem. Preto pri citovaní Koránu prekladáme arabské slovo «Alah» našim slovom «Boh». Tu i ďalej, kde nie sú prítomné odkazy na iné preklady, citujeme Korán podľa prekladu I.J.Kračkovského.

Mŕtva voda

to bohorúhačstvo, satanizmus; škoda spôsobená druhým môže byť ospravedlnená len vtedy, ak je výsledkom skutočne neúmyselnej chyby.

Napriek tomu je právna veda pre spoločnosť do určitej etapy jej rozvoja potrebná ako logický základ správania ľubovoľného represívneho aparátu, dokonca aj takého, čo ochraňuje mravnosť a dobročinnosť v živote spoločnosti. Zákon, to je vyznačená hranica, na ktorej jedna koncepcia spoločenskej organizácie života ochraňuje seba od *s ňou nezlučiteľných* koncepcií pri pokuse realizovať ich v živote jednej a tej istej spoločnosti. Preto, ešte pred vyzývaním k poslušnosti voči zákonu, treba najprv identifikovať samotnú koncepciu spoločenskej organizácie života, ktorú tento zákon vyjadruje.

Sociológov-profesionálov vo vede niet, a grafománia a dobromyseľný diletantizmus (*dokonca aj akademikov z oblasti fyziky a matematiky: A.D.Sacharov, I.R.Šafarevič*) ich nahradiť nemôže. A sociotárari, zaplniac štátne a spoločenské štruktúry, sa pokúsili sami prevziať riadenie, výsledkom čoho za nimi stojaci bábkari nahnali spoločnosť do chaosu. Preto nami zvolený názov „*Od sociológie k životarečeniu*“, dostatočne podčiarkujúci tematiku výkladu, ponecháva sociotárarov pri ich monopole na prázdne reči („*demokraticky*“ *povedané: na parlamentarizmus, z francúzskeho parole — hovoriť*).

Sociológia je vedou, ktorá je najvšeobecnejšia z ľudských vied (*širšia je už len etika*), pretože všetky jednotlivé vedy by sa mali zlievať do jednej v procese životarečenia. Má však jednu osobitosť, ktorá ju odlišuje od ostatných vied. Sociológ je časťou spoločnosti; dieťaťom, ktoré v nej vyrástlo a nesie v sebe pečať rodiny, «malého i veľkého» Domova, sociálnej skupiny atď. Sociológ, keďže sa nachádza uprostred spoločnosti, je **unikátny** tak, ako každá osobnosť. On popisuje svoj **subjektívny** názor na **objektívne** (*vo vzťahu k spoločnosti*) príčinnno-následkové podmienenosti v procese spoločenského rozvoja. Každý bádateľ sa snaží získať predtým neznáme poznanie. Vo vzťahu k spoločnosti sa toto predtým neznáme poznanie prejavuje ako osobný názor bádateľa, ktorý sa odlišuje od v spoločnosti panujúcich predstáv alebo im dokonca protirečí. Subjektivita bádateľa v sociológii je vo vede jej **jediným** zdrojom nového poznania; no tá istá subjektivita je zároveň hlavným z mnohých zdrojov všetkých chýb vo všetkých vedách.

Preto jediným metodologickým problémom sociologickej vedy je: ako vychovať a organizovať subjektivitu bádateľov, aby umožňovala získať nové poznanie, no zároveň garantovala odstránenie **spoločensky nebezpečných omylov sociológie** (*iné v nej nebývajú!!!*) ešte predtým, než odporúčania sociológov začnú spôsobovať škodu v praxi samoriadenia spoločnosti.

Úvod

Keďže všetci ľudia majú nejaký, trebárs i celkom primitívny názor na príčinnno-následkové podmienenosti v živote spoločnosti, tak toto oživuje druhú tvár toho istého problému: presvedčiť ostatných o hodnovernosti nového poznania, nezodpovedajúceho ich tradičným predstavám. Vecnú stránku tohto aspektu problematiky opísal F.I.Tjutčev (v *liste A.M.Gorčakovi*) nasledovne:

*A ako vaša mocná páka
Zlomí v mudrlantoch tvrdohlavosť
A odvalí z hlupákov hlúposť?*

Až po vyriešení tohto dvojtvárneho problému sa sociológia mení z dobromyseľného tárania na **životarečenie**, v ktorom je nám **Zhora dané predvídať odozvu nášho slova** i v prírode, i v spoločnosti.

Samozrejme, že si treba osvojiť určité Rozlíšenie, aby nedobré slovo ostalo zamknuté v hĺbinách duše, a dobré slovo bolo vyslovené včas a naplno, a malo adekvátnu odozvu, splodiac v ľudoch dobrú vôľu a harmóniu v prírode.

Všimnite si: Korán je jediné Písmo, ktoré priamo **hovorí o zoslaní Rozlíšenia**: «*A hľa, dali sme Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie, možno pôjdete priamou cestou!*» (súra 2:50). V súre 25:2, nazvanej „Rozlíšenie“, je povedané, že Boh «*stvoril každú vec a rozmeral ju mierou*». Pridržiavajúc sa tohto Rozlíšenia, pôjdeme ďalej.

Definícia «matérie» podľa Lenina: «*Matéria je filozofická kategória na označenie objektívnej reality, ktorá je človeku podávaná cez jeho zmysly, ktorá sa cez naše zmysly kopíruje, fotografuje, zobrazuje, pričom existuje nezávisle od nich*», — je prelievaním z pustého do prázdneho. Táto „definícia“ je ekvivalentná nasledovnému tvrdeniu: «matéria» ≡ «Objektívna realita». Prítom samotná **objektívna realita**, tú tvorí Boh a Ním stvorený **všetok Vesmír; a človek je len časťou stvoreného**.

Čítame definíciu ďalej: Vesmír «*sa cez naše zmysly kopíruje, fotografuje, zobrazuje, pričom existuje nezávisle od nich*».

Jednoduchšie a **všeobecnejšie** povedané: informácia z vonkajšieho sveta (*mimochodom, z vnútorného sveta tiež*) je vnímaná našimi zmyslovými orgánmi, podvedome zapamätaná a aspoň čiastočne sa dostáva do **vedomia**, čím sa stáva neoddeliteľnou súčasťou osobnosti človeka. Na príjem informácie (*nielen človekom*) v ľubovoľnej etape šírenia informácie treba:

- aby úroveň signálu bola vyššia, než je prah citlivosti prijímača;

Mŕtva voda

- aby prijímač, vysielateľ a prostredie boli navzájom kompatibilné a dokázali spolupracovať. T.j. materiálne nosiče musia byť kompatibilné;
- aby boli kompatibilné aj systémy kódovania, frekvenčné rozsahy atď.;
- aby sa prechádzajúca informácia v prijímači nejako zaznamenávala, t.j. menil sa jeho informačný stav, a tým pádom aj štruktúra nejakých elementov prijímača, zapamätávajúcich si a (alebo) zobrazujúcich informáciu.

Ak by sme to opísali v termínoch tých najvšeobecnejších filozofických kategórií, tak:

1. existuje niečo, čo vplýva na jemu podobné niečo, meniac pritom jeho stav, jeho obraz, — toto je **matéria**;
2. existuje niečo, objektívne jestvujúce, avšak nemateriálne, čo sa prenáša v procese **tohto vzájomného ovplyvňovania, meniaceho stavu matérie — zobrazenia** — z jedného materiálneho nosiča na druhý a nestráca pri tejto zmene materiálneho nosiča svoju objektívnu kvalitu (*svoj vnútorný význam*), — toto je informácia, po rusky: obraz; «*Niet veci bez obrazu*» — *slovník V.I.Dalja*;
3. a je prítomné ešte niečo, tiež nemateriálne, čo definuje rôzne úlohy **zobrazenia** informácie: napr. prah citlivosti, systém kódovania, frekvenčný rozsah, polarizáciu nosnej vlny atď., — toto všetko sú jednotlivé miery rozlíšenia parametrov.

A táto trojica: *matéria, informácia, miera* — existujú vo vzájomnom nerozlučnom spojení, vytvárajúc trojjednotu. «Boh miluje trojicu», no Boh nie je trojica.

Človek — ako jedinec i biologický druh — je časťou Vesmíru. Človek má možnosť vnímať celý Vesmír ako proces trojjednoty: **MATÉRIA** a **INFORMÁCIA** sa menia na základe **MIERY** rozvoja. Prvotnosť kategórií *matéria-informácia-miera* znamená, že kategórie *priestor* a *čas* nie sú prvotné, ale odvodené od prvotných; t.j. *priestor* a *čas* nie sú objektívne v prípade maximálneho zovšeobecnenia pojmov, ale sú vytvárané objektívnymi rôznorodosťami tvoriacimi trojjednotu.

A hoci si to človek nemusí uvedomovať, dokonca ak aj o tom počul, no v závislosti od toho, aké kategórie sú vlastné jeho duši v zmysle obrazov objektívne prvotných rôznorodostí, môžu existovať rôzne kultúry vnímania Objektívnej reality a jej chápania. *Efektivita každej zo spoločenských a osobných kultúr vnímania a chápania Objektívnej reality, sformovaných na odlišnom súbore prvotných kategórií, je tiež odlišná.* To sa týka jak živelne sformovaného svetonázoru a organizácie psychiky, tak

Úvod

aj tých cielene vytvorených. Preto to, čo doslova bije do očí v jednej z kultúr psychickej činnosti a jej vlastnom svetonázore, sa môže v druhom „stratiť“ alebo ukázať v podobe na míle vzdialenej od prvotného objektívneho obrazu, existujúceho v Objektívnej realite¹.

Aby sme nehovorili iba naprázdno a ukázali aj rozdiel v možnostiach, tak uvidieme fragment z „*Knihy pre počiatkové čítanie*“ V.Vodovozova (SPb, r. 1878), určenej pre samovzdelávanie koncom 19. storočia, v ktorej sa hovorí o názoroch starých Egyptanov na Objektívnu realitu:

«Najvyššou kastou, ktorá riadila všetko, bola kasta duchovných alebo žrecov. Oni aj kráľovi (t.j. faraónovi — naša vsuvka) predpisovali, ako žiť a čo robiť... Najvyšším božstvom Egyptanov bol AMUN. V jeho osobe sa zjednocovali štyri božstvá: hmota, z ktorej pozostáva všetko na svete — bohyňa NET; duch, oživujúci hmotu, alebo sila, ktorá ju núti skladať sa, meniť sa, fungovať — boh NEF; nekonečné priestranstvo zaplnené hmotou — bohyňa PAŠT; nekonečný čas, ktorý sa nám ukazuje pri neustálych zmenách hmoty — boh SEBEK. Podľa učenia Egyptanov, všetko čo na svete jestvuje pochádza z hmoty, pôsobením neviditeľnej sily sa mení v čase a zaberá priestor, a toto všetko sa tajomne spája v štvorjedinej bytosti AMUN».

Takže medzne zovšeobecňujúcimi kategóriami, vnímanými ako prvotné pojmy opisujúce objektívny Vesmír, už tisícročia v súčasnej civilizácii nemenne ostávajú: 1) „matéria“ (hmota); 2) „duch“, chápaný aj ako „energia“, „sila“, aj ako *radiaca podstata*, t.j. „informácia“; 3) „priestor“; 4) „čas“.

A hoci slová, označujúce ich zmysel, a výklad pri ich detailnejšom opise sa neraz behom dejín Západnej regionálnej civilizácie menili, tak nemenným ostávalo jedno: informácia («obraz», «idea») zostávala pojmovovo skrytá a **neodlíšiteľná v skupine prvotných pojmov** od «ducha» = «energie» = «sily»; «matéria» = «hmota» sa pri ďalšej detailizácii spájala so štyrmi živlami (*agregátnymi stavmi hmoty*: «zem» — *pevné*; «voda» — *kvapalné*; «vzduch» — *plynné*; «oheň» — *plazma*)². A pre

¹ Podrobnejšie v našich svetonázorovo zameraných knihách: „K Božiemu kráľovstvu...“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. (Poznámka r. 2003).

² Treba dodať, že tento súbor prírodných živlov nie je všeobecne zaužívaný všade. Napríklad v čínskej kultúre je súbor prírodných živlov-elementov iný: ...drevo< zem< voda< oheň< kov <drevo... (A.Devjatov, M.Martirosjan „Čínsky pokrok a lekcie pre Rusko“, Moskva, «Veče», 2002, str. 51), čo v mnohom aj určuje špecifikum chápania

Mŕtva voda

väčšinu ľudí neviditeľné prírodné silové polia, nesúce informačne usporiadanú energiu, sa zmiešali s informáciou v «nemateriálnom duchu» alebo nejakom špeciálnom «energo-informačnom poli»; prírodné vákuum, ktoré nie je žiadna prázdnota, ale jeden z druhov matérie, sa stalo «priestorom-úložiskom», a «čas» ostal slovom, znakom pre označenie nehmatateľnej nepochopiteľnosti.

Pojem *miery* predstavuje v takomto videní sveta x-tú odvodeninu od prvotných pojmov, a „predurčenosť“ nevyspytateľnú nevypočítateľnosť.

T.j. najrozšírenejší svetonázor v dnešnej globálnej civilizácii má pomiešané objektívne rôznorodosti v každom zo svojich medzne zovšeobecňujúcich pojmov ležiacich v základe svetonázoru; *ide o pomiešanie pojmových hraníc vo vnútornom svete človeka vo vzťahu k objektívne daným rôznorodostiam.*

Leninské „kopíruje sa, fotografuje sa“ — sú dve podoby jednej spoločnej vlastnosti, ktorou disponuje jak celý Vesmír, tak aj jeho jednotlivé fragmenty. Touto vlastnosťou je **zobrazenie** štruktúry Vesmíru. Zobrazenie je prenos informácie z jedného fragmentu Vesmíru do ľubovoľného iného fragmentu (*vrátane z jedného do toho istého, avšak inej hierarchickej úrovne jeho organizácie*), spôsobujúci zmenu štruktúry fragmentu-prijímača (*t.j. jeho nosičov informácie a teda jeho informačného stavu, ním neseného obrazu*). Vesmír existuje ako nepretržitý proces zobrazovania. Prerušenie zobrazovania cez hranicu nejakého fragmentu Vesmíru vedie k tomu, že daný fragment pre svoje okolie zmizne, po čom následne hynie, ak sám nemôže byť plným Vesmírom. A „vďaka“ marxisticko-leninskej «existencii nezávisle od nich», človek, akceptujúci túto „nezávislosť“, vypadáva z harmónie Vesmíru z dôvodu narušenia plnosti a celistvosti **zobrazenia Objektívnej reality**. To je cesta do záhuby.

Matéria (*všetky materiálne objekty*) vystupuje vo vzťahu k informácii ako nosič jednotného, celovesmírneho, **hierarchicky organizovaného, mnohúrovňového** informačného kódu — celovesmírnej **miery**. **Miera** je vo vzťahu k **informácii** kódom (*ľudský jazyk je čiastkovou mierou, pretože ide o kód*). Vo vzťahu k **matérii** táto celovesmírna **miera** vystupuje ako mnohomerná (*obsahujúca čiastkové miery*) **pravdepodobnostná** matrica jej možných stavov, t.j. „matrica“ pravdepodobností možných stavov; je to svojho druhu «Mnohovariantný Scenár existencie Vesmíru», predurčený

sveta Číňanov. Znak «<» poukazuje na poradie vzájomného prekonávania sa elementov a špičkou sú otočené k „silnejšiemu“ elementu: drevo prekonáva zem, voda prekonáva oheň atď. do kola. (Poznámka r. 2003).

Úvod

Zhora. On štatisticky predurčuje usporiadanosť jednotlivých materiálnych štruktúr (*ich informačnú kapacitu*) a spôsoby ich zmien pri pohltení vonkajšej informácie ako i pri strate informácie (*samozrejme, nesenej na materiálnom nosiči*).

Jedno i druhé môže byť sprevádzané narušením súladu, harmónie, jak jednotlivých fragmentov štruktúry, tak aj jej celkovej hierarchie. Strata súladu je degradáciou, no vo vzťahu k objemnejším štruktúram môže degradácia určitých čiastkových fragmentov predstavovať rozvoj štruktúry ako celku. Takto kvetný púčik prechádza svoju púť: púčik, puk, kvet, plod, semeno, rastlina: a degradácia jednotlivých elementov je neoddeliteľná od rozvoja systému ako celku.

Súdiac podľa celkových skúsenosti ľudstva, táto pravdepodobnostná matica možných stavov, **miera**, má holografické vlastnosti v tom zmysle, že jej ľubovoľný fragment určitým spôsobom obsahuje aj všetky ostatné fragmenty v ich celej informačnej plnosti. **Miera** sa nachádza vo všetkom, a všetko sa nachádza v **miere**. Vďaka tejto vlastnosti **miery** je svet celistvý a plný. Vypadnutie z **miery** znamená záhubu. Vyčerpanie čiastkovej miery je prechodom do inej čiastkovej miery, nadobudnutie nejakej novej kvality.

Periodická sústava chemických prvkov D.I.Mendelejeva je jedným z fragmentov tejto matrice pravdepodobností možných, štatisticky predurčených stavov.

V pomere množstiev rôznych izotopov, v existencii stabilných či nestabilných (*ktorých životnosť je ohraničená štatistikou ich rádioaktívneho rozpadu*) prvkov a izotopov sa zreteľne prejavuje pravdepodobnostný charakter tejto matrice, podriadenie všetkého štatistickým predurčenostiam, ktoré sa prejavili v zákonitostiach už odohraného. Štatistická predurčenosť na každej hierarchickej úrovni Vesmíru znamená, predovšetkým, existenciu pravdepodobnosti (*číslo od 0 do 1*) nachádzania sa systému v každom z jeho objektívne možných stavov, vrátane charakteristík, informačne prepojených s pravdepodobnosťou (*hustota prerozdelenia pravdepodobnosti v priestore parametrov opisujúcich systém; ich integrálnych charakteristík atď.*). Táto pravdepodobnosť stavu systému môže byť nemenná, ale môže sa aj meniť počas procesu rozvoja systému. Práve v tomto zmysle je treba chápať slovo „pravdepodobne“ a slová s rovnakým koreňom v kontexte tejto knihy.

Štatistické zákonitosti sú prejavom tejto štatistickej predurčenosti príčinnno-následkových vzťahov v štatistike masových javov na každej hierarchickej úrovni organizácie Vesmíru. Rovnaké príčiny v rovnakých podmienkach vyvolávajú rovnaké (*v štatistickom zmysle*) následky,

Mŕtva voda

štatisticky predurčené. Znalosť štatistiky minulých dejov, hustôt prerozdelenia pravdepodobností a **vnímanie celovesmírnej miery** vo vzťahu k nepoznanému — to dohromady umožňuje prognózovať, predpovedať budúcnosť s rôznou mierou presnosti, a odstraňovať z nej na základe slobodnej vôle neželané javy v hraniciach umožnených hierarchicky vyšším riadením. Pritom zmysel **priameho** vnímania **celovesmírnej** miery leží v základe všetkého ľudského. Na pozadí štatisticky usporiadaných procesov v každej hierarchickej úrovni organizácie Vesmíru prebieha hierarchicky vyššie adresné zasahovanie do procesov danej úrovne. Môže sa štatisticky prejaviť ako zmena hustoty prerozdelenia pravdepodobnosti na časovej osi a ako **nadmerné** epizodické odchylenie príčinnno-následkových vzťahov od zvyčajnej štatistiky.

Periodická sústava D.I.Mendelejeva je časťou oveľa všeobecnejšieho javu, ľahko viditeľnou, pretože leží na hranici oblastí fyziky mikrosвета a chémie, a človek sa na ňu pozerá nezaujato zvonka. Avšak na iných úrovniach hierarchie Vesmíru sa matéria prejavuje len v stavoch (*majúcich určité štatistické charakteristiky*), ktoré sú stabilné len nejaký štatistický predurčený časový interval.

Všetka matéria vo Vesmíre je usporiadaná na základe **miery**, a je štruktúrovaná. To, čo vyzerá ako chaos, sa pri širšom pohľade na vec ukazuje byť prvkom objemnejšej usporiadanej štruktúry; aj samotný „chaos“ v sebe obsahuje vložené usporiadané štruktúry a je usporiadaný štatistickými zákonitosťami, ktoré umožňujú odlíšiť jeden „chaos“ od druhého.

„Náhoda“ nevyvracia štatistiku množiny „náhod“, ale ju doplňuje. „Náhodnosť“ v každej hierarchickej úrovni organizácie Vesmíru je odrazom **predurčenosti pravdepodobnosti „náhody“** maticou možných stavov — **plnou** celovesmírnou mierou; t.j. ide o štatistiku chaosu danej hierarchickej úrovne (štruktúry) + štatistiku cielených zásahov iných hierarchických úrovní organizácie Vesmíru (štruktúry). Na realizáciu pravdepodobnostnej predurčenosti („náhodnosti“) je potrebná informačná kompatibilita fragmentu Vesmíru (*na ktorom sa má „náhoda“ realizovať*) a jeho okolitého prostredia. Náhodnosť nie je synonymom pre bezdôvodnosť a bezcieľnosť. Okrem toho: «Náhoda je mocný nástroj Prozreteľnosti» — A.S.Puškin.

Rezonančné a autooscilačné javy umožňujú napodobiť skúmané možné stavy štruktúr Vesmíru v dvojkovej sústave kódovania informácie na základe párných stavov, zodpovedajúcich číslam 1 a 0 (*1 = rezonancia alebo autooscilácia, 0 = ich neprítomnosť*), známych z technických aplikácií.

Úvod

Pritom informačná kapacita ľubovoľného vysokofrekvenčného rozsahu je v rovnakom časovom intervale vyššia, než u nízko-frekvenčného, ak ich porovnáme. Z toho dôvodu pozorovateľ, ktorý sa nachádza vo vysokofrekvenčnom rozsahu, môže zachytiť všetku informáciu z nízko-frekvenčného; neplatí to ale naopak, pretože nízko-frekvenčný pozorovateľ nedokáže vo svojom frekvenčnom rozsahu preskúmať všetky kódové skupiny prebiehajúce vo vysokofrekvenčnom rozsahu za ten istý interval ich spoločného času. Na to by potreboval rozmiestniť vo svojom nízko-frekvenčnom rozsahu všetky kódové skupiny vysokofrekvenčného rozsahu, čo by si v nízko-frekvenčnom rozsahu vyžadovalo oveľa viac času, než je reálny čas ich plynutia vo vysokofrekvenčnom rozsahu.

Neviditeľným jemnohmotným svetom, o ktorých oddávna hovoria náboženstvá, zodpovedajú (*podľa nášho chápania*) rozsahy s oveľa vyššou frekvenciou kmitania matérie vo Vesmíre. V informačnej výmene hrá rolu aj polarizácia (orientácia) kmitaní nesúcich informáciu. Ortogonálny svet (*z pohľadu polarizácie*), perpendikulárny (*kolmý*) voči nášmu, je pre nás neviditeľný s výnimkou oblasti, kde sa pretínajú; paralelný svet je viditeľný a môže byť súčasťou nášho sveta.

Organizácia prevažnej väčšiny štruktúr zodpovedá zložitejším systémom kódovania, než je dvojkový (*binárny*), avšak všetky zložitejšie kódy môžu byť prevedené aj do dvojkového kódu, a v tomto zmysle sú mu ekvivalentné. Keďže všetky čiastkové obmedzené štruktúry majú mnohoúrovňovú informačnú kapacitu, tak na vonkajší vplyv reagujú pravdepodobnostným spôsobom, podľa miery usporiadanosti vonkajšieho vplyvu voči ich vnútornému informačnému stavu.

Reakcia štruktúry na **konkrétny** vplyv je tiež takmer jednoznačne predurčená, t.j. determinovaná, ak na vplyv odpovedajú informačne naplnené hierarchické úrovne v organizácii štruktúry, ktoré zavŕšili svoj rozvoj. Slovo „takmer“ tu poukazuje na pravdepodobnostnú predurčenosť chyby v dôsledku degradácie štruktúry pri strate predtým nahromadenej informácie. Reakcia štruktúry na konkrétny vplyv je náhodná, t.j. nejednoznačná a pravdepodobnostne predurčená **mierou**, ak na vplyv odpovedajú informačne nenasýtené hierarchické úrovne organizácie štruktúry, ktoré si osvojujú potenciál svojho rozvoja. Osvojenie potenciálu prebieha formou náhodného (*t.j. pravdepodobnostne predurčeného mierou*) prehľadávania nahromadených aj štruktúrou prechádzajúcich informačných modulov. Práve vďaka **miere vplyv**-otázka už v sebe obsahuje odpoveď-reakciu, správnu v štatistickom zmysle. Otázka a odpoveď sú dve formy toho istého významu.

Pri pohľade zvonka sa súhrn determinovaných a náhodných (*v uvedenom zmysle slova*) reakcií, pri dostatočnej zložitosti spracovávaných

Mŕtva voda

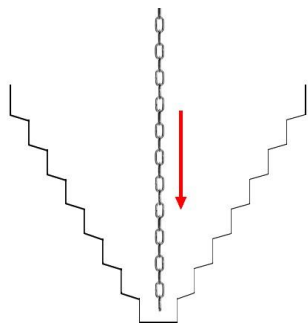
informačných modulov, vníma ako prejav intelektu. Pri takomto chápaní objektívnosti informácie je intelekt celoprirodným vesmírnym procesom. Rozdiel medzi intelektmi je v ich príslušnosti k hierarchickým úrovniam organizácie Vesmíru, v materiálnych nosičoch atď.; t.j. sú to odlišnosti na základe nimi osvojených fragmentov celovesmírnej **miery**. Vzájomné chápanie je tým viac možné, čím viac sa zhodujú ich čiastkové miery; pre začiatok vzájomného pochopenia treba aspoň dotyk čiastkových mier alebo prostredníka (rozhranie), čo je tiež určitá **miera**.

Evolučná špirála obmedzených prírodných štruktúr (*a možno i celého Vesmíru*) neblúdi priestorom formálnych parametrov (*opisujúcich ich rozvoj*) náhodne sem a tam, ale sa odvíja podľa pravdepodobnostnej mnohomernej matrice možných stavov v procese zobrazovania informácie v súlade s touto maticou: ľubovoľná otázka v sebe nesie už odpoveď. Takto evolúcia prebieha v súlade s pravdepodobnostnými predurčenosťami náhodným spôsobom podľa **miery** rozvoja. Výstup na nový evolučný stupienok je čoraz pravdepodobnejší úmerne nasýteniu informačnej kapacity štruktúry v rozvíjajúcich sa úrovniach jej organizácie.

Pritom nevratný výstup na nový stupienok rozvoja je možný len po informačnom nasýtení štruktúr predchádzajúcich etáp. Práve preto nemá význam snažiť sa predbehnúť mieru rozvoja. Aj tak sa bude treba vrátiť: je to len otázka pravdepodobnostne predurčeného času, voči ktorému je imúnna len poctivosť, a tá má pevné tylo.

Úvod

Ako obraz evolučného rozvoja obmedzenej štruktúry v trojrozmernom faktorovom priestore môže poslúžiť spúšťanie a ukladanie reťaze do kónického lievika s kruhovými, nie špirálovitými, stupňovitými stenami. Lievik je priesvitný. Preto jeho konfigurácia je viditeľná len na

predchádzajúcich etapách evolúcie. **Budúce etapy vidno len ako roztriešené krátke epizódy**, keď v súlade s pravdepodobnostnými predurčenosťami prudko od stredu lievika vychýlený závit skĺzne dole po stupňovitých bokoch lievika tam, kde ešte nie je zaplnený. Steny lievika tvoria kruhové stupne, a nie vzostupný špirálový závit. Povrch stupňov je naklonený k stredu lievika tak, že závit reťaze môže ležať na povrchu stupňa

stabilne len vtedy, ak ho zospodu podopierajú ostatné závit. Tak plnenie lievika reťazou ide po špirále, no špirála sa ukladá v trojrozmernom faktorovom priestore podľa formy lievika (*a naplňa celý jeho vnútorný obsah, nielen boky*), čím zabezpečuje stabilný (v zmysle nezvratnosti) výstup na nový stupeň evolúcie (*novú kaskádu na stene lievika*) ďalšej úrovne štruktúry len po zaplnení celého predchádzajúceho objemu lievika. Reťaz, padajúca príliš rýchlo, môže zničiť krehký lievok alebo sa zamotať: vtedy evolúcia cúvne nazad, po čom sa proces zase obnoví, no už inak, pretože aj tie isté pravdepodobnostné predurčenosti aj priamy zásah Zhora, ktorými sa riadi spúšťanie reťaze, len sotva presne zopakujú predošlé usporiadanie závitov.

V tejto analógii priesvitný lievok s kruhovými stupňovitými stenami hrá úlohy **miery** — matrice možných stavov (obrazov) matérie — jednotného celoprirodného systému kódovania informácie. Reťaz je analógom prúdu energie, nesúcej informáciu.

To, že v leninskej definícii „matérie“ chýba pohľad na úrovni chápania procesu-trojjednoty: *matérie-informácie-miery* — je svetonázorovým koreňom všetkých absurdností sovietskeho obdobia dejín, pretože má za následok pomiešanie a zmiznutie pojmových hraníc pri používaní jednotlivých slov. Vnímanie života ako *bezvýchodiskovej nočnej mory*, v ktorej nemožno urobiť výber línie svojho správania, oslobodzujúcej od tejto nočnej mory — je výsledkom chýbajúceho Rozlišovania všeobecných zákonov bytia (*t.j. i rozvoja*) v ich konkrétnych prejavoch. Takto sa len znovu prejavila slepota materializmu.

Mŕtva voda

Boh stvoril každú vec a rozmeral ju mierou. Prečo sa nad tým nezamyslíte? — Toto nie je citát, no Korán často podobným spôsobom apeluje na rozum čitateľov. Z vôle Najvyššieho je všetko materiálne a všetkému boli pridané informačné charakteristiky v súlade s mierou (t.j. *i v súlade so štatisticky hromadným predurčením*): takto to bude znieť v terminológii nielen náboženstva, ale aj súčasnej vedy. **Rozlíšenie** z náboženskej terminológie (*Korán — 2:50, 25:2; Biblia — 1. kniha Kráľov 3:5 — 10; list apoštola Pavla Židom 5:14*) je podľa nás základom **Metodológie** vedeckého bádania. Veda a náboženstvo, ktoré sú zbavené Rozlíšenia a metodológie, sú len umŕtvujúcim slovom dogmatiky, ktoré farizeji oboch „chrámov“ nedokážu pochopiť ani vysvetliť. Ľudská veda a náboženstvo, ktoré disponujú **Rozlíšením**, si navzájom nekonkurujú, ale tvoria určitú celistvú jednotu, t.j. **životarečenie**, náležiacie celovesmírnej **etike**.

Vesmír je jednotný a celistvý. Vyčleňovanie z **celistvosti** jednotlivých javov a objektov (*ich rozpoznávanie*) je **osobitosťou Ľudského vnímania sveta**, ktoré využíva pri ich rozlišovaní obmedzené čiastkové miery. Základom rozpoznania jednotlivých objektov (*na pozadí*) je Zhora priamo každému dávané Rozlíšenie, t.j. schopnosť rozdeliť vo svojom vnímaní celistvú Objektívnu realitu na dve zložky «to — nie to». Až po tomto rozdelení na «to — nie to» je možná analýza takto prijatej (*v hraničnom binárnom kóde*) informácie.

Otázka lokalizácie nejakého objektu vo Vesmíre, rozpoznanie vo Vesmíre čiastkového procesu, to je vždy otázka, ktorá sa týka úrovni rôznych fyzikálnych polí, nesúcich informáciu o objekte a chápaných ako jeho hranica; je to otázka prahu citlivosti prostriedkov detekcie a prijímania týchto polí. Čiže je to otázka informačných charakteristík a výberu miery ich rozlíšenia. U jedných a tých istých objektov sa zakaždým rieši inak, v závislosti od konkrétnej úlohy. **Človek si vyberá** čiastkovú mieru z množiny, ktorú si už osvojil v minulých etapách rozvoja jeho videnia sveta, a tak: v jednej úlohe je planéta ideálnym materiálnym bodom; v druhej úlohe je dokonalou guľou; v tretej je telesom dosť zložitej formy; v ďalšej je niečím postupne prechádzajúcim do kozmického vákuu, ktoré ma zasa dosť ďaleko od dokonalej teoretickej prázdnoty. Reálne vákuum nie je „nič“, ale objektívne existujúce **niečo**, disponujúce určitou štruktúrou, ktorá je základom bežných druhov matérie: pole, hmota; samotné vákuum je matériou v jednom z jej stavov. A tak podobne vo všetkých úlohách. **Osobné vnímanie sveta a vyjadrujúci ho svetonázor závisí od tej miery bytia, ktorú si daný človek osvojil (v hraniciach Zhora mu daného Rozlíšenia).**

Úvod

Všetky čiastkové procesy vo Vesmírnom procese majú **kmitavý** charakter. Impulzný proces je jedným z prípadov kmitavého. Z toho dôvodu rezonančné a autooscilačné javy hrajú osobitú úlohu, a sú možno svojho druhu fundamentom Vesmíru. Všetko, čo sa na prvý pohľad javí ako pevné a nemenné, tak pri detailnejšom pohľade má vo svojom základe určité kmitavé procesy: nemennosť znamená stabilitu určitého kmitania. Parametre kmitania: polarizácia, počet celých kmitov v procese, amplitúda, frekvencia, fázové posuny jednotlivých procesov sa vo Vesmíre prieběžne menia a vytvárajú čas (*presnejšie, nejaký čas*), a sú objektívne podmienené celovesmírnou **mierou**.

Predstava času vzniká u subjektu počas zobrazenia jedného kmitavého procesu (*alebo ich súhrnu*) na iný kmitavý proces, ktorého frekvencia je vybraná ako etalónová. Aby sa to dalo pochopiť, treba najprv uvidieť, ako trojjednota matérie-informácie-miery vytvára priestor a čas. Podľa nás: **Čo objektívne existuje, to je subjektívne poznateľné**. To znamená, že všetko je *objektívne* poznateľné s určitou *subjektívnou informačno-metrickou odchýlkou (chybou)*¹ poznania. To, čo sa do poznania vnáša samotným subjektom-bádatel'om ako chyba, treba skúmať v samotnom subjekte.

Ak sa pozrieme na históriu poznávania objektívnej povahy priestoru a času *v ich «čistej» forme*, t.j. vo forme *«očistenej od matérie»*, tak *takéto poznávanie vôbec nebolo*. Bolo len mnoho neživotaschopného rečenia filozofov o ich objektívnosti, a reálne existovala *meracia prax*. Počas histórie sa menila len etalónová báza merania. Základom etalónov pre meranie priestoru boli: najprv — samotný človek (*lakeť, krok, piad', palec, stopa atd'*.); potom — oblúk zemského poludníka; dnes — dĺžka svetelnej vlny vo vákuu, vyžarovanej žiaričom na báze kryptónu-86 (*izotop prvku z Periodickej tabuľky*). Základom etalónov pre meranie času bola periodičita astronomických javov na nebeskej klenbe (*poloha Mesiaca, Slnka, Sírta*), a dnes je to „céziový etalón FREKVENCIE a ČASU“ (*zvýraznené nami; „Encyklopedický slovník“, Moskva, r. 1986*). T.j. etalónová báza pre meranie „priestoru“ a „času“ sa technicky zblížovala. No všetky etalóny boli materiál'nými nosičmi informačných procesov a stavov.

¹ Nemusí vždy ísť vyložene o chybu alebo skreslenie, ale aj o rozdiel **v miere plnosti a detailnosti** vnímania objektu. Ak je štruktúra objektu mnohoúrovňová, potom záleží do akej hĺbky a plnosti skúmame objekt, t.j. s akou mierou rozlíšenia. To isté sa týka aj procesov a matric, ktoré sú tiež mnohoúrovňové a do seba vložené. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

A v princípe nič, okrem oddanosti zažitému svetonázoru «nezávislosti objektívneho priestoru a času» a určitých technických komplikácií nebráni spojiť etalón času s frekvenciou vlny žiarenia toho istého kryptónového žiariča, na ktorom je založený etalón pre meranie priestoru: ak existuje dĺžka vlny, potom existuje aj frekvencia tejto vlny podľa nasledovného vzťahu¹: $[frekvencia]=1/[čas]$ (*A podobne $[čas]=1/[frekvencia]$*).

V princípe si možno zvoliť aj iný objekt mikrosвета a spojiť s ním oba etalóny, každopádne so zmiznutím tohto objektu-etalónu zmiznú aj „priestor“ a „čas“, ako objektívne procesy nesené etalónovým objektom, vyjadrujúcim objektívnu trojjednotu matérie-informácie-miery²; potom nám už ostanú len prázdne, objektívne nepoznatelné filozofické abstrakcie „priestor“ a „čas“, nakoľko priestor a čas v ich *od matérie «očistenej» podobe* objektívne neexistujú. Opačný názor vzniká pri stotožnení vákua s «objektívnym nič», hoci vákuum nie je «nič», ale jeden z agregátnych stavov matérie, odlišných od jej iných agregátnych stavov: hmoty, plazmy, polí.

T.j. ak máme vychádzať z Vesmíru, ako celistvého ŠPECIFICKY ROZMERANÉHO objektu, ktorého súčasťou je aj sám človek, tak pojmy „priestor“ a „čas“ sú druhotné vo vzťahu k objektívnej miere-predurčeniu³ a predstave o nej. „Priestor“ a „čas“ vznikajú pri priamom alebo nepriamom porovnávaní pozorovaného objektu (procesu) s nejakým jemu (*v určitom zmysle*) podobným objektom-etalónom, hoci toto porovnávanie si subjekt nie vždy jasne uvedomuje. Jeden spôsob porovnávania meraného objektu s etalónom umožňuje vnímanie časovej súmerateľnosti, druhý umožňuje vnímanie priestorovej súmerateľnosti.

Slávny vzorec $E = mc^2$ v sebe spája dva spôsoby merania množstva matérie (*možno merať jednotkami energie aj všetkým dobre známymi jednotkami hmotnosti*) s priestorovou a časovou súmerateľnosťou. Táto vzájomná podmienenosť vyplýva zo vzťahov opísaných

¹ Vzorce, v ktorých sú premenné vložené do hranatých zátvoriek, vo fyzike chápeme nie ako pomer množstva, ale ako pomer rozmerností (základných etalónov) daných veličín.

² Nech sa filozofi-materialisti neobťažujú s obvineniami zo «subjektívneho idealizmu» pre naše odmietnutie uznať objektívnosť priestoru a času v úlohe prvotných a hranične zovšeobecnených kategórií. Máme iné predstavy o objektivite a subjektivite.

³ Jazykom matematiky: miera-predurčenie je matrica (*štatisticky usporiadaná množina*) možných stavov Vesmíru a jeho fragmentov, a prechodov z jedného stavu do druhého.

Úvod

v Heisenbergovom princípe neurčitosti. Dokonca aj keby tieto vzorce súčasnej fyziky objektívne obsahovali nejakú kvantitatívnu nepresnosť, tak aj napriek tomu popierajú nezávislosť priestoru a času ako informačných charakteristík materiálneho Vesmíru, predurčeného mierou bytia.

T.j. «priestor» a «čas» nie sú vlastnosťami «prázdneho úložiska», do ktorého je uložený materiálny Vesmír so všetkými svojimi obyvateľmi, ale sú vlastnosťami samotného trojjednotného Vesmíru, ktoré človek vníma ako proporcie fragmentov Vesmíru, existujúceho ako proces pravdepodobnostne predurčených (MIEROU) premien MATÉRIE pri zobrazovaní INFORMÁCIE, prenášanej spoločne s energiou (matériou) z jedného fragmentu Vesmíru do iného.

Avšak ani jeden zo spôsobov porovnávania nie je možný, ak chýbajú objekty, ktoré v sebe nesú trojjednotu matérie-informácie-miery a sú schopné interakcie, z ktorých jeden sa vyberá ako etalón, a porovnávajú (premeriavajú) sa s ním ostatné. Čas je vnímaný tým viac ako *objektívny čas*, čím viac sa v prírode vyskytuje ten druh procesov, z ktorého sa volí etalónový proces času. Z toho dôvodu je céziový etalón frekvencie a času výhodnejší než astronomický, práve kvôli jedinečnosti každého z astronomických objektov a obrovskej početnosti atómov.

V podstate ľubovoľný proces, v ktorom môže byť odhalená periodicitá zmien nejakej jeho vlastnosti, môže byť zvolený ako etalónový proces času.

Jednotkou merania času sa pritom stane celá perióda alebo nejaká zjavne odlišná časť celej periódy etalónového procesu. Je prirodzené, že všetky etalóny pritom zostávajú navzájom merateľné, no niektoré z nich pri vzájomnom porovnávaní nebudú disponovať rozmernosťou. T.j. rôzne periódy jedného procesu budú mať rôznu dĺžku, ak ich trvanie budeme merať periódami druhého nadradeného súhrnného procesu. Ale žiaden etalónový proces nemožno merať sám sebou¹. Čo sa týka etalónov času, tak časový etalón sa nedá merať samým sebou kvôli zmiznutiu jeho predchádzajúcich periód v minulosti.

Rovnako sa dá z množiny procesov spojených s hierarchicky mnohoúrovňovým systémom, disponujúcim množstvom *rôznorodých* kvalít, vybrať nie jeden, ale niekoľko etalónov — vlastný pre každú

¹ Výraznú obráznú predstavu o tom dáva animovaný film „38 papagájov“. Z neho sa dozvedáme, že dĺžka veľhada je «38 papagájov a jedno papagáje krídelko». Ak by neprišiel na pomoc papagáj, ktorý na seba vzal úlohu etalónu, tak veľhad by aj naďalej ostal veľhadom neznámej jednotkovej dĺžky, vyjadrenej vo «veľhadoch».

Mŕtva voda

z úrovni jeho organizácie, vlastný pre každú spomedzi jeho kvalít. V takomto prípade pomer etalónových frekvencií bude charakterizovať režim, v ktorom sa nachádza systém.

Práve z tohto dôvodu čas, ako druhotná kategória voči miere, nie je objektívny ani absolútny. Meranie (vnímanie) času je založené na výbere etalónu — kmitavého procesu — a rátaní počtu celých kmitov. A výber etalónového kmitavého procesu (*čo je tiež miera*) je vždy subjektívny, hoci nemusí byť vnímaný ako výber. Odtiaľto pramení aj rôzne vnímanie času. Hamletovské «Rozpadlo sa spojivo času» je vyjadrením vnútorného chaosu subjektu ohľadom spojenia množiny procesov v ich hierarchii k určitému časovému etalónu.

Proces, nesúci etalónovú frekvenciu, môže byť vo vzťahu k subjektu vonkajším i vnútorným. Ako objektívny sa vníma čas, založený na etalónových procesoch, prebiehajúcich jak vo vnútri subjektu, tak aj mimo neho. „Stupeň objektívnosti“ času je tým vyšší, čím všeobecnejšie a rozsiahlejšie procesy (z *Vesmírneho hľadiska*) vystupujú ako etalónové. Tie najvšeobecnejšie procesy na hranici rozšírenia svojej všeobecnosti sú vo vnútri subjektu aj mimo neho neodlíšiteľné: preto **nejaký** „najobjektívnejší“ celovesmírny čas je zvnútra tohto Vesmíru nepoznateľný.

Subjektivita vnímania času má dvojaký charakter: *po prvé*, podľa hierarchickej úrovne Vesmíru, v ktorej prebieha etalónový proces: odtiaľ pramení astronomický čas, fyzický (lokálny), biologický, sociálny atď.; *po druhé*, podľa toho, ktorý aspekt v etalónovom procese je pre subjekt v každom konkrétnom prípade najdôležitejší — *materiálny* alebo *informačný* nezávisle od materiálnych nosičov etalónového a porovnávaného času.

Ako príklad môže poslúžiť modelovanie nejakého procesu na analógovom počítači, trebárs pristátia lietadla. Fyzický čas reálneho a modelového procesu sa môže odlišovať. Reálny proces pristátia trvá niekoľko desiatok sekúnd; modelový proces sa pri modelovaní na analógovom stroji môže v prípade potreby rozťahnuť na niekoľko hodín. No harmonogramy zmien zhodných parametrov reálneho i modelového procesu môžu byť vypracované na jednom výkrese a zhodovať sa začiatkom i koncom procesov. V takom prípade bude ich informačný čas rovnaký, hoci ich fyzický čas sa bude líšiť.

Pomer etalónových frekvencií času na rôznych úrovniach hierarchicky organizovaného systému, a tiež v hraniciach každej zo systému vlastných kvalít, sa môže počas jeho rozvoja meniť, čo má nutne za následok zmenu správania systému až po jeho transformáciu na kvalitatívne iný systém.

Úvod

Inou formou vzájomnej merateľnosti je podmienené vnímanie priestoru. No obe formy vzájomnej merateľnosti sú prepojené fundamentálnymi fyzikálnymi vzťahmi: ekvivalentnosťou energie a hmotnosti $E=mc^2$; a princípom neurčitosti Heisenberga $\Delta p \Delta x \geq \hbar$ — neurčitosť merania impulzu častice vynásobená neurčitosťou merania jej súradníc nie je menšia ako hodnota Planckovej konštanty (*meranie priestoru si žiada čas, a meranie času vyžaduje priestor, a obe merania nie sú možné, ak neexistuje etalónový objekt, v ktorom sú matéria, informácia a miera zliate v trojjednote*).

V kontexte **celej** tejto knihy termín «objektívny» (*a slová s rovnakým koreňom*) označuje vo vzťahu k procesu alebo objektu: proces, prebiehajúci bez nášho zasahovania a bez riadiaceho vplyvu zo strany iných, plne **rozpoznaných** subjektov, v medziach rozptylu parametrov umožnených hierarchicky Najvyšším Všeobjímajúcim riadením. Termín „subjektívny“ označuje: patriaci subjektu, vytvorený subjektom; a vo vzťahu k procesu alebo objektu: neprítomnosť objektívnosti, t.j. vplývajú naň celkom konkrétne subjekty v medziach, umožnených hierarchicky vyšším objemnejším riadením. Ak subjekt, ktorý zasahuje do priebehu procesu, nebol rozpoznaný, a anonymné riadenie procesu nie je vnímané ako riadenie, potom sa proces navonok javí ako objektívny proces samoriadenia.

Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie sa tiež považuje za objektívny faktor vo vzťahu k ľubovoľnému ním riadenému objektu, pretože direktívne zmeniť jeho charakter pomocou svojej subjektívnej vôle hierarchicky nižší objekt nemôže. V takomto poňatí je objektívny (*popri Najvyššom — Bohu, Tvorcovi a Všedržiteľovi*) iba proces trojjednoty Vesmíru ako celku: **matéria** a **informácia** sa menia v **miere**. Podľa nášho chápania predstavuje trojjednota *matéria-informácia-miera* minimum prvotných filozofických kategórií, potrebných pre opis sveta a formovanie usporiadaného **systému** vedomých i nevedomých stereotypov človeka, patriacich do algoritmiky¹ jeho psychiky, t.j.:

¹ Algoritmus je skomolenina „Al-Chorezmi“, mena stredovekého stredoázijského matematika. Jeho menom sa označuje súvislá postupnosť činov, ktorých vyplnenie umožňuje dosiahnutie stanovených cieľov. Algoritmom sa tiež označuje opis takejto postupnosti činov. Samotný algoritmus predstavuje:

- súhrn informácie, popisujúcej charakter spracovania vstupného prúdu informácie v každom bloku algoritmu,
- a súhrn mier (kritérií), riadiacich prenos spracovaných informácií od jedného bloku k ďalším.

Mŕtva voda

- stereotypov rozlišovania javov a sformovania ich obrazov vo svojom vnútornom i vonkajšom svete;
- stereotypov svojho postoja k nim;
- stereotypov (*chápania*) vzťahov medzi nimi;
- stereotypov svojho vnútorného a vonkajšieho správania atď.

Človek dokáže spoznávať svet: — vďaka spoločnej (*jak pre človeka, tak aj pre prírodu*) matérii, informácii, miere; — vďaka spoločnej vlastnosti zobrazovania informácie; — a vďaka spoločnému Najvyššiemu. Idea Boha, Tvorcu a Všetrdžiteľa v kultúre nie je dielom „umeleckej tvorivosti“ ľudí, ale zobrazením objektívnej transcendentnej Božej existencie v živote spoločnosti.

Všezahŕňajúci jedinečný dôkaz Božej existencie dáva Boh každému človeku Sám. Jeho dôkaz je čisto objektívny, hoci reakcia jedinca naň býva subjektívna, až po úplne popieranie pravdivosti skutočne mu daného dôkazu. Podstata dôkazu spočíva v tom, že *Boh vskutku odpovedá v súlade so zmyslom modlitby každému, kto mu verí, ak človek skutkami svojho života sám odpovedá Bohu, keď Boh rozpráva cez svedomie človeka alebo sa mu prihovára jazykom životných znamení a cez iných ľudí.*

Poznávanie, to je rozširovanie svojej osobnej ohraničenej čiastkovej miery pri osvojovaní si celovesmírnej **miery** počas získavania z nej informácie. **Miera** (*matrica možných stavov*) je vždy objektívna. No subjektu, ohraničenému časom, zdrojmi, lokalizáciou, je dostupná len niektorou svojou časťou: odtiaľto pramení subjektivita, t.j. neúplnosť, ohraničenosť, mozaikovosť (*celistvosť obrazu, zostaveného z jednotlivostí*) a kaleidoskopickosť (*nespojitosť jednotlivostí, súhrnne nezobrazujúcich usporiadanosť a celistvosť*) vo vnímaní sveta.

Znalosť faktorov, ktorými sa riadi čiastkový proces v trojjednote Vesmíru, v mnohých prípadoch umožňuje priviesť **objektívne** prebiehajúci proces k **subjektívne** zvolenému režimu jeho plynutia z celej množiny **objektívne** možných variantov rozvoja procesu. V tomto vzťahu je vyjadrený hlavný obsah pojmu **riadenie**.

Riadenie, to je informačná výmena medzi riadiacim subjektom a objektom riadenia nachádzajúcim sa v nejakom prostredí; alebo pri absencii lokalizovaného riadiaceho subjektu — to je cirkulácia informácie

Pod algoritmikou sa rozumie celý súhrn jednotlivých, funkčne špecializovaných algoritmov.

Z pojmov vlastných subkultúre tvorenej humanitným vzdelaním je termínom «algoritmus» a «algoritmika» najbližšie termín «scenár», pričom scenár mnohovariantný. (Poznámka r. 2004).

Úvod

v uzavretých obvodoch samoriadiaceho sa systému v procese jej výmeny s prostredím. Riadenie a zobrazenie sú vzájomne vložené pojmy, nakoľko riadenie sú do kruhu uzavreté priame a spätné väzby (zobrazenia). Riadenie je aj jednotná funkcia, predstavujúca hierarchicky usporiadaný zoznam rôznych činov, a proces prebiehajúci v čase, *schopný (nejaký) čas aj vytvárať*.

Z týchto všeobecných svetónázorových pozícií sa bude odvíjať ďalší výklad.

I. GLOBÁLNY DEJINNÝ PROCES AKO ČIASTKOVÝ PROCES V GLOBÁLNO EVOLUČNOM PROCESSE BIOSFÉRY

Niet tak veľkej veci,
ktorú by veľkosťou
neprekonala ešte väčšia.
Niet tak malej veci, do
ktorej by sa nevošla ešte
menšia.

K. Prutkov

Pre drvivú väčšinu našich súčasníkov je globálny evolučný proces biosféry procesom rozvoja materiálnych živých foriem (*rôznych živých organizmov*), ktoré vznikli na základe „neživej matérie“. Pritom nové, zložitejšie druhy postupne dopĺňali pestrosť druhov, už predtým existujúcich v biosfére, alebo niektoré z nich vytlačali. Za celý čas existencie organického života na Zemi sa druhové zloženie biosféry neraz obnovovalo. Náchylnosť vedy k materializmu (*a presnejšie, k bezduchovnosti, mechanickosti*) priviedla za posledných niekoľko storočí k tomu, že z jej zorného poľa vypadlo komplikovanie informačného zabezpečenia biologických druhov počas ich životnej činnosti, t.j. duchovná evolúcia biosféry. Napriek tomu existujú aj iné uhly pohľadu na evolúciu biosféry, odlišné od všeobecného materialistického.

V tom, čo posledné roky masovo propagujú stúpenci Medzinárodnej spoločnosti Hare Krišna, niet žiadnej evolúcie. Tam existuje len hierarchicky usporiadaná danosť životných foriem, po ktorej kočujú duše v procese ich prevteľovania v súlade so zákonom karmy (*zákonom odplaty v budúcich vteleniach za dobré alebo zlé činy vykonané v tomto a minulých životoch*). A takto až do konca vekov života tohto Vesmíru. Cieľom duše je vytrhnúť sa z kolobehu prevteľovaní, pretrhnutím reťaze karmy.

Niektoré učenia, uznávajúce prevteľovanie duší, tvrdia, že súčasne prebiehajú dva evolučné procesy: proces rozvoja duší, prevteľujúcich sa v súlade so zákonom karmy a hromadiacich životné skúsenosti; a proces rozvoja materiálnych foriem, v ktorých vtelené duše získavajú skúsenosti. Hoci určitá časť duší môže upadať a vtelovať sa v súlade s nahromadenou karmou do čoraz primitívnejších, hierarchicky nižších foriem, no pre drvivú väčšinu duší má tento proces v štatistickom zmysle jednosmerný

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

charakter stúpania nahor (*t.j. pravdepodobnosť vzostupu pri prevtelení nie je menšia ako 0,5*). Ak dostatočné množstvo duší dosiahne úroveň rozvoja, pri ktorej ich vtelenie do už existujúcich životných foriem nemôže obohatiť životnou skúsenosťou, tak Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie (*kontrolujúce proces evolúcie*) vytvorí na zabezpečenie ich ďalšieho rozvoja nové životné formy.

Biblia priamo nikde nehovorí o evolučnom procese biosféry ako celku. No text prvej kapitoly knihy Genesis, ak by sme ho skúmali ako obraznú formu opisu evolučného procesu, dáva nasledovné poradie objavenia sa živých organizmov: suchozemské rastliny (1:11, 12), plazy (*objavujú sa vo vode*) a vtáky (1:20 — 22), suchozemské zvieratá (1:24, 25), človek. Toto, mimochodom, presne kopíruje poradie vzniku druhov a tried živých organizmov tak, ako ich opisuje veda, hoci etapy vzniku baktérií, rias, mäkkýšov, mechúrnikov a hmyzu z neznámych príčin v texte nie sú. O vymiznutí jedných druhov a objavení sa druhých pri zmene biosfér sa tam takisto nič nehovorí. O opakovaných vteleniach skôr žijúcich ľudí hovorí Biblia ako o jedinečných faktoch: napríklad, Ján Krstiteľ predtým žil ako prorok Eliáš (Matúš, 11:14, 17:12). Učeníci sa pýtajú Ježiša na slepého od narodenia: *«Rabbi! Kto zhrešil, on alebo jeho rodičia, že sa narodil slepý? Ježiš povedal: nezhrešil ani on, ani jeho rodičia, ale stalo sa tak preto, aby sa na ňom prejavili Božie diela»* (Ján, 9:1 — 3). Túto epizódu občas vykladajú v tom zmysle, že učeníci vedeli o mnohonásobných vteleniach, pretože otázka pre nich má zmysel, len ak je slepota odplatom za hriechy minulého života. Ježiš otázku prijíma, ako majúcu pre neho ten istý zmysel, a tým potvrdzuje mnohonásobnosť vtelení.

A podobenstvo o smrti boháča a biedneho Lazara, ktorý sa naraz dostali do pekla a raja (Lukáš, 16:19 — 31), priamo odmieta možnosť návratu do tohto sveta po smrti: boháčovi v pekle je odmietnutá prosba vrátiť sa a varovať bratov¹.

Apoštol Jakub píše: *«Zaželajúc si to, zrodil nás On slovom pravdy, aby sme boli akousi prvotinou Jeho výtvorov»* (Jakubov list, 1:18). Ak je človek — akousi prvotinou Jeho výtvorov, potom toto miesto v Novom Zákone možno chápať ako biblické poukázanie na evolúciu duší, v ktorej byť človekom je len jedným zo stupňov. No, či sa na ňom môže duša

¹ Pričom z textu podobenstva vyplýva, že z raja (vyššieho sveta) by bolo možné sa vrátiť na Zem, ale z „pekla“ (nižšieho sveta) nie, čo si uvedomuje aj sám boháč, a prosí, aby tam za neho mohol ísť Lazar a varovať jeho bratov. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

potlíkať z jedného vtelenia do druhého, alebo sa na ňom vyskytne len raz, to sa jednoznačne z biblie pochopiť nedá.

Korán tiež nikde priamo nehovorí o evolúcií materiálnych foriem a mnohonásobnom prevetľovaní duší. No aj v Koráne existujú miesta, ktoré sa dajú interpretovať ako opis evolučného procesu biosféry v obraznej forme. Takto súra 23 oznamuje:

«12. (Boh) Už sme stvorili človeka z esencie hlíny,

13. potom sme ho ako kvapku vložili na bezpečné miesto,

14. potom sme z kvapky vytvorili hrčku krvi, a z hrčky krvi sme vytvorili kúsok mäsa, z tohto kúska mäsa sme vytvorili kosti a obliekli kosti mäsom, potom sme to rozvinuli na iné stvorenie¹, — blahoslavený je Boh, najlepší z tvorcov!»

Korán, na rozdiel od Biblie, nezachádza do podrobností chronologickej postupnosti vzniku rastlín, rýb, vtákov, plazov atď., avšak v jednom jedinom prípade obracia pozornosť na fakt degradácie: pôvod opíc zo židov porušujúcich svätosť soboty (súra 2:61).

Verš 12 uvedeného úryvku možno chápať ako vznik organických látok z neorganických; 13 – roztok s organickým materiálom vo vývoji; 14 — vznik buniek, čo odlišuje krv od iných tekutín, obsahujúcich organický materiál; vznik mnohobunkových organizmov; rozvoj v nich vnútorného skeletu; zrodenie človeka z nečloveka („potom sme to rozvinuli na iné stvorenie“). A ďalej:

«15. Po tomto následne umierate.

16. Potom v deň Vzkriesenia budete vztýčení».

Kto chce, môže tento úryvok vnímať ako opis rozvoja individuálneho ľudského organizmu od jeho počatia (*ktorého sa zúčastňuje „esencia hlíny“?*) do smrti, no nech si spomenie, že v procese vnútro maternicového vývoja zárodok celkovo kopíruje všetky etapy evolučného vývoja biosféry, známeho z paleontológie (*ontogenéza nasleduje fylogenézu*).

¹ Rôzne preklady tejto poslednej vety sa zmyslovo trochu líšia (*podľa toho ako ich pochopil a spresnil daný prekladateľ*). Arabský text sa najviac približuje uvedenému prekladu, hoci Arabi si uvedený verš vysvetľujú ako vývin plodu od semena (kvapky), cez embryo až po pôrod človeka. No dá sa to chápať aj ako obraz evolučného vývoja človeka ako druhu. Menej presný preklad vetu uvádza ako: „potom sme mu dali vyrásť v inom stvorení“ (tam to prekladateľ pochopil ako okamžité tvorenie z hlíny, a neskôr reprodukcia). – pozn. prekl.

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

Korán, podobne ako Biblia, sľubuje ľudstvu (*vo veci ich spoločného osudu*) deň vzkriesenia mŕtvych a Boží súd nad živými i nad vzkriesenými, po ktorom nasleduje buď večné ohnivé peklo pre zlých, alebo večný život v raji. Avšak Korán nehovorí priamo o tom, čo sa do súdneho dňa bude diať s dušou (*nesúcou všetku informáciu o svojich činoch v živote*) po smrti tela, ale predovšetkým dáva odporúčania ohľadom dočasného pozemského života, predchádzajúceho životu večnému. Okrem toho, poskytuje svetonázorovú informáciu svojim tvrdením o vecnej jednote všetkých Zvestovaní, a vyzýva k **premýšľaniu** nad usporiadaním sveta.

Napriek tomu súra 80 oznamuje:

«17. Z čoho (Boh — aut.) ho (človeka — aut.) stvoril?

18. — Z kvapky!

19. Vytvoril ho a zladil mierou,

20. potom mu cestu uľahčil.

21. Potom ho usmrtil a pochoval.

22. Potom, **keď si zaželel, vzkriesil ho** (zvýraznené nami — aut.)

23. A on nekoná to, čo mu On prikázal!»

Súra 56 tiež rieši otázku života a smrti človeka:

«58. Či ste nevideli, čo vylučujete semenom, —

59. vari ste to stvorili vy, alebo My sme tvorcom?

60. My sme vám nadelili smrť, — a nik Nás nemôže predbehnúť! —

61. v tom, aby sme vás zamenili podobnými, a **znovuvytvorili vás** (zvýraznené nami — aut.) tak, ako to ešte nepoznáte.

62. Ved' prvú formu stvorenia už poznáte, tak **prečo nad tým neporozmýšľate?**» (Zvýraznené nami — aut.)

G.S.Sablukov:

«56:61. v tom, aby sme vás vymenili za vám podobných, a znovuvytvorili vás v čase, ktorý nepoznáte. 62. Ved' o prvom stvorení už viete; ó, keby ste si spomenuli **aj na druhé!**» (*Zvýraznené slová sú v preklade G.S.Sablukova doplnené; bolo by možné doplniť aj slovo „opakované“*).

Súra 2:26. «Čo neveríte Bohu? Boli ste mŕtvi, a On vás oživil, potom vás usmrtil, potom oživí, a potom budete k nemu vrátení».

Súra 2:149. «Tých, ktorých zabíjajú na ceste k Bohu, nenazývajte mŕtvymi! Živí sú! Vy to len nevnímate».

Toto je pár častí Koránu, ktoré pripúšťajú možnosť chápania textu v zmysle mnohonásobného vtelenia duše v intervale do súdneho dňa z vôle Najvyššieho a možnosť života duše mimo mŕtveho tela v čase medzi vteleniami.

No v Koráne sú aj miesta, ktoré priamo odmietajú viacnásobné vtelenie duše na Zemi. Súra 23 hovorí:

«101. A keď k jednému z nich príde smrť, tak povie: „Bože, vrať ma:

102. možno vykonám dobro v tom, čo som zanechal“. Nie! Sú to len prázdne slová, čo hovorí, a za nimi bude stáť zábrana až do dňa, kým budú vzkriesení.

103. A keď zaznie trúba (súdny deň — aut.), nebudú poznať brat brata, a nebudú sa jeden druhého vypytovať».

Aj v Koráne je ľudstvo určitým spôsobom informačne, duchovne spojené s biosférou.

Súra 35:44. «Ak by Boh trestal ľudí za to, čo si zaslúžili, nenechal by na jej (Zeme — aut.) povrchu žiadneho živočícha, no On im dáva odklad do určitého času».

Ak budeme vychádzať z toho, že človek na Zemi nadobúda «karmu» a duše časti hriešnikov vypadávajú z ľudstva do fauny vo svojich ďalších vteleniach, potom je možné pochopiť aj to, prečo sa v tomto verši možnosť trestať ľudí za ich činy spája s vyhubením celého živočíšneho sveta.

Rovnako aj početné biblické a koranické obvinenia súčasníkov z vraždy prorokov (*poslov Najvyššieho k ľudom*) v minulých pokoleniach začnú dávať zmysel, ak duše, ku ktorým sú tieto obvinenia smerované v prítomnosti, žili v nejakej forme aj v čase spáchaných zločinov, alebo ak duše predkov (*alebo ich kópie – úplné či čiastočné*) sú v nejakej forme prítomné v **prvotných dušiach** dnes žijúcich. Inými slovami — prvotná ľudská duša je vinná z hriechov a zločinov predkov, ktorým v tom napriek svojej dobrej vôli zabrániť nevedela; vtedy dedí ich vinu silou vonkajších okolností, a nie slobodnou voľbou svojich činov a línie správania, učených v tomto alebo minulom živote, s následkami ktorých sa teraz

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

stretáva. T.j. pri pohľade z tohto sveta sa narúšajú príčinnno-následkové väzby: potomkom sa dáva za vinu nesprávna výchova a zlé činy ich predkov. Životné okolnosti my objektívne dedíme, no vziať na seba vinu za to, čo sme nedokázali odvrátiť, ak sme prvotné duše, nemôžeme.

Zatiaľ najvšeobecnejším modelom evolúcie je množina individuálnych vývojev duší pri mnohonásobných vteleniach v rôznych telách. Spomienky na minulé životy sú na úrovni vedomia u väčšiny ľudí blokované, aby sa stimulovalo ich myslenie a tvorivosť, aby kvôli svojej lenivosti neopakovali minulé chyby (*kráčajúc cestou známeho hriechu*), a mohli sa učiť „žiť“ od novej stránky — čo je sen mnohých žiakov štvorkárov. Pritom, ak sa z duší, ktoré si osvojili najvyššiu životnú formu (*spomedzi existujúcich v biosfére*), vyčlení nejaká podmnožina, tak sa usporiada súdny deň, po ktorom sa duše z tejto podmnožiny vteľujú už do nejakých nových, špeciálne pre nich vytvorených životných foriem.

Známy je tiež uhol pohľadu, že vedomie človeka je prvotná duša, a v jeho podvedomí žije mnohonásobne sa vteľujúca duša. Takýmto spôsobom sú v každom človeku duše dve. Po smrti organizmu sa duše rozdelia, a prvotná duša začne svoj proces mnohonásobných vtelení do podvedomia budúcich pokolení (*V.Lavrovová „Kľúče k tajomstvám života. Záhrobný svet“, „Sojuzblankizdat“, 1991, Talin*). T.j. duše sa pri vteleniach rozmnožujú.

V jednotnom evolučnom procese, bežiacom na základe miery možných stavov, sa rozvíjajú aj materiálne formy — tento proces monitoruje materialistická veda; aj informačné zabezpečenie životnej činnosti týchto foriem, t.j. duše — tento proces monitorujú okultné školy a niektoré náboženstvá. A očividne nie náhodou v jednom zo starovekých symbolov dva hady ovíjajú jedno okrídlené žezlo. Majiteľ žezla — **Hermes**, zbožne uctievaný posol, kedysi, podľa legendy, priniesol do Egypta vedomosti. Od neho pochádza **hermetizmus** — tajné znalosti pod grifom utajenia:

«len pre zasvätených, odplatom za prezradenie je smrť». Žezlo je oddávna **symbolom nejakej moci** a dĺžkovou **mierou**. Na alegorickom obrázku je žezlo symbolom miery všeobecne; a dva hady, hlavy ktorých sú na jednej úrovni, symbolizujú vzájomne podmienený proces evolučného rozvoja materiálnych foriem a duší (informačných modulov), hromadiacich informáciu, ktoré riadia tieto materiálne formy. Hady, na rozdiel od

povrázkov, majú hlavy a dokážu sa plaziť iba hlavou dopredu, čo

Mŕtva voda

symbolizuje jednosmernosť evolučného procesu. Ruka, držiaca žezlo-mieru, usmerňuje rozvoj dvoch evolučných špirál — matérie a informácie — nahor po hierarchii Vesmíru. Hlavy hadov na jednej úrovni sú symbolom vyváženosti: evolučný proces matérie nemôže predbehnúť evolučný proces ducha alebo za ním zaostať. Odtiaľto vidno aj nezmyselnosť „základnej“ otázky filozofie dialektického materializmu: v jeho terminológii bol duch, vedomie, utopený v termíne „matéria“, a následne po tomto bola položená otázka, čo je prvotné: celok alebo jeho **neoddeliteľná** súčasť. Na základe tejto otázky nemohlo byť ani nič zostrojené.

Materialisti sa k náboženstvám a okultným náukám stavajú ako k nezmyslu, pritom ani ten najzarytejší materialista nemôže nevidieť, že informačné zabezpečenie správania človeka sa líši od informačného zabezpečenia správania komára alebo opice smerom k väčšej zložitosti. Okrem toho, materialistom, popierajúcim nesmrteľnosť duše (*vo vedeckej terminológii — objektivnosť a nezničiteľnosť informácie*), navrhujeme preskúmať otázku: kam mizne informácia, odnášaná z mŕtveho tela **fyzikálnymi poľami** živého ľudského organizmu v momente smrti, t.j. duša, a aký je jej ďalší osud? Ak informácia „mizne“, tak padajú všetky zákony zachovania „materialistickej“, presnejšie, **bezduchovnej** „vedy“, pretože stratením informácie sa matéria vo všetkých jej známych (*hmota, plazma, pole, vákuum*) i neznámych stavoch prepadá do nebytia.

Z pohľadu dogmatickej teológie, vykladajúcej všetko v Biblii, Koráne či iných Písmach doslovne, predstavuje aj evolúcia materiálnych foriem, o ktorej hovorí geológia, paleontológia, biológia, ktoré skúmajú vykopávky zvyškov minulých i súčasnej biosféry; aj evolúcia množstva duší, nazývaných ľudstvom alebo patriacich faune (*Korán, 6:38. Niet zvieratá na zemi, ani vtáka, lietajúceho na krídlach, ktoré by neboli spoločensťami, podobnými vám*), o ktorej hovoria stúpenci rôznych okultných náuk, — len obyčajné satanské mámenie. Mimochodom, podobné žezlo s hadmi, ale bez krídiel, sa nachádza aj na vyobrazení jednej **neprimeranej** nečistej sily — satanistického Bafometa — s hlavou capa, fakľou medzi rohmi, ženským trupom, tetovaním na rukách, odsúdenou k nebytíu pre svoju neprimeranosť. Táto nečistá sila sedí na tróne, akoby vyrušená (kvôli zapózovaniu) z onanovania, nakoľko žezlo a hady trčia práve z toho miesta.

Uznávaním faktu tvorenia Bohom **jedine** súčasnej biosféry, ponechávajú teologickí knihomoli prvenstvo tvorenia množstva minulých biosfér satanovi? Alebo v ich chápaní už Božie dopustenie zašlo tak ďaleko, že satanovi bolo dovolené do prvotného tvorenia vnášať svoje výmysly, že žiadneho paleontológa, skúmajúc vykopávky zvyškov

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

minulých biosfér, nemôžu obísť myšlienky ohľadom globálneho evolučného procesu ako spôsobu existencie **organického** (*existuje ešte aj poľový*) života na Zemi?

Ešte v r. 1872 A.K.Tolstoj napísal jednému takémuto knihomoľovi teologickej dogmatiky v „Liste M.N.Longinovi o darwinizme“:

*Ty že, povest' židovská
S výzorom tatka hýčkajúc,
Ty bys už mala zasadať
Zakázať i Galilea.*

*Ak ty že pripustiš zdravo,
Že voľné vo vede sú názory,
Tvoja kontrola akéže má právo?
Bol si ty azda pri stvorení?*

*Z akého dôvodu by nie po trošku
Vovedení sme v žitie my?
Alebo či nechceš už viac Bohu
Ty predpisovať postupy?*

*Spôsob, ako tvoril Strojca,
Čo mienil On viac vhodným –
Vedieť nemôže vodca
Výboru tlačového zvodný.*

*Ohraničovať tak smelo
Všestrannosť moci Boha –
Ved' taká vec, Mišo,
Páchne rúhaním sa spola!*

A spomienky jednotlivých ľudí na ich minulé vtelenia sú o to viac považované za pekelné mámenie, pretože na rozdiel od vykopaných zvyškov pitekantropa si cudzie spomienky rukami nenahmatáš, neprivlastníš a nepozrieš ako film. Keď narastá štatistika, potvrdzujúca hodnovernosť informácie o spomienkach množstva neznámych ľudí, tak ju možno odbiť slovami: Ja, normálny človek, si nič podobné nepamätám; a tamto všetko je podvrh alebo druh psychopatológie, nech sa tým zaoberajú psychiatri a tajné služby. (*Nebojte sa: oni sa tým aj tak zaoberajú...*)

Mŕtva voda

Ak by aj podsvetie podsúvalo prvotnej duši spomienky na hodnoverné minulé životy iných ľudí, treba z toho vyvodiť záver, že na rozdiel od Najvyššieho Strojcu, dávajúceho prvotnej duši večný život smerom do budúcnosti, tak satan predlžuje život smerom do minulosti. Svojim verným poddaným dáva praktickú skúsenosť cudzích minulých životov, a svojim nepriateľom zasa „spomienky“ na zločiny, ktoré nespáchali, aby v nich vyvolal ilúziu nemožnosti ich odpustenia a lapil ich do svojich sietí. Alebo satan dočasne vypúšťa z pekla hriešnikov, aby po zemi roznášali preludy okultných náuk a miatli nimi prvotné duše? Alebo to, čo sa vynára ako spomienky na minulé vtelenia sú pamäťou upírov, parazitujúcich na živých, miesto toho, aby zotrúvali v pekle do súdneho dňa, ako tvrdí Mariánske centrum znovuzrodenia kresťanstva? A čím lepšie si ľudia pamätajú, tým viac sa upírom podarilo zakabaliť, privlastniť si ich prvotné duše, t.j. informačne ich zožrať?

Napriek tomu vo videní sveta tých, čo poznajú minulé vtelenia svojich duší (*alebo ich pánov — upírov?*), a ktorí spoznali v niektorých súčasníkoch svojich známych z minulých vtelení alebo sa len nachádzajú v takejto ilúzii — je evolúcia duší aj materiálnych životných foriem realitou, špeciálne ak si dokážu spomenúť na dinosaurov a ich spôsob života. (*Podľa jednej z verzii boli dinosaury predchádzajúcimi rozumnými bytosťami, podobne ako človek, ktoré zahubila nimi vytvorená bezvýchodisková kultúra*).

My však vychádzame z toho, že evolučné procesy vo Vesmíre prebiehajú, a symbol Hermesovho žezla, ovíjaného dvomi hadmi, je dobrým obrazom rozvoja jednotlivých štruktúr v trojjednote matérie, informácie, miery. A ruka, držiaca mieru-žezlo, je symbolom hierarchicky vyššieho riadenia (moci), usmerňujúceho evolučný proces. To, že u vyššie spomenutej nečistej sily sa ocitol bez krídiel a na intímnom mieste, symbolizuje jeho tvorivú impotenciu, ktorá ho núti používať rôzne stimulatory a imitácie, aby získal nie viac, ako len chvíľkové uspokojenie.

Evolučný proces biosféry Zeme je jedným z mnohých evolučných procesov vo Vesmíre. Opačný uhol pohľadu: evolučný proces je v skutočnosti procesom agónie prvotného dokonalého sveta po upadnutí do hriechu. No nejaký proces rozhodne prebieha pri hociktorom z uhlov pohľadu, vyberaných subjektívne. A o tomto procese bude ďalej reč.

Biosféra planéty čerpá energiu pre svoju životnú činnosť z Vesmíru, predovšetkým zo Slnecnej sústavy. Intenzita fyzikálnych polí (*nesúcich energiu Zeme*) je vo všetkých frekvenčných rozsahoch podriadená cyklickosti Slnecnej sústavy, podmieňujúcej interakcie planét medzi sebou navzájom i centrálnou hviezdou. Biosféra ako celok i jej jednotlivé prvky predstavujú kmitavé systémy, ktoré sú vo vzájomnej interakcii medzi

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

sebou a okolitým prostredím. Závislosť Zeme od energetických a informačných rytmov Vesmíru objektívne ovplyvňuje charakteristiky rôznych kmitavých procesov v biosfére a s ňou spojených sociálnych systémov.

Z toho dôvodu je pre zabezpečenie bezpečnosti a stabilnosti spoločenského rozvoja nutná interpretácia starovekých astrologických teórií pomocou pojmového a terminologického aparátu súčasného Poznania.

Dotkneme sa len niektorých črt evolučného procesu organickej biosféry. Dôležitým míľnikom sa v ňom stal vznik chromozomálneho aparátu dedičnosti, odovzdávajúceho informáciu nasledujúcim pokoleniam každého biologického druhu. Všetky druhy sa od seba geneticky odlišujú. Okrem toho, všetky druhy sú geneticky voči sebe uzavreté v tom zmysle, že v prirodzených podmienkach sú medzidruhovú hybridy buď nemožné, alebo neplodné (*ako napr. mul*), alebo sa ich genotyp pri zmene pokolení rozpadáva (*ako u mnohých druhov kultúrnych plodín a plemien domácich zvierat*).

Chromozomálny aparát v sebe nesie dve funkcie, ktoré sú životne dôležité z hľadiska existencie biologického druhu.

Prvá, odovzdáva z pokolenia na pokolenie (*po genealogických liniách organizmov*) geneticky podmienenú informáciu. Špecifická váha chýb pri odovzdávaní informácie v prirodzených podmienkach je dostatočne nízka, čo zabezpečuje genetickú stabilitu druhov v priebehu zmeny mnohých pokolení.

Druhá, tie chyby genetickej informácie, ktoré nestihnú byť včas odstránené vnútrobunecným a druhovým systémom ochrany chromozomálneho aparátu, sú sčasti tiež potrebné pre zachovanie a rozvoj druhu v biosfére. Tieto chyby genetickej informácie — mutácie — sú vo väčšine prípadov spôsobené vplyvom vonkajších faktorov na chromozomálny aparát: fyzikálnych polí (žiarení), chemických zlúčenín, buniek s inou fyziológiou atď. Časť mutácií predstavuje genetické defekty, keďže jedinci, ktorí ich majú vo svojom genotype buď nie sú životaschopní, alebo sú neplodní, alebo majú znížený zdravotný a rozvojový potenciál. Tento druh mutácií sa nazýva genetická záťaž. V každej populácii existuje určitý podiel geneticky zaťažených jedincov, to je prirodzené. V dostatočne mnohopočetných populáciách sa vždy nachádza geneticky stabilné jadro, zaisťujúce reprodukciu nových pokolení, a geneticky zaťažená, z pokolenia na pokolenie upadajúca a degradujúca periféria. No medzi nimi nie je neprierodná hranica: hranica medzi nimi v nadväznosti pokolení nesie štatistický charakter, podmienený kombinatorikou chromozomálneho aparátu. Genetickou katastrofou

Mŕtva voda

v populácií by bolo zmiznutie geneticky stabilného jadra, ktoré zaisťuje prispôsobovanie sa jedincov daného druhu k pomaly sa meniacim podmienkam ich životného prostredia.

Niektoré mutácie nevykazujú priamy vplyv na vznik geneticky podmienených defektov v organizme a vedú len ku vzniku špecifických osobitostí v organizme druhu, ktoré sa predtým v populácii nevyskytovali. Toto sa nazýva nesmerovaná premenlivosť.

Každý biologický druh sa nachádza v interakcii so zvyšnou biosférou a celou prírodou, nachádza sa pod ich tlakom. Charakter tohto tlaku sa mení následkom podriadenosti biosféry voči zemským geologickým procesom a energetickým rytmom Vesmíru. Niektoré z týchto procesov majú frekvencie, ktoré sú výrazne menšie, než je frekvencia výmeny pokolení v ktorejkoľvek z genealogických línií druhu. Vďaka takému frekvenčnému pomeru vonkajších (*vo vzťahu k druhu*) procesov vyúsťuje nesmerovaná premenlivosť do doladovania genotypu voči pomaly (*vo vzťahu k výmene pokolení*) sa meniacim podmienkam životného prostredia. Taký je mechanizmus prirodzeného výberu, predurčujúceho pravdepodobnostný zánik jedných a rozvoj druhých v konkrétne sformovaných podmienkach.

Časť mutácií sa v jedných podmienkach (*jak vonkajších, tak aj vnútorných, geneticky podmienených*) môže prejavovať ako genetická záťaž, a v druhých ako veľmi užitočný znak. Avšak existujú v prírode aj procesy, ktorých frekvencia je rýchlejšia v porovnaní s frekvenciou zmeny pokolení v genealogických líniách. Na zmenu charakteru nimi vyvolaného tlaku na druh by mal byť prispôsobený každý jedinec druhu. V opačnom prípade populácia, ktorá sa stretne s takýmto druhom tlaku vonkajšieho prostredia, voči ktorému sa nestihne doladiť jej genotyp pri zmene pokolení a na ktorý nie sú jej jedinci prispôsobení, utrpí škodu, až do vymiznutia druhu z biosféry. Toto následne môže spôsobiť škodu mnohým ďalším druhom živých organizmov, ktoré sú s prvým prepojené článkami potravinového reťazca (*kto koho požíera*); takto sa môže zmeniť celá biocenóza a v princípe i celá biosféra.

Reakcia biologického druhu na vonkajší tlak prostredia sa prejavuje dvojako: 1) zmenou rozvojového potenciálu jedincov druhu, podmienenou doladovaním genotypu v procese prirodzeného výberu; 2) behaviorálnou¹ reakciou jedinca na vplyv životného prostredia, nasmerovaný priamo na jedinca. Jeden aj druhý typ reakcie biologického druhu si vyžaduje informačné zabezpečenie. Charakter tohto informačného zabezpečenia sa

¹ Týkajúcou sa správania. – pozn. prekl.

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

u rôznych biologických druhov odlišuje predovšetkým objemami behaviorálnej informácie:

- odovzdávanej geneticky z pokolenia na pokolenie;
- osvojovanej konkrétnym jedincom počas jeho dospievania a dospelého života;
- ich pomerom.

Ak skúmame priebeh globálneho evolučného procesu, môžeme si všimnúť, že výskyt nových druhov (*vyšších vo vzťahu k predtým existujúcim*) bol sprevádzaný zmenšením podielu geneticky odovzdávanej informácie v celkovom objeme informácie, na základe ktorej sa formujú individuálne behaviorálne reakcie **konkrétneho** jedinca, patriaceho k danému druhu. Takto je prakticky celý objem individuálnej behaviorálnej informácie rastlín, mäkkýšov a hmyzu geneticky podmienený.

U dospelého človeka — „koruny tvorstva“ — objem **negeneticky** podmienenej (*predovšetkým sociálne podmienenej*) individuálnej behaviorálnej informácie **potláča geneticky podmienenú** informáciu do takej miery, že väčšina obyvateľstva (*minimálne, toho mestského*) už nevníma ani si neuvedomuje svoju osobnú príslušnosť k **jednému z mnohých** druhov živých organizmov, nehovoriac už o svojej príslušnosti k zemskej biosfére a podriadenosti objektívnym predurčenostiam jej bytia. Okrem vedomého spojenia sa narúša aj podvedomé psychické a biologické spojenie s prírodou, pretože mesto je jedným z najmocnejších mutagénnych faktorov, a genetický aparát človeka je na ne 50-krát citlivejší, než aparát známej vínnej mušky (*Drosophila melanogaster*). Takto sa človek stavia proti prírode. Je to aj bezprostrednou príčinou **globálnej** biosféro-ekologickej a ďalších čiastkových globálnych kríz.

Zväčšenie relatívneho a absolútneho objemu negeneticky podmienenej behaviorálnej informácie bolo sprevádzané rozšírením adaptačných možností jedincov druhu a zmenšením **individuálnej závislosti** jedincov od zmeny podmienok životného prostredia.

Behaviorálne reakcie jedincov druhov, u ktorých prevláda geneticky podmienené správanie, sa nelíšia svojou rozmanitosťou. Z toho dôvodu sa nepružnosť v správaní jedincov druhu kompenzuje vyššou plodnosťou, nárastom pasívnej a aktívnej ochrany pred vplyvom nepriaznivých faktorov, čo je skrátka nevyhnutné pre existenciu takéhoto druhu. Obdobie detstva u jedincov tohto druhu buď vôbec neexistuje, alebo je veľmi krátke.

Ak vzniká faktor, voči tlaku ktorého sa genotyp populácie pri zmene pokolení nedokáže prispôbiť, tak populácia hynie.

Nutnosť osvojenia si veľkých objemov negeneticky podmienenej behaviorálnej informácie je sprevádzaná objavením sa detstva, počas ktorého si jedinec zhromažďuje životne nevyhnutné minimum tejto informácie buď individuálne, alebo prostredníctvom dospelých jedincov.

Ak vzniká faktor, voči tlaku ktorého sa genotyp populácie tohto druhu nedokáže prispôbiť pri zmene pokolení v prípade výlučne geneticky podmienených behaviorálnych reakcií (*t.j. jednotných u rôznych jedincov*), tak populácia môže nájsť záchranu svojich jedincov vďaka rôznorodosti ich behaviorálnych reakcií, podmienených individuálne negeneticky. To vedie k zníženiu škody, ktorú populácii spôsobuje daný faktor, a predĺženiu času, počas ktorého sa geneticky stabilné jadro populácie môže potenciálne prispôbiť účinku daného faktora na úrovni chromozomálneho aparátu.

To isté sa týka aj prežitia populácie pri živelných pohromách a prírodných katastrofách v mieste ich pobytu.

Počas evolučného procesu sa globálna ekologická nika¹ biosféry rozširovala. Ak nejaký druh vyčerpal geneticky podmienený potenciál osvojenia si svojej rodnej ekologickej niky, tak začal buď vytláčať iné druhy, privlastňujúc si ich ekologické niky, alebo si začal osvojovať dovtedy prázdnu niku, adaptujúc sa na ňu geneticky, vytvoriac pri tom možno aj nový druh organizmov.

V určitej etape rozvoja biosféry vznikol druh Homo Sapiens, predstaviteľom ktorého je celé ľudstvo, nehľadiac na rozmanitosť všetkých rás, národov, národností, plemien.

Rozvojový potenciál každého jedinca biologického druhu, *v správaní ktorého má množstvo negeneticky odovzdávanej informácie významnú úlohu vo všetkých vlastnostiach charakterizujúcich jedinca*, je geneticky podmienený, hoci sa nemusí ani rozvinúť, naplniť reálnym obsahom, ak to podmienky životného prostredia neumožňujú. Vo vzťahu k populácii sa genetická podmienenosť a potenciál jej osvojenia riadia **pravdepodobnosťami predurčenosťami, ktoré sa odzrkadľujú v štatistických zákonitostiach odohratých dejov.**

Toto sa v plnej miere týka aj človeka — biologického druhu, nositeľa najväčšieho absolútneho i relatívneho objemu (*v porovnaní s inými druhmi živých organizmov biosféry Zeme*) negeneticky podmienenej behaviorálnej informácie, zabezpečujúcej najväčšiu flexibilitu správania v rýchlo sa meniacej situácii.

¹ Životné prostredie vyhovujúce potrebám danej skupiny rastlín alebo živočíchov. – pozn. prekl.

I. Globálny dejinný proces ako čiastkový...

Obvinenia z „biologizácie“ sociológie, histórie atď., a tiež zriedkavejšie obvinenia zo „sociologizácie“ biológie odzrkadľujú predovšetkým nevzdelanosť sociológov v biológii a biológov v histórii a sociológii. Politici sú často nevzdelaní aj v ostatných oblastiach poznania, nielen v týchto dvoch. Obsahovo sú tieto vzájomné obvinenia spormi o tom, čo je v človeku (*aj ako jednotlivcovi, aj ako biologickom druhu*) podmienené geneticky odovzdanou informáciou, čo kultúrou, a čo jeho vlastným tvorením. Bez odpovede na tieto otázky nie je možné ani „rozhraničenie“ biologického a sociologického komplexu vied.

V našom chápaní je celý komplex nepodmienených reflexov a inštinktov geneticky podmienený.

Geneticky podmienená je aj schopnosť k formovaniu podmienených reflexov. No samotná behaviorálna informácia, navonok sa prejavujúca ako podmienený reflex, je daná vplyvom životného prostredia, v ktorom sa príslušný podmienený reflex formuje **len** u jedincov, ktorý sa s týmto vplyvom priamo stretli. Základom formovania podmienených reflexov vo svete zvierat je mechanizmus, ktorý je zjavne analogický ľudskému predmetno-obraznému (**procesnému**) mysleniu. Náznovým príkladom tohto tvrdenia sú experimenty s opicami. Známe sú úspešné pokusy výučby opíc, v ktorých opice pomocou kartičiek s obrázkami vykladali rôzne postupnosti, ktoré bolo možné stotožniť s jednoduchými behaviorálnymi reakciami typu: „chcem banán“, „daj piť“, „daj banán, nie jablko“ atď. T.j. išlo o učenie sa určitého systému hieroglyfického písma, odrážajúceho predmetno-obrazné myslenie človeka. Možnosť učiť sa poukazuje na určitú zhodu procesov, ležiacu v jej základe.

Nie sú však známe žiadne behaviorálne reakcie predstaviteľov sveta zvierat, základom ktorých by mohol byť mechanizmus, analogický abstraktno-logickému (**diskrétnemu**) mysleniu človeka.

So schopnosťou zopakovať artikulovanú reč sa vo svete zvierat stretávame u vtákov, avšak táto „artikulovaná reč“ sa u nich nestala kanálom informačnej výmeny: mozgy majú vtáče¹.

Človeka zo sveta zvierat vyčleňuje genetická podmienenosť rozvoja (**v príslušnom vekovom období**) diskkrétneho myslenia (abstraktno-logického), artikulovanej reči a schopnosti realizovať v rôznorodej pracovnej činnosti svoje **predsavzatie** na základe **predvídania** rôznych možností. Je možné, že geneticky podmienené sú aj nejaké ďalšie, zatiaľ nepoužívané možnosti. No práve tieto tri faktory: reč, myslenie (*vrátane*

¹ V r. 2003 v tlači aj televízii prebehli informácie o tom, že niektoré papagaje používajú artikulovanú reč rozumným spôsobom v komunikácii so svojimi majiteľmi.

abstraktno-logického), schopnosť pracovať, určitá sloboda v správaní od diktátu inštinktov — sa stali základom súčasnej ľudskej kultúry.

Kultúra je nositeľom ešte jedného (*okrem nepodmienенých a podmienенých inštinktov*) druhu behaviorálnej informácie — sociálne podmienenej, ktorú každý človek získava z informačného prostredia spoločnosti.

Ak pod pojmom kultúra chápeme výsledok rôznorodnej negeneticky podmienenej činnosti pokolení jedincov druhu Homo Sapiens, tak nemožno poprieť, že potenciál osvojenia prostredia človekom (*vrátane vďaka rozvoju kultúry*) je geneticky podmienený. Spolu s rozvojom kultúry je **geneticky podmienená aj sociálna organizácia** druhu Homo Sapiens, **ležiaca v jej základe**. Vďaka tomu je kultúra **od začiatku** a vždy jedným z mnohých faktorov globálneho evolučného procesu biosféry Zeme. **Niet „dobrej“ a „zlej“ kultúry, t.j. „nekultúrnosti“; existuje jednotná mnohotvárná kultúra** — negeneticky odovzdávaná informácia z pokolenia na pokolenie, a v nej negatívne dôsledky, predstavujúce nebezpečenstvo pre celú kultúru ľudstva a biologický základ kultúry — druh Homo Sapiens a celú biosféru. Inými slovami nás to privádza k otázke o objektivite Dobra a Zla, rozdieloch medzi nimi a ich rozlíšeníu. A proces rozvoja kultúry — **globálny dejinný proces** — je jedným z **čiasťkových** procesov globálneho evolučného procesu biosféry.

II. GLOBÁLNY DEJINNÝ PROCES

Prítomnosť je následkom minulosti, a preto neustále obracaj svoj pohľad vzad, čím sa vyvaruješ vážnych chýb.

K. Prutkov

Ľudstvo vo svojej historickej pamäti zaznamenalo zmiznutie mnohých druhov živých organizmov z biosféry, no nezaznamenali ani jeden hodnoverný prípad vzniku nového biologického druhu v prirodzenom prostredí.

Homo Sapiens, uistiac sa vo svojej vysokej organizovanosti v porovnaní s inými biologickými druhmi, sa začal pokladať za „korunu tvorstva“, vychádzajúc predovšetkým zo svojej novoty. Ale novota nie je len príznakom dokonalosti korunujúcej nejaký proces, ale aj príznakom všetkých experimentálnych prototypov končiacich v odpade, na ktoré si nikto už nespomenie: ak „koruna tvorstva“ príliš tlačí na hlavu, tak jej nositeľ si zaobstará korunu novú.

Otázka o procese vzniku nových druhov je mimoriadne vážna, pretože odpoveď na ňu v mnohom určuje aj hodnotenie toho, čo v globálnom dejinnom procese považovať za dobro, a čo predstavuje nebezpečenstvo jak pre dnes žijúcich, tak aj pre budúce generácie ľudí, pre biosféru a celú planétu. Na prvý pohľad sú možné minimálne dva varianty vzniku nového biologického druhu počas evolučného procesu biosféry.

PRVÝ. Je známe, že vznik a výskyt určitej mutácie môže zachvátiť buď celú populáciu organizmov, alebo jej časť, alebo sa z populácie vytratí. Vtedy nový biologický druh môže vzniknúť následkom prerodu z existujúceho druhu formou kaskád mutácií, ktoré kvalitatívne zmenia jeho genotyp. V takom prípade sa skrátka jeden druh v biosfére zmení na iný. No ohľadom vzniku Homo Sapiens, ako aj ľubovoľného iného biologického druhu, vyvstáva v tomto variante otázka medzičlánkov od protočloveka k človeku, nakoľko proces zachvátenia celého biologického druhu **komplexom** sotva len jednorazových mutácií sa javí byť dosť dlhodobým; špeciálne s ohľadom na to, že následkom týchto mutácií sa úroveň organizovanosti matérie zvýšila, a informačné zabezpečenie životnej činnosti sa stalo zložitejším. Vďaka dlhodobosti procesu rozširovania sa komplexu mutácií na všetky populácie by zostatky týchto

„medzičlánkov“ mali byť vede známe spolu s ostatnými, pomerne málopočetnými vykopanými formami človeka.

No takýto proces vytvárania nového druhu umožňuje presne tak isto aj degradáciu ľubovoľného vysoko organizovaného druhu až do „améby“. Okrem toho vyvstáva aj otázka ohľadom štiepenia druhov na dva a viac, vedúceho k zvýšeniu celkového počtu druhov počas evolučného procesu biosféry, pretože nie je jasné, ako môže byť vzájomná genetická uzavretosť druhov sprevádzaná šírením komplexu mutácií naprieč druhom, z ktorého vzniká nový biologický druh. Tento variant vzniku nových druhov je špeciálne dobrý pre ateistov, nakoľko všetko prebieha náhodne „samo od seba“, bez organizovaného a cieleného zásahu zvonka do priebehu evolučného procesu.

Avšak globálny evolučný proces biosféry má vcelku jednosmerný charakter smerom k celkovému zvyšovaniu zložitosti novovznikajúcich druhov organizmov a celej biosféry. Okrem toho, nedostatok hojnosti „medzičlánkov“ vo vykopaných zvyškoch minulých biosfér vlastne aj umožnil uvidieť samotný globálny proces rozvoja biosféry v čase a aspoň čiastočne určiť druhové zloženie minulých biosfér. V súčasnej biosfére sú tiež prítomné iba stabilné druhy, a hojnosť amorfných foriem života, pretekajúcich jedna do druhej pri zmene generácií, pozorovaná nie je. Niečo opačné uvedenému (*o prerode jedného druhu do iného*) tvrdil akademik T.D.Lysenko.

DRUHÝ. Časť jedincov druhu protočlovek (*jedno pokolenie alebo niekoľko súčasne plodných pokolení v populácii alebo celom druhu*) postihla genetická katastrofa, v dôsledku ktorej samičky, patriace k tejto skupine druhu Protočlovek, rodili iba mrzákov. No títo „mrzáci“ už patrili k druhu Homo Sapiens a boli geneticky uzavretí voči jedincom druhu protočlovek, ktorí ich zrodili, a voči svojim „bratrancom a sesterniciam“, ktorých rodičia sa katastrofe vyhli. A možno práve tento fakt sa odráža v kultoch totemových zvieracích predkov primitívnych náboženstiev. Takýto proces vzniku biologického druhu sa zhoduje s očividnou jednosmernosťou evolučného procesu **celej biosféry** smerom k zvyšovaniu zložitosti jej organizovanosti. Takisto umožňuje aj realizáciu tendencie k degradácii, ktorú v evolučnom procese popierať nemožno, no ktorá má individuálny charakter; a jej nadobudnutie všeobecnejšieho charakteru je buď krátkodobé, alebo katastrofické pre jednotlivé biocenózy a celú biosféru.

Viditeľné zloženie súčasnej biosféry a analýza vykopaných zvyškov minulých biosfér v ich **chronologickej postupnosti** hovorí skôr o tom, že cesta evolúcie biosféry je mnohostupňovým rebríkom, a nie plynulým vzostupom a plynulým prechodom jedných biologických druhov do iných.

II. Globálny dejinný proces

Na každom stupni je rozmanitosť druhov; každý stupeň je základom pre ten ďalší. Tomuto viacej zodpovedá druhý variant procesu vzniku nových druhov v biosfére.

No druhý variant, odstraňujúc otázku medzičlánkov, dáva vznik novej otázke týkajúcej sa prírodného alebo mimoprirodného faktoru, ktorý vyvoláva zmenu genotypu.

Novú informáciu do genotypu môže vniesť aj vírus. V podstate vírus, selektívne napádajúci iba pohľavné bunky (*tak, ako vírus HIV — AIDS selektívne napáda biele krvinky*¹), môže do ich chromozómov vniesť také zmeny, že po počatí vznikne organizmus patriaci do nového druhu.

Z druhej strany, samotný chromozomálny aparát je kmitavý systém, ktorý je schopný vysielat' a prijímat' určité vlnenie. Žiarenie takisto môže niesť kódové skupiny, schopné vyvolať prestavbu chromozomálneho aparátu buniek. T.j. vyvolať masové, synchronne a kvalitatívne jednorodé mutácie v populácii, vystavenej vplyvu takéhoto žiarenia, a zrod nového biologického druhu. Pochopiteľne, že takéto mutagénne žiarenie sa kvalitatívne odlišuje od obyčajného, prirodzeného mutagénneho pozadia. Napriek tomu je možné, že zrod nového biologického druhu vyvoláva nejaký iný faktor, a nie spomenuté dva.

No najprekvapivejšie by bolo, ak by Tvorca napriek všetkému uchovanému v zemskej kôre Osobne zliepal všetkých z hlíny, zemskeho prachu, podobne ako mýtický Pigmalion, ktorý kedysi vyttesal z mramoru Galateu, zaľúbil sa do nej a poprosil bohov Olympu o oživenie sochy, čo mu aj bolo splnené; po čom sa „sochy“ začali plodiť a množiť bežným spôsobom bez použitia esencie hlíny. Aspoň Korán (súra 38:75) priamo hovorí o stvorení Adama Bohom Svojimi rukami.

A ak existuje faktor, čo ho potom aktivuje? Pritom je vždy aktivovaný včas, keď sa završuje určitá etapa rozvoja biosféry. Druhy, ktoré dýchajú vzduch, sa objavili skôr, než rastlinný svet vytvoril atmosféru s kyslíkom a ozónovú vrstvu, zužitkujúc množstvo uhlíka vo forme kamenného uhlia a vápenca. Dravce sa objavili skôr, než sa objavili bylinožravce a nepohyblivé živočíchy (*mákkýše, sasanky atď.*). T.j. proces rozvoja biosféry je v určitom zmysle analogický procesu štartu vesmírnej mnohostupňovej rakety: aerodynamický kryt sa neodstraňuje skôr, než

¹ Podľa jedného z modelov AIDSu, vírus nenapáda priamo biele krvinky, ale trichomonády (*ktoré boli tiež nejaký čas považované za biele krvinky*), žijúce v ľudskej krvi, ktoré takto požírajú červené krvinky a svojimi toxínmi oslabujú činnosť bielych krviniek, ktoré majú chrániť telo pred chorobami. Podrobnejšie viď knihy T.J.Sviščevovej o parazitickej trichomonádnej teórii rakoviny, kde sa otázka AIDS skúma ako vedľajšia.

Mŕtva voda

objekt opustí husté vrstvy atmosféry; jednotlivé stupne raketového nosiča sa oddeľujú, každý vo svojej etape, až keď vykonajú svoj diel práce a nie skôr; oporné rampy sa oddeľujú od tela rakety nie skôr, než ťah motorov prevyší štartovaciu hmotnosť atď.

Pri štarte rakety sa realizuje program, predpisujúci určitú postupnosť činov a podmienky kontroly ich splnenia. Program môže byť aj mnohovariantný. Tento program postupnosti operácií pri štarte rakety je výtvorom ľudského rozumu. V porovnaní s tým, čo vidíme pri evolúcii biosféry v priebehu stoviek miliónov rokov je však primitívny. No z pohľadu ateistickej slepoty je **zjavne** programový a kontrolovaný rozvoj biosféry na Zemi, vo výsledku ktorého sa objavil ľudský rozum, len slepou hrou „hlúpej náhody“, panujúcej v prírode. Pritom človek, vytvoriac počítače, svojím rozumčekom zatiaľ nedokázal zopakovať „technologické“ procesy „hlúpej prírody“, výsledkom ktorých sa objavil aj on sám, ktorý svojou zložitou mnohonásobne prevyšuje ľudovoľný počítač. Hoci analógia nie je dôkazom, no analógie a asociácie tiež ležia v základoch poznania. A ak je nižšie uvedený záver chybný, potom svet nie je poznateľný.

Z uvedenej analógie môžeme urobiť len jeden záver: svet je poznateľný a rozum, ktorý panuje v prírode, je **neporovnateľne** výkonnejší, a jeho možnosti sú **neporovnateľne** väčšie než ľudský rozum a súborný rozum celého ľudstva. Ide o neporovnateľnosť v tom zmysle, že chyba merania mnohonásobne prevyšuje jednotku merania, t.j. človeka. Táto neporovnateľnosť zároveň vytvára u určitého kruhu chytrákov ilúziu vlastnej výnimočnosti ako nositeľa mimoriadne výkonného rozumu, čo sa časom formuje do ateistického pohľadu na svet, aké vznikali už oddávna. A zhora prichádzali napomínania o lživosti tejto ilúzie. Posledné napomenutie, ktoré zapadlo do základov islamu, je v Koráne (súra 55, Milosrdný), ktorý pri opise realizácie programu prípravy Zeme na objavenie sa v nej človeka, takmer v každom verši opakuje otázku: «*Tak ktoré z dobrodení Hospodina môžete označiť za lživé*». No u ľudí, domýšľavo sa chváliacich svojou intelektuálnou silou a ňou generovanou jedinečnosťou, je ilúzia stále silná. Napriek tomu Najvyšší je mocný a Jeho milosť je bezhraničná: no hlavné je ju uznať a nespochybňovať.

Idea Boha (Tvorca a Všedržiťela) v kultúre nie je dielom ľudovej „umeleckej“ tvorby, ale odrazom pravej Božej existencie v živote spoločnosti. **Jediný všeobsažný** dôkaz Svojej existencie dáva Boh sám: On vskutku odpovedá (v súlade so **zmyslom modlitby**) na modlitbu toho, kto Mu verí, a žije podľa svedomia; odpoveď sa prejavuje v tom, že sa mení štatistika zdanlivo nesúvisiacich prípadov v množstve, ktoré ľudské vedomie nie je schopné kontrolovať kvôli svojim obmedzeným

II. Globálny dejinný proces

možnostiam; mení sa tým zreteľnejšie, čím menej človek ostáva hluchým k volaniu Boha, keď sa On Sám k človeku obracia cez jeho svedomie alebo životné okolnosti.

Existuje biosféra planéty a matrica jej možných stavov, podľa ktorej prebieha rozvoj. Táto matrica je istým fragmentom celovesmírnej matrice možných stavov, celovesmírnej **miery**. Prebieha nepretržitý proces zobrazovania informácie do biosféry z okolitého Vesmíru; zároveň prebieha proces spätného zobrazovania informácie z biosféry do okolitého Vesmíru v súlade s **mierou**. Zobrazenie, riadenie, samoriadenie sú vzájomne vložené procesy a pojmy. Hierarchicky vyššie (*voči biosfére*) riadenie prebieha na základe jeho nadradenej (*objemnejšej*) matrice možných stavov. Samoriadenie prebieha v plnej celovesmírnej **miere** (*čiasťková matrica biosféry + objemnejšia matrica*). A celovesmírna **miera** zase aktivuje faktor, ktorý vyvoláva zrod nového druhu v biosfére.

Ak je ateista schopný priznať objektivnosť **miery** vo Vesmíre, tak možno bude pre neho zaujímavá informácia o tom, že celovesmírna matrica možných stavov — **miera** — disponuje vlastnosťou, ktorú mnohé náboženstvá pripisujú Najvyššiemu Hospodínovi: On prebýva všade a všetko prebýva v ňom = **miera** prebýva vo všetkom a všetko prebýva v **miere**. A v **miere** je všetka matéria v jej rôznych agregátnych stavoch (*od vákuu do hmoty*) nerozlučne spojená s informáciou.

Panteizmus, hlásajúci: „Príroda je Boh“, stotožňuje mieru (*t.j. Božie predurčenie v jeho plnosti*) s Najvyšším; náboženstvá, ktoré odmietajú panteizmus, fakticky vnímajú **mieru** ako najvšeobecnejší prostriedok riadenia Vesmíru zo strany Najvyššieho, ktorou prúdi energeticko-informačný prúd od Neho — Duch Svätý.

Korán proces vesmírneho riadenia opisuje v súre 97 (Moc):

«V mene Boha milostivého, milosrdného!

1. Vskutku, My sme ho (Korán — aut.) zoslali v noc moci!
2. Vieš ty vôbec, čo je to noc moci?
3. Noc moci je lepšia než tisíc mesiacov.
4. Zostupujú v nej anjeli a Duch s dovolením ich pána, **aby plnili Jeho rozkazy** (zvýraznené nami — aut.).
5. Až do úsvitu v nej vládne mier!»

Ani podľa nášho názoru nie je existencia človeka (*ako jednotlivca, aj ako ľudstva*) bez zmyslu, ale má svoje predurčenie, podmienené jak

Mŕtva voda

čiasťkovou maticou možných stavov biosféry a celej planéty, tak aj celovesmírnou **mierou**.

Genetická podmienenosť ľudskej schopnosti osvojiť si v určitom veku artikulovanú reč, abstraktno-logické diskkrétne myslenie, plánovať na základe **pred**vídania a realizovať to v rôznorodej pracovnej činnosti je ekvivalentná genetickej podmienenosti sociálnej organizácie, nesúcej nejakú kultúru. Toto dohromady vyčleňuje ľudstvo zo sveta zvierat, a ľudstvo ako celok môže urobiť dve veci: buď vytvoriť nejaký typ kultúry, **prijateľnej** pre Najvyššieho Tvorcu a Všedržiteľa, ktorá nebude v rozpore s celovesmírnou **mierou**, alebo zahynúť, v dôsledku sformovania neprijateľnej kultúry pre ľudí i Všedržiteľa.

V súre 21 (Proroci) o tom Korán hovorí priamo:

«10. My sme vám zoslali Písmo, v ktorom je pre vás napomenutie — **vari nerozumiete?** (Zvýraznené nami — aut.).

11. Koľko sme zničili miest, ktoré boli nespravodlivé, a vybudovali po nich iné národy!

12. A keď pocítili našu moc, tak začali pred ňou utekať.

13. „Neutekajte, a vráťte sa k prepychu a do vašich príbytkov, možno sa vás budú pýtať!“

14. Oni povedali: „Ó, beda nám, naozaj sme boli nespravodliví!“

15. A neprestával tento ich krik, kým sme ich nezmenili na nehybnú skosenú nivu.

16. **My sme nestvorili nebo a Zem i to, čo je medzi nimi, pre zábavu.**

17. **Ak by sme si želali nájsť zábavu, našli by sme si ju u Seba, ak by sme tak chceli učiniť.** (Zvýraznené nami — aut.)

18. Naopak, My pravdou porážame lož, a ona ju drví, a napokon mizne, a vám beda za to, čo **pripisujete**». (V kontexte Koránu sa myslí pripisovanie vlastných výmyslov do Zvestovaní — aut.)

V ľubovoľnom z variantov, ktoré evolučný proces biosféry uznávajú ako reálny — aj v rozvoji materiálnych foriem, aj v rozvoji duší — druh Homo Sapiens vošiel do už existujúceho sveta zvierat; a jeho videnie sveta i praktické zručnosti boli zvieracie, očividne blízke „videniu sveta“

II. Globálny dejinný proces

a praktickým zručnostiam jeho „opičieho“ alebo iného protoľudského okolia, t.j. inštinkty, nepodmienené a podmienené inštinkty a nič viac. Od zvieracieho okolia ho odlišoval len jeho geneticky podmienený potenciál rozvoja kultúry, ktorý si ešte mal osvojiť. Tento pohľad na objavenie sa a rozvoj druhu Homo Sapiens potvrdzujú aj archeologické údaje. Napriek tomu je známy aj iný uhol pohľadu, ktorého ilustráciou je, napríklad, biblický mýtus o prvom hriechu a vyhnaní z raja; mýty o celosvetovej potope, ktoré možno interpretovať ako spomienky na katastrofu jednej z predchádzajúcich globálnych civilizácií, po ktorej väčšina potomkov predchádzajúcich civilizácií, po ktorej väčšina potomkov preživilých zdivela.

Analýza spôsobu života jednotlivých ľudí a extrapolácia ich reálnych možností na celé ľudstvo umožňuje vyvodiť záver, že celé ľudstvo môže nie byť minimálne tri typy kultúry a žiť **nejaký čas** v troch typoch civilizácie.

V osvojovaní svojho geneticky podmieneného potenciálu najmenej zo všetkých uspeli tí, ktorí iba blažene a tupo hľadeli na televízor, čím sa stali jeho nevoľníkmi, biorobotmi, ktorých správanie sa programuje médiami. Títo nie sú súci k ničomu, okrem **technoKRATICKEJ civilizácie** a kultúry. Tou je súčasná civilizácia. V nej sa ľudstvo stalo nevoľníkom ním vytvorenej techniky, ktorá reálne zmenila množstvo ľudí na **človekupoďobných robotov**, pretože väčšina populácie sa spustila na úroveň doplnku k svojmu pracovnému miestu. Práca vysáva ich životnú energiu, a mimo práce už nemajú ani sil, ani schopností k tomu, aby mohli byť ľuďmi v hierarchii Vesmíru; akonáhle dokážu zregenerovať minimum energie, tak už zasa je „nutné“ ísť do práce. A takto deň čo deň, rok čo rok, pokolenie čo pokolenie — bez prestania. Potvrďuje to aj štatistika: mnohým penzistom sa počas prvých rokov po nástupe do dôchodku rýchle zhoršuje zdravie a zomierajú jednoducho preto, lebo nevedia čomu sa venovať, keďže nemôžu ísť do práce a byť tam doplnkom k svojmu pracovnému miestu.

Druhý možný typ civilizácie je **ekotechnologický**. V ňom technosféra nevládne nad ľuďmi, ale ľudia nad technosférou, a preto im technika slúži a zabezpečuje uspokojenie ich potrieb. **Ľudia sa nemenia na nevoľníkov technosféry**, a antagonizmy s prírodou sa odstraňujú skôr, než sa stanú hrozbou pre život.

Tretí možný typ civilizácie je **biologický**. V tomto type je kultúra zameraná na osvojenie geneticky podmieneného potenciálu možností ľudského organizmu. Vďaka tomu ľudstvo i každý človek žije v súlade s biosférou, a zaobíde sa aj bez **protéz** nami používanej techniky, pričom nie je ani dobytkom, ani dravcom. Porfirij Kornejevič Ivanov je jedným z tých, kto demonštroval reálnosť takejto možnosti dokonca

Mŕtva voda

v podmienkach zasnežených zím Ruska. Rerichovci tiež opisovali ľudské možnosti, veľmi neobyčajné pre technokratickú civilizáciu, ktorými však disponujú mnohí, čo vyrástli v informačnom prostredí starovekej kultúry Tibetu.

Ak biologická civilizácia ľudí na Zemi v minulosti existovala a z nejakých príčin zahynula so zabudnutím plnosti a celistvosti vlastnej kultúry, tak z nej prakticky nemuseli zostať žiadne archeologické pamiatky materiálnej kultúry, no spomienka na ňu sa mohla zachovať v podobe mýtu o zlatom veku a mýtu o vyhnaní z raja po spáchaní hriechu. Vo vzťahu k nej mohlo spáchanie hriechu predstavovať nejakú globálnu **neadekvátnosť** (*vypadnutie z miery*), ktorej sa ľudstvo dopustilo, a ktorá viedla k narušeniu jeho celovesmírnych informačných a energetických väzieb. A odvtedy je dnešné ľudstvo zaneprázdnené **opätovným** vybudovaním kultúry prakticky z „opičej“ nuly. No nezávisle od variantu predhistórie dnešného ľudstva (*či prvý krát, alebo už opakovane vstávame z fauny po štyroch*) bude okruh otázok, na ktoré budú ľudia musieť **spoznať** odpovede, jeden a ten istý. A tou najhlavnejšou z nich: čo je v rozvoji kultúry dobrom; čo je prípustné; čo je nutné zahasť a vykoreniť?

S rozvojom kultúry sa spája otázka formovania individuálnych osobitostí jedinca druhu Homo Sapiens. Kultúrne prostredie formuje fyzickú a duchovnú osobnosť človeka najmä v období od počatia po vstup do dospelosti na základe **individuálnej** matrice geneticky podmieneného potenciálu rozmanitých možností a predispozícií: tiež je to čiastková miera, ktorú je treba počas života naplniť reálnym obsahom. Okrem toho, mnohé je podmienené aj astrologicky, t.j. vplyvom rytmov Kozmu na celú biosféru i človeka ako na kmitavé systémy.

Faktor **včasnosti** formovania jednotlivých schopností človeka je odrazený v prísloví: „*Ohýbaj ma mamko, pokiaľ som ja Janko, bo keď budem Jano, neohneš ma, mamó!*“ To sa týka, predovšetkým, tých schopností, ktoré sa zabezpečujú vznikom štruktúrnych osobitostí v organizme, pre ktoré genetický program vyhradzuje pevné, celkom konkrétne časové limity. Je to obzvlášť viditeľné pri formovaní mozgu počas vnútromaternicového obdobia a v období dospievania. To isté sa týka aj formovania ľudskej psychiky. Pokusy vrátiť do civilizovanej spoločnosti reálnych dospelých „Maugli“ nikdy nekončili úspechom z dôvodu nerozvitosti ľudských štruktúr v organizme (*biologickom nosiči duše*) a nerozvitosti ľudskej psychiky.

Absencia nevyhnutných podmienok v životnom prostredí počas určitého obdobia (*alebo prítomnosť v ňom opačných podmienok*) vedie k nemožnosti naplnenia matrice potenciálnych možností reálnym obsahom, a v najviac ubíjajúcich podmienkach — k zmareniu realizácie

II. Globálny dejinný proces

geneticky podmieneného programu vývoja organizmu jedinca vo väčšej či menšej miere. Následkom toho sa duša nemôže adekvátne realizovať a získava určitú negatívnu skúsenosť, ktorá je tiež užitočná, ako tvrdia stúpenci teórie prevteľovania, avšak mimo hraníc jedného života.

Akými vonkajšími štruktúrnymi príznakmi sa prejavujú osobitosti individuálnej matrice potenciálnych možností a predispozícií? — Na túto otázku sa pokúšajú odpovedať, napríklad, chiromantia (*čítanie osudu z dlane*), fyziognomika a frenológia. Nakoľko úspešne sa im to darí, to je už druhá otázka. Takisto je oddávna známe, že oči sú zrkadlom duše, a určitá zhoda medzi telom a dušou tiež existuje.

O tom, ako sa v ľudskom správaní prejavujú matrice geneticky podmienených možností a predispozícií k tej či onej voľbe, hovoria výskumy spôsobu života v detstve odlúčených jednovaječných dvojčiat (*t.j. geneticky totožných a astrologicky takmer totožných jedincov*). Štýl ich života býva veľmi často podobný. Pri existencii rovnakých možností robia nezávisle na sebe veľmi často rovnakú voľbu: dávajú prednosť rovnakej farbe, hudbe, značke áut; ich partneri mávajú rovnaké mená a podobajú sa na seba; až do takých situácií, že obe dvojčičky sa ocitnú v rovnaký deň (*hoc na iných miestach*) na operačnom stole s rovnakým zápalom slepého čreva. Hodnoty povestného „Inteligentného Kvocientu — IQ“ sa tiež veľmi neodlišujú ani pri živote v rozdielnom sociálnom prostredí. Nepodarilo sa len zachytiť informáciu o tom, ako si spomínajú na svoje minulé vtelenia, ak také boli.

V období, približne na začiatku súčasného globálneho dejinného procesu (*hneď po zrode druhu Homo Sapiens alebo po završení katastrofy kultúry predchádzajúcej ľudskej civilizácie*), v podmienkach nulovej alebo takmer nulovej kultúry, matrice geneticky podmienených potenciálnych možností určovali počiatočné cesty jej rozvoja, nepodmienené **priamym** vplyvom prírodno-geografického prostredia ani adresným, hierarchicky vyšším (*voči biosfére*) objemnejším riadením.

Vďaka tomu, že genotypy populácií druhu Homo Sapiens sa v rôznych oblastiach prispôbovali miestnym podmienkam prírodného prostredia, tak súbory individuálnych matric geneticky podmienených možností a predispozícií sa v rôznych populáciách začali štatisticky odlišovať, čo dohromady s priamym vplyvom prírodno-geografických faktorov aj predurčilo rozdielnosť kultúr v rôznych regiónoch už v pomerne raných etapách rozvoja spoločnosti. Neskôr, v procese kultúrnej spolupráce sa štatistické rozdiely v súboroch matric geneticky podmienených možností a predispozícií (*spolu so sociálnou organizáciou a mimosociálnym riadením*) stali **jedným** z faktorov, ktoré stabilizujú národné kultúry a chránia ich pred eróziou, hoci samotná kultúra sa geneticky nededí.

Mŕtva voda

Nositeľkou kultúry nie je biologická populácia, ale sociálna organizácia biologickej populácie. Kultúra je jedným z faktorov životného prostredia, ktorý prejavuje tlak na populácie všetkých druhov (*vrátane človeka*), na biocenózu ako celok v hraniciach dosahu tejto kultúry. Ak je tempo zmien parametrov kultúrneho prostredia v porovnaní s tempom zmien pokolení nízke, tak sa genotyp populácie bude nevyhnutne prispôbovať najstabilnejším parametrom kultúrneho prostredia. To sa v danej populácii bude odrážať v zmene **štatistických charakteristík v súbore individuálnych matríc** (t.j. v *súhrnnej matici*) geneticky podmienených potenciálnych možností a predispozícií. Takto rozvoj kultúry pridal ešte jeden odtlačok do reprodukcie pokolení druhu *Homo Sapiens*. Kým vo svete rastlín a zvierat sú populácie jedného druhu voči sebe navzájom uzavreté prírodno-geografickými faktormi, tak u človeka vzniká kultúrne podmienená vzájomná uzavretosť na základe národného, triedneho, mafiózno-„elitárskeho“ a iných príznakov.

* * *

Nanucovanie národu cudzej kultúry naráža na odpor nielen v kultúrnych tradíciách jeho sociálnej organizácie, ale aj v štatistických osobitostiach súhrnnej matrice geneticky podmienených možností a predispozícií daného národa, ako aj v mimosociálnych faktoroch. Preto kultúrna výmena len málokedy vnáša nový obsah do života národov; ona buď vytvára podmienky pre odhalenie ich vlastného rozvojového potenciálu, fungujúc ako vonkajší stimul, alebo bráni tomuto rozvoju. Z toho dôvodu vykorenenie nevyhovujúcej kultúry je v dejinách vždy sprevádzané genocídou: pomocou narkotík, ekonomickými reformami, „štátnymi“ programami na zníženie pôrodnosti a jej kontrolou v rôznych sociálnych skupinách atď. Pritom podobne ako v období perestrojky, tak aj po nej v ZSSR-Rusku, genocída vo všetkých jej formách môže byť sprevádzaná naoko privetivým táraním vyložených nepriateľov a dobromyseľných idiotov o obrode národa a ochrane jeho kultúrnych **hodnôt**; akurát tak hromadenie národných hodnôt zaujíma väčšinu tárajov!

S mierou zvyšovania relatívneho i absolútneho objemu behaviorálnej informácie, podmienenej negeneticky, priviedla medzidruhovú konkurencia ku vzniku detstva — učeniu detí určitým zručnostiam dospelého života prostredníctvom staršej generácie stáda alebo bezprostredne rodičmi.

Artikulovaná reč je vo svojej podstate predovšetkým formálnym systémom kódovania obsahu predmetno-obrazného myslenia človeka. U človeka, ktorý sa od zvierat odlišuje možnosťou abstraktno-logického myslenia a artikulovanou rečou, nadobudol proces učenia novú kvalitu:

II. Globálny dejinný proces

človek začal hovoriť o tom, čo nedokázal zrozumiteľne ukázať telom. Skúste si predstaviť učiteľa, ktorý by telom vysvetľoval, napríklad, Pytagorovu vetu: zjavne si nesplní svoje učiteľské povinnosti. No mama-mačka, učiaca svoje mačiatka loviť, sa pritom zaobíde bez jediného zvuku. Hovoriaci učiteľ, to je pokrok v porovnaní s mamou-mačkou. Teraz ale často vidíme opačnú tendenciu: keď sa niekto nevie vyjadriť slovami, začne prudko gestikulovať, prskat' sliny a hmkať po vyslovení každých niekoľko slov.

Osvojenie si geneticky podmieneného potenciálu rozvoja abstraktno-logického myslenia a reči odkrylo potomkom životné zručnosti dávnych predkov (*nededené geneticky*) a rozšírilo informačnú bázu kultúry vďaka rôznym abstrakciám a všeobecným (*t.j. nie konkrétne predmetným*) pojmom.

Existencia písma spoločne s rečou, **predvídaním** variantov možného a plánovaním činov na základe **predvídavosti** v zostave intelektuálneho potenciálu umožnila ľuďom začať sa ochraňovať pred tlakom prírodného životného prostredia vytvorením **umelého životného prostredia**, ktoré časom začalo **potláčať** to prírodné — najprv v živote jednotlivých ľudí, a neskôr i v planetárnom rozsahu.

No človek, získaním abstraktno-logického myslenia v zložení svojej intelektuálnej moci, získal aj schopnosť klamať seba i druhých: výskumy mozgovej činnosti hovoria, že človek klame ľavou hemisférou, v ktorej je uložené abstraktno-logické (diskrétné) myslenie a reč; pravá hemisféra, v ktorej je uložené predmetno-obrazné (procesné) myslenie, nie je klamstva schopná. Jazyky národov sú časťou celovesírnej miery, a mnohé z nich vec Pravdy označujú **pravou vecou**, čím v sebe odrážajú tento fakt. Náboženstvá tiež zvyknú označovať pravú stranu ako bohumilú: je známa fráza „Bože Pravý“, nie ľavý; podľa ruských povier stojí Anjel strážny na pravej strane, a diabol na ľavej; podľa koranickeho opisu súdneho dňa, zlí dostanú knihu svojich skutkov do ľavej ruky, a spravodliví do pravej.

Ak by J.V.Stalin v r. 1941 vyzval k ľavému dielu, nikto by ho nepochopil: *Naše dielo je pravé! Víťazstvo bude naše!* — Toto je jasné všetkým **pravým**, pretože ľavé zámery a diela sú **vždy** spojené so lžou a sebaklamom, na čo takisto vždy doplávajú ľavicové a pseudopravicové politické sily.

Ak niekto vykonáva určité dielo a nie je schopný hovoriť **úplne vo všetkých** prípadoch **mnohohrannú** pravdu, tak v skutočnosti pracuje na inom diele, a na pôvodné dielo je slabý; lepšie je pre neho načas odísť od daného diela a venovať sa sebaupevneniu, pretože každá lož

Mŕtva voda

je vždy súčasťou iného diela, nezávisle od deklarácií a zámerov: takto je buď nepriateľom, alebo biorobotom nepriateľa daného diela, alebo „sluhom“ dvoch pánov.

Schopnosť klamať je schopnosťou narušiť u iných ľudí možnosť adekvátneho **zobrazenia** objektívnej reality, čo je skreslenie alebo zničenie cudzej osobnej miery. Predovšetkým je to najprimitívnejší spôsob boja vo vnútrodruhovej konkurencii — **ľudožrúctvo človekupodobných**, a nie životný štýl Človeka a Ľudskosti.

Schopnosť klamať seba i druhých sa tiež stala faktorom rozvoja kultúry (*bohužiaľ, dominantným faktorom!!!*) a, v dôsledku toho, faktorom globálneho procesu rozvoja biosféry.

Homo Sapiens je jediným biologickým druhom na Zemi, ktorý si z prírody berie nielen hotové produkty, ale aj suroviny, z ktorých si potom vyrába produkty pre svoju priamu potrebu. Proces rozvoja kultúry je sprevádzaný absolútnym i relatívnym nárastom objemov surovín v súhrnnom produkte, ktorý si Homo Sapiens berie z prírody. V určitej etape prestalo byť základom existencie ľudstva zbieranie hotového produktu v prírode, ale stala sa ním spoločenská výroba zo surovín vzatých z prírody.

Rozvoj výroby viedol v spoločnosti k vzniku spoločenského zjednocovania¹ individuálnej špecializovanej práce. Spoločenské zjednotenie práce je dodnes základom života, jak národných spoločenstiev, štátov, tak aj celého ľudstva.

Hlavnou črtou tohto sociálneho javu je profesionalizmus, t.j. systematické (*s predpovedateľnou úrovňou kvality*) plnenie ľuďmi určitých úzkošpecializovaných druhov činnosti v spoločenskej (*a nie technologickej, multiprocesnej*) deľbe profesionalizmu. Tradičné (*z pohľadu „publicistiky“*) delenie práce na prácu fyzickú a duševnú necharakterizuje **podstatu** spoločenského zjednotenia práce. Navyše, v každej činnosti sa v určitej miere spája duchovná činnosť (ako hlavná) a fyzická činnosť; rozum nepoužívajú len automaty. Spoločenská deľba profesionalizmu v spoločenskom zjednotení práce, — to je predovšetkým vyčlenenie **profesionálnej riadiacej** činnosti, bez ktorej by nebola možná **priama výrobná profesionálna** činnosť ani v oblasti materiálnej výroby, ani v oblasti duchovnej a intelektuálnej tvorby (*veda, umenie a iné oblasti spracovania informácie*); bez jednej ani druhej oblasti by nebola možná

¹ Marxizmus, zavedením termínu «spoločenská deľba práce», zaklamal a prekrútil podstatu veci: v spoločnosti sa osobná práca mnohých ľudí zjednocuje, a spoločenská práca je výsledkom tohto zjednotenia, ktoré sa zďaleka nie všetkým darí dosiahnuť.

II. Globálny dejinný proces

existencia súčasnej civilizácie. Rozvoj spoločenského zjednotenia práce, — to je ďalšie drobenie a špecializácia profesií, zvyšovanie minimálnej kvalifikačnej úrovne, od ktorej spoločnosť považuje jedinca za profesionála, a nie za nevyučeného diletanta, ktorý fušuje do cudzej profesie.

Integrálnou charakteristikou spoločenského zjednotenia práce, analyzovaného nezávisle od iných sociálnych a prírodných javov, je úroveň produktivity **spoločenskej práce** (v *oblastiach materiálnej výroby i spracovania informácie*), ktorá závisí nielen od úrovne produktivity **individuálnej práce** v nich, ale aj od **kvality riadenia** jednotlivých druhov činností v spoločenskom zjednotení práce. V určitej etape rozvoja spoločnosti začínajú tempá rastu produktivity spoločenskej práce závisieť od kvality riadenia jednotlivých druhov činnosti v spoločenskom zjednotení práce, keďže tempá rastu produktivity individuálnej práce sú závislé od úspechov alebo nezdarov fundamentálnych i aplikovaných vedecko-technických výskumov, realizovaných spoločnosťou ako celkom.

História dnešnej kultúry, to je predovšetkým história spoločenského zjednotenia práce, ktoré vyvolalo aj triedne rozvrstvenie spoločnosti. **Riadiaca** práca a **priama výrobná** práca v oblastiach materiálnej a duševnej tvorby sa **kategoricky líšia**.

Osobný faktor sa prejavuje ako talent aj v oblasti materiálnej výroby, aj v oblasti duševnej tvorby, aj v oblasti riadenia. Každý talent je jedinečný. Avšak individuálna výrobná práca je len málokedy prácou celospoločenského významu. Jej jedinečnosť môže v očiach spoločnosti získať taký význam v čase veľmi vzdialenom od života robotníka. Riadiaca práca v spoločenskom zjednotení práce sa **nevyhnutne**, počnúc od určitej úrovne v sociálnej organizácii, stáva prácou celospoločenského významu už počas realizovania riadiacej činnosti človekom, pretože od nej závisia životné okolnosti mnohých ľudí. Takto sa celá spoločnosť stáva závislou od pomerne úzkeho kruhu riadiacich pracovníkov celospoločenskej (štátnej) úrovne dôležitosti. Prítomnosť závislosť jedných ľudí môže plodiť nezodpovednosť druhých voči tým prvým. Riadiaca činnosť takejto úrovne si, okrem talentu, vyžaduje aj oporu v mnohých znalostiach z tých najrozličnejších oblastí teórie a praxe, nahromadených nie jednou generáciou. Preto ak analyzujeme sociálny proces v jeho dlhodobom rozvoji, obopínajúcom život niekoľkých generácií, ovládanie Znalostí mnohých pokolení je vo sfére riadenia celospoločenskej úrovne dôležitosti na prvom mieste pred prirodzeným talentom, schopným samostatne odhaliť potrebné praktické znalosti.

Spoločenské zjednotenie práce (*faktor sociálnej organizácie*), púť sebazáchovy a rodičovské inštinkty (*biologické faktory*) splodili

Mŕtva voda

v podmienkach nízkej úrovne produktivity spoločenskej práce v nadväznosti pokolení — triedne rozvrstvenie spoločnosti. Nízka úroveň produktivity spoločenskej práce v ranných štádiách rozvoja spoločnosti neumožňuje zaistiť **reálne** rovnakú dostupnosť všetkých spoločnosťou nahromadených Znalostí ľuďom zo všetkých rodín a klanov spoločnosti. Spoločenská nevyhnutnosť uchovania nositeľov Znalostí viedla k tomu, že riadiaca činnosť v tomto období zaistovala vysokú úroveň osobnej bezpečnosti a menšie vynakladanie fyzických síl, než priama výrobná činnosť. Tieto okolnosti, v kombinácii s **lenivosťou**, **ŽIVOCÍŠNYMI inštinktnými rodičovskej „lásky“** a **pudom sebazáchovy**, viedli v kontinuite pokolení k sformovaniu „elity“, ktorá mala monopol na prístup k Znalostiam, z prostredia ktorej sa z pokolenia na pokolenie čerpajú manažéri celospoločenskej úrovne dôležitosti. Triedne rozvrstvenie spoločnosti bolo sprevádzané vyčlenením riadiacich štruktúr — štátneho aparátu, ktorého kádrovou základňou sa stala „elita“.

To, čo nepatrí k „elite“, je v jej očiach dobytkom, spodinou, davom. To nám dáva možnosť nazývať takýto sociálny systém davo-„elitárnym“. Úvodzovky v poslednom slove poukazujú na vlastný výmysel predovšetkým „elity“ v oddelení **seba** od „spodiny“. Vedomie svojej príslušnosti k „elite“ alebo „spodine“ je vždy **živé**. Výrobná pracujúca trieda (*duševne aj fyzicky*), z najrôznejších príčin (*od nedostatku voľného času až po rafinované metódy, nešítiace sa ani zásahov do psychiky*) vytláčaná od Znalostí (*právo na získanie ktorých všetkým garantuje zákon*), je takto zbavená prístupu k Znalostiam a nemôže ani nahradiť „elitu“ v riadiacej sfére bez toho, aby v prípade odstránenia aktuálnej elity nedošlo ku strate kvality riadenia na pomerne dlhý čas. Kvalifikovaných, no nevyhovujúcich manažérov možno zaradiť do asanačného tímu, poslať veslovať na galéry atď.; manažéri to zvládnu, a spoločnosť ako celok sa kvôli tejto akcii neprestane rozvíjať. No kvalifikovaní asanátori, galérnici na nútených prácach, vedecko-technická a „tvorivá“ inteligencia **nemôže** bez získania príslušných teoretických znalostí a praktických zručností nahradiť manažérov celoštátnej či nižšej úrovne bez toho, aby sa celá spoločnosť neotriasla od ich „riadenia“. Príkladom toho boli jak „perestrojka“, tak aj minulé revolúcie.

Rozvoj spoločnosti a zjednotenie individuálnej práce v nej si žiada udržiavanie stabilného kvalitného riadenia na všetkých úrovniach sociálnej i štátnej organizácie. To je základom rastu produktivity práce. Stabilný rast produktivity **spoločenskej** práce mení kvalitu života (*sociálnu organizáciu, spoločenský systém*), zvyšuje životnú úroveň a dôveru v zajtrajší deň u všetkých členov spoločnosti, len v **rôznej miere**. S týmto „v rôznej miere“ sa spája aj predstava o vykorisťovaní človeka človekom

II. Globálny dejinný proces

a predstava **sociálnej spravodlivosti**. To posledné mnohí začali nazývať „sociálnou závišťou“, aby učičkali svoje svedomie, hoci aj závišť tu možno stretnúť. Dôvera v zajtrajší deň u väčšiny obyvateľstva je tou **najdôležitejšou** charakteristikou spoločnosti, vytvárajúca podmienky pre jej zdokonaľovanie na ceste k sociálnej spravodlivosti. Keď sa dôvera v zajtrajší deň stráca, tak to znamená, že **tí reálne pri moci** páchajú voči väčšine obyvateľstva nespravodlivosť. Pritom spoločnosť duchovne degraduje nezávisle od nárastu jej materiálneho blahobytu.

Sociálna nespravodlivosť vzniká predovšetkým ako dôsledok dvoch javov. Po prvé, vláduca „elita“ (*schválne alebo neúmyselne*) trvá na **všetko-si-dovoľovaní** voči zvyšnej spoločnosti, v základe čoho leží prehnané sebahodnotenie jej vlastnej masovej **malomyselnosti**, ktorá si nahromadila viacej poznatkov a praktických zručností, než základná masa obyvateľstva. Preto „elita“ vníma ne-„elitu“ ako ľudí druhej a tretej kategórie, ktorým stačí aj to, čo im sama nechá po uspokojení potrieb svojej mánotratnej **skúposti**.

Po druhé, spoločenské zjednotenie práce, to je aj výmena produktov rôznych druhov činnosti v súlade so spoločenskými potrebami a rozvojom kultúry. Tejto výmeny tovarov sa zúčastňuje aj produkt riadiacej práce: kvalita riadenia (*úroveň a dynamika spoločenskej spotreby v rôznych sociálnych skupinách je jedna zo stránok kvality riadenia*) a prostriedky na jej zabezpečenie. Všetky produkty pri tovarovej výmene majú svoje ceny, vrátane tých skrytých pred očami spoločnosti, napríklad, v „režijných nákladoch“. Keďže väčšina spoločností, zbavená Znalostí, je závislá od monopolu vzdelanej „elity“ na zabezpečenie kvality riadenia dostatočne vysokej úrovne, tak „elita“ si realizuje svoje „elitárne“ ambície, účtujúce spoločnosti **monopolne vysokú cenu** za produkt riadiacej práce.

Prvotný monopol „elity“ na Vedomosti umožňuje zriadenie jej druhotného monopolu na vyššiu úroveň spotreby v rodinách, patriaciach do sféry riadenia. „Elitárne“ všetko-si-dovoľovanie prenáša možnosť monopolne vysokých cien, podmienenú monopolom na Vedomosti, do reálneho života. Monopol na Vedomosti a od neho **odvodený** monopol na vyššiu životnú úroveň môžu byť vo väčšej či menšej miere uzákonené. V závislosti od toho „sociológia“ klasifikuje spoločensko-ekonomické formácie: otrokárstvo, feudalizmus, kapitalizmus, „socializmus“, no je očividné, že okrem **davo-„elitarizmu“** pod rôznymi názvami nič iné v dejinách súčasnej globálnej civilizácie nebolo. Keďže spoločenského zjednotenia práce sa zúčastňujú všetky spoločenské triedy, ale len „elita“ spoločnosti diktuje **monopolne vysokú cenu** za produkt svojej práce, tak všetci ňou ukrátení to vnímajú ako **vykorisťovanie človeka človekom**, t.j. ako sociálnu nespravodlivosť, ktorú sú nútení trpieť len kvôli tomu, že

Mŕtva voda

odstránenie aktuálnej „elity“ by viedlo k pádu kvality riadenia na dobu, nevyhnutnú na sformovanie nového riadiaceho korpusu. Táto doba je porovnateľná s dĺžkou ľudského života, čo vlastne núti masy trpieť „elitu“, aby neupadli do ešte horších životných podmienok, možno aj do konca svojho života. No masy „spodiny“ môžu aj stratiť trpezlivosť... V samotnom termíne „vykorisťovanie človeka človekom“ je **skrytá** monopolne vysoká cena na produkt riadiacej práce; zriedkavejšie ide o inú monopolne vysokú cenu. Monopolne vysoká cena je odzvou nemravnosti (*a samolúbosti na úkor druhých, vedomej alebo nevedomej*) na vznik **deficitu**. Prirodzený deficit, ako následok živelnej pohromy, škodám ktorej sa nedá predísť, je veľmi zriedkavý. Vo väčšine prípadov však deficit, plodiaci monopolne vysokú cenu, je sám výtvorom samolúbosti, v ktorej sa prejavuje zámerné alebo neúmyselné **všetko-si-dovoľovanie** voči druhým, z ktorého sa stal masový spoločenský jav. Všetky rozhovory „o umení ako žit“ (**na úkor druhých**) sú iba drzou demagógiou, ukrývajúcou mechanizmus vytvorenia umelého deficitu na produkty a služby, a vyťaženie monopolne vysokej ceny na úkor niekoho straty.

* * *

Jednako treba podotknúť, že parazitujúci lump všetkých spoločenských tried zvyčajne najviac zo všetkých kričí o „sociálnej spravodlivosti“, „ľudských právach“, „demokracii“ atď. Týka sa to aj medzinárodných vzťahov: USA, Izrael, Západná Európa, vykrádajúce „tretí svet“ na úkor neekvivalentnej výmeny, založenej na monopolne vysokých a monopolne znížených cenách v globálnom zjednotení práce, sú najviac zo všetkých znepokojení „spravodlivosťou“, „demokraciou“, „ľudskými právami“, „slobodou osobnosti“ atď.

* * *

Analýza globálneho dejinného procesu ukazuje, že v jeho priebehu dochádzalo ku koncentrácii riadenia výrobných síl ľudstva. Táto koncentrácia riadenia prebieha aj dnes pri udržiavaní davo-„elitárneho“ spôsobu života spoločnosti „elitou“ vo všetkých regiónoch planéty. Aj v súčasnosti vidieť tendenciu k vybudovaniu globálneho davo-„elitárneho“ sociálneho systému, opierajúceho sa na globálne spoločenské zjednotenie práce, podriadené **jednotnému medziregionálnemu centru riadenia**.

Relatívne samostatné centrá riadenia boli počas vzájomnej konkurencie viac-menej vedome donútené otvárať prístup k čoraz vyššiemu vzdelaniu pre čoraz širšie vrstvy obyvateľstva. To vytvorilo sociálny základ pre rozšírenie „elity“, z ktorej sa potom čerpali kádre pre riadiaci korpus

II. Globálny dejinný proces

celospoločenskej úrovne dôležitosti. Sociálna báza manažérov je širšia, než buržoázia; buržoázia je širšia, než služobná šľachta; služobná šľachta je širšia, než rodová, titulovaná aristokracia¹; aristokracia je širšia, než sociálna báza vyšších zasvätených (*znacharov — pseudožreco*).

Rodiny „elit“ sú rovnako podriadené všeobecným biologickým zákonitostiam, odrážajúcim pravdepodobnosť predurčenosť, ako aj všetky ostatné. Preto na tisícku detičiek, **schopných si premyslene osvojiť znalosti**, neprípadá v rodinách dedičnej „elity“ o nič viac, než v iných sociálnych skupinách, zato všetko-si-dovoľovanie a „elitárne“ ambície sa osvojujú **bez premýšľania** a ľahko. Následkom toho „elita“ nie je počas dejinného procesu schopná udržiavať spoločensky nevyhnutnú početnosť riadiaceho korpusu, ktorého kvalifikácia by umožnila zaistiť spoločensky akceptovanú vysokú kvalitu riadenia. A proces rozširovania sociálnej bázy pre sféru riadenia prebieha napriek „elitárnym“ ambíciám a názorom, že „ufúlavec“ nemôže to alebo ono... Takí ako Il'ja Muromec, M.V.Lomonosov, M.V.Frunze, J.V.Stalin, G.K.Žukov a ďalší, pochádzajúci zo „spodiny“, počas celých dejín **systematicky** dokazujú, že: **môže** a lepšie, než dedičná kastová „elita“. Generálny štáb porevolučného Ruska, zložený v podstate (*vd'aka včasnej čistke v rokoch 1937 — 1940*) z bývalých detí roľníkov, počas druhej svetovej vojny na hlavu porazil pruský „elitárny“ generálny štáb fašistického Nemecka.

Spoločenská potreba zvyšovania kvality riadenia nutne vedie k rozšíreniu sociálnej bázy sféry riadenia až do hraníc celej spoločnosti formou poskytnutia reálne rovnakého, a nie len deklarovaného prístupu k akémukoľvek vysokému vzdelaniu pre ľudí zo všetkých sociálnych skupín.

Jednako, toto vedie len k odstráneniu **uzákonenej** dedičnej „elity“, no nebúra to davo-„elitárnu“ štruktúru spoločnosti, pretože „elita“ — to je životný štýl, svetonázor ochraňovaný klanmi; a klany sú mafia. V davo-„elitárnom“ sociálnom systéme sa nachádza jeden nevýrazný dav a v ňom hierarchia mafií (*klanových systémov*), vládnuce hierarchicky nižšiemu davu, ktoré však púšťajú do svojich radov aj nováčikov, ktorý k nim predtým nepatrili, ak sú dosť pribojní vo svojom „elitarizme“. „Elitárne“ sebavedomie a sebavedomie mafiána sa prejavujú v jednej spoločnej veci: **v organizovanom všetko-si-dovoľovaní** voči okolitým ľuďom. Rozdiel je len v pravidlách „bontónu“ pri realizácii všetko-si-dovoľovania alebo v absencii týchto pravidiel.

¹ V RJ ide o slovo „znať“, ktoré má dva významy 1. aristokracia, 2. vedieť. Jazyk tu prerezáva, komu boli predurčené Znalosti. — pozn. prekl.

„Elita“ je tiež dav, no jediný pripustený k vzdelaniu, v dôsledku čoho sa začal považovať za elitu, no je ešte nezodpovednejší, než národné masy, ktoré sám považuje za dav. „Mafia“ v doslovnom zmysle je akoby neexistujúca sociálna kategória. V davo-„elitárnej“ spoločnosti niektoré mafie úmyselne podporujú davo-„elitárnu“ organizáciu spoločnosti, vo väčšej či menšej miere, čím blokujú intelektuálnu činnosť davov nepatriacich k mafii, a rozvracajú spoločnosť požehnávaním princípu všetko-si-dovoľovania. Určitú predstavu o tom mafie majú vždy, čo sa u nich prejavuje v pohŕdaní „hlúpym davom“. Ale keďže mafie sú hierarchické, tak aj samotná mafia môže byť vnímaná ako hlúpy dav vyššou „elitnejšou“ mafiou, nad ktorou zase vládne iná, v určitých aspektoch intelektuálnej činnosti ešte aktívnejšia mafia, stojaca, ako aj všetky ostatné, na všetko-si-dovoľovaní.

V.G.Belinskij definoval **dav** ako skupinu ľudí, žijúcich podľa **tradície** a uvažujúcich podľa **autorít**. **Jednota tradície** je faktorom sociálnej organizácie, stmelujúcim dav do jedného celku a umožňujúcim ho riadiť cez **autority** tradície, vodcu-zakladateľa, vodcov-nasledovníkov a verných vykladačov. Výklad môže byť akokoľvek úmyselne či neúmyselne prekrútený v porovnaní s tým, čo bolo a je v živote naozaj. Rôzne výklady stmelujú rôzne davy a umožňujú odlišiť vyložene ľavo-radikálne davy od pseudopravých; skutoční praví nie sú davom, ale premýšľajúcou súbornosťou. Zničenie tradičnej autority alebo samotnej tradície mení dav (*všetko bezduché a chvastajúce sa, namýšľajúc si svoju intelektuálnosť*) na **zberbu** (*ostrý výraz, ak dav nezačne premýšľať samostatne podľa svojho s-vedomia¹, súborne*). „Uvažovanie“ podľa autorít je **intelektuálne príživníctvo, čo je základná vlastnosť davu**. V ňom sa prejavuje snaha davu žiť cudzím rozumom a hotovými návodmi, ktoré mu rozdávali podsunuté autority. **Riešiť svoje problémy vlastným rozumom — žiť ľudsky** — to si dav neželá, a akonáhle sa sklame v jedných vodcoch, okamžite začne očakávať nových autoritatívnych vodcov. Vďaka svojmu **nerozmýšľaniu** dav nasleduje svojho vodcu **zanietene**, t.j. nezodpovedne, neobľomne veriac v jeho pravdivosť. To potom generuje **bezhlavé všetko-si-dovoľovanie** davu. Mafia, zakladajúca si na úmyselnom všetko-si-dovoľovaní, predstavením davu nového vodcu, ktorého potom pasie, prakticky vedie tento dav za vodcom-**provokátorom** kam sa jej len zachce, hoci aj na porážku za menej ako deravý groš. Rovnako bezhlavo sa dav zúčastňuje aj spoločenského zjednotenia práce, **zodpovedne** sa v ňom **nezaujímajúc** ničím, ani svojou vlastnou prácou. To umožňuje takýto dav

¹ Skr. „spoločné vedomie“. – pozn. prekl.

II. Globálny dejinný proces

alebo zberbu zorganizovať do štruktúry akéhosi fragmentovaného, dezintegrovaného biorobota, v zostave ktorého je dav schopný aj tvoriť, aj ničiť, je schopný dobra aj zla. No nič, čo je vytvorené takýmto spôsobom, nie je dosť pevné a odolné, pretože nie je ošľahané umom a srdcom tvorcov, nie je odovzdané umu a srdcu potomkov, a nie je rozpoznané ani ako dobro, ani ako zlo. Svojou prítomnosťou v štruktúrach dezintegrovaného biorobota, ktorého program činnosti je rozmiestnený v pamäti množstva nerozmýšľajúcich (*na základe svojho svedomia*) ľudí, dav neprestane byť davom ani v parlamentoch, ani v odboroch, nikde.

Davo-„elitárny“ systém je hierarchiou párových vzťahov typu: • „Toto nie je nič pre tvoj rozum!“, „Poznaj svoje miesto!“ (*toto druhým väčšinou pripomínajú tí, ktorí sami nevidia svoje reálne miesto*), • „ja som na to malý pán“, „nám je súdené držať hubu a krok“, ktoré zväzujú prevažnú väčšinu členov spoločnosti. T.j. davo-„elitarizmus“ existuje vďaka spoločensky akceptovanému všetko-si-dovoľovaniu menšiny a právu väčšiny na nerozmýšľanie a nevnímanie toho, čo sa okolo nich deje.

A.Hitler vyzdvihoval tézu o tom, že pre národ je dôležité, aby každé rasovo čisté a nadané dieťa malo možnosť získať tak vysoké vzdelanie, aké si len dokáže osvojiť. Toto v perspektíve viedlo k rozšíreniu sociálnej bázy sféry riadenia až do hraníc národa, no neodstraňovalo davo-„elitárnu“ organizáciu ani len v národnej spoločnosti, nehovoriac už o tom, že delenie na rasovo čistých a rasovo nečistých generovalo ešte tvrdší davo-„elitarizmus“. Dokonca v hraniciach národnej spoločnosti toto sprevádzala «totalita» — extrémna forma davo-„elitarizmu“, otvorený absolutizmus mafie, pasúcej vodcu, priamo hovoriaci o tom, že celá spoločnosť, okrem vodcu (monarchu), je dav, „spodina“; všetko sa to priznáva, mlčí sa len o tom, že „vodca“ je bábkou mafie. No v dejinách sa stáva aj také, že omylom dá mafia davu namiesto bábky skutočného vodcu.

Davo-„elitárna“ spoločnosť sa **garantovane a zámerne** privádza k totalite najneskôr do 10-tich rokov, a dobromyseľná „inteligencia“ sa mýli v tvrdení, že nemôže prísť ďalšia Čeka alebo Gestapo, tak ako sa mýlila „inteligencia“ 19. storočia v tom, že sa viac nezopakujú „pôvaby“ inkvizície. Mýliaca sa „inteligencia“ je nanič.

Akceptovanie spoločnosťou všetko-si-dovoľovania, ležiacej v základe davo-„elitarizmu“, je chorobou ducha, chorobou vnímania sveta a svetonázoru, ktorá ľuďom znemožňuje osvojiť si ich geneticky podmienený rozvojový potenciál, najmä ten intelektuálny, pretože príliš veľa vecí sa vníma tak, že „to nie je pre ich rozum“ alebo ako snaha „strkať svinský rypák do pánskeho chleba“ atď. To je hlavné nebezpečenstvo, ktoré pre ľudstvo predstavuje nadvláda davo-„elitarizmu“, keďže potenciál ľudstva je dominantným faktorom

(*celoplanetárneho rozsahu*) v globálnom evolučnom procese biosféry, zahŕňajúcom v sebe globálny dejinný proces, v ktorom intelekt človeka je dominantným faktorom rozvoja kultúry.

Ľudstvo je biologickým druhom, a jeho osud môže byť len taký, ako aj u ďalších biologických druhov: buď slepá ulička evolúcie, čo znamená pre ľudstvo záhubu, veľmi mučivú; alebo dlhotrvajúca existencia, počas ktorej ľudstvo vyčerpá svoj geneticky podmienený rozvojový potenciál a zaujme stabilné miesto v biosfére, čím vytvorí podmienky pre jej ďalšiu evolúciu; alebo zmizne, pretože splnilo Zhora mu zverenú misiu.

Davo-„elitárna“ organizácia nevyhnutne vedie k samolikvidácii súčasnej kultúry, možno spolu aj s ľudstvom „rozumným“ a poškodením súčasnej biosféry, ak nie horšie. Mechanizmus tejto samolikvidácie je jednoduchý a bez jadrovej vojny.

Rovnováha biosféry je rovnováhou požírania jedných druhými. V nej ani jeden biologický druh nemôže spotrebovávať viac, než mu zaisťuje produktivita biosféry a procesy výmeny látok a energií medzi biosférou a „neživou“ prírodou. Faktor ohraničenej produktivity biosféry vo všetkých jej potravinových článkoch, podriadený energetickým a informačným rytmom Vesmíru, udržuje kolísanie početnosti všetkých druhov organizmov v určitých hraniciach, potrebných pre stabilitu evolúcie. Najpažravejšie a nadmieru plodné populácie sa vyhladzujú hladom a **vnútrodruhovou konkurenciou**. K tomu ešte zostáva dodať, že žiadny jedinec žiadneho druhu nemôže prevýšiť mieru sýtosti a vziať si z prírody viac, než je pre život nutné. **Úroveň spotreby a zoznam potrieb jedincov ktoréhokolvek druhu je v prepočte na celý ich životný cyklus v štatistickom zmysle konštantný.**

Predpoklad pre zmenu situácie vznikol s objavením sa druhu Homo Sapiens: zoznam jeho potrieb sa v priebehu dejinného procesu menil. Človek je jediným druhom v biosfére, ktorý si sám určuje časť svojho zoznamu potrieb, a sám si vyberá mieru a spôsoby odoberania z prírody látok a energií, ktoré uznal za potrebné pre svoj život. Pričom to môže robiť buď premyslene a zodpovedne, alebo na základe premysleného či pochabého všetko-si-dovoľovania.

A situácia sa kategoricky zmenila, keď začiatkom 19. storočia sa ľudská kultúra, vychádzajúc zo **spoločensky** akceptovaného všetko-si-dovoľovania vládnucej „elity“, stala rozhodujúcim faktorom (*celoplanetárneho rozsahu*) vykazujúcim tlak, ničivú záťaž na biosféru Zeme, ktorej súčasťou je aj sám človek. V davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch naozaj existuje sociálna závisť (*ako masový jav v spoločenskom svetonázore*) voči tým, čo spotrebovávajú viac reálnych alebo domnelých bláh a tým, čo majú viac voľného času, ktorý môžu využiť slobodne (*a nie*

II. Globálny dejinný proces

nútene) podľa svojho uváženia. V spoločenskej činnosti sa táto závisť pretavuje do konania podľa hesla „účel svätí prostriedky“ pri pretekoch v konzume bez akýchkoľvek ohraničení. Všetok dav, zúčastňujúci sa týchto pretekov (aj „elita“, aj „spodina“), pochabo sa riadiaci nespútanými výstrelkami módy a orientáciou na prvenstvo zmyslových pôžitkov v živote „človeka“ postrádajúc pritom mieru, v nich bezhlavo šrotuje ľudské (*materiálne aj duchovné*) aj prírodné zdroje.

Zoznam „nevyhnutných“ „životne dôležitých“ potrieb „vládnucej“ „elity“, ktorá je lídrom v konzumných pretekoch, **vždy presahuje** spoločnosťou dosiahnutú úroveň výroby. Chudák Malthus nepochopil úlohu davo-„elitarizmu“ v jave predbiehajúceho nárastu potrieb spoločnosti v porovnaní s jej výrobnými možnosťami a splodil „malthuziánstvo“ — teóriu o „nadbytočných ľuďoch“, ktorá dodnes leží v základe medzinárodnej politiky poskytovania „pomoci“ zaostalým krajinám vo forme ekonomickej genocídy zo strany USA a OSN, kde navyše základnou podmienkou „pomoci“ je štátne obmedzenie pôrodnosti, hoci Malthus si mohol všimnúť, že primitívno-občinnové sociálne systémy, **zbavené davo-„elitárneho“** rozdelenia, existujú stabilne celé tisícročia, nachádzajúc sa v ekonomickej i ekologickej rovnováhe s prírodou, a prežili nejednu susednú „vyspelú“ civilizáciu. Tieto systémy disponujú vnútornou harmóniou, nepoznajú mnohé choroby, ktorými trpia ich civilizovaní susedia. A hoci „civilizátori“ túto harmóniu veľmi nechápu, tak „divochom“ úplne vyhovuje a nepredstavuje priamu hrozbu ani pre ľudstvo, ani pre biosféru.

Preteky v spotrebe predstavujú v davo-„elitárnom“ systéme **vnútrodruhovú konkurenciu** na odstránenie slabých rovnako, ako hociktorá iná vnútrodruhovú konkurenciu v biosfére. Preto v nej prežívajú najsilnejší a najneľútostnejší **človekpodobní** dravci a paraziti, a ďalej **ľudia**, ktorí sa individuálne alebo spoločne vypracovali z davu do Ľudskosti, na ďalší vývoj ktorých už zákonitosti zvieracieho sveta nemajú rozhodujúci vplyv.

Také javy ako otroctvo, nevoľníctvo, stavovský systém v podmienkach davo-„elitarizmu“ brzdili preteky v konzume, pevne obmedzujúc možnosti „spodných vrstiev“ spoločnosti pričleniť sa k „elite“, ktorej spotreba bola neskrotná, avšak kapitalizmus odstránil tieto obmedzenia, pretože je to absolútne trhový systém, peniaze v ňom nesmrdia a na svojej ceste zmetú všetko (*otázka je len v ich množstve, a komu a ako ich strčiť do paprče*), dokonca môžu zmiesť aj samotný kapitalizmus, vrátane jeho „democracie“ občianskej spoločnosti. Preto davo-„elitárne“ ľudstvo, oslobodené od brzdiacich faktorov stavovského systému, sa od všetkých živočíchov v biosfére **odlišuje iba jedným**: je v princípe **nenásytné** a preto aj

antiprírodné (v terminológii materializmu) a **posadol ho bes** (v náboženskej terminológii).

Táto zbesilosť premieňa vedecko-technický „pokrok“ na nástroj sofistikovanej samovraždy ľudstva, pretože urýchľovaním „pokroku“ prekračuje mieru bezpečnosti planéty. Davo-„elitárna“ **technokratická** (t.j. *podriadená rozvoju techniky, ktorý sama nemá pod kontrolou*) **civilizácia je v princípe nenásytná** v spotrebe materiálnych a nemateriálnych bláh len kvôli chvíľkovej rozkoši obmedzencov, túžiacich po zmyslových pôžitkoch alebo „spoločenskom uznaní“ (publicite). Vo vzťahu k prírode predstavuje intelektuálne vyzbrojeného parazita-samovraha. Parazit-samovrah zabíja toho, na kom parazituje, a hynie pritom aj sám. Technokratická civilizácia s mierou rozvoja techniky a nárastu jej energetickej zabezpečenia má tendenciu narušovať stabilný priebeh čoraz rozsiahlejších prírodných procesov, **prekračujúc tým mieru beztrstnej spotreby prírodných zdrojov**.

To môže aktivovať celoprírodné faktory na udržanie stability Vesmíru. Pri zachovaní takýchto tendencií aj v budúcnosti, v horšom prípade, ľudstvo vyvolá globálnu ekologickú katastrofu, v ktorej zahynie súčasná biosféra; v lepšom prípade, prebehne len katastrofa kultúry bez zničenia biosféry, a bude treba začínať budovať kultúru z opičej „nuly“¹. Lokálne

¹ Zoológovia, pozorujúc život opíc v prirodzenom prostredí, zistili, že populácie niektorých druhov opíc sa navzájom odlišujú životnými zručnosťami, odovzdávanými na základe «sociálnej organizácie» plemena. Zoológovia to označili ako «kultúru». Tejto téme sa venuje aj článok v novinách „Izvestia“ z 08.01.2003 „Orangutany sú kultúrnym plemenom“. Začína sa slovami:

«Počas výskumu, ktorý 10 rokov viedla medzinárodná skupina pod vedením Karla van Schaika z americkej Duke univerzity, sa zistilo, že u orangutanov, ktorí sú považovaní za jedného z príbuzných človeka, existuje kultúra. Samo osebe je to fajn. No dôležitejšie je niečo iné: história ľudskej kultúry je ešte staršia, než sa predpokladalo. Bolo odhalených 24 modelov správania orangutanov, ktoré sa šíria formou napodobovania a sú priamym znakom kultúry. Kultúrne správanie vzniklo pred 14. miliónmi rokov, keď sa orangutany sformovali ako samostatný druh.

Charles Darwin poznal význam evolúcie. On povedal: „Opica, ktorá sa raz opila z brandy, už sa ho nikdy viac nedotkne. A v tomto je opica podstatne múdrejšia od väčšiny ľudí“. <...>

Jedným z príkladov kultúrneho správania orangutanov je používanie listov ako obrúskov a rukavíc. U človekupodobných primátov existujú racionálne modely, keď pomocou palice zrážajú hmyz zo stromu, a existujú aj také, ktoré slúžia pre zábavu. Orangutany si vymysleli rituál: keď sa ukladajú na spanie, odfukujú z dlane neviditeľné predmety. Niektoré sa venujú športu: spúšťajú sa zo spadnutých stromov ako zo šmykáčky a pri brzdení sa zachytávajú konárov.

II. Globálny dejinný proces

katastrofy davo-„elitárnych“ kultúr prebehli v dejinách už neraz: tak zanikli civilizácie Babylonu, Egypta, Ríma atď. Tentokrát to vyzerá na globálnu katastrofu. Jej následky budú strašné, aj keby sa to zaobišlo bez incidentov so zbraňami hromadného ničenia, a to jednoducho preto, lebo katastrofa kultúry je stabilnou stratou samoriadenia spoločnosti v priebehu života niekoľkých pokolení. V takom prípade sa v technokratickej spoločnosti zrúti spoločenské zjednotenie práce a obnova profesionalizmu, a predstavitelia davu, *už odnaučení žiť v bezkonfliktnej harmónii s Vesmírom a inými ľuďmi, a zbavení svojho konzumného komfortu a ochrany pred prírodou, ktoré im zabezpečovala sociálna organizácia a spoločenské zjednotenie práce*, sa na vlastnej koži presvedčia o tom, že sami nie sú ľuďmi, ale len človekupodobnými ľudožrútmami a parazitmi na tele Zeme, neschopnými zvládnuť danú situáciu **Ľudsky**.

Vierouky náboženských kultov hovoria ešte o jednej možnosti východu z tejto globálnej krízy. A to je Súdny deň: skazení — naľavo, spravodliví a tí, ktorých duše sa ešte môžu vyliečiť — napravo. Anjeli s ohnivými mečmi nastolia poriadok, a kým ľudstvo nedospeje k Ľudskosti, bude priama Bohovláda.

* * *

Ale na všetky súčasné stony ľudstva dal už odpoveď rímsky imperátor a filozof Markus Antoninus Aurélius (126 — 180 n.l.):
“Je šialené myslieť si, že zlí netvoría zlo”.

A ešte:

— **Máš rozum?**

— **Áno.**

— **Tak prečo ho nepoužívaš? Ved' ak si on bude robiť svoju robotu, čo viac ti treba?**

Znamená to: Predstaviť davu! Staň sa Človekom! Všetko k tomu ti bolo dané Zhora...

* * *

Dôvodom pre výskum bol ten fakt, že niektoré orangutany používajú pracovné nástroje, a iné ich do ruky neberú. „Spočiatku sme boli zmätení, keď sme pochopili, čo vyplýva z našich údajov“, — hovorí van Schaik. Práca sa stala pokračovaním výskumu počiatkov kultúry u šimpanzov, ktorý trval tiež 10 rokov. Bolo objavených 39 vzorov kultúrneho správania, výsledkom toho kultúra primátov dostala datovanie 7 miliónov rokov». (Poznámka r. 2003).

Mŕtva voda

Zatiaľ dav-„spodina“ (základná časť populácie) nevie žiť ľudsky, pretože mu k tomu chýbajú teoretické znalosti a praktické zručnosti, ale najmä voľný čas: všetci sú zaneprázdnení prácou, „oddychom“ pri televízore alebo okolo fľašky a regeneráciou síl pre nový pracovný cyklus. Dav-„spodina“ je nevoľníkom výrobnjej sféry. Dav-„elita“ tiež nežije ľudsky, pretože ich rodiny sú zaneprázdnené pseudočinnosťou, pretekmi v neobmedzenej spotrebe a zmyselnými radovánkami. Dav-„elita“ je nevoľníkom sféry konzumu. Davo-„elitarizmus“ je „elitárno“-**nevoľnícky** systém.

Teraz ľudstvo potrebuje prechod od technokratickej civilizácie, — *v ktorej človek degradoval na úroveň nevoľníka techniky, biologických inštinktov a vášne k nešetrnej spotrebe*, — kinému typu civilizácie, v ktorej by mohol prejaviť svoju **ľudskosť** a znemožniť všetko-si-dovoľovanie. Pritom rozmýšľajúci ateisti sa nachádzajú v lepších podmienkach, než rituálne dogmaticky veriaci, pretože oni chápu, že záchrana topiacich sa je v rukách samotných topiacich sa; kým väčšina veriacich celkom zabudla na dve príslovia:

- Na Boha sa spoliehaj, no sám pritom nechybuj;
- Boh pomáha tomu, kto si pomáha sám.

Veď ani jedno zo Zvestovaní nehovorí o tom, že by Najvyšší niekedy plánoval Sám robiť to, čo má robiť človek, no človek to nerobí.

Známy je aj jeden Písmam protirečiaci uhol pohľadu, že dokonca ani Súdny deň nebudú Zhora ľudstvu nútiť, rešpektujúc voľbu jeho slobodnej vôle: žiť ľudsky alebo zahynúť. Pravdoverní aj tak získajú vstup do Ľudskosti svojou pravdovernosťou. A čakajúci so slepou vierou „na godota“, čakajú márne a zahynú bez Súdu, ako obeť svojho príživníckeho vzťahu ku všetkému naokolo. To znamená, že o Súd treba Najvyššieho prosiť ako o veľkú milosť v prípade, ak možnosti ľudí budú naprázdno vyčerpané pri boji za Ľudskosť na Zemi.

No myšlienka o tom, že človek nemá lepšieho priateľa a pomocníka vo svojich dielach ako je Boh, sa nachádza v každom Zvestovaní v rôznych formách. A premýšľajúci nevypočítavý ateista si ju uvedomí skôr, než slepo „veriaci“ (*nie otrok Boží, ale flákač a príživník*) začne premýšľať a konať, miesto ustráchaného čakania pozemského alebo nebeského vojska, keď zase nejaký šarlatán oznámi dátum „súdneho dňa“. Pretože nezištne premýšľajúci nutne dospeje k Bohu sám svojimi myšlienkami. A Boh mu v tom bude pomáhať.

Davo-„elitarizmus“ je vo vzťahu ku každému, individuálne vzatému človeku objektívnym javom, ktorý sám nedokáže odstrániť, pretože **nevie** ako. No vo vzťahu k **celej spoločnosti** je už davo-„elitarizmus“

II. Globálny dejinný proces

subjektivismom danej **spoločnosti ako celku** v otázkach jej samoriadenia. Davo-„elitárna“ štruktúra spoločnosti nie je geneticky podmienená, a všetky Zvestovania tak či onak označujú všetko-si-dovoľovanie ľudí za zlo, ktoré je dočasne tolerované, avšak nemá podporu Zhora. To je jasné každému človeku, ktorý rozpoznal vo svojom správaní (*jak vonkajšom, tak aj vnútornom myšlienkovom*) tie či oné prvky všetko-si-dovoľovania, vďaka čomu ich dokázal preniesť z oblasti stereotypov správania do oblasti stereotypov rozpoznávania javov.

Duch všetko-si-dovoľovania môže vládnuť v spoločnosti z dvoch príčin: **po prvé**, monopol „elity“ na znalosti neumožňuje zvyšnej spoločnosti, zbavenej znalostí, chrániť sa pred „kultúrnym“ všetko-si-dovoľovaním „elity“. Zvyšná spoločnosť môže reagovať len odvetným všetko-si-dovoľovaním, ešte tvrdším; **po druhé**, samotné znalosti, ktorými disponuje „elita“, sú informáciou, ktorá je neúplná a skreslená, vytrhnutá z celistvosti celovesírnej **miery** v izolovaných kúskoch.

Monopol na znalosti a defektnosť týchto znalostí vedú k tomu, že jedinci, ktorí si osvojili nejaké vedomosti, sa začínajú nad druhými vyvyšovať, namýšľajú si o sebe niečo viac, a úmyselne alebo automaticky začínajú „kultúrne“ okolo seba tvoriť všetko-si-dovoľovanie, utláčajú svoje okolie, a zákonite sa stretávajú s odvetným, oveľa tvrdším a hrubším všetko-si-dovoľovaním zo strany nimi vychovaných nevzdelancov, hoci oni všetci majú možnosť sa aj zdržať tohto všetko-si-dovoľovania; možnosť všetko-si-dovoľovania, založená na monopolnom ovládaní znalostí, je **pokušením**, no defektnosť znalostí, ich neúplnosť, a najmä — neochota rozmýšľať — im neumožňujú uvedomiť si tento fakt. Nasledovanie pokušenia (*zámerne alebo v zaslepenosti*) je skazenosť plodiaca zločiny.

Aby bolo možné prežiť a dospieť do **Ludskosti**, tak obidva davy — pracovný „dobytok“ aj „vládnuca“ „elita“ — sa musia stať ľuďom, t.j. spoločnosťou ľudí, **dobrovoľne premýšľajúcich o všetkom (a všetkých)**, vedome zodpovedných za svoje plány a výsledky svojej činnosti, počnúc od úmyslov. A kvôli tomu sa musia rôzne tradície, tvoriace veľkú časť znalostí, vytesniť na druhé miesto **v hierarchickom systéme znalostí** ľudstva. Na prvom mieste sú znalosti a zručnosti o poznaní sveta na základe Rozlíšenia, a na druhom sú „tradície“, t.j. faktológia poznatkov jednotlivých vied **v chronologickej postupnosti**.

Týmto sa odstraňuje prvotná defektnosť znalostí a vzájomné odmietanie „tradícií“ vedy a náboženstva, pretože kultúra myslenia na základe Rozlíšenia umožňuje rôznym ľuďom spracovávať akýkoľvek „pluralizmus“ (*t.j. množstvo izolovaných faktov a termínov*) do **jednoty názorov** o stave ľubovoľného prírodného aj spoločenského procesu,

tendenciách a možnostiach jeho rozvoja v hierarchii jednotlivých procesov vo Vesmíre — procese-trojjednote: *matéria-informácia-miera*.

Okrem toho, v otázkach štátneho a spoločenského budovania je **vždy úlohou číslo jedna** — zabezpečenie reálnej dostupnosti akokoľvek vysokého vzdelania, ľubovoľného vzdelania pre jedincov zo všetkých sociálnych skupín a rodín spoločnosti.

Keďže základné problémy davo-„elitarizmu“ vyrastajú zo všetko-si-dovoľovania v podmienkach monopolu na znalosti „vládnucej“ „elity“ a **hierarchickej neorganizovanosti, nesystémovosti jej znalostí (defektnosť znalosti)**, tak spoločnosť má reálnu možnosť dostať sa z krízy, ak odstráni príčiny, ktoré v nej plodia všetko-si-dovoľovanie, t.j. ak znemožní všetko-si-dovoľovanie.

A tak môžeme dnes hovoriť o dvoch možnostiach:

1. Buď si ľudstvo osvojí svoj geneticky podmienený potenciál, **a prestane samo sebe VEDOME klamať**, skoncuje so všetko-si-dovoľovaním u seba, a úspešne sa začlení do hierarchie Vesmíru.
2. Alebo schopnosť ľudstva klamať a obľbovať sa týmto klamstvom nakoniec zahubí davo-„elitárny“ zástup človekupodobných nedoČlovekov, namýšľajúcich si, že práve oni predstavujú biologický druh Človek Rozumný.

Posledný prípad umožňuje ešte jeden pokus o zastavenie bezuzdných pretekov v konzume a tým aj zaistenie stability spotreby davo-„elitarizmu“ v biosfére: je ním **masová biorobotizácia obyvateľstva** na základe rozvoja globálnej počítačovej siete a médií, t.j. preniknutie pomocou **obyčajnej domácej techniky** do psychiky ľudí (*obmedzenie slobodnej vôle človeka obídením jeho vedomia, to je základ v biorobotizácii*). Toto vlastne umožňuje udržiavať zdanie dobrovoľného zrieknutia sa želaní, a v najťažších prípadoch odstraňovať zo „spoločnosti“ tých, ktorí odolávajú technickým prostriedkom vplyvu na psychiku, a takto upraviť a obmedziť spotrebu v spoločnosti. Práce v tomto smere sa vedú už od 1940-tych rokov, a v niektorých aspektoch začali ešte pred našim letopočtom, v čase existencie minulej globálnej civilizácie. A mondialistická koncepcia prestavby sveta, opísaná napríklad v prácach „kozmpolitu“ žida Jacquesa Attaliho, poradcu niekoľkých francúzskych prezidentov, to je koncepcia biorobotizácie. Je šírená prostredníctvom Medzinárodnej akadémie informatizácie. V tejto koncepcii je človek — *doplňok ku svojej kreditno-registračnej kartičke, kočovník v globálnom prerozdelení špecializácií, profesií* — bez rodiny, bez Vlasti. No subjektivita „elity“ v určovaní hranice medzi pracovným „dobytkom“ spadajúcim pod biorobotizáciu a „vládnucou“ „elitou“ nespádajúcou pod

II. Globálny dejinný proces

biorobotizáciu môže nakoniec zmeniť na biorobotov (*na základe bionosiča druhu Homo Sapiens*) celé ľudstvo. Okrem toho: hranica je prvkom štruktúry. A všetky štruktúry „plávajú“ (*ako vodné riasy*) v prostredí bezštruktúrneho riadenia (*o ňom pôjde ďalej reč*), pre ktoré hranice štruktúr neexistujú. Toto je, na rozdiel od subjektívnych zámerov „elity“, objektívny faktor, ktorý ju odsudzuje na biorobotizáciu spoločne s pracovným „dobytkom“. No ak neostanú ľudia, len samí bioroboti, potom kto má v pláne byť pánom tohto stáda biorobotov? Zvestovania Zhora na túto otázku odpovedajú. A neduchovní materialisti, ateisti, dogmaticko-rituálni veriaci, vďaka stáročným „úsiliam“ ktorých sa toto všetko stalo možným, — oni by dokázali dať odpoveď na túto otázku? Ak je ich odpoveďou: „Centrálny počítač“, tak ich odpoveď je nepresvedčivá a hlúpa. Vyjadrenie súhlasu s cestou biorobotizácie, hoc aj tiché a neuvážené, sa stane posledným sebaklamom ľudstva, ak by k tomu došlo. Likvidácia slobody vôle obídením vedomia a pri tolerancii nerozmýšľajúceho človeka — mení tohto človeka na biorobota. A preto, nevedomý obraz biorobota, ako druhu človekupodobnej bytosti zbavenej slobody vôle, našiel svoje stvárnenie v ruskej literatúre dávno pred príchodom robotechniky, ako známeho pojmu:

*A tak on svoje nešťastné žitie
Vláčil ni zviera, ni človek,
Ni to, ni ono, ani v svete živý,
Ani prízrak mŕtvy...*

A.S.Puškin, “Medený jazdec”

Biorobot nie je človek, ale neprirodzený jav: **na biorobotov sa normy etiky nevzťahujú**. Biorobot je druhom techniky, a vzťah k technike (*mimo etiku*) leží v rovine účelnosti vzťahov medzi majiteľmi techniky, ktorí aspoň čiastočne disponujú slobodnou vôľou.

Predstavitel' davu, namyslene sa zaraďujúci medzi „elitu“, aj **napriek tu povedanému (ako aj pred mnohými storočiami)** snívajúci o globálnom alebo regionálnom „elitárnom“ spoločenskom zriadení, ktoré by ho bolo hodné, nemusí ani ďalej čítať: je to písané pre rozmyšľajúcich ľudí, ktorí sa neboja ani cudzích, ani vlastných myšlienok; ktorí sú schopní odložiť bokom svoje ambície, a zodpovedne a včas prijímať rozhodnutia a realizovať ich v živote, nehl'adiac na nespokojnosť predstaviteľov davu, korigujúcich iba cudzie názory v závislosti od konjunktúry trhu a vlastnej posadnutosti.

Mŕtva voda

Vedome démonickým osobám pripomenieme: satan dáva iba lživé sľuby; a vám tiež. Pozrite do vlastnej minulosti a uvidíte to. Spamätajte sa. Ešte je čas...

Ak vychádzame z toho, že veda by mala odkrývať pre spoločnosť nové znalosti, tak môžeme vidieť, že rôzne pojmové, terminologické a symbolické aparáty umožňujú riešiť jednu a tú istú úlohu rôznym spôsobom a s rôznou kvalitou. Uvedomovanie si celistvosti Vesmíru a miesta človeka i ľudstva v ňom pri vstupe do novej etapy vývoja si vždy žiadalo nový pojmový, terminologický a symbolický aparát. To znamená, že Evanjelium od Jána má vo vzťahu k existencii Sveta pravdu: „Na počiatku bolo Slovo, a Slovo bolo u Boha...“; alebo trochu inými slovami v Koráne (18:109): *«Povedz: „Ak by more bolo atramentom pre slová Pána môjho, tak more by vyschlo skôr, než by vyschli slová Pána môjho...“»*

Ľudstvo zišlo z priamej cesty a stalo sa rukojemníkom a nevoľníkom technosféry a vlastného všetko-si-dovoľovania. Ak nechce byť nevoľníkom, tak sa treba od všetko-si-dovoľovania úplne dištancovať, no ak je tento vpád **všetko-si-dovoľovania** z vonku spoločnosti, tak práve preto sa mu nemožno celkom vyhnúť. V takom prípade nevoľníkovi, ak už má dosť poroby a túži po slobode, zostáva len možnosť stať sa pánom situácie, po čom následne bude môcť skrotiť všetko-si-dovoľovanie, urobiť ho nemožným, a technosféru buď zlikvidovať ako nepotrebnú, alebo pre ňu nájsť bezpečné miesto v novom type kultúry s inou organizáciou života spoločnosti. Avšak zmena typu kultúry, typu civilizácie, dokonca aj pri pomoci Zhora, je úlohou samoriadenia ľudstva, pričom nie na priamej ceste, ale v prechodnom štádiu zo súčasného neporiadku k priamej ceste v rozvoji ľudstva.

Existuje ešte aj variant trpiteľstva a ničnerobenia na Zemi pri spoliehaní sa na Vyššie sily. Teraz prejdeme k Dostatočne všeobecnej teórii riadenia (DVTR), aby sme nazreli z jej pohľadu na minulosť, tendencie a možnosti budúcnosti, a vyhli sa tak cestám k *(pre nás)* zlej budúcnosti.

III. DOSTATOČNE VŠEOBECNÁ TEÓRIA RIADENIA

Pôvodne bola v tejto kapitole uvedená prvotná, skrátaná verzia DVTR z r. 1991, ktorá bola neskôr rozšírená a detailizovaná do súčasnej najnovšej verzie z r. 2011. DVTR vychádza aj ako samostatné vydanie, rozšírené o 12 užitočných príloh ktoré ilustrujú, ako dané princípy fungujú v reálnom živote a riadení spoločnosti. V slovenskom preklade tiež existuje toto samostatné vydanie Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (*elektronicky i v knižnej podobe*), preto čitateľov odkazujeme práve na toto vydanie, ktoré v elektronickej podobe je k dispozícii na stránkach levanetu (<http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>), a v tlačenej podobe vo vydavateľstve KSB-Press (<https://ksbpress.cz/>).

IV. RIADENIE

V GLOBÁLNO M DEJINNOM PROCESE

Mnohé veci nechápeme nie preto, že je naše chápanie slabé; ale preto, že tieto veci nespadajú do kruhu našich pojmov.

K. Prutkov

Téza marxizmu, že štát je *len* nástrojom potlačenia ostatných zo strany vládnucej triedy, je jednostranná, a preto z nej vyvodený záver o odumieraní štátu spoločne s vykorenéním vykorisťovania človeka človekom vo vyšších štádiách rozvoja spoločnosti je v podstate chybný, ak sa na historický vývoj pozeráme z pozícií teórie riadenia, skúmajúcej spoločnosť ako supersystém, ktorý si osvojuje svoj rozvojový potenciál. Štát ostáva, len zmení charakter svojej činnosti, oslobodiac sa od mnohých už prežitých funkcií.

V prvotnopospolných spoločnostiach sa čarodejom, šamanom, žrecom zďaleka nemohol stať každý, ale len ten, kto mohol spoločnosti PRAKTICKY dokázať svoju spôsobilosť k tomuto, dnes už „mystickému“ druhu spoločensky prospešnej činnosti, plne uspokojujúcej vtedajšie potreby ľudí.

Už v prvotnopospolnej spoločnosti (*objekte riadenia*) došlo k vyčleneniu špecializovaného vnútrospoločenského útvaru (*systému riadenia*): šamansko-starešinovskej štruktúry, stabilne existujúcej v nadväznosti pokolení.

Do týchto štruktúr vstupovali tí, ktorí dlho a pravdoverne žili, veľa si pamätali, boli skúsení a múdri. Boli niečo ako pamäť svojho ľudu a mohli na základe predošlej skúsenosti sformovať koncepciu riešenia vznikajúcich problémov. Okrem nich do štruktúry vstupovali ešte aj tí, ktorí mali schopnosť prorokovať budúcnosť a riadiť ju nezávisle od úsudkov na základe svojej alebo cudzej minulej skúsenosti, t.j. „šamani“. Každý človek má nejaké predstavy o budúcnosti: v mnohých prvotnopospolných spoločnostiach existovali ustálené obyčaje, rituály, zamerané na identifikovanie jasnovidcov s cieľom ich ďalšieho špeciálneho vzdelávania, aby mohli neskôr vykonávať spoločensky najvýznamnejšie funkcie.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Prvotnopospolná spoločnosť bola riadená na základe schémy prediktor-korektor. Šamansko-starešinovská štruktúra hodnotila stav prírody a spoločnosti. Na základe minulej skúsenosti a šamanských prognóz budúcnosti táto štruktúra s nimi zlad'ovala ciele spoločenskej činnosti, formovala koncepciu na ich dosiahnutie a uvádzala ju do života. Vďaka tomu, že spoločnosť bola zatiaľ beztriedna, tak šamansko-starešinovská štruktúra slúžila záujmom celej spoločnosti a vstup do nej bol otvorený predstaviteľom všetkých rodín a klanov, avšak v závislosti od reálnych, a nie domnelých zásluh jednotlivých adeptov voči spoločnosti.

V procese triedneho rozvrstvenia spoločnosti sa šamansko-starešinovská štruktúra rozpadla: šamanstvo sa transformovalo na žrectvo majúce vlastné štruktúry, vrátane tajných; starešinovstvo sa transformovalo na „elitu“, ktorá sa stala sociálnou bázou štruktúr štátneho aparátu. Zvyšná spoločnosť sa ocitla vo sfére poľnohospodárskej a remeselnej výroby a vo sfére zabezpečenia tovarovej výmeny (kupci). To zodpovedá deleniu na 4 až 5 kást mnohých starovekých spoločností.

V informačnom zmysle sa spoločnosť rozpadla na tri časti.

ŽRECTVO-ZNACHARSTVO. Ono sa stalo strážcom **faktológie** znalostí a **metodológie** získania nových znalostí. V určitej etape už prestalo potrebovať „prorokov z davu“, nakoľko si, očividne, osvojilo vecnú stránku toho, čo dnes poznáme ako rôzne kultúry jogy v Indii. Žrectvo sa od spoločnosti oddelilo tým, že vierouka spoločnosti a príslušný kult boli pre neho mnemotechnickým systémom uchovania informácie, ktorého alegórie a „mystika“ ochraňovali monopol na Znalosti pred nepovoleným prístupom zo strany „davu“, t.j. celej zvyšnej spoločnosti. Úmerne tomu, ako sa tento proces postupne vyvíjal, poháňaný čoraz výraznejším egoizmom, žrectvo prejavovalo všetko-si-dovoľovanie k zvyšnej spoločnosti a postupne, stavajúc svoje výmysly do rozporu s Božím Zámerom, strácalo schopnosť životarečenia a degenerovalo do hierarchie *sociálneho znacharstva* manipulujúceho spoločnosťou, hoci si zachovalo názov «žrectvo».

„ELITA“. Tá od znacharstva dostávala len **faktológiu** znalostí, aj to len *v časti, ktorá sa jej týkala*¹ v jej praktickej činnosti: hotové recepty, alegórie, proroctvá, ale nie **metodológiu** získavania nových znalostí a svojvoľnej obnovy hierarchiou utajovaných znalostí podľa potreby daných znalostí a zručností vo svojej činnosti. „Elita“ sa stala sociálnou bázou úradníckeho korpusu štátneho aparátu. „Elita“ bola cielene

¹ Rečový obrat z lexikónu tajnej kancelárskej agenty čias ZSSR.

zbavovaná plnosti faktológie a ucelenej metodológie, pri ktorej oba druhy myslenia: predmetno-obrazné a abstraktno-logické sú rozvinuté a harmonicky sa navzájom dopĺňajú v činnosti.

„DAV“ — ľudové masy s minimálnou úrovňou vzdelania v oblasti **metodológie** a **faktológie**, nevyhnutnou len pre obsluhu výrobných prostriedkov mimo sféru riadenia. „Dav“ bol cielene zbavovaný detailnosti faktológie a metodológie, rozvinutej vo forme vedy, no zachoval si plnosť metodológie v jej prostej obrazno-alegorickej forme. Abstraktno-logická forma existencie terminologicky definovaných znalostí v spoločnosti bola mrzačená nadvládou kultu, podporovaného hierarchiou sociálnych znacharov. Z tohto dôvodu plnosť metodológie u ľudu v obraznej forme je jeho prednosťou voči „elite“, ktorá sa pred ním chvastá svojou informovanosťou v oblasti faktológie. Metodologické krívanie „elity“ je jej hlavnou sociálnou charakteristikou.

Avšak plná funkcia riadenia celospoločenskej úrovne dôležitosti ostala v rukách znacharstva. „Elite“ ostali obmedzené čiastkové funkcie riadenia **VO VZŤAHU K CELEJ SPOLOČNOSTI**, zbavené rozpoznávania faktorov tlaku prostredia, formovania vektora cieľov a neobmedzenej konceptuálnej činnosti.

Tento vzájomný vzťah „žrectva“-znacharstva a „elity“ výrazne ilustroval Plutarchos, ktorý uviedol veľmi významný list, opisujúci rozhorčenie Alexandra Macedónskeho z dôvodu zverejnenia Aristotelom¹ niektorých jeho náuk:

«Učinil si nesprávne, keď si zverejnil náuky určené len pre ústne podanie. Čím sa budeme odlišovať od ostatných ľudí, ak tie isté náuky, na ktorých sme boli vychovaní, sa stanú spoločným vlastníctvom? Ja by som chcel prevyšovať druhých ani nie tak mocou, ako znalosťami o vyšších veciach».

Aristoteles, tíšiac Alexandrovu zranenú ctižiadosť a pocit prevahy, mu vo svojom liste vysvetlil, že «že hoci sú náuky zverejnené, no zároveň akoby zverejnené ani neboli».

Na tomto príklade je dobre vidno, že Alexander Macedónsky (*líder „elity“*) je znepokojený Aristotelovým (*periféria sociálneho znacharstva*) „porušením“ monopolu na Znalosti (*základu moci nad nevzdelanou spoločnosťou*). No je tam tiež dobre vidno, že Aristoteles je ustarostený zachovaním toho istého monopolu na Znalosti ešte viac než Alexander, pretože naznačuje Alexandrovi, že publikácia je v nejakom zmysle

¹ Aristoteles bol jedným z učiteľov Alexandra.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

defektná a neumožňuje po jej prečítaní ovládnuť dané Znalosti v plnej miere: sú treba ešte nejaké objasnenia. Ak to Alexander nepochopil sám, tak len preto, že neoddeloval „žrectvo“ od „elity“. No z tej istej Alexandrovej otázky vyplýva, že sociálni znachari ho oboznámili iba s tým, čo uznali za potrebné pre uskutočnenie Alexandrom jemu zverenej misie. Takže z pohľadu sociálneho znacharstva bol Alexander Veľký takým istým predstaviteľom davu, ako aj všetci ostatní, nepatriaci do „žrectva“. Tento historický fakt, opísaný Plutarchom, ukazuje, že „elita“ aj „žrectvo“, každý v miere svojho chápania, ochraňovali monopol na Znalosti a spolupracovali vo sfére riadenia.

Štát, to je systém štruktúrneho riadenia spoločnosti. Štruktúrne riadenie vzniká z bezštruktúrneho: ak nejaký cieľ získava časovú stabilitu, tak informačné prúdy, vznikajúce v bezštruktúrnem riadení, tiež získavajú stabilitu a na nich vyrastajú stabilné spoločenské štruktúry.

Štát vznikol prirodzene z bezštruktúrneho riadenia, keď sa spoločenské štruktúry sformovali okolo ustálených informačných prúdov, zaisťujúcich bezštruktúrne riadenie spoločnosti v prvotnospoločných časoch. Prechod na štruktúrne riadenie bol sprevádzaný nárastom kvality riadenia v spoločenskom zjednotení práce. Prirodzene, že v podmienkach nízkej úrovne výroby a sformovaného davu-„elitarizmu“ sa jednou z funkcií štátnych štruktúr stala organizácia profesionálneho okrádania susedov a ochrana vlastnej spoločnosti pred pokusmi susedov o rovnaké lúpežné nájazdy. Profesionalita, hromadená v stálych štruktúrach, zaisťovala vyššiu „kvalitu“ lúpeží a ochrany. Funkcia potláčania nespokojnosti skutočných aj domnelých vykorisťovaných a utláčaných vo svojom spoločenstve, okrem ktorej radikálni „dobrodinci“ ľudia nič iné nevidia — bola v takýchto podmienkach čosi ako „bezplatná“ príloha k monopolu „žrectva“ a „elity“ na Znalosti a druhotného monopolu na vysokú (v porovnaní so zvyškom spoločnosti) životnú úroveň.

Pojmová báza Ruského jazyka je taká, že objasniť pojem MOC možno iba takto: Moc, to je v praxi realizovaná schopnosť riadiť. Plná funkcia riadenia sa vo vzťahu k spoločnosti rozdeľuje medzi jednotlivé špecializované druhy vnútrospoločenskej moci.

KONCEPTUÁLNA MOC v sebe nesie:

- rozpoznávanie faktorov tlaku prostredia na spoločnosť;
- formovanie cieľových vektorov voči tlakovému faktoru;
- formovanie účelnej funkcie riadenia štruktúrnym aj bezštruktúrnym spôsobom, t.j. koncepcie riadenia na dosiahnutie cieľov spoločenského rozvoja.

Mŕtva voda

Konceptuálna moc vždy pracuje podľa schémy prediktor-korektor. Je začiatkom i koncom všetkých obvodov riadenia, najvyšším druhom vnútrospoločenskej moci. Je AUTOKRATICKÁ, t.j. svojou povahou absolutistická, a ignoruje „demokratické“ procedúry spoločnosti, ktoré ju nevidia alebo si nechcú priznať jej autokraciu¹.

Hlavným problémom skutočne demokratického zriadenia spoločnosti nie je v spôsoboch ale v termínoch hlasovania.

Hlavný problém vybudovania skutočnej ľudovlády (demo-kracie) je vo vybudovaní takej organizácie života spoločnosti, v ktorej by samovláda konceptuálnej moci bola dostupná všetkým, vďaka čomu by sa samovláda nemohla stať protiludovou. Tu leží koreň ľudovlády, pretože prediktor-korektor konceptuálnej moci je začiatkom a koncom všetkých vnútrospoločenských obvodov samoriadenia.

IDEOLOGICKÁ MOC oblieka koncepciu do foriem, ktoré sú prítiažlivé pre široké ľudové masy. V podmienkach davo-„elitarizmu“ môže byť obsah koncepcie na míle vzdialený od prítiažlivosti foriem, v ktorých je prezentovaná spoločnosť².

ZÁKONODARNÁ MOC vytvára pre koncepciu prísne právne formy.

VÝKONNÁ MOC realizuje koncepciu štruktúrnym aj bezštruktúrnym spôsobom, opierajúc sa o spoločenské tradície a zákonodarstvo.

VYŠETROVACO-SÚDNA MOC dohliada na dodržiavanie „zákonosti“ v živote spoločnosti.

Dostatočne všeobecná teória riadenia je dobrá práve v tom, že je dostatočne všeobecná. Ak hovorí o tom, že v plnej funkcii riadenia sú prítomné určité deje, ale v reálnom procese riadenia ich niet, tak to neznamená, že DVTR sa v tomto konkrétnom prípade zmýlila, ale znamená to, že riadenie neprebíha na základe plnej funkcie.

Súhrn súdnej, výkonnej, zákonodarnej a ideologickej moci nezaistúje realizáciu plnej funkcie riadenia v živote spoločnosti. Z toho vyplýva, že ak nikto z vedenia spoločnosti (*nehovoriac už o väčšine jej členov*)

¹ Termín «konceptuálna moc» má aj druhý doplnkový význam, ktorý je dôsledkom vyššie objasneného prvého významu: **konceptuálna moc** je aj mocou konkrétnej koncepcie (*podľa ktorej sa realizuje samoriadenie spoločnosti*) nad spoločnosťou.

² Vďaka princípu komplementarity informácie, keď navonok deklarovaná informácia sa v skutočnosti potláča skrytými princípmi.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

nedokáže zrozumiteľne porozprávať o konceptuálnej moci v tejto spoločnosti, o jej činnosti, tak takáto spoločnosť NIE JE SAMOSTATNÁ A NEDISPONUJE REÁLNOU SUVERENITOU. Reálna suverenita znamená mať pod kontrolou všetky obvody spoločenského riadenia, čo nie je možné bez (*stabilného v nadväznosti pokolení*) prediktora-korektora konceptuálnej moci.

Kým v prvotnopospolných časoch existovala konceptuálna moc, a v časoch jazyčnických¹ spoločenstiev ju viac-menej vedome nieslo žrectvo, tak s vymiznutím jazyčníctva nezostal v spoločnosti dôvod, aby tiež nezmizla ako spoločenský jav. Bez nej riadenie v meniacich sa životných podmienkach nie je možné, no spoločenstvá sú stále riadené aj po zániku navonok viditeľných štruktúr, nesúcich neobmedzenú konceptuálnu moc. Takže konceptuálna moc iba mohla zmeniť formu svojej existencie.

Rozsiahla zámena jazyčnického polyteizmu židovsko-kresťansko-islamským MONOTEIZMOM v spoločnosti v prvom tisícročí nášho letopočtu, charakteristická potlačením jazyčníctva² a zmiznutím žrectva zo štruktúry národných spoločností, nemôže byť dôkazom zmiznutia konceptuálnej moci.

Tento jav svedčí len o zavŕšení procesu „spolupráce“ navzájom si konkurujúcich národných hierarchií sociálneho znacharstva zriadením MONOPOLU JEDNEJ hierarchie sociálnych znacharov, ktorí úspešne osedlali proces a zahnali všetkých ostatných.

Analýza globálneho dejinného procesu svedčí o globálnom riadení spoločenstiev na základe plnej funkcie aj po „zmiznutí“ viditeľných žreckých štruktúr, ktoré boli nositeľmi konceptuálnej moci.

Preto nemožno hovoriť o zmiznutí javu konceptuálnej moci, ale len o zmene spôsobov jej existovania v súčasnom svete a o kvalite globálneho riadenia, dostupnej v skrytých formách jej činnosti.

¹ Pohanských. Ruské „jazyčnik“ je doslovný prepis. Ide o to, že slovo pohan je hanlivé označenie viery našich predkov zo strany tých, čo sem prišli šíriť biblický kult. Naši predkovia sami seba pohanmi nenazývali. Zato termíny „Slovan“ a „jazyčnik“ naznačujú, že šlo o ľudí, ktorí sa zaoberali „slovami“ a „jazykom“ života. – pozn. prekl.

² Jazyčníctvo (prekladané ako „pohanstvo“), modloslužobníctvo a mnohobožstvo nie sú synonymá. Modloslužobníctvo je uctievanie modiel; mnohobožstvo je viera v existenciu množstva bohov; jazyčníctvo je vnímanie celej plnosti života ako Jazyka, naplneného vnútorným zmyslom, pomocou ktorého sa Boh (*alebo bohovia — pri mnohobožstve*) obracia ku každému z ľudí.

To, že dnes sa tieto slová stali synonymami, znamená veľkú škodu pre kultúru myslenia, ktorú spôsobila biblická hierarchia národom sveta.

Súčasná globálna kríza riadenia výrobných síl, ktorá dovedla ľudstvo na okraj, MINIMÁLNE, globálnej katastrofy jeho kultúry, je plodom Euro-Americkej civilizácie. Euro-Americká a Západno-Ázijská regionálna civilizácia sa sformovali po tom, čo historicky reálny judaizmus, kresťanstvo a islam vytlačili jazyčnicke kultúry a v týchto regiónoch zmizlo národné jazyčnicke žreectvo, ktoré viac-menej vedome nieslo konceptuálnu moc. Z toho dôvodu si rozanalyzujeme štruktúry, procesy a funkcie riadenia najmä v Euro-Americkej a Západno-Ázijskej regionálnej civilizácii.

Štátne štruktúry spoločnosti, napojené na viditeľnú alebo skrytú konceptuálnu moc, realizujú riadenie štruktúrnym spôsobom, vydávajúc pritom nariadenia na presné adresy. Avšak direktívno-adresné štruktúrne riadenie nezaist'uje v supersystéme všetky spoločenské potreby v rámci riadenia. Preto existujú spoločenské systémy bezštruktúrneho riadenia, ktoré sa rozvíjajú interakciou člena spoločnosti a informačného prostredia danej spoločnosti. K takýmto systémom patria: finančný systém, náboženské kulty, médiá... až po fámy, klebety a vtipy.

Novorodenec vstupuje do sformovaného informačného prostredia spoločnosti, ktoré ho formuje; keď podrastie, tak v ňom žije a sám začína na toto informačné prostredie vplývať.

Vzájomne tu na seba pôsobia dva informačné systémy: ľudská psychika, riadiaca správanie jedinca biologického druhu Homo Sapiens, a informačné prostredie spoločnosti.

Ľudská psychika je minimálne dvojúrovňovým informačným systémom, skladajúcim sa z vedomia a podvedomia, ktoré medzi sebou komunikujú.

Podvedomie je oveľa výkonnejším informačným systémom. Patrí doň determinovaná a pravdepodobnostná pamäť, pamäť reálnych javov a pamäť modelovania (fantázie); mechanizmus vyhľadávania zapamätanej informácie a samotný intelekt, formujúci nové informačné moduly rôzneho určenia. V podvedomí sa zjednocujú informačné prúdy: geneticky podmienené, mimozmyslové, zmyslové, komunikácia medzi vedomím a podvedomím.

K *determinovanej* pamäti patrí geneticky podmienená matrica potenciálnych možností a predispozícií. K *pravdepodobnostnej* pamäti patrí: — dlhodobá pamäť podvedomia, pamätajúca si všetko, čo sa udialo v zornom poli zmyslových a mimozmyslových kanálov vstupnej informácie; — operačná pamäť obsahujúca informáciu, ktorú si človek podľa želania dokáže v nejakej forme vo svojom vedomí zreprodukovať. Oba druhy pravdepodobnostnej pamäte spolupracujú medzi sebou i s determinovanou pamäťou.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Keďže ľudský mozog je štruktúra na báze tekutých kryštálov, t.j. vynikajúca anténa, tak nemožno vylúčiť ani možnosť existencie reinkarnačnej pamäte, uchovávajúcej informáciu pamäte zomrelých ľudí, vyžiarenu ich mozgom počas smrti: nesmrteľnosť duše je realita, keďže prírodné polia, odnášajúce informáciu od tela v momente smrti, nikam nemiznú.

Informačné moduly pravdepodobnostnej pamäte predstavujú určitý systém vedomých a nevedomých obrazov javov vonkajšieho a vnútorného sveta, a systém vedomých alebo nevedomých prepojení medzi nimi. Toto umožňuje celý nedohľadný vesmír nejakým spôsobom zobrazit' do jej veľmi ohraničenej súčasti — človeka.

Ak roztriedime informačné moduly v pravdepodobnostnej pamäti podľa funkčných príznakov, tak môžeme vyčleniť:

Metodologické moduly:

- stereotypy rozpoznávania javov vonkajšieho a vnútorného sveta;
- stereotypy formovania ich obrazov (*ako aj systému ich vzájomných vzťahov*) vo svojom vnútornom svete

Faktologické:

- obrazy javov vonkajšieho a vnútorného sveta;
- vzájomné vzťahy medzi obrazmi;
- samotné kódové systémy — prázdne formy, zbavené obsahu obrazov a javov;
- stereotypy postojov k obrazom a javom (dobrý-zlý-neutrálny);
- stereotypy správania: vonkajšieho a vnútorného (myslenia).

Rozdelenie informačných modulov na METODOLOGICKÉ A FAKTOLOGICKÉ nás núti obrátiť sa ku Koránu.

Súra 2, verš 50: «A hľa, (My) dali sme Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie: možno pôjdete priamou cestou».

Tu obraciame čitateľovu pozornosť na ten fakt, že Mojžišovi bolo Zhora dané nielen Písmo, ale aj Rozlíšenie¹, ak nie základ *metodológie poznania Sveta?*

¹ Korán 8:29 hovorí: «Ó, tí, ktorí ste uverili! Ak budete s úctou poslúchať Boha, On vám dá Rozlíšenie a očistí vás od vašich zlých činov, a odpustí vám. Vskutku, Boh disponuje veľkou milosťou!»

Pod **Rozlíšením** máme na mysli ľudskú schopnosť (*dávanú človeku priamo Zhora*) deliť vo svojom vnímaní celistvý svet na «to — nie to». Takéto delenie na množstvo

Drvivá väčšina predstaviteľov duchovenstva všetkých kultov vyzýva ľudí, aby sa riadili autoritou svojich svätých písem, no družne mlčia o Rozlíšení. Preto je tu otázka k „verným“ mojžišovcom: kde stratili Rozlíšenie? Ako sa opovážili, sústreďení v boji o zvučné mince, správať sa v živote tak, že boli Zhora zbavení Rozlíšenia? Veď, aby ľudia mohli ísť priamou cestou, tak potrebujú a aj im bolo Zhora dané Písmo a Rozlíšenie.

Intelekt, opierajúci sa o existujúce stereotypy, vytvára nové stereotypy všetkých druhov. Intelektuálna sila sa skrýva v podvedomí.

Vedomie, v porovnaní s podvedomím, má vo svojom bežnom (netranzovom) stave veľmi malé možnosti spracovania informácie. Dokáže naraz udržať v pozornosti maximálne 7 až 9 objektov a vykonávať s nimi najjednoduchšie operácie pri rýchlosti spracovania informácie maximálne 15 bitov za sekundu. Tieto parametre sú podobné jak u géniov, tak aj u mentálne zaostalých¹. Preto sa vedomiu predkladá obraz sveta, ktorý je podvedomím zjednodušený do takej miery, aby s ním logika vedomia dokázala pracovať. Logika vedomia pracuje len s vedomými obrazmi, t.j. s tými, ktorých pojmové hranice sú určené². Podvedomie pracuje s oveľa zložitejším mozaikovým obrazom sveta, súčasťou ktorého sú aj nevedomé obrazy, ležiace mimo okruh známych pojmov.

Bdelé vedomie je zaneprázdnené neustálym prehľadávaním obsahu pamäte a jeho porovnávaním s informačnými prúdmi vonkajšieho alebo vnútorného sveta, na základe čoho sa vypracovávajú behaviorálne reakcie a nové **vedomé a nevedomé** stereotypy.

Toto všetko sú funkcie mozgu, ktorého hemisféry majú tiež svoje funkčné rozdelenie. Pravá hemisféra zodpovedá za predmetno-obrazné myslenie. Myslí PROCESMI, celkami s rôznou mierou detailnosti, avšak bez prepojení medzi jednotlivými celkami. Zobrazuje svet taký aký je. Otázkou je len miera detailnosti tohto zobrazenia.

Ľavá hemisféra zodpovedá za abstraktno-logické myslenie a reč. Myslí bezobsažnými formami celkov a prepojení medzi nimi. Dokáže klamať, úmyselne narúšajúc prepojenia a plnosť prvkov v logických systémoch. A

párov «to — nie to» je základom poznania a pochopenia svojej existencie a Objektívnej reality.

¹ Jedni aj druhí sledujú film v tom istom systéme. Pri rýchlosti premietania filmu menej ako 16 obrázkov za sekundu je film vnímaný ako postupnosť rýchlo sa meniacich rozdielnych obrázkov. Pri rýchlosti premietania 16 a viac obrázkov za sekundu sa všetky obrázky vo vedomí zlievajú do jednej plynulej zmeny obrazu.

² T.j. existuje nielen obraz, ale aj prostriedky jeho vyvedenia na vedomú úroveň v psychike: slová, symboly, vyobrazenia, znaky.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

dokáže upadnúť aj do sebaklamu pri neúmyselnom narušení prepojení a úplnosti.

Obrazné myslenie môže vidieť všeobecný chod procesov vo Vesmíre, t.j. neohraničenosť. Abstraktno-logické vidí len konečnú postupnosť stavov v konečnom systéme prvkov, podriadených konečnej množine formálnych premien, t.j. ohraničenosť.

Obrazné myslenie zodpovedá za harmóniu, abstraktno-logické za „algebru“. Preto pokusy „overiť harmóniu algebrou“ sú pokusmi o overenie neohraničenosti ohraničenosťou, o zmeranie nekonečna konečným. Logika dokáže odhaliť len rôzne chyby v konečnom systéme prvkov a ich vzťahov. No vyvieť logiku za hranice ohraničenosti týchto prvkov a ich vzájomných vzťahov dokáže len obrazné myslenie. Ono jediné dokáže pridať ohraničenému konečnému systému súvzťažných prvkov a formálnych premien (*s ktorým pracuje logika*) nový prvok alebo proces premien.

Priebeh logického procesu je len časťou celkového priebehu procesov vo Vesmíre.

V rečovej činnosti sa obrazné a abstraktno-logické myslenie zjednocuje: pri rozprávaní dáva obrazné myslenie obsah, a abstraktno-logické poskytuje lexikálne formy; pri počúvaní a čítaní zasa abstraktno-logické myslenie preberá CUDZIE lexikálne formy, a obrazné k nim hľadá vo svojej pamäti VLASTNÉ obrazy, alebo aj *vytvára nové, ak nevie nájsť už hotové obrazy*.

Dvaja ľudia môžu používať tie isté lexikálne formy, no nebudú sa navzájom chápať, ak:

- majú odlišné systémy (stereotypov) obrazov javov vonkajšieho a vnútorného sveta, a vzťahov medzi nimi (*t.j. ak si každý z nich pod rovnakým slovom predstavuje celkom iný obraz*);
- nebudú vedieť spájať započuté lexikálne formy, ktoré predtým nepoznali, s obrazmi, potrebnými pre pochopenie reči.

Názorný príkladom je gramaticky bezchybná, no nezrozumiteľná veta, známa mnohým filológom: «Hloká kúzdra šteko budlanula bokra a kurdiači bokriatko»¹.

Základom nechápania je vnesenie vlastných obrazov do započutých lexikálnych foriem.

¹ Jednotlivé slová sú síce nezrozumiteľné, ale dajú sa určiť vetné členy aj gramatické tvary. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

Základom chápania je osvojenie si cudzích obrazov, prenášaných v lexikálnych formách.

Pojmová adresácia slov v živom jazyku nie je stála, avšak v rozhovore by mal hovoriaci aj počúvajúci vždy správne oddeľovať a rozlišovať pojmy prenášané rečou. Toto chápali vždy, len to rôzne vysvetľovali: oddávna je známy výrok «vyslovená myšlienka je lož!». Súhlas a nesúhlas s cudzími rečami môže byť jak formálno-lexikálny, tak aj predmetno-obrazný: oba sú od seba dostatočne nezávislé.

Ako vidno z hore uvedeného, ľudská duša (*informačný systém riadiaci jeho správanie*) je mnohoúrovňový hierarchický systém, v ktorom prebiehajú rôzne procesy, do značnej miery nekontrolované vedomím väčšiny súčasných ľudí.

To vytvára skvelý základ pre ovplyvňovanie správania človeka, ktorý s dôverou využíva informačné prúdy a úrovne v organizácii svojej psychiky, ktoré nemá pod kontrolou. Triedne rozvrstvenie spoločnosti v davo-, „elitarizme“ vytvára príčiny k prechodu takýchto možností do reálneho života spoločnosti. Preto bude zaujímavé sa pozrieť, ako sa takéto možnosti realizujú v informačnom prostredí judaistického, kresťanského a moslimského sveta.

Tiež vidno, že základom ľudského samoriadenia podľa plnej funkcie je intelekt, opierajúci sa o metodologické stereotypy. Pre zaistenie spoľahlivého riadenia nejakého človeka zvonku je potrebné:

- paralyzovať jeho intelekt, alebo ho rozptýliť hlúposťami;
- zdeformovať jeho metodologické stereotypy až do nemožnosti ich použitia mimo úzkoprofesionálnej činnosti.

Následne možno pomimo vedomú kontrolu človeka miešať jeho faktologické stereotypy ako balíček kariet, podvádzať pri miešaní, podhadzovať označené karty, kradnúť tromfy a pod. Na tomto je založené riadenie davu, ktorý „sám“ vyjadruje hnev a odobrenie.

V spoločnosti, kde dlhodobo prevláda nejaký ideologický kult (*posvätený nespochybniteľnými autoritami*), základnú masu najdôležitejších stereotypov rozpoznávania javov, formovania obrazov, stereotypov vzťahov, stereotypov správania sa, získava človek v hotovej podobe priamo z kultu. Sväté písma náboženstiev, tradície svätých otcov, kanonické výklady v spoločnostiach Euro-Americkej a Západno-Ázijskej civilizácie boli tou kostrou, okolo ktorej sa v priebehu storočí formovala kultúra, — t.j. informačné prostredie spoločnosti a jej materiálne nosiče. Preto zaujímavou bude porovnávacia analýza stereotypov, ktoré plodia texty Starého Záveta a Talmudu, kresťanskej Biblie a Koránu, a v akom sú vzájomnom vzťahu voči prírode, iným ľuďom i k sebe navzájom.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Základom judaizmu je Starý Závet a Talmud. V Starom Závete sa zákon dodržiavajúcemu židovi dáva životná direktíva:

«... a budeš požičiavať mnohým národom, ale sám si požičiavať nebudeš, a budeš vládnuť nad mnohými národmi, a oni nad tebou vládnuť nebudú» (Deuteronomium 15:6; 23:20).

A prisľúbené záruky do budúcnosti:

«Vtedy synovia cudzincov budú stavať tvoje múry, a ich králi ti budú slúžiť, lebo vo Svojom hneve (Ja) som Ťa ničil, no vo Svojej priazni budem k tebe milostivý.

A tvoje vráta budú vždy otvorené, nebudú sa zatvárať vo dne ani v noci, aby prinášaný bol k tebe majetok národov a privádzaní boli ich králi.

Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú a také národy budú úplne vyhladené» (Izaiáš 60:10-12).

Talmud komentuje Starý Závet v rovnakom duchu:

«Majetok gója (nežida) je ako neobývaný kút: kto ho prvý ovládne, ten je aj majiteľom» (traktát „Baba bathra“ 54, 16).

„Abhodah zarah“, 26b, a Tosephoth pokračujú:

«Najlepší z gójov je hoden smrti».

Vo výsledku je tak zákon dodržiavajúci žid legálnym zlodejom v historicky reálnom «zákone Mojžiša»¹.

¹ Hoci, podľa Koránu, Mojžiš učil niečo celkom iné. A s tým možno súhlasiť, pretože pravý Boží posol nemohol učiť lotroviny. Inými slovami, pri stretnutí s Bibliou sa každý ocitá pred otázkou: čo, konkrétne, v nej predstavuje odovzdanie potomkom pravých Zvestovaní skrze Mojžiša a ďalších Božích ľudí, a čo konkrétne je výmyslom cenzorov a redaktorov prorokových slov. Ak toto nebudeme chápať, tak môžeme upadnúť do nepeknej situácie, podobnej tej, v akej sa ocitol prezident Izraela, Ezer Weizman.

„Pravda 5“ z 27. marca — 3. apríla 1998 oznamuje: «Weizmana pozvali na seminár s názvom „Štát Izrael: štát židov alebo židovský štát?“ Prezidentova reč sa týkala najmä toho, ako pritiahnúť izraelskú mládež k štúdiu Tóry, t.j. Starého Záveta. Vo Weizmanovom prejave sa mihla myšlienka, že možno pre svetskú mládež nie je v Biblii všetko rovnako užitočné.

„Miestami netreba čítať všetko rad-radom“, — poradil Weizman mladým ľuďom. „Sú tam aj nie veľmi sympatické veci. Vezmite si, napríklad, nášho učiteľa Mojžiša.

Mŕtva voda

Aby zlodeja netrápilo svedomie, treba menej rozmýšľať: z toho dôvodu Talmud dáva odporúčania ku všetkým životným malichernostiam od narodenia až do smrti, nehovoriac už o pokynoch vo „vážnejších“ komerčných záležitostiach. Život zákon dodržiavajúceho žida plynie podľa hotových receptov, odrážajúcich skúsenosť pokolení, — odtiaľto pramení stabilita systému, na základe štandardizovanej automatickej pružnosti správania sa konečného automatu-biorobota, neschopného vystúpiť z programu. A aby sme sa neškriepili ohľadom hodnovernosti výkladu Talmudu pri preklade do ruštiny, pozrieme sa na inštitút súkromného úveru — úžerníctvo. Jednoducho vliezť do cudzieho vrecka a ukradnúť 100 rubľov znamená krádež, zakázanú jedným z 10 prikázaní, ktoré sa predkladajú ako osobitý vklad židov do súčasnej kultúry Západu. Ak sa človeku v núdzi požičia 500 rubľov, a naspäť bude žiadať 600, to už nie je krádež? — To je už plnenie príkazu „božieho“, no 100 rubľov je aj tak ukradnutých.

Peniaze sú vecou, ktorá človeka odcudzuje od práce a existencie. Úrok z pôžičky je vždy vyšší, než sú tempá rastu produktivity spoločenskej práce v nemenných cenách. Vďaka tejto vlastnosti, novovytvorená hodnota v jej peňažnom vyjadrení putuje k veriteľovi. To znamená, že ak spoločnosť uzná úrokované požičiavanie peňazí za legálne, tak sa jedná o ZLODEJINU V UZÁKONENEJ FORME.

Takto vklad 10-tich prikázaní do spoločnej kultúry prináša divoké percentá z vkladu, v dôsledku čoho všetci neúžerníci dlžia plemenu úžerníkov-biorobotov a sú ich finančnými nevoľníkmi.

Podľa mňa je najväčším vodcom židovského národa, ale určite mal byť opatrnejší v niektorých svojich vyjadreniach“».

To vyvolalo vlnu nespokojnosti v tej časti izraelskej spoločnosti, pre ktorú je každá čiarka v Biblii svätá.

Izraelský minister výstavby, Meir Porush, zareagoval na slová prezidenta nie lepšie, než samotný prezident na historicky reálne texty Starého Závetu, vyjadriac svoju nespokojnosť so slovami prezidenta sarkazmom: «*Ak sa už hanbíme za Tóru, tak poďme sa jej úplne vzdať*», za ktorým nasledovali slová biblicky oddaného žida: «*Možno by sme mohli opustiť aj izraelskú zem a odcestovať do Ugandy* (na prelome 19. a 20. storočia sa posudzoval projekt vytvorenia židovského štátu v Ugande: — naše spresnenie). *Možno Ezer Weizman chce byť prezidentom Ugandy?!*»

Avšak rozlíšiť historicky reálneho Mojžiša a „Mojžiša“ (biblickú postavu) sa nikomu zo sporiacich sa strán nezachcelo. Hoci v podstate sa nebolo o čom hádať: Weizman nevyzýval k zrieknutiu sa lotrovín Starého Zákona, iba skôr vyjadril svoje znepokojenie nad tým, že tieto lotroviny — ako celospoločenské dedičstvo — spustia procesy prehodnotenia Biblie a historického mýtu o jej pôvode v samotnom Izraeli.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

* * *

Miesto „Desatoro prikázaní“ potrebujú všetci ľudia (*bez výnimky*) vo vnútri spoločnosti iba jedno: «*Miluj blížneho svojho, no nenechaj sa ním oklamať!*»¹ *A preto pochybuj o všetkom a premýšľaj samostatne!* Slepá anti-intelektuálna viera pri tomto prikázaní neobstojí. A preto ho v Biblii² ani niet.

* *
*

A na *završenie zlodejského zákona* Starý Závet obsahuje zákaz na úžerníctvo a parazitizmus vo vnútri židovstva, a Talmud tento zákaz potvrdzuje.

Vojenské doktríny Starého Záveta žiadajú totálnu likvidáciu obetí agresie. Ich súčasťou je aj „preventívna“ vojna, v ktorej sa vinnou stáva obeť agresie.

V zdravomysliacom jazyčníckom svete (*viď. hlava II, vyjadrenie Marka Aurélia*) sa takáto fanatická náboženská krutosť nemôže šíriť a stabilne existovať. Zvyškov zdravomyslia³ bol Rím zbavený kresťanstvom (*historicky reálnym učením, veľmi vzdialeným od toho, čo ľuďom priniesol Ježiš*), a Rím sa tak stal prvou obeťou nového boha. Kresťanstvo uznalo Starý Závet ako nepochybne svätý. Pravoverný kresťan má v pamäti vryté, že pod riadením žida Jozefa Egypt prekvital, a keď faraón neposlúchol Mojžiša, tak začali „rany egyptské“. Pri pohľade naokolo vidí paralely v minulosti aj súčasnosti. To znamená, že židov treba poslúchať. Okrem toho, Ježiš vo svojom kázaní na hore, ktoré kresťania prezentujú ako etický etalón, povedal: «*Pokým nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmenko, ani jediná čiarka zo zákona (Mojžišovho), kým sa všetko nesplní*». Ako je zrejmé z už uvedených citátov Starého Záveta, táto veta «kým sa všetko nesplní» znamená globálnu sionisticko-internacistickú diktatúru, ktorá sa v kresťanskej terminológii nazýva «kráľovstvo božie na zemi». Evanjelium od Matúša uvádza epizódu uzdravenia dcéry Kanaánčanky (15:21-28), ktoré prebehlo až potom, čo Kanaánčanka uznala svoju rovnosť so psami vo vzťahu k židom, ku ktorým VÝLUČNE bol akože Ježiš poslaný, podľa jeho slov

¹ K.Prutkov.

² A nielen v Biblii. – pozn. prekl.

³ Spoločnosť, zabávajúca sa gladiátorskými zápasmi a pohľadom na trhanie ľudí divokou zverou v aréne cirkusu, sa nedá nazvať plne zdravomysliacou, hoci môže disponovať zdravomyslím v niektorých obmedzených sférach činnosti.

Mŕtva voda

v danej epizóde. Toto všetko sa skrýva v podvedomí a žije to tam, a na vedomej úrovni zostáva: «Niet Žida ani Gréka», čo sa všetkým vysvetľuje ako prekonanie kresťanstvom božej „vyvolenosti židov“, „internacionalizmus“, no v podvedomí účinkuje pokora pred sionistickým internacizmom. V terminológii DVTR sa to nazýva antagonizmus medzi fragmentmi vektora cieľov, ktorý sa prejavuje v nekonečných sporoch o miere „kresťanskej lásky“ k židovi. A takýchto defektov plodí kresťanská Biblia mnoho. Je to riadenie cez nekontrolované úrovne organizácie psychickej štruktúry jednotlivcov a kultúry spoločnosti.

Zato kresťanský stereotyp «*ak niekto chce ... vziať ti spodné rúcho, daj mu aj plášť; ... milujte svojich nepriateľov ... a modlite sa za tých čo vás urážajú a prenasledujú*» je podriadený židovskému stereotypu, ktorý dáva židovi právo vlastniť všetkých nežidov aj s ich majetkom.

Pravoverný kresťan je sluhom legálneho zlodej; vrahom, keď sa legálny zlodej sám nechce zašpiniť od krvi. Veľmi dobre to vidno na osude pôvodného obyvateľstva Severnej a v menšej miere aj Južnej Ameriky; a „bohobojní“ a „demokratickí“ Angličania ešte koncom 19. storočia poľovali na austrálskych domorodcov.

No ani samotný legálny zlodej sa krvi nešťítí, o čom svedčí nedávny príklad Sabra a Šatila; áno aj s kanibalizmom sa „zabával“ judaizmus, o čom Vladimír Ivanovič Dalj zanechal knihu „*Vyšetrovanie zabitia židmi kresťanských nemlúvniat a použitia ich krvi*“¹, vydanú v r. 1844 v Petrohrade o počte 10 exemplárov pre členov imperátorskej rodiny a vyšších štátnych úradníkov, a nanovo vydanú v r. 1913. T.G.Ševčenko v básni „Vedma“ uvádza ukrajinský folklór, ktorý potvrdzuje pravdivosť V.I.Dalja.

Folklór sa tvorí na základe typických javov, a preto neklame.

Ján Kronštatdský píše o «Božích tajomstvách», o ktoré sa pravoslávny kresťan zaujímať nemusí. Všetko vyššie opísané je len nepatrnou časťou týchto „božích“ tajomstiev, výsledkom pôsobenia ktorých sa tá istá pravoslávna cirkev dostatočne umyla vo vlastnej krvi už neraz v minulosti. A v budúcnosti?²

¹ V informačnej báze KSB (*šírenej na kompaktných diskoch*) je internetová verzia tejto knihy V.I.Dalja uvedená v časti „Iní autori“, v adresári „Porovnajte“ spolu s internetovou verziou knihy dvoch rabínov z USA D.Preigera a J.Telushkina „Osem otázok o judaizme pre inteligentného skeptika“. (poznámka r. 2004).

² Avšak priamu odpoveď na otázku, či sa Ježiš zúčastnil tejto podlosti, alebo učil celkom inému, kresťanské cirkvi dať nechcú. Pritom aj v ich Biblii, podrobenej mnohonásobnej cenzúre, zostali dôkazy toho, že Ježiš učil obsahovo iným veciam.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Moslim má správnu predstavu o úlohe judaizmu a kresťanstva v živote spoločností. V Koráne je napísané: *«a za to, že brali úroky, hoci to mali zakázané, a požierali zbytočne majetok ľudí, sme My neverným spomedzi nich pripravili mučivý trest»*. — súra 4:159(161). Je v ňom aj poukázanie na podriadenosť historicky reálneho kresťanstva judaizmu:

«Ó, vy, ktorí ste uverili! Nemajte židov a kresťanov za priateľov: oni sú priatelia jeden druhému. A ak niekto z vás ich za priateľov má, ten sám je jedným z nich. Vskutku, Boh nevedie ľudí nespravodlivých!» — súra 5:56(51).

Toto však nie je výzva k vraždeniu neveriacich, ako si často myslia mimo moslimského sveta. Korán uznáva ranejšie zvestovania zoslané cez Mojžiša, Ježiša a iných prorokov, poslaných Bohom. Tvrdí, že Mohamedovi nebolo povedané nič iné, len to, čo bolo odovzdané aj ostatným predchádzajúcim prorokom. No židovská vrchnosť ľzami prekrútila Božie zvestovanie ľuďom:

«Ó, držitelia písma! Prečo obliekate pravdu do klamstva a pravdu skrývate, zatiaľ čo sami ju poznáte?... Nepatrí sa človeku, ktorému Boh dal písmo, múdrosť a proroctvo, aby ostatným ľuďom povedal: „Buďte otrokmi mne, miesto Boha“ namiesto „buďte rabínmi za to, že učíte písmu, aj za to, že ho sami študujete“» — súra 3:64 (71).

Tu je priame poukázanie na to, že nad rabinátom stojí nejaká sila považujúca rabinát za svojich otrokov. O židoch je povedané:

«My (Boh) sme im darovali jasné znamenia o veci, no oni sa rozhádali potom, čo k nim prišlo poznanie, kvôli zlobe medzi sebou. V skutku, Pán tvoj vyrieši v deň vzkriesenia medzi nimi to, v čom sa sporili» — súra 45:16 (17).

Z analogického zločinu obviňuje Korán aj apoštolov. Keď Ježiš zacítil v židoch nevieru, tak povedal:

«„Kto budú moji pomocníci pred Bohom?“ Apoštoli povedali: „My sme pomocníkmi Boha. Uverili sme Bohu, buď svedkom, že sme oddaní.“» — súra 3:45(52)

Po uistení apoštolov o ich vernosti Bohu stojí v Koráne veta:

Detailnejšie je táto téma preskúmaná v prácach Vnútorného Prediktora ZSSR: „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej Pravoslávnej cirkvi“, „K Božiemu kráľovstvu...“.

«A chytráčili oni, a chytráčil Boh, ale Boh je najlepším z chytrákov» — súra 3:47(54).

Židia a kresťania sú považovaní za pravoverných ľudí len, keď sa riadia neskreslenými zvestovaniami, ktoré dostali cez Mojžiša a Ježiša. Spoločná požiadavka na pravoverného moslima je neupadať do nespravodlivosti vo vzťahu k neveriacim. Vojenské doktríny Koránu majú obranný charakter, no vojna sa musí končiť bezpodmienečnou kapituláciou protivníka.

Moslim chápe pomerne dobre aj charakter žido-kresťanskej expanzie, avšak Korán, poukazujúci na odsúdeniahodné úžerníctvo, nehovorí nič priamo o mechanizme realizovania úžerníckej agresie. Moslim preto nevie ako ju zastaviť, a spolieha sa na slová Koránu:

«Boh napísal: „Zvíťazím Ja a Moji vyslanci!“» (58:21).

Zo všetkých svätých písem regionálnych civilizácii, tak či onak uznávajúcich fakt Zvestovania Mojžišovi, Korán ako jediný je celistvý, vyzýva k добрote, spravodlivosti, nerozosieva antagonizmy v spoločnosti ani v ľudskej duši.

To isté sa týka aj vzťahov človeka a prírody. Starý Závet priuča žida myšlienke, že má právo vysúšať moria, rieky, zastavovať Slnko, keď mu príde na um: prechod cez Červené more, cez Jordán atď. Kresťan v rovnakom duchu: Kristus prekliat figovník, hoci ešte nebol čas fig (Marek, 11:13), t.j. *prekliat ho za to, že bol poslušný božím zákonom prírody*, a tento obraz Krista slúži kresťanom pre napodobovanie.

Len Korán priamo hovorí:

«Netvorte na zemi nesúlad po jej ustrojení. So strachom a nádejou vyzývajte Jeho: vskutku, Božia milosť je blízka tým čo činia dobro!» (nezávisle od náboženskej, rasovej, triednej príslušnosti) — súra 7: 54(56).

Zdôraznená je aj spätosť ekologickej kultúry s pevnosťou rodiny, základnej bunky spoločnosti:

«A možno, ak sa odvrátite, tak budete ničiť zem a trhať rodinné putá? To sú tí, ktorých Boh prekliat. Ohlušil ich a oslepil ich pohľad». (t.j. tieto pohromy ich postihli za ich

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

činy, no nie činy sú dôsledkom hluchoty a slepoty ako odplaty za činy)¹ – súra 47:24(22).

Všetko to hovorí o tom, že historicky reálny judaizmus a kresťanstvo sú prostriedkami zotročenia národov metódou „kultúrnej“ spolupráce, vnášajúcej do cieľových vektorov židovského a kresťanského sveta mnohonásobné inverzie cieľov a vzájomné antagonizmy rôznych úrovní organizácie ľudského vedomia a podvedomia, ako aj spoločenského nevedomia. Táto defektnosť cieľových vektorov židovských a kresťanských supersystémov je základom, ktorý umožňuje tretej sile riadiť žido-kresťanskú expanziu davo-„elitarizmu“, ktorá za 2000 rokov privedla svet na pokraj, minimálne, katastrofy kultúry.

Islam sa zrodil ako sila vzdorujúca tejto expanzii. Časom *historicky reálny islam* prestal byť efektívnou ochranou, pretože v momente jeho vzniku stál arabský svet na pomerne nízkej úrovni rozvoja — ešte nebolo sformované žrectvo, zabezpečujúce stabilitu konceptuálnej moci z pokolenia na pokolenie. To viedlo k tomu, že s mierou dogmatizácie Koránu a jeho výkladov sa žido-kresťanský ideologický komplex k islamu prispôbil a začal jeho chyby využívať v cieľoch rozšírenia expanzie. Avšak Korán disponuje vnútornou celistvosťou a zatiaľ nevyčerpaným potenciálom rozvoja UCELENÉHO ľudského pohľadu na svet na jeho základe, na rozdiel od Biblie a Talmudu, ktoré formujú kaleidoskopický idiotizmus, a nie životaschopný pohľad na svet. Preto nepoznanie a nechápanie Koránu mimo moslimský svet predstavuje nebezpečenstvo pre milovníkov politických hier v moslimskom regióne.²

¹ Inými slovami: tí, čo sa odvrátili od Boha, tých Boh zbavil Rozlíšenia, a preto sa stali „hluchými a slepými“. Takto vo svojej pochabosti a nemravnosti začali páchať veci, ktoré začali prinášať ovocie rozvratu jak v prírode, tak aj v rodinných vzťahoch. – pozn. prekl.

² A moslimovia by mali plniť Koranické prikázanie konceptuálnej moci:

Súra 3:98(103). Držte sa lana Božieho všetci a nedeľte sa, ale spomeňte si na Božiu milosť pre vás, keď ste boli ešte nepriateľmi, On zblížil vaše srdcia, a vy ste sa z Jeho milosti stali bratmi!

99. Boli ste na kraji priepasti ohňa, a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh objasňuje svoje znamenia, — možno pôjdete priamou cestou!

100 (104). A nech je medzi vami občina, ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené a drží od neodobriteľného. Takí budú šťastní.

101 (105). A nebudte ako tí, ktorí sa rozhádali a začali si protirečiť potom, čo k nim prišli jasné znamenia; tých čaká veľký trest».

Vyššie uvedený verš 3:100 je zatiaľ neuskutočneným prikázaním konceptuálneho vládnutia celej spoločnosti z pokolenia na pokolenie, pretože reč je tu o občine, a nie o úzkom kruhu konceptuálne mocných znacharských klanov.

Mŕtva voda

V Koráne je všetko potrebné pre zhatenie sionisticko-internacistickej agresie Euro-Americkej civilizácie. Nie je dobré sa pre neznalosť sociológie ľahkomyselne stavať k slovám: «*Boh napísal: „Zvíťazím Ja a Moji vyslanci!“*» — ide o moslimskú analógiu slov Alexandra Nevského «*Nie v sile je Boh, ale v pravde!*».

* * *

Šírenie historicky reálneho žido-kresťanstva a islamu po svete bolo sprevádzané likvidáciou národných jazyčnických kultov a žrectva alebo vytváraním podmienok, v ktorých „šamanstvo“ rodo-kmeňových spoločenstiev nemalo možnosť splodiť žrectvo, ktoré by bolo stabilné z pokolenia na pokolenie. Znacharstvo, tradične a nezaslúžene nazývané «žrectvom», sa od duchovenstva odlišuje. Duchovenstvo iba vykladá sväté písma, kým „žrectvo“-znacharstvo sa svätými písmami separuje od duchovenstva a ľudu, uchovávajúc si pred ostatnými utajené učenia, ktoré sa nikdy nekanonizujú a neprestajne sa obnovujú životným obsahom. A pravé žrectvo vôbec nepotrebuje „ťahák“ v podobe svätého písma.

Starovekí Hebreji žijúci v dobe kamennej tiež nemali znacharské hierarchie, schopné splodiť tak agresívny informačný systém, ako päť kníh „Mojžišových“ a všetky ostatné knihy Starého Závetu. Starý Zákon, to nie je ľudový epos nesúci ľudové chápanie Dobra a spôsobov prekonania Zla. Je to výsledok kolektívnej práce profesionálov v oblasti teórie a praxe riadenia davo-„elitárnych“ spoločností, disponujúcich veľmi vysokou svetonázorovou úrovňou, hlbokými znalosťami v oblasti ekonomiky, individuálnej a kolektívnej sociálnej psychológie.

Najpravdepodobnejším zdrojom cieľavedomej interpretácie týchto znalostí vo forme biblických príbehov je znacharská („žrecká“) hierarchia Egypta, ktorá sa za 3000 rokov svojej písomnej histórie presvedčila o nemožnosti zabezpečiť stabilné rozšírenie sféry svojho riadenia metódou otvorenej vojenskej agresie. Oni ako prví pochopili, že na riadenie cudzieho regiónu vôbec nie je potrebné zvrhnúť jeho vládnucu špičku vojenskou cestou, zničením štátnosti a nasadením okupačného alebo bábkového režimu, ktorý za 200 — 300 rokov bude zvrhnutý miestnym ľuďom. Spoľahlivejšou metódou je zaviesť do informačného prostredia zotročovanej spoločnosti (mimo jej vedomie) účelovo zamerané inverzie a antagonizmy, po čom bude tamojšia miestna riadiaca špička riadiť svoje výrobné sily vo vašom záujme, t.j. ich výrobné sily sa stanú vašimi, a ľud si to nevšimne, keďže preňho existuje len vlastná vládna špička.

Ak sa na knihy Biblie („*Genesis*“, „*Exodus*“, „*Numeri*“) pozrieme zo žreckej pozície (*videnie sveta žrectva sa odlišuje od videnia sveta „davu“*,

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

„elity“ a znacharstva), tak sú v nich zachytené prvé dve etapy začiatku expanzie staroegyptského znacharstva metódou „kultúrnej“ spolupráce.

Egyptské zajatie bolo prvou etapou. „Zajatci“ neboli premiešaní v otrockom stáde Egypta, ale ako chrámoví otroci si zachovali svoje obyčaje, spôsob života, kočovné zručnosti. Prebiehalo skúmanie sociálnej a individuálnej psychológie týchto kmeňov, nemajúcich štátnosť a stojacich na veľmi nízkej úrovni rozvoja v porovnaní s Egyptom. Prebiehal prienik periférie znacharstva do sociálnej organizácie týchto kmeňov.

Sinajský „pochod“ bol druhou etapou. Pod vedením „žreca“-sprievodcu, stvárneného biblickým Mojžišom¹ (prvým zaznamenaným antisemitom v dejinách), počas 42 rokov dve generácie ľudí narodených v púšti, nepoznajúcich rozdiel medzi dobrom a zlom (vid'. „Numeri“, kap. 14 v pravoslávnej Biblii: vsuvky zo Septuaginty sú v hranatých zátvorkách), ÚMYSELNE demoralizovali „nebeskou mannou“ zdarma; vymývali im mozgy v izolácií pred druhými ľuďmi, vštepovali im chápanie dobra a zla, odlišné od všedného ľudského. Následkom toho, po 42 rokoch do Palestíny z púšte vtrhla nie horda kočovníkov, ale kmeň-biorobot — banda zlodejov-„poskokov“, vedená generalitou mafie: perifériou sociálneho znacharstva Egypta. Prirodzene, že starovekí Hebreji a ich potomkovia v tomto nenesú plnú vinu: egyptské sociálne znacharstvo zapriahlo do voza expanzie tých, ktorí k nim boli geograficky najbližšie a v sociálnom rozvoji nižšie od nich².

„Manna“ nie je prírodný jav: jej jediným možným zdrojom boli obilnice egyptských chrámov, z ktorých bola privázaná do oblastí sinajského sociálneho experimentu podľa vopred Mojžišovi predpísanej trasy. V opačnom prípade by sa vyskytovala aj v neskorších časoch ako prírodný jav, hoc len zriedka.

Nakoniec, podľa miery stabilizácie spôsobu života Hebrejov na základe zlodejského „zákona Mojžišovho“, sa sociálny znachari ukryli v jednej

¹ Biblický opis Mojžiša sa odlišuje od reálnej osoby Mojžiša, na ktorého sociálne znacharstvo Egypta zvalilo vlastné činy.

² Formovanie historicky reálneho židovstva je rozobraté v knihe Vnútného Prediktora ZSSR „Sinajský «pochod»“. Analýza textov kap. 14 knihy „Numeri“ a Koránu ukázala, že starovekí Hebreji odmietli pravé Zvestovanie, dané im cez Mojžiša, po čom sa stali obeťami Božieho dopustenia voči odpadlíkom. Egyptské znacharstvo sa pustilo do spracovania «etnografického materiálu» až po tomto, a svoje výstrelky nakoniec pripísali Mojžišovi.

Mŕtva voda

z interpretácii zákona a v kolene Léviho, čo možno pochopiť zo Starého Závetu a kníh¹ Jozefa Flávia, ktorý sám bol veľkňazom.

S príchodom kresťanstva, ktorého vznik takisto nebol bez kontroly, a začiatkom jeho šírenia začali regionálne žrectvá miznúť, a staroegyptské „žrectvo“ sa pretransformovalo na medziregionálne sociálne znacharstvo — na *globálny nadžidovský prediktor* — ak použijeme pojmový aparát DVTR vo vzťahu ku globálnej civilizácii. Rabinát sa vo vzťahu k nemu stal nevoľníkom, na čo priamo poukazoval Mohamed.

Je to tak, pokiaľ sa na históriu a písma náboženských kultov pozeráme z pozície žrectva, majúceho reálnu predstavu o moci, až po konceptuálnu. Ak sa ale budeme pozerat' z pozície „elity“ alebo „davu“, majúcich vlastný systém stereotypov rozpoznávania javov, odlišný od žreckého, tak všetko bude inak, a síce: kaleidoskop historických náhod, v ktorom sa ukrýva pluralita názorov na tú istú historickú zákonitosť, a nepochopiteľná «pasionárnosť — t.j. vášnivá odhodlanosť» židovstva.

Z pohľadu DVTR je história Euro-Americkej civilizácie prejavom koncentrácie riadenia v objemnejšom supersystéme metódou vybudovania Medziregionálneho konglomerátu zo strany Medziregionálneho centra riadenia, nesúceho Plnú funkciu riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti a dlhodobo udržiavajúceho svoj monopol na tento typ činnosti. Koncepcia globálneho riadenia a ztročenia všetkých je otvorene vyjadrená v Biblii: *drvivá väčšina davu sa k nej stavia nezúčastnene ako dobytok, a väčšina „elity“ — politikov a „majiteľov parlamentov“ — s ňou súhlasí, nielenže v nej nevidia nebezpečenstvo, ale dokonca reagujú podráždene pri snahe druhých o vecné preskúmanie jej obsahu.*

Všetko ostatné sú len drobné historické detaily, nepredstavujúce nič podstatné na tejto úrovni zovšeobecnenia jednotlivých procesov a faktov vo vnútri objemnejšieho procesu koncentrácie riadenia na základe biblickej doktríny vybudovania rasovej „elitárno“-nevoľníckej globálnej civilizácie.

«Národ je historicky sformované, stabilné spoločenstvo ľudí, ktoré vzniklo na základe spoločného jazyka, teritória, ekonomického života a mentality, prejavujúcej sa v spoločnej kultúre. <...> Len prítomnosť všetkých príznakov naraz nám dáva národ».²

¹ „Židovské starožitnosti“ a „Židovská vojna“.

² J.V.Stalin „Marxizmus a národná otázka“.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Toto je klasická definícia národa v marxisticko-leninskej sociológii. Pasujú do nej všetky národy, okrem svetového židovstva.

No existujú aj iné definície národa, napríklad:

«Národ, to je skupina ľudí so spoločnou historickou minulosťou a všeobecne uznanou príslušnosťou v súčasnosti, stmelená existenciou spoločného nepriateľa»¹.

Toto je v podstate definícia mafie-bandy, pretože ak medzi národmi neexistuje nepriateľstvo, potom národy s ich jedinečnými kultúrami „miznú“ a „nanovo sa objavujú“ pri obnovení nepriateľstva. Len mafia-banda vidí otroka v spoločnosti, keď je táto spoločnosť pokorná; a nepriateľa, keď sa bande stavia na odpor. Túto definíciu národa ako mafie-bandy dal zakladateľ súčasného sionizmu Theodor Herzl. Nepasuje do nej žiaden národ, okrem svetového židovstva, ktorého ekonomická komunita je komunitou parazitov-geschäftemacherov (kšeftárov), pretože židovstvo všade uprednostňuje výlučne „prestížne“ profesie, vyhýbajúc sa rovnomernému rozptylu naprieč celým spektrom profesií v spoločenskom zjednotení práce úmerne svojej početnosti v zložení národných spoločností, vysvetľujúc to raz svojou mimoriadnou genialitou, inokedy šikanovaním a prenasledovaním pre genialitu.

V dejinnom procese židovstvo ako celok tvorilo sociálnu bázu medzinárodnej (t.j. internacionálnej) mafie kšeftárov, zamaskovanej za národ jej zakladateľmi.

Židovstvo je z pohľadu DVTR fragmentom supersystému, osobitnou úrovňou v jeho organizácii, ktorá je regionálnymi centrami riadenia nesprávne identifikovaná. Toto zo židovstva robí nekontrolovanú úroveň regionálnej sociálnej organizácie a umožňuje riadiť región zvonku, vnášajúc doň cez túto úroveň medziregionálnu riadiacu informáciu pomimo vedomú kontrolu; vrátane mimo vedomej kontroly samotných židov, ináč by T.Herzl netresol vlastnú definíciu národa-bandy.

Rozptylenie židov do sveta nie je smutným dôsledkom „antisemitizmu“, ale prostriedkom riadenia medziregionálneho konglomerátu. V záujme zjednodušenia tohto riadenia bolo žiaduce narušiť formovanie duše dospelého človeka. Informačné prostredie

¹ «Proti sionizmu a izraelskej agresii», Moskva, 1974, str. 61, 62. (Zborník materiálov progresívnej tlače. Zostavili V.I.Kiselev, N.P.Olejnikov. Akadémia vied ZSSR; Inštitút Orientalistiky. – M.: „Nauka“, 1974).

Mŕtva voda

judaizmu pozná aj iné metódy, okrem bezduchej štandardizácie života podľa Talmudu.

Následkom obriezky na 8. deň sú neustále odkryté receptory na vrchole pohlavného údu, ktoré sa za normálnych okolností odkrývajú len občas na veľmi krátke intervaly (*v porovnaní s dĺžkou života*) až po vstupe organizmu do obdobia pohlavnej zrelosti. Obsluha týchto receptorov si v normálnych podmienkach vyžaduje väčšiu spotrebu zdrojov nervového systému a konkrétne mozgu. V dôsledku obriezky celý proces formovania štruktúr nervového systému prebieha na skreslenom informačnom pozadí, čo je sprevádzané aj narušením procesu formovania informačného zabezpečenia správania jedinca.

Starý Závet hovorí:

«Zo synov Izraela Šalamún nerobil robotníkov, ale boli jeho vojakmi, sluhami, veľmožmi, vojvodcami, veliteľmi jeho vozov a jazdcov».

Existujú ešte aj iné poukázania na nevhodnosť alebo neprípustnosť pre zákon dodržiavajúceho žida, aby sa zaoberal určitými druhmi pracovnej činnosti. No v pracovnej činnosti sa rozvíja tvorivá schopnosť človeka, spojená s jeho vnímaním harmónie Vesmíru a kultúrou obrazného myslenia. Takto judaizmus potláča obrazné myslenie zákon dodržiavajúceho žida. Keďže kultúra je faktorom tlaku prostredia na populáciu druhu, na ktorý sa adaptuje genotyp pri zmene pokolení, tak takáto „kultúra“ začala deformovať genetickú maticu potenciálnych možností a predispozícií židovstva smerom k narušeniu obrazného myslenia a ešte niektorých defektov. Celý problém sa urýchl'oval aj uzavretosťou voči gójskemu¹ prostrediu a manželstvami medzi príbuznými. Narušenie obrazného myslenia u židov sa odrazilo v ich vnímaní zo strany gójskych spoločností na rozsiahlej štatistike ako vysoká predispozícia kšeftárov ku klamstvu, a ako výnimočná nepraktickosť a zraniteľnosť židov, ktorý nechceli byť kšeftármi.

V biológii sa škoda v jednom kompenzuje prevahou v niečom inom: šachy, matematika a celý rad iných činností, vyžadujúcich rozvinuté abstraktno-logické myslenie, sú prejavom tejto kompenzácie.

No nie «algebra preveruje harmóniu».

„Kapitál“ nebol dopísaný do konca, pretože Marx sa v otázke «dogmy Smitha» zmýlil (*alebo bol uvedený do omylu?*) a v žiadnom zo svojich zväzkov „Kapitálu“ nedokázal vyriešiť logický rozpor, ktorý z tohto

¹ Židovské označenie pre nežidovské obyvateľstvo.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

dôvodu vznikol. Lenin Marxovu chybu potvrdil, a všetci ostatní ako dav skalopevne nasledovali ich autority z dôvodu intelektuálneho príživníctva.

L.D.Bronštejn (Trocki) takmer 40 rokov hlásal teóriu permanentnej revolúcie. A za 40 rokov sa v nej neobjavilo obsahovo nič nové, menili sa len formy a logika jej zdôvodňovania.

Obrazná stránka myslenia, umožňujúca rozkrývať PROCESY, je v marxizme mimoriadne slabá. Podobne aj všetky druhy „avantgardného“ umenia väčšinou neodkrývajú hlbiny harmonicky vyvinutého zdravého podvedomia, ale celkovo zmrzačenú psychiku, a konkrétne, zdeformované obrazné myslenie, vyšplechnuté na vedomú úroveň vnímania.

Narušenie obrazného myslenia uľahčuje riadenie masy židov, poslušných voči zákonu. Vytvára veľmi vysokú pravdepodobnosť toho, že ak sa tejto mase dá okruh určitých dogmatických pojmov, tak obrazné myslenie tejto masy ju nedokáže preniesť za hranice tohto zvonku daného okruhu pojmov, a abstraktno-logické myslenie ju bude vodiť len v hraniciach kruhu.

Z pohľadu teórie riadenia sa Euro-Americká civilizácia sformovala ako medziregionálny konglomerát so všetkými jeho charakteristikami, preskúmanými v DVTR.

Existuje veľmi stabilné medziregionálne centrum riadenia aj s jeho systémovou perifériou, nasadenou v regiónoch, — nadžidovský prediktor a svetové židovstvo. Centrum riadenia a jeho stabilná systémová periféria v sebe nesú inverziu cieľových priorít: koncentrácia riadenia má vyššiu prioritu, než zachovanie dosiahnutej úrovne rozvoja regiónov a zachovanie prírody. Cieľový vektor komponentov konglomerátu (jeho regiónov) má mnohopočetné vzájomné inverzie a antagonizmy: práva dospelého môžu potláčať práva dieťaťa; práva osoby stoja nad právami spoločnosti, t.j. práva jedinca sú dôležitejšie než práva druhu, ktorý ho zrodil; záujmy kolektívu stoja nad záujmami rozvoja spoločenského zjednotenia práce: záujmy všetkých „elit“ stoja nad záujmami všetkého davu; „robenie“ peňazí — univerzálnej abstraktnej výmennej jednotky — je prednejšie, než vytváranie spotrebných produktov a ochrana prírody.

Miera prípustného narušenia tohto všetkého sa reguluje legislatívou: zákon nadovšetko; a najvyšší zo zákonov je „Mojžišov zákon“. Zákon stojí nad mravnosťou, hoci z pohľadu historického rozvoja zákon nie je len vytýčením prípustných medzi nemravnosti a skazenosti spoločnosti, ale aj hranicou, na ktorej sa jedna konkrétna mravnosť ochraňuje pred inou (*s ňou nezlučiteľnou*) mravnosťou v tej istej spoločnosti. Pred davo-„elitárnym“ rozdelením spoločnosti zákon v jeho súčasnej podobe neexistoval: existovala mravnosť, pretože zachovanie prírody malo prednosť pred vnútornými záujmami spoločnosti; záujmy spoločnosti mali

Mŕtva voda

prednosť pred záujmami člena spoločnosti. Neexistovali stabilné defekty v cieľových vektoroch spoločnosti a nebola teda potrebná ani legislatíva, tlmiaca škody spôsobené defektnosťou vektorov cieľov. Ako celok je medziregionálny konglomerát ovládateľný, avšak rezerva stability riadenia v jeho jednotlivých komponentoch (regiónoch) je nepatrná, bez ohľadu na to, že systém jeho riadenia a jeho periféria (židovstvo) sú veľmi stabilné.

Na udržanie medziregionálneho konglomerátu v podmienkach „etnickej“ uzavretosti židovstva, je potrebná *spojka* všade prenikajúceho židovstva s gójskym spoločenstvom. Na tento účel slúži slobodomurárstvo, prejavujúce toleranciu k cudzím presvedčeniam (*«pluralita názorov»*) za podmienky, že neotvára otázku pravdivosti alebo nepravdivosti týchto presvedčení (*a tiež zdroja ich pôvodu a procesov vzniku*).

Na činnosť slobodomurárstva existujú dva extrémne uhly pohľadu: po prvé, vnútorný uhol pohľadu zo strany samotného slobodomurárstva, ktorý ohlasuje s cieľom autoreklamy je: — *bratstvo sa zaoberá budovaním «Šalamúnovho chrámu» v spoločnosti, aby sa všetci mali dobre*; po druhé, vonkajší „židožrutský“ uhol pohľadu: — *bratstvo sa zaoberá «žido-slobodomurárskym sprisahaním», vďaka ktorému sa majú všetci zle*¹. Oba postoje sú z pohľadu teórie riadenia nepravdivé.

Riadenie davo-„elitárnej“ spoločnosti znacharskými klanmi sa realizuje podľa schémy prediktor-korektor, štruktúrnym aj bezštruktúrnym spôsobom, na základe princípu: každý predstaviteľ davu v miere svojho chápania žije a pracuje, NELUTUJÚC SVOJICH SÍL, na seba; ale mierou svojho nechápania žije a pracuje, NELUTUJÚC SVOJICH SÍL, na tých príslušníkoch davu, ktorí chápu viac ako on. Všetky davy sú majetkom znacharov, hoci si to neuvedomujú, a pracujú na jednotnom všeľudskom diele, ktorým ich poverila hierarchia sociálnych znacharov. V davo-„elitárnej“ spoločnosti existujú dve pyramídy: *po prvé*, pyramída

¹ Ako už bolo spomenuté, „Sovietsky encyklopedický slovník“ z roku 1986 hovorí: «Slobodomurári sa snažili vytvoriť tajnú celosvetovú organizáciu s utopickým cieľom mierového zjednotenia ľudstva v náboženskom bratskom zväzku». V podstate tak „Sovietsky encyklopedický slovník“ priamo a nedvojzmyselne hovorí: *činnosť slobodomurárstva spočíva v realizácii tajného celosvetového sprisahania*.

Nakoľko je tento cieľ utopický a komu v skutočnosti patrí? nakoľko je činnosť ohľadom jeho realizácie efektívna? — na to si každý človek odpovedá sám v rámci svojich možností, po prvé, analyzovať udalosti prebiehajúce pred jeho očami a známe informácie z historických kroník, a po druhé, účelne konať na základe vlastného chápania a slobodnej voľby.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

vedomých znalostí; *po druhé*, pyramída nechápania. Spoločnosť ako celok je vzájomným vložением týchto dvoch pyramíd.

Riadenie davo-„elitárnej“ spoločnosti sa redukuje na PREVENTÍVNU tvorbu týchto pyramíd a ich PRIEBEŽNÉ využívanie.

Ak niekto zo „slobodných“ murárov stále nedokáže pochopiť, prečo sa za viac ako 2000 rokov ešte nepodarilo úspešne zavŕšiť budovanie celosvetového «Šalamúnovho chrámu» pri monopole slobodomurárstva na múdrosť, tak odpoveď je jednoduchá: pretože všetok ľudský „stavebný materiál“ vkladajú architekti a stavbyvedúci na budovanie pyramídy vedomých znalostí a pyramídy nechápania. Pričom jedna z nich sa vždy buduje základňou nahor, čo sa spája (*ako si možno ľahko domyslieť*) s technickými ťažkosťami a stratami (*hlavne kultúrny*). Tu už veru nejde o chrám... A zo stavby, t.j. z jej vnútra, poriadne nevidno čo, ako a kde sa stavia.

Verzia o «žido-slobodomurárskom sprisahani» tiež neobstojí. Na spietanie komplotu je potrebné analyzovať všeobecný chod procesov vo Svete. Účastníci „sprisahania“ to robiť nemôžu: jedni kvôli narušeniu obrazného myslenia a chybej psychike v dôsledku obrezania; druhí preto, lebo v súlade s nariadeniami vyšších hierarchov sú zaneprázdnení opracovávaním „neotesaných kameňov“, a nie nepredpojatým pozorovaním všeobecného chodu procesov vo Svete. Čiastkový chod procesov vysvetľujú stredným bratom (*diskrétno a utajene pred nižšími*) vyšší bratia podľa «technického výkresu», ktorý získali od ešte vyšších bratov.

Z pohľadu nad-slobodomurárskeho sociálneho znacharstva, slobodomurárske heslá «sloboda, rovnosť, bratstvo» znamenajú:

- SLOBODA davu sa mýliť;
- nevoľnícka ROVNOSŤ všetkých davov a „elit“ pred znacharmi-pohlavármi;
- BRATSTVO v slobodomurárskom plnení policajných funkcií voči zvyšnej spoločnosti nezasvätených do „veľkých tajomstiev“.

No okrem Euro-Amerického konglomerátu, existujú aj regióny s blokovou organizáciou riadenia alebo blízkej ku bloku. Napríklad Japonsko, ktoré si zachovalo jazyčnicke žrectvo dodnes, a ktoré sa dokázalo znova postaviť po zdrvujúcej porážke v druhej svetovej vojne vďaka veľkej hĺbke totožnosti cieľových vektorov v spoločnosti.

India, ktorú počas storočí kolonizácie nedokázali premeniť na tropickú filiálku Anglicka. Čína a arabský svet majú tiež bližšie k blokovej organizácii. Isté ťažkosti, ktoré zažívajú spomenuté regióny a krajiny, súvisia s malou hĺbkou totožnosti objektívnych vektorov cieľov voči

Mŕtva voda

subjektívnym vektorom ich vládnuccich štruktúr. Špeciálne sa to týka nechápania objektívnych sociálnych procesov s veľkou dĺžkou trvania (*t.j. nízkofrekvenčných*) zo strany vládnucej „elity“ týchto strán.

Ak sa pozrieme na život spoločnstiev *z pozície DVTR* v historicky dlhodobých časových intervaloch (*stovky rokov a viac*), tak prostriedkami vplyvu na spoločnosť, ktorých premyslené použitie umožňuje riadiť jej život a *smrť*, sú:

1. priorita. Informácia *svetonázorového* charakteru, *metodológia poznania*, osvojením ktorej si ľudia formujú (*individuálne i kolektívne*) svoje „štandardné automatizmy“ rozpoznávania a chápania jednotlivých procesov v plnosti a celistvosti Vesmíru, a určujú *vo svojom vnímaní* ich hierarchickú usporiadanosť vo vzájomnej vloženosti. Táto informácia je základom *kultúry myslenia* a plnosti riadiacej činnosti, vrátane *plnosti vnútrospoločenskej moci*.

2. priorita. Informácia letopisného, *chronologického* charakteru zo všetkých oblastí Kultúry a všetkých oblastí Poznania. Umožňuje vidieť smerovanie plynutia procesov a dávať do súvisu jednotlivé oblasti *Kultúry ako celku* a oblasti Poznania. Pri vládnutí adekvátnym *pohľadom na svet* (pravdivým voči Vesmíru), umožňuje na základe *zmyslu miery* identifikovať jednotlivé procesy, osievajúc v myslí „chaotický“ prúd faktov a javov *cez svetonázorové „sito“ — subjektívnu ľudskú mieru rozpoznávania*.

3. priorita. Informácia *faktografického* charakteru: opis jednotlivých procesov v ich vzájomných súvislostiach tvorí podstatu informácie tretej priority, ku ktorej patria vierouky náboženských kultov, svetské ideológie, technológie a faktológie *všetkých oblastí vedy*.

4. priorita. Ekonomické procesy, ako prostriedok vplyvu, sú podriadené čisto informačným prostriedkom vplyvu cez financie (peniaze), ktoré sú medzne zovšeobecneným druhom informácie ekonomického charakteru.

5. priorita. Prostriedky genocídy, poškodzujúce nielen žijúcich, ale aj budúce pokolenia, ničiace *geneticky podmienený potenciál* osvojenia si a rozvítia kultúrneho dedičstva predkov: jadrové zastrašovanie — hrozba použítia; alkoholová, tabaková a zvyšná narkotická genocída, potravinové prísady, všetky ekologické znečisťovače, niektoré lieky — reálne použitie; „génové inžinierstvo“ a „biotechnológie“ — potenciálne nebezpečenstvo.

6. priorita. Ostatné prostriedky vplyvu, predovšetkým silové — *zbrane* v tradičnom chápaní slova, zabíjajúce a mrzačiacie ľudí, poškodzujúce a ničiace materiálo-technické objekty civilizácie, hmotné pamiatky kultúry a nositeľov ich ducha.

IV. Riadenie v globálnom dejinnom procese

Hoci jednoznačných hraníc medzi týmito prostriedkami vplyvu niet, keďže mnohé z nich disponujú vlastnosťami, ktoré ich umožňujú priradiť k rôznym prioritám, avšak ich uvedená, *hierarchicky usporiadaná* klasifikácia umožňuje vyčleniť dominantné faktory vplyvu, ktoré môžu byť používané v úlohe prostriedkov riadenia ale aj, napríklad, ako prostriedky na potlačenie a zničenie nežiaducich javov v živote spoločnosti z pohľadu zvolenej koncepcie riadenia.

Pri použití tohto súboru prostriedkov vo vnútri jedného sociálneho systému sa jedná o *zovšeobecnené prostriedky jeho riadenia*. Avšak pri ich použití jedným sociálnym systémom (sociálnou skupinou) voči inému sociálnemu systému, riadenému podľa odlišnej koncepcie riadenia, sa jedná o *zovšeobecnené zbrane*, t.j. prostriedky vedenia vojny v tom najvšeobecnejšom zmysle slova; alebo môže ísť aj o *prostriedky na podporu samoriadenia* v inom sociálnom systéme, ak sú koncepcie riadenia v oboch systémoch kompatibilné.

Uvedené poradie určuje zároveň prioritu uvedených skupín prostriedkov vplyvu na spoločnosť, keďže zmena stavu spoločnosti vplyvom prostriedkov s vyššou prioritou má oveľa mocnejšie následky, než vplyvom prostriedkov s nižšou prioritou, hoci aj väčšinou prebieha pomalšie a bez „hlučných efektov“. T.j. v *historicky dlhodobých* intervaloch času rýchlosť zmeny narastá od prvej priority k šiestej, ale nezvratnosť výsledkov ich použitia, v mnohom určujúca efektivitu riešenia problémov v živote spoločnosti v zmysle *raz a navždy* — klesá.

Štvrtá priorita dominuje nad piatou, pretože financie (systém bezštruktúrneho riadenia) dokážu v spojení s 1., 2. a 3. prioritou uviesť do chodu 5. a 6. prioritu, ale nie naopak.

Prvá priorita sa nedá kúpiť ani najat', nemožno ju odobrať silou, pretože vlastné chápanie sveta (svetonázor) je jediným produktom práce, ktorý sa nedá človeku odcudziť ani z jeho vôle, ani proti jeho vôli. Z cudzieho umu sa dlho žiť nedá, ak je človek sám lenivý **zorganizovať vlastné myslenie** alebo mu vlastný um chýba. Z tohto vyplýva aj samovláda konceptuálnej moci v intelektuálnej schéme riadenia prediktor-korektor.

Víťazstvo nad odporom dosiahnuté na nižších prioritách negarantuje od drvivej prehry na vyšších prioritách, opierajúcich sa na dlhodobejšie nízkofrekvenčné procesy. Drvivý úder na vyšších prioritách môže dosiahnuť svoj cieľ aj za veľmi dlhú dobu potom, čo jeho iniciátor už zmizol z tváre Zeme v dôsledku svojej porážky na nižších prioritách. *Ani to však neznamená, že zmizne úplne zo Života Objektívnej Reality.*

A odtiaľto — z poradia priorit — pramení aj základný princíp uskutočňovania konceptuálnej moci: *Nie sme viazaní časom*, t.j.

Mŕtva voda

konkrétnou lehotou, pretože cieľavedomé začleňovanie vysokofrekvenčných procesov do nízkofrekvenčných nám umožňuje opierať sa o vhodný časotvorný objektívny proces.

V. RUSKO (ZSSR) V GLOBÁLNO M DEJINNOM PROCES E

Umom Rusko nepochopíš...

F. I. Tjutčev.

Všetky ťažkosti v chápaní Ruska sú spôsobené medziregionálnym konglomerátnym myslením „elity“, preto ho nechápu.

Rusko (ZSSR) sa v globálnom dejinnom procese formovalo, predovšetkým, ako výsledok preventívneho začleňovania autonómnych regiónov, a nie ich likvidácie s následnou integráciou úlomkov. Rusko je veľký mnohoregionálny blok, a nie medziregionálny konglomerát¹. Pochopiť procesy prebiehajúce v bloku a ním iniciované v okolitom svete nie je možné, ak používame medziregionálny systém stereotypov rozpoznávania javov, t.j. ak vidíme v bloku jeden z konglomerátov, znamená to hlboko sa mýliť. Tie javy, ktoré sa potom podarí predsa len nejako rozpoznať (*otázka je len: ako?*), následne nechcú zapadať do systému stereotypov vzťahov opisujúcich konglomerát. Organizácia bloku a riadenie v ňom sa PRINCIPIÁLNE líši od organizácie a riadenia v konglomeráte.

* * *

Bez chápania tohto, medziregionálne centrum v podstate nie je schopné organizovať riadenie bloku v súlade so svojím subjektívnym vektorom cieľov. Riadenie bloku, to nie je záležitosť medziregionálneho centra.

* *
*

«Impérske zmýšľanie» Ruska, o ktorom medziregionálneho kvílenia už majú všetci plné zuby, sa realizuje celkom ináč, než **impérske zmýšľanie** regionálnych centier riadenia v konglomeráte.

¹ Rusko je vďaka tejto okolnosti jednou z regionálnych civilizácií. Od ostatných regionálnych civilizácií sa odlišuje tým, že geograficky je lokalizované v hraniciach jedného štátu. Jeho štátnosť sa od ostatných odlišuje tým, že je to jediná štátnosť, ktorá v sebe nesie aj funkciu riadenia civilizácie. Všetky ostatné štáty sveta sami patria k niektorej z civilizácií, kvôli čomu funkcia riadenia ich civilizácie ako celku nepatrí ani jednému z nich.

Mŕtva voda

Rusko, ako regionálna civilizácia (*minimálne v období do r. 1917*), zachovala svojbytné kultúry všetkých národov a kmeňov, ktoré do nej vstúpili. Lotyši, Estónci a ďalší sa v jeho zložení sformovali ako národy vďaka, a nie napriek ruskému „impérskemu“ zmýšľaniu. Aj židovské pogromy, o ktorých sa neustále vraví, neboli štátnou politikou centra riadenia bloku, ale incidentmi naplánovanými mimo Ruska. Ruské vojsko chránilo židovské obyvateľstvo od iniciátorov pogromov. Avšak to isté ruské vojsko sa zúčastňovalo **štátnych pogromov** na ruských starovercov. To odlišuje incident od **štátnej politiky**.

Impérske zmýšľanie Španielska zotrela z tváre Zeme kultúry Inkov, Aztékov, Mayov.

Impérske zmýšľanie zákonodarkyne parlamentných manierov Anglicka sa pretavilo do poľovačky na domorodcov v Afrike a Austrálii, dalo novú recidívu obchodovaniu s otrokmi, a prejavuje sa aj stovky rokov neutíchajúcou vojnou v Írsku, ktorej predchádzal nemenej krutý boj so Škótskom.

Nemecké impérske zmýšľanie zanechalo z Prusov, Kuršov a časti slovanských kmeňov len názvy krajín a osád na mape.

Poľsko, v poblúznení impérskeho zmýšľania, si v r. 1945 pospevovalo: *«Jedno Poľsko, jediné, od Kyjeva do Krakova»*, hoci po roku 1613, takmer 400 rokov, nevedelo bez importných barličiek stabilne stáť na vlastných nohách a neustále padalo raz do Švédska, potom do Ruska a do Nemecka.

Výsledkom impérskeho zmýšľania „demokratických“ USA a Kanady zostali z pôvodného mnohomiliónového obyvateľstva len názvy v mapách a vtáčie perá v oddeleniach hračiek a suvenírov v supermarketoch, a vznikol tiež rasový problém „amerických“ černochoch.

Impérske zmýšľanie Ruska nepoškvrnilo Rusko ničím podobným, hoci jeho expanzia sa nezaobišla bez vojen, masakrov a krvi, tak ako každá expanzia sociálneho systému, v ktorom dochádza k vykorisťovaniu človeka človekom.

Rusko vždy bolo blokom. Jeho problémy spôsoboval antagonizmus medzi subjektívnym vektorom cieľov jeho vládnucej „elity“ a objektívnym a potenciálnym vektorom cieľov jeho národov. Tento nesúlad odzrkadľoval informačnú agresiu medziregionálneho centra, opierajúceho sa na biblický a svetský siono-internacizmus, cez blokom nekontrolované úrovne jeho organizácie.

Prvým otrasom bol import kresťanstva z Byzancie, exportnej verzie judaizmu; výsledkom čoho padla konceptuálna moc starojazyčnického žrectva. Dedičstvo jazyčnických čias, kultúra jogy, bola väčšinou populácie stratená. Zvyšky jazyčnickej kultúry sa zachovali v podobe názvov písmen-hieroglyfov cirkevno-slovianskej azbuky, nesúcich pravdu

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

slova, t.j. jeho zmyslový obsah: «АЗ» «ГЛАГОЛ»ю «ТВЕРДО»: «ЖИВЕТЕ» «ЛЮДИ» «ДОБРО». To je pravé slovo. Písmeno bolo viac, ako len symbol zvuku. Kresťanstvo bezcitne ničilo pamiatky jazyčnickej kultúry, samotnú kultúru aj jej nositeľov. Biblické inverzie cieľov umožnili feudálnu rozdrobenosť, porážku na Kalke, vpád Batuchána a jarmo. Za toto vďačí Rus kresťanstvu. Vyvážanie otrokov z Rusi počas jarma bol židovským monopolom celoeurópskeho a Západno-Ázijského významu.

Avšak jazyčnictvo rozomlelo biblický nezmysel minimálne v podvedomí národných más odkázaných samých na seba, ak nie vo vláducej špičke.

Tak sa *pravé slovo* jazyčnictva stalo *pravoslávím* vo svetovom kresťanstve. Avšak tento proces vždy prebiehal na úrovni DVOJVIERY, čo sa vždy stávalo príčinou spoločenských rozkolov až do dnešných dní. Svetonázor askétov pravoslávnej cirkvi, pravoslávneho katechizmu má vo svojej celistvosti bližšie ku Koránu, a nie k Biblii, hoc sa aj opiera o citáty z Biblie — no výlučne len výberové citáty tých miest, ktoré rezonujú v ich duši, a celý židovský nacizmus nie je na vedomej úrovni pravoslávia prítomný¹. V tom je tajomstvo neprítomnosti stabilného náboženského nepriateľstva moslimov a kresťanov na Rusi, hoci dogma o «Trojici» a «Bohu Synovi» bude vždy obe náboženstvá a svetonázory rozdeľovať. Z tohto dôvodu sa pravoslávne kresťanské Rusko dokázalo k 16. storočiu stať veľkým mnohonárodným kráľovstvom.

Kresťanstvo prišlo na Rus v dobe štátnosti formovanej v podmienkach nie otrokárskeho, ale prvotnopospolného zriadenia. Otrokárstvo na Rusi, na rozdiel od Európy, do konca prvého tisícročia n.l. neexistovalo, a preto ani feudalizmus, sformovaný v tom čase v Európe na troskách otrokárstva Rímskej ríše, na Rusi existovať nemohol. Odtiaľto pramenili aj mnohé ťažkosti prenikania „kresťanstva“ na jazyčnicku Rus.

Historicky reálne kresťanstvo bolo v otrokárskej spoločnosti organicky prijímané ako nová ideológia pri prechode od otrokárstva k feudalizmu. „Organickosť“ a „progres“ prenikania kresťanstva do otrokárskeho štátu Grécka a Ríma bol podmienený tým, že kresťanstvo sa najprv stalo svetonázorom otrokov a zbadačených slobodných občanov, a až potom „elity“, ktorá pochopila (*pričom nie zrazu — bolo aj prenasledovanie kresťanov za vlády Nera a iných vládcov, bol aj cisár Julián Odpadlík*), že

¹ No siono-internacizmus je prítomný v podvedomí a antagonizuje vedomú a podvedomé úrovne psychiky pravoslávnych.

len s pomocou kresťanstva môže zostať „elitou“ na novom stupni rozvoja spoločnosti.

Spoločenské povedomie Rusi nezaistovalo takú „organickosť“ vštepenia kresťanstva (*más otrokov nebolo*), z toho dôvodu boli «progresori» nútení konať naopak: najprv naočkovať „elitu“ (*Vladimír-krstiteľ*), potom „dav“. A keďže „naopak“, tak aj krvi sa prelievalo viac: tatársko-mongolský (*jazyčnícky*) vpád *pri veľmi povzbudivom vzťahu* hordy k pravoslávnej cirkvi, bola práca «progresorov»... len cudzími rukami.

Ak si spomenieme na *mýtické* letopisné rozprávanie o krstení Rusi, tak pozornosť sa mimovoľne začne obracať k tomu, že delegácia, vyslaná Vladimírom-krstiteľom do iných zemí, si vybrala ten kultový rituál, ktorý sa jej najviac páčil, avšak porovnávacou analýzou svätých písem a od nich odvodenými dogmami viery a sociálnymi následkami sa príliš nezaoberala. K výberu nového NÁBOŽENSTVA pre spoločnosť pristupovali ako k výberu zábavy (*typu diskotéky alebo reštaurácie*), keďže islam, trvajúcí na triezvosti, bol Vladimírom odvrhnutý pod zámienkou: «Veselosťou Rusi je pitie...» Obrat' *vládnu* „elitu“ o jednu zo zložiek ich tradičného menu anti-intelektuálnej zábavy bolo označené ako nežiaduce.

Kronika takto sama zaznamenala vštepený program tisícročnej alkoholovej genocidy. To znamená, že náboženstvo a vierouku Vladimírom vyslaná delegácia nevyberala. Delegácia vybrala len krásny rituál sprevádzajúci vierouku, ktorá určovala **logiku sociálneho správania**, naordinovanú pre Rus nadnárodnými medziregionálnymi sociálnymi znacharmi. Každý v miere svojho chápania pracuje na seba, a v miere svojho nechápania pracuje na toho, kto chápe viac. A pracuje už dosť dlho: viac ako 1000 rokov.

Vyzerá to, že za 1000 rokov sa v mysli «progresorov» nič nezmenilo, a preto naša ľavo- aj pravo-radikálna „elita“, želajúca si uchvátiť riadenie nad ľuďom, sa celá vrhla do kresťanstva.

Nie je na škodu uviesť, že potom čo sa Lžidmitrij II (*vydávajúci sa za Lžidmitrija I*) obesil (*alebo bol obesený pre nepotrebnosť?*), tak v jeho veciach našli židovskú Tóru. Obaja Lžidmitrijovia pritom neboli samostatnými postavami. A bábkari Lžidmitrijov nevedeli Rusko premôcť pravdou.

Cirkevná reforma Nikona r. 1653 bola hlúposťou, pri pohľade na ňu **z Ruska**, pretože znížila efektívnosť systému bezštruktúrneho riadenia, ktorý bol v tom čase už sformovaný. Rovnako tak aj Petrovské reformy

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

boli výsledkom konglomerátneho medziregionálneho zmýšľania „Nemeckej slobody“¹, v ktorej sa nachádzal len málokto, a nie otvorením ciest pre rozvoj vlastného potenciálu ľudu. Hlavným „úspechom“ Petra I. bolo, že kultúra vládnucej triedy Ruska prestala vyrastať z kultúry jej národov, a začala sa importovať zvonka. Ľud na tento rozkol spoločnosti odvetil objavením sa Puškina, čo pochopil dokonca aj N.A.Berdjajev. Všetko to zmenšilo hĺbku totožnosti subjektívneho vektora cieľov vládnucej špičky voči objektívnemu a potenciálnemu vektoru cieľov celého systému. So smrťou Alexandra III. to priviedlo k pripájaniu štátnosti bezštruktúrnym spôsobom na nadžidovský prediktor Euro-Amerického medziregionálneho konglomerátu, čo sa prejavilo v zmene vonkajšej politiky, ktorá priviedla k rusko-japonskej a prvej svetovej vojne. Tá posledná by pri samostatnej politike Ruska vôbec nenastala, pretože jej hlavným cieľom bolo: spustiť proces nahradenia rodiačeho sa štátno-monopolného kapitalizmu pod kontrolou národnej buržoázie, za kapitalizmus pod kontrolou nadnárodnej židovskej buržoázie jak v Rusku, tak aj v Nemecku, ktoré nabralo tendenciu k blokovej organizácii riadenia následkom Bismarckovej politiky.

Kapitalizmus v akejkoľvek krajine môže existovať buď pod kontrolou vnútornej národnej buržoázie, alebo pod kontrolou internacionály Rothschildov-Hammerov. No tento jednoduchý fakt sa nedokázal vtesnať do mysle lídrov I., II. a III. Internacionály, čo je v termínoch KVN² vyjadrené slovami: kosák a kladivo pod kompasom lode revolúcie. Vo výsledku tak buržoázna internacionála Rothschildov-Hammerov riadi „proletársku internacionálu“ mimo vedomie **čestných** vodcov svetového komunistického hnutia a ich úprimne zapálených ľudových más.

Nahradenie národného kapitalizmu v Rusku za *sionistický kapitalizmus* na medziregionálny spôsob je procesom, ktorý trvá už niekoľko pokolení. No sovietski historici³, vo svojej vernej oddanosti k pánom slobodomurárstva, si ho vidieť neželajú. Všetky čiastkové vysokofrekvenčné sociálne procesy prebiehajú v tomto, voči nim objemnejšom, nízkofrekvenčnom procese; preto sovietska historická „veda“, VERNOPODDANE si neželajúca vidieť tento objemnejší proces

¹ Moskovská štvrť, v ktorej žili cudzinci. – pozn. prekl.

² Zábavná relácia: Klub Veselých a Vynaliezavých. (Čo spraví magnetické kladivo a kosák s kurzom kompasu?!)

³ Po štátnom krachu ZSSR ho nechcú vidieť ani oficiálni ruskí historici a politickí analytici. Nechcú ho vidieť ani verejní politici rôzneho razenia.

Mŕtva voda

výmeny kapitalizmov, je nútená pravidelne prepisovať históriu nanovo, čím sa práve aj zaoberá, napríklad, brigáda generála-medziregionála D.Volkogonova a Roja Medvedeva. Prítom sa jedny nejasnosti jednoducho nahrádzajú inými¹.

Nastolenie Sovietskej moci v Rusku bolo umelým procesom, privedeným k životu snahou nadžidovského globálneho prediktora rozbiť štátnosť ruskej regionálnej civilizácie a integrovať jej úlomky do konglomerátu pre jej ďalšiu degeneráciu až do všeobecnej úrovne vládnucej v konglomeráte. Etalónovou ukážkou degenerácie sú USA.

Keď od narodenia zdravý americký režisér, ktorý získal nie najhoršie „vzdelanie“, natáča film o umelcovi Johnovi s downovým syndrómom, slabomyselným od narodenia, a nakoniec sa priznal, že pred natáčaním si myslel, že pozná život lepšie ako John, ale teraz musí priznať, že John sa preňho stal učiteľom, — tak to znamená, že zajtra sa pri takomto pokroku kultúry môže stať učiteľom tejto davo-„elitárnej“ spoločnosti aj opica: vysoká technologická úroveň „civilizácie“ tomu nie je prekážkou. (*Príbeh o umelcovi Johnovi s downovým syndrómom bol odvysielaný 02.09.1990 v tv programe „Kinoserpentína“*). Znamená to len jedno: medziregionálnemu centru sa podarilo dobre otesať «priemerného Američana».

Príčiny, ktoré vyvolali „Sovietizáciu“ Ruska, spočívajú v nasledovnom: autokratická monarchia, korunujúca systém riadenia bloku, nie je vhodná pre stabilné riadenie zvonka. Autokratický monarcha sa zaoberá konceptuálnou činnosťou a vo vzťahu k bloku nesie plnú funkciu riadenia. No konceptuálna činnosť monarchu je obmedzená ideológiou (*vieroukou a náboženstvom*) prevládajúcou v bloku a schopnosťou monarchu jednať účelne napriek stereotypom ideológie. A hoci „neobmedzená“ monarchia nezabezpečuje stabilitu konceptuálnej činnosti v dostatočnej miere kvality pre konceptuálnu nezávislosť bloku, tak aj táto konceptuálna činnosť má tendenciu efektívne rozširovať sféru vplyvu, kontrolovanú blokom, pri pohľade z dlhodobého hľadiska. To znemožňuje expanziu medziregionálneho konglomerátu do regiónov bloku.

Nehľadiac na technickú zaostalosť a technologickú závislosť od Západu, tempá ekonomického a kultúrneho rozvoja Ruska boli v období vládnutia Alexandra II., Alexandra III. a Nikolaja II. v porovnaní

¹ Aktuálne D.Volkogonov už zomrel, samootráviac sa lžou, no na scénu vyšiel I.L.Bunič („Zlato strany“, „Operácia «Búrka»“ a.i.) (avšak aj on už zomrel v júni 2000).

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

s tempami Euro-Amerického konglomerátu tak vysoké¹, že rozvoj jeho štátnosti bez *zvonku inštalovaných* revolučných otrasov by začiatkom druhej polovice 20. storočia zmenil Rusko na jedinú veľmoc², od ktorej by ostal závislý celý medziregionálny konglomerát so svojim siono-internacizmom.

Revolúcia bola prejavom vyčerpania rezervy stability vzhľadom na hĺbku totožnosti cieľových vektorov následkom bezštruktúrnej pripojenosti poPetrovskej „elity“ na nadžidovský globálny prediktor cez biblickú kultúru a účasť v slobodomurárstve, a nie nejakým „objektívnym“ javom, ako sa domnievajú marxistickí publicisti, neznalí **v aplikovaní teórie riadenia do každodenného života**.

Avšak, bez ohľadu na revolúciu, občiansku vojnu, rozvrat, chyby a zločiny počas budovania socializmu, stratu 1/3 národného majetku počas Veľkej Vlasteneckej vojny a kolosálne ľudské straty, ktoré to sprevádzali, tak do roku 1953 sa ZSSR stal veľmocou № 2 a dosiahol svoju vedecko-technickú nezávislosť od Západu, ktorá sa prejavila v tom, že sme sa ako prví dostali do Kozmu.

Bolo možné očakávať, že poStalinské vedenie napraví úprimné omyly „stalinizmu“ a obnoví **v jeho dobe trockistami** pošliapanú spravodlivosť, v dôsledku čoho tempá ekonomického a kultúrneho rozvoja ZSSR budú ešte viac rásť, vďaka čomu ľudstvo koncom 20. storočia uvedie globálny davo-„elitarizmus“ do stavu nemožnosti.

No nestalo sa tak, a koncom 20. storočia vedenie krajiny pri pokuse prekonať „stagnáciu“ upadlo do krízy riadenia, z ktorej sa nevie dostať dodnes³. Preto vyvstáva otázka o riadení ZSSR po roku 1917.

Analýza diel V.I.Lenina hovorí o tom, že sa slepo spoliehal na teóriu K.Marxa a F.Engelsa, rozvíjajúc jej jednotlivé časti podľa praktickej potreby. V praktickej činnosti V.I.Lenin reagoval na odohraté udalosti; prognózu vývoja **procesu** sociálnych zmien síce nerobil, no jeho činy boli celkovo zamerané na vybudovanie sociálne spravodlivej spoločnosti.

¹ Pravda, pritom bohatli zahraniční „investori“, a nie prostý ľud Ruska. (Poznámka r. 2003).

² Jednako, ak preskúmame zovšeobecnené prostriedky riadenia vyšších priorít, než je ekonomická, tak na nich stará štátnosť úplne vyčerpana svoje možnosti čeliť agresii pohlavárov konglomerátu, čo sa aj následne prejavilo v revolúcii r. 1917. Napriek tomu ju netreba vnímať ako nesporné víťazstvo internacizmu, pretože v jej dôsledku sa pred ruskou civilizáciou otvorili možnosti rozvoja, ktoré pred ňou zatvárala predchádzajúca vyčerpaná štátnosť.

³ Toto bolo napísané v r. 1991. Spojte si to s nasledujúcimi udalosťami.

Mŕtva voda

Kvôli nepoužitelnosti politickej ekonómie marxizmu boli mnohé porevolučné ťažkosti vyvolané teoretickou negramotnosťou sovietskeho vedenia v oblasti teórie riadenia národného hospodárstva a chýbajúcimi praktickými zručnosťami.

L.D.Bronštejn od roku 1905 iba ohlasoval „proroctvo“ o permanentnej revolúcii, ktoré získal cez Gelfanda-Parvusa nevedno odkiaľ, pretože za takmer 40 rokov sa vôbec nezmenilo a nezdokonalilo. Korekcie tejto prognózy vzhľadom na okolnosti tiež nerobil, t.j. neobmedzenou konceptuálnou činnosťou sa nezaoberal. Pozície bronšteinizmu (trockizmu) po 6. zjazde RSDRS¹ (9 — 16. augusta 1917 podľa gregoriánskeho kalendára) boli silné, vďaka trom faktorom:

- vďaka relatívnej mnohopočetnosti bronšteincov, majúcich koncepciu revolúcie, propagovanú viac ako 10 rokov;
- vďaka neprítomnosti prognosticky podloženej alternatívnej koncepcie ďalšej činnosti u boľševikov-leninistov;
- vďaka intelektuálnemu príživníctvu, prevládajúcemu v RSDRS od momentu jej založenia, a jej davo-„elitárnemu“ zmysľaniu. Od zvyšného ruského davu sa strana líšila len svojou politickou aktívnosťou, zatiaľ čo zvyšný dav bolo treba umelo podnecovať, aby podporil tú-ktorú stranu².

„Vodcovia“ vedú; masy počujúajú a idú. Pritom „vodcovia“, z dôvodu chýbajúcej kultúry myslenia a *prehnaného sebahodnotenia*, sa medzi sebou nemilosrdne hádajú ohľadom toho, *kto* bude ďalej viesť masy a kam.

V uvedených podmienkach po roku 1917 začali bronšteincovi uvádzať do života teóriu permanentnej revolúcie; boľševici-leninisti napravovali škody spôsobené touto politikou, reagujú na odohraté udalosti s určitým oneskorením kvôli svojej konceptuálnej bezmocnosti. Sociálne reformy podľa schémy L.D.Bronšteina pokračovali až do zavŕšenia kolektivizácie a začiatku industrializácie. Keďže toto všetko prebiehalo v podmienkach platnosti «zákona o antisemitizme r. 1918» a za prevládania židov (*a im naklonených lokajov, ako bol Ježov*) na popredných miestach v najvyšších orgánoch štátneho riadenia a orgánoch ČEKA-GRU-NKVD, tak zostáva

¹ Analýza tohto zjazdu a trockistických „proroctiev“ je uvedená v knihe VP ZSSR z r. 1990 «Tročkizmus-„leninizmus“ berie „moc“» (zverejnená v r. 2002). (Poznámka r. 2003).

² Jedným z problémov demokratizácie Ruska na západný spôsob je dnes v tom, že na rozdiel od západného davu, Rusi úmerne svojim skúsenostiam s voľbami prestávajú reagovať na politické podnecovanie.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

len vyvodit' záver, že v r. 1917 bolo štruktúrne riadenie v Rusku ovládnuté nadžidovským prediktorom cez jeho systémovú perifériu, a pri moci v krajine stál otvorene nacizmus — židovský. Jediné ospravedlnenie väčšiny židov a gójov, ktorí sa zúčastnili tohto štátneho pogromu po r. 1917, môže byť len v tom, že sami to nechápali a úprimne sa snažili o vybudovanie sociálne spravodlivej spoločnosti. No existovalo aj úmyselné záškodníctvo voči národom ZSSR. Siono-**internacizmus** nemohol nevyvolať odvetnú cielenú a nemilosrdnú reakciu, ktorá dostala neopodstatnený názov „represie stalinizmu“. V nich sa ukryli zločiny siono-internacizmu, ktoré tieto represie vyvolali.

J.V.Stalin bol jediným z „vodcov“ strany, o ktorom možno povedať, že jeho vzdelanie mu umožňovalo rozvinúť vlastnú konceptuálnu činnosť. Štúdium v seminári mu zaručovalo poznanie obsahu Biblie. Marxizmus si osvojoval v mladých rokoch, a zdá sa, že si ho **pre seba** prekladal z ruštiny do rodnej gruzínčiny. Toto nutne viedlo k tomu, že marxizmus vnímal nie formálne-logicky, ale obsahovo a do hĺbky, pretože prekladanie — to je v podstate synonymické premieňanie (*na vedomej úrovni*) lexikálnych foriem jedného jazyka na lexikálne formy druhého jazyka, prostredníctvom obrazného myslenia. Učenie sa z cudzojazyčných kníh je v tomto zmysle užitočnejšie a spoľahlivejšie: osvojuje sa pritom jazyk a lepšie sa osvojuje aj obsah predmetu. Pri všetkých nedostatkoch filozofie marxizmu, ide o svojím obsahom **METODOLOGICKÚ** filozofiu¹, a nie formálno-dogmatickú, citátovú, akou ju v porevolučných rokoch urobili tí, čo sa votreli do boľševického (*nie marxistického*) hnutia. To znamená, že Stalin mal všetko potrebné k tomu, aby pochopil čo je to Biblia, a čo je to marxizmus — svetské vyjadrenie tej istej biblickej doktríny, určené pre epochu viery davov vo vedu. Preto v r. 1917 vedel, že židia nie sú národ, ale pomlčal o tom, kým sú; a analyzujúc národnostné zloženie Londýnskeho zjazdu strany, dovolil si v jemu venovanom článku uviesť vtip jedného z delegátov:

«Kedže väčšina menševikov sú židia, tak nám, boľševikom, by nevadilo zorganizovať v strane pogrom».²

Stalin, ako politická postava zväzového a svetového rozsahu, bol vytvorený slobodomurárstvom, o čom sám píše v priehľadných inotajoch

¹ Okrem toho, J.V.Stalin už v r. 1907 v jednom zo svojich článkov povedal, že je prívržencom «tvorivého marxizmu», a nie «dogmatického».

² Čo sa aj splnilo počas boja s ľavými a pravými odklonmi, ako formami trockizmu.

Mŕtva voda

v 8. zväzku diel v liste robotníkom tbiliských železničných dielní¹. Kult jeho osobnosti sa zliepal po celom Euro-Americkom konglomeráte, nielen v ZSSR, a nestál iba kopejku, ale ne jeden dolár aj libru.

J.V.Stalin sa zaoberal konceptuálnou činnosťou: t.j. tam, kde chápal viac on sám, než globálny nadžidovský prediktor, — tam vpisoval jeho politiku do svojej; tam, kde chápal viac globálny prediktor, tam využíval J.V.Stalina ako nástroj, riadiac ho pomimo jeho vedomie. Výsledkom tak za Stalina v Rusku bolo konceptuálne dvojvládie, ktoré sa prejavovalo v konceptuálne neurčitom riadení na základe interpretácie oficiálnej marxistickej ideológie, zdieľanej v tých rokoch obomi koncepciami.

Revolúcie v r. 1917 odstránili štátom uzákonenú davo-„elitárnosť“, no zachovala sa tradičná davo-„elitárnosť“ spoločenských vzťahov, predovšetkým vo sfére formovania ideológie (*prvé tri priority zovšeobecnených zbraní*), spôsobená zotrvačnosťou psychológie. V takých podmienkach, pri hrozivom raste vojensko-ekonomického potenciálu Nemecka, požiadavka na zvýšenie rýchlosti systému riadenia v ZSSR pri tvorbe riešení mohla byť realizovaná len formou odstránenia plytvania časom v straníckych a štátnych jalových debatách. Vo výsledku sa tak „demokratické“ štruktúry stali **bezmocnými**, no nie neužitočnými orgánmi. Stali sa školami, z ktorých sa čerpali potrebné kádre manažérov pre direktívno-adresný diktátorský neobmedzený systém riadenia, ktorý dokázal svoju efektívnosť aj v predvojnových rokoch, aj počas vojny, aj v rokoch obnovovania národného hospodárstva.

Okrem toho, slúžili ako prostriedok na hodnotenie miery chápania ľudu vďaka tomu, že odrážali celé sociálne zloženie obyvateľstva krajiny: triedy, vekové skupiny, národy atď. Na posúdenie miery chápania nie je potrebná verejná svedčnosť: postačia aj zákulisné rozhovory, ktoré sú na ľubovoľnom „sympóziu“ tým hlavným pre jeho skutočných organizátorov, hoci ich účastníci môžu mať aj iný názor. Prítom sa lepšie zachováva aj „čistota“ «plurality názorov», potrebná pre riadenie.

«Zákon o antisemitizme r. 1918» v podmienkach davo-„elitarizmu“, nadvláde židov a ich blízkych v najvyšších orgánoch moci a slobodomurárčení mnohých, znemožnil dejinnú analýzu a kritiku siono-internacizmu, nehovoriac už o objasnení celého reálneho chodu procesov v krajine a vo svete. Účelné konanie v takýchto podmienkach nemohlo mať charakter dlhých presviedčaní a napomínaní: väčšina DAVOV by ich nepochopila, a „chápavá“ menšina (*periféria nadžidovského prediktora* v

¹ (*Dielňa sa v RJ povie „masterskaja“*)

Lóža = „masterskaja“; učni, tovariši, majstri = stupne zasvätenia atď.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

ZSSR) by napomínajúcemu jednoducho vykrútila krk. Účelné kroky preto mohli byť vykonané len rázne a rýchlo pod ľubovoľnou vonkajšou zámienkou, nijako nesúvisiacou s ich skutočnými cieľmi, a len pomimo vedomie všetkých davov: oddaných, neutrálnych i opozičných. To, pochopiteľne, nemohlo nepriniesť obeť aj spomedzi nezúčastnených: *po prvé*, dav, najmä „elitárny“, miluje písať udania jeden na druhého z čistej vypočítavosti, ináč by nebol „elitou“¹; *po druhé*, časť spomedzi tých, čo nechápala čo sa naozaj deje, prejavovala „občiansku odvahu“ a nemlčala, keď mala mlčať a nestrkať nos do vecí, o ktorých nemala ani najmenšiu predstavu; *po tretie*, v orgánoch štátnej bezpečnosti boli aj záškodníci a množstvo užitočných idiotov, ktorých prijímali práve títo záškodníci. Tomu sa nedalo vyhnúť: spoločnosť bola davo-„elitárna“. Bola to daň — veľmi ťažká a krvavá, avšak siono-internacizmus, ktorý stál otvorene pri moci, bol javom ešte krvavejším a nemilosrdnejším, no hlavne bez svetlej budúcnosti v historickej perspektíve.

Usiloval sa Stalin maniakálne o neobmedzenú diktátorskú moc pre seba, ako si myslí dnešná „elita“ zo závidosti, alebo bol ďalekozrakým budovateľom socializmu, len sa **musel** zbaviť siono-internacizmu, blokujúceho jeho činy, v jednom aj druhom prípade? Bolo cieľom globálneho prediktora zlikvidovať „starú gardu“ strany ako nepotrebných svedkov alebo ich jednoducho dovolil zlikvidovať ako vyhasnutý stupeň rakety, no boli odsúdení, pretože ostávali davom nasledujúcim „vodcov“ a mýliacim sa vo výbere jediného vodcu? Strana ako celok nedisponovala kultúrou adekvátneho vnímania sveta a myslenia kvôli svojej davo-„elitárnej“ organizácii, a nemohla pohotovo meniť svoje chybné názory primerane okolnostiam. Z tohto dôvodu bol socializmus pre väčšinu ľudí vieroukou, a nie vedou. V dave platí, že najrýchlejšim spôsobom ako sa zbaviť nositeľov nepotrebných názorov je odrezat' im hlavy aj s ich presvedčeniami. Objasniť a presvedčiť o niečom bezduchý dav fanatikov nie je možné ani pre ich vodcu: dav fanatikov žije raz a nastalo osvojenými stereotypmi, pre svoju lenivosť rozmyšľať a metodologickú biedu, a je pripravený kedykoľvek rozdupať vodcu-„odpadlíka“. L.D.Bronštejn — Trockij, G.J.Apfelbaum — Zinovjev, L.B.Rozenfeld — Kamenev, N.I.Bucharin zahynuli práve ako vodcovia-odpadlíci, lebo sami boli „elitárnymi“ predstaviteľmi davu. Sociálna vrstva, konajúca na

¹ Jednou z vlastností „elitárnej“ psychológie jedinca je: diskreditovať okolie, aby na jeho pozadí sám stúpol. Toto môže byť aj vlastnosťou nevedomých úrovní psychiky; ak je to vedomé, tak sa jedná o všetko-si-dovoľovanie, cynizmus.

Mŕtva voda

základe stereotypov uznaných škodlivými a neschopná sa ich zbaviť, sa stáva pre ďalšiu politiku nepotrebnou, v takom prípade sa v davo-„elitárnej“ spoločnosti pre nedostatok času neraz uchýľujú k púšťaniu žilou: v opačnom prípade účelové kroky budú meškať za termínom. A hoci konceptuálna moc nie je viazaná časom, no v hraniciach moci každej koncepcie sa všetko musí robiť konceptuálne v ten pravý čas.

Zostáva už len otázka: bol J.V.Stalin stúpencom alebo odporcom davo-„elitarizmu“? V r. 1926 v liste robotníkom tbiliských železničných dielní on sám svoje zásluhy v revolúcii hodnotí ako «drobnosti», a chválu na jeho adresu ako «absolútne zbytočné zveličovanie». Preto strana, ak by jej vedenie bolo rozumom, cťou a svedomím tej doby, mohla sa zariadiť podľa **riadiacich** pokynov jej vodcu, a postavíac sa k jeho kultu ako k absolútne zbytočnému zveličovaniu, začať v sebe pestovať kultúru adekvátneho vnímania sveta a myslenia, aby potom plody svojho intelektuálneho príživníctva nezvalovala neprávom na plecía „vodcu“, obviňujúc ho v kulte, ktorý sama vytvorila.

V roku 1952 v knihe „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, ktorá vyšla pol roka pred smrťou J.V.Stalina, písal, že pre dosiahnutie skutočného socializmu musí produktivita práce vyrásť do takej miery, aby pracovný deň bolo možné skrátiť na 5 až 6 hodín a ľudia mohli voľný čas využiť na získanie všestranného vzdelania. Všestranné vzdelanie je potrebné, pretože len ono môže roztrhnúť okovy, ktorými je človek celý život prikovaný ku svojej profesii v sformovanom zjednotení práce. Za celý čas sú to tie najobsažnejšie slová o demokracii a socializme, povedané v ZSSR jeho vedením. Ak by bol J.V.Stalin stúpencom davo-„elitarizmu“, tak miesto týchto jednoduchých, jasných a obsahovo správnych slov by nahovoril množstvo jalových rečí, podobných dnešným rečiam o „všeľudských“ „**hodnotách**“, neprenikajúc pritom do podstaty týchto pojmov a konkrétnych životných javov, ktoré im zodpovedajú alebo nezodpovedajú.

Okrem toho, analýza dejinného procesu ukazuje, že len tá krajina, o ktorú sa opieral nadžidovský prediktor, mala právo na monopolný neobmedzený rozvoj flotily. A bez flotily nieto ani vyvážených ozbrojených síl. V súčasnosti majú plnohodnotnú flotilu len USA. Porážka v prvej svetovej vojne a strata autokracie priviedli Nemecko ku strate flotily; nová flotila sa objavila až keď slobodomurár Hitler, podriadený Sionu, Nemecko ovládol¹. J.V.Stalin vždy udeľoval vysokú pozornosť

¹ Pritom dobré je si všimnúť aj to, že v činoch Hitlera, najmä začiatkom druhej svetovej vojny, je vidieť väčší záujem o likvidáciu nových lodí v osamelom raiderstve

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

rozvoju flotily a ekonomike pre jej budovanie. V roku 1953 bol v ZSSR vypracovaný program na výstavbu lodí, ktorý predpokladal stavbu 9 bojových lodí, 15 lietadlových lodí, okolo 100 krížnikov, zodpovedajúce množstvo torpédoborcov a do 1000 ponoriek. Tento program zbavoval svetový siono-internacizmus možnosti vojensko-morského diktátu jak voči ZSSR, tak aj voči našim spriatelovým krajinám. Po smrti J.V.Stalina bol program odvolaný, a jeho projektanti na čele s N.G.Kuznecovom veľmi rýchlo vyhnaní zo svojich postov pod všelijakými nezmyselnými zámienkami. S podlosťou, vlastnou liberálom, vyhnaní z armády aj G.K.Žukova¹. Týmto dvomi odvolaniami započali „mazácke vzťahy“.

Svetová prax konštruktérstva lietadiel hovorí o nemožnosti vytvorenia mnohoúčelového lietadla, ktoré by bolo rovnako efektívne vo všetkých svojich cieľových funkciách. Životnosť lietadlovej lode je 40 — 50 rokov, behom ktorých sa vystriedajú 3 až 4 generácie lietadiel. To vznáša požiadavku: lietadlová loď by sa nemala riadiť špecifikami súčasnej generácie lietadlovej výzbroje, keďže sama je systémom, časovo obopínajúcim niekoľko rôznorodých systémov lietadlovej výzbroje. Druhá požiadavka pramení z toho, že lietadlová loď nie je určená na predvedenie možnosti jedného typu lietadla, ale pre hromadné nasadenie leteckých zoskupení veľmi rôznorodej zostavy. Letecké skupiny sa pripravujú na vzlietnutie na letovej palube, ktorej dráha nie je z hľadiska kritérií pozemského letectva dostatočná. Preto druhá požiadavka, v súlade s prvou, predpokladá: lietadlová loď musí zabezpečovať predovšetkým katapultový vzlet lietadiel a ich pristátie na záchytné zariadenia. Mostík, zaberajúci 50 až 70 m dĺžky letovej paluby, — je prekážkou pre skupinové využitie letectva a prostriedkom na podriadenie lietadlovej lode osobitostiam jeho leteckej výzbroje, obmedzujúcim cesty rozvoja lodného letectva osobitosťami architektúry starších typov lodí na dobu 40 až 50 rokov. Ako

(útočení), a nie záujem o hromadenie moci vojensko-morských zoskupení úmerne stavbe nových lodí.

¹ G.K.Žukov, ako skvelý príslušník pozemných vojsk, bohužiaľ, nechápal globálno-strategické možnosti námornej flotily, v dôsledku čoho neskrotil svoje osobné ambície a závisť, a prijal účasť v hone na N.G.Kuznecova. To znamená, že nepodporením N.G.Kuznecova, bojoval vlastne v studenej vojne proti ZSSR. Každý manažér v miere svojho svedomia a chápania pracuje pre svoj ľud, a v miere svojho nechápania a nehanebnosti pracuje pre jeho nepriateľov.

Mŕtva voda

súčasť bojového zoskupenia musí byť lietadlová loď zbavená akýchkoľvek iných funkcií, okrem zabezpečenia činnosti lodného letectva¹.

Masové nasadenie letectva na zdržiavanie protivníka si vyžaduje štandard bezpečnosti letov nie menší, ako je u potenciálneho protivníka. Odtiaľto pramení aj tretia požiadavka: výtlak a obrysové rozmery lietadlovej lode nesmú byť menšie, ako u lodí potenciálneho protivníka.

Z toho pre ZSSR vyplýva hlavný záver: koncepcia budovania ťažkých lietadlových krížnikov s úzkošpecializovanou lietadlovou výzbrojou a ťažkými raketovými zbraňami je nezmyselná. A všetko to bolo známe ešte pred začiatkom projektovania „Kieva“.

Všetkým je jasné, že pozemné vojská, zbavené letectva, sa hodia nanajvýš na vykonávanie policajných funkcií. Strategické letectvo ďalekého doletu nie je alternatívou pre taktické letectvo: TU-95 nemôže riešiť tie úlohy, ktoré môže riešiť MIG-25. Lietadlová loď je JEDINÝM PROSTRIEDKOM vynesenia taktického letectva na more až do zabezpečenia jeho činnosti nad územím protivníka. Pričom, ako ukázalo porovnanie výsledkov činnosti palubného letectva a pevninského strategického letectva proti Japonsku v druhej svetovej vojne, tak palubné letectvo sa ukázalo byť efektívnejšie než pevninské strategické. Napriek tomu tí istí ľudia, ktorí súhlasia, že pozemné vojsko bez letectva nie je bojaschopné, si myslia, že Vojenské námorníctvo bez plnohodnotných lietadlových lodí sa hodí aj na niečo iné, ako na slávnostné prehliadky. A tak sa otázka lietadlových lodí posudzuje nielen mimo koncepciu vzájomnej podpory jednotlivých zložiek Ozbrojených Síl ZSSR, ale dokonca aj mimo koncepciu rozvoja Vojenského námorníctva, akoby lietadlová loď bola iba drahou hračkou, ktorú chce mať pre svoje uspokojenie „chlapček“ s výložkami admirála flotily ZSSR.

Dokonca aj na ochranu pobrežia je lietadlová loď lacnejšia a efektívnejšia, než sieť pevninských letísk a príslušná infraštruktúra. USA by prišli na mizinu, ak by sa pred 40 rokmi pokúsili nahradiť lietadlové lode — jadro nadvodného loďstva — rovnako mocným pozemským letectvom. Súdiac podľa vystúpení akademika G.A.Arbatova, v Inštitúte USA a Kanady prevláda americký uhol pohľadu na žiaduce tendencie

¹ Vzhľadom na povedané, strata (ku ktorej došlo počas reforiem) lietadlových krížnikov „Kiev“, „Minsk“, „Novorossijsk“, nemožnosť dostavby TLK (ťažkého lietadlového krížnika) „Varjag“ (nakoniec predaného Ukrajinou Číne «do šrotu») a rozobratie na šrot v lodenici rozostavaného TLK „Uljanovsk“, príprava TLK „Admirál Gorškov“ (spočiatku „Baku“) na predaj Indii (2000 až 2004) — nie sú stratami, ale očistením flotily od iluzórnej moci.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

rozvoja Ozbroyených Síľ ZSSR, a konkrétne, Vojenského námorníctva. Je to prinajmenšom bezštruktúrne pripájanie sa tohto inštitútu na Pentagón.

Ponorky ZSSR v súčasnosti a blízkej perspektíve zaostávajú v akustickom utajení (*hlavný parameter*) za ponorkami USA o 30 až 40 dB. S touto úrovňou šumu už prestávajú byť zbraňami, pretože v súčasných podmienkach je zárukou mierového rozvoja a absencie vonkajšieho diktátu, najmä, vytvorenie dostatočne vysokej neistoty u protivníka ohľadom svojej polohy a počte ponoriek nachádzajúcich sa v mori.

Z toho dôvodu dnes v ZSSR vykonávané zníženia počtu pozemných systémov MBR (*Medzikontinentálnych balistických rakiet*) na mobilných zariadeniach odrážajú záujmy USA, pretože nie sú sprevádzané odvetným znížením počtov námorných systémov MBR „Trident“ a flotily lietadlových lodí USA. Či sa to robí po dohode v Reykjavíku na základe „vlastného“ nechápania reálneho porovnania kvality, štruktúr a potenciálov oboch strán alebo pod diktátom **blafujúceho** Pentagónu, je vedľajšia otázka.

T.j. všetko čo bolo vykonané do r. 1953 pre zamedzenie vojenského diktátu voči ZSSR, nasledovné vedenie krajiny úplne vynulovalo.

Pozrieme sa na ekonomiku a obrátíme sa k tabuľke.

Rok	Stalinizmus		„Odmäk“ a „Stagnácia“				Perestrojka				
	40	50	60	70	80	85	86	87	88	89	90
Tovarovo-peňažný obrat (mld. rub.)	17,5	28	78	155	270	324	332	341	350	360	370
Úspory občanov (mld. rub.)	0,7	1,8	11	47	156	220	243	280	320	360	410
Hodnota inflácie (%)	4	7	14	30	57	68	73	82	91	100	110

Tabuľka bola vytvorená podľa údajov rôznych ročeniek GSU (štatistického úradu) v roku 1985. V nej bola daná prognóza rastu inflácie. Prognóza sa prakticky potvrdila.

V podmienkach **dominovania štátneho vlastníctva** výrobných prostriedkov a vyrábanej produkcie, pre dobré vyhodnotenie inflácie slúži pomer peňažných úspor občanov voči objemu ročného obratu

Mŕtva voda

maloobchodu a služieb. Z tabuľky vidno, že hodnota inflácie¹ sa každé desaťročie prudko zvyšovala, miestami zdvojnásobila.

Zmena oficiálneho vedenia štátu a vyhlásenie mnohých reforiem a kampaní sa tohto procesu vôbec nedotkla. Ak by sme súdili podľa tohto procesu, tak nám zostáva urobiť záver, že ani najvyššia moc v krajine sa nemenila.

Najvyššia moc, je konceptuálna moc!

Ak sa pozrieme do vnútra tohto procesu, tak uvidíme, že v časoch „stalinizmu“ sa hodnota inflácie nachádzala v medziach presnosti ekonomickej štatistiky a na nej založených výpočtoch. Jednako pri porovnaní s obdobiami „odmäku“, „stagnácie“ a „perestrojky“ vieme, že v období „stalinizmu“ sa ceny každoročne znižovali, životná úroveň stabilne rástla a rástli aj fondy spoločenskej spotreby. Odtiaľto pramenila dôvera širokých mas obyvateľstva v zajtrajší deň.

V nasledujúcich „liberálnych“ a menej liberálnych obdobiach sa znižovanie cien zastavilo, následne ceny začali rásť, a na fondy spoločenskej spotreby sa celkom zabudlo. Nedôvera v blahobyt zajtrajška narastala. Tovarom nekryté peniaze — vnútorný dlh — sa postupne nakopili u tieňovej finančnej „elity“: viac ako 90 % všetkých peňazí sa nachádzalo u menej ako 3 % obyvateľov krajiny². A ekonomicke i ďalšie reformy počas perestrojky, jedna ako druhá, viedli k zvýšeniu kontrastu davo-„elitárneho“ rozdelenia spoločnosti v ZSSR.

V období po „stalinizme“, liberálne vedenie zničilo a zmrzačilo pomocou vodky (*zbraň genocídy — 5. priorita*) viac ľudí, než bolo zničených a zmrzačených v táboroch po r. 1933, v časoch aktívneho vzdorovania stalinizmu voči siono-internacizmu. Od úrazov vo výrobe každoročne hynie a trpí viacej ľudí, než utrpelo a zahynulo za 10 rokov vojny v Afganistane. Pritom medziregionáli a ich tlač sú mimoriadne „znepokojení“ zomieraním ľudí v Ozbrojených Silách v čase mieru, hoci prípady úrazov a úmrtí v armáde sú **štatisticky** zriedkavejšie, než v národnom hospodárstve alebo bežnom živote následkom pijanstva³.

¹ Ak si vezmeme, že sporenie občanov je normálny jav, tak inflácia ako taká sa objavila až v 1960-tych rokoch, keď sa sporilo nie kvôli konkrétnym cieľom, ale jednoducho preto, že nebolo čo kúpiť.

² Práve títo vytvorili prvé družstvá (kooperatívy). A tí z nich, ktorí prežili družstevné hnutie bez ujmy, sa zúčastnili výkupu privatizačných kupónov od zvyšného, náhle zbedačeného obyvateľstva. Avšak potenciál pre toto okradnutie ľudu sa vytváral dlhé roky a navonok vyzeral veľmi dôstojne ako úspory obyvateľstva.

³ Počas demokratických reforiem sa k tomu pridala ešte problém narkománie.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

Z uvedeného porovnania vývoja procesov v rôznych sférach spoločenskej činnosti za posledných 70 rokov možno vyvodit' len jeden záver.

J.V.Stalin a jeho podporná skupina dokázali zlomit' štruktúrnú prepojenosť štátnosti ZSSR na globálny nadžidovský prediktor Euro-Amerického konglomerátu, opierajúceho sa vo svojej davo-„elitárnej“ expanzii na siono-internacizmus.

Vytvorili v krajine stav konceptuálneho dvojvládia a úspešne odporovali davo-„elitarizmu“ na všetkých prioritách zovšeobecnených zbraní: od **prvej** po **šiestu**.

Direktívno-adresným riadením krajiny podľa schémy prediktor-korektor (*plánovaná ekonomika, obmedzená štruktúrnym spôsobom riadenia, hoci štruktúrny spôsob by sa mal kombinovať s bezštruktúrnym*), zabezpečili vedecko-technickú nezávislosť ZSSR od Euro-Amerického konglomerátu a vytvorili všetky predpoklady pre nezvratné zničenie davo-„elitárnej“ organizácie spoločnosti v ZSSR¹.

To znamená, že J.V.Stalin a určitá časť jeho podpornej skupiny zrodenej z ľudu sa vo svojom videní sveta vypracovala vysoko nad ľudové masy a „elitu“, a dosiahla kvalitu žREČstva, vykonávajúceho **životaREČenie**.

Demokracia, ktorú voči medziregionálom vykonával J.V.Stalin, sa svojím charakterom ničím neodlišovala od tej, ktorú počas sinajského „pochodu“ (*ako to opisuje Biblia*) vykonával iný žrec — Mojžiš. Ak by medziregionálna „elita“ mala ucelené videnie sveta, tak by nemohla hanit' Stalina a skláňať sa pritom pred Mojžišom.

Kritika „stalinizmu“ sa vždy a všade viedla a vedie z pozície „elitárneho“ medziregionálneho systému stereotypov rozpoznávania javov. „Elitárny“ systém je pritom rovnako vzdialený aj od systému metodologických stereotypov žrectva aj od ľudových más. Žrecký systém metodologických stereotypov má vo svojom základe ľudový systém metodologických stereotypov obrazného myslenia, a odlišuje sa od neho väčšou detailnosťou v kombinácii s rozvojom abstraktno-logickej časti METODOLÓGIE, neprítomnosťou dogmatizovania faktológie (*t.j. ideológie, ak je reč o spoločnosti*).

Politika J.V.Stalina a jeho podpornej skupiny bola zameraná na nezvratné zničenie davo-„elitárnej“ organizácie spoločnosti, čo zodpovedá

¹ Čo s týmto dedičstvom urobila vládnuca „elita“ ZA TOLERANCIE ŠIROKÝCH ĽUDOVÝCH MÁŠ, — ukázali reformy.

vyššej prioritě v objektívnom aj potencionálnom vektore cieľov ľudových mäs. Práve preto „elitárna“ kritika stalinizmu môže byť ľuďmi vnímaná ako pravda iba v jej fragmentoch, no ako celok bude považovaná za lož. „Elitárna“ politika perestrojky, vedúca k obnove štátom uzákoneného davo-„elitarizmu“, môže mať krátkodobú podporu ľudí v niektorých jej častiach, no ako celok bude postupne odmietaná čím ďalej tým viac¹.

Revolúcie r. 1917 odstránili štátom uzákonený davo-„elitarizmus“ a otvorili rovnoprávny prístup k vyššiemu vzdelaniu predstaviteľom všetkých sociálnych skupín. Filozofia marxizmu je vo svojej podstate METODOLOGICKÁ. V systéme vyššieho vzdelávania nebolo možné sa s ňou neobznámiť. Je pravdepodobné, že nie všetci ju vnímali ako dogmu. To znamená, že od r. 1917 v krajine existuje štatistická predurčenosť vzniknutia v bloku vnútorného prediktora (*ktorého kádrovou základňou je celá spoločnosť*), zabezpečujúceho vyššiu rezervu stability konceptuálnej moci v *záujmoch ľudu* z pokolenia na pokolenie, než to zabezpečovala „neobmedzená“ monarchia do roku 1917. No tento záver nezapadá do systému metodologických a faktologických stereotypov medziregionálnych davov a medziregionálneho centra riadenia.

Politika J.V.Stalina napomáhala zrodeniu stabilného vnútorného prediktora v bloku Rusko (ZSSR). Z toho dôvodu sú J.V.Stalin aj s tými komunistami vo vedení, ktorí ho podporovali, OSPRAVEDLNENÍ. Všetky ich chyby a osobné slabosti sú zanedbateľné na pozadí zrodu vnútorného žrectva v bloku. Ľud pochopí správne zmysľanie Stalina, je to len otázka času.

Kritici J.V.Stalina celkovo špekulujú pri všeobecnom nechápaní (*vrátane ich vlastného*) fázových posunov v sociálnych procesoch, medzi procesom **formovania ideológie** a procesom **rodenia plodov ideológie**. Príčinno-následkové väzby sa medzi nimi ešte viacej komplikujú v podmienkach konceptuálneho mnohovládia pri naplňaní určitým zmyslom tej istej ideologickej formy, zdieľanej dvomi navzájom sa vylučujúcimi koncepciami (*v danom prípade bol spoločnou formou marxizmus*). Rovnica „«V časoch Stalina» = «Stalin je vinný»“ je obsahovo nesprávna.

Kult možno vytvoriť len tomu, kto svojim videním sveta presahuje daný kult. Ten, kto je nižšie, zničí kult svojimi činmi, nechápajúc ani kult, ani svoje činy. Z toho dôvodu členovi davu nemožno vytvoriť kult. Okrem toho, stojí za zmienku aj to, že v dejinách sa nezachoval ani jeden vtíp, v ktorom by J.V.Stalin vyzeral ako slabomyseľný, čo sa nedá povedať ani

¹ Práve z toho dôvodu reformy viaznu.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

o jeho predchodcoch, ani o všetkých neskorších pohľavároch ZSSR a najmä Ruska.

Žrectvo, ktoré sa neoslobdilo od znacharských ambícií, môže mať rôzny postoj k davo-, „elitarizmu“. No pri ľubovoľnom postoji k davo-, „elitarizmu“, všetky davy i na dav zmenení ľudia sú si v očiach žrectva rovní, nezávisle od ich informovanosti (vzdelania). „Humánnosť“ zaobchádzania žrectva, ako aj znacharstva, so **vzdorovitým a zadubeným** davom je daná časom, počas ktorého žrectvo môže tolerovať oddanosť davu cudzej koncepcii.

Celkovo pojem **humanizmus** nemožno vzťahovať na človeka, ktorý nemá záujem samostatne myslieť a na tomto základe sa zdokonaľovať, pretože ľudský intelekt je faktorom evolúcie biosféry. Nepremýšľajúci člen davu, v rukách ktorého sa v davo-, „elitárnej“ spoločnosti môže ocitnúť nejaká moc, dokáže zotrieť z tváre planéty nielen ľudstvo: za takýchto podmienok niet miesta pre „humanizmus“, — existuje len miesto pre nezlomnú a dôslednú CIEĽAVEDOMOSŤ v odstraňovaní davo-, „elitarizmu“ zo života spoločnosti. Áno, a zo zákonov majú pre žrectvo autoritu len zákony bytia všetkého jestvujúceho, a nie zákony, nadiktované nimi alebo znacharstvom na ovládanie „elity“ a „davu“. Na základe uvedených slov možno tvrdiť nasledovné:

V r. 1953 sa v ZSSR odohral opätovný štátny prevrat, ktorý obnovil plnú konceptuálnu moc nadžidovského prediktora, realizujúceho expanziu davo-, „elitarizmu“.

Od r. 1953 po r. 1982 dochádzalo bezštruktúrnym spôsobom k ničeniu všetkých výdobytkov reálnej spravodlivosti socializmu s masovým využitím zovšeobecnených zbraní 1. až 5. priority proti národom ZSSR. V tom istom čase medzi širokými masami pracujúcich narastala túžba po odstránení štátom neuzákoneného všedného aj mafiózneho davo-, „elitarizmu“. Koncepcie, vložené do perestrojky, vedú k obnoveniu štátom uzákoneného davo-, „elitarizmu“. Spočiatku ľudia perestrojku podporovali, neskôr sa podpora zmenila na nepochopenie, narastajú tendencie k odmietaniu kurzu, ktorý realizuje vedenie. Krajina vstupuje do novej etapy straty riadenia kvôli nízkej hĺbke totožnosti subjektívnych vektorov cieľov „elitárneho“ vedenia a objektívnych vektorov cieľov bloku Ruska¹.

Ak analyzujeme tento proces z pohľadu záujmu národov ZSSR, tak štruktúrny spôsob riadenia v časoch „stalinizmu“ bol celkom oprávnený.

¹ Po augustovom GKČP (puči) v roku 1991 sa táto nová etapa aj začala: „elita“ obnažila svoj neľudský ksicht a zriekla sa socialistickej formy svojej tyranskej moci.

Mŕtva voda

Ekonomický rozvoj by šiel ešte úspešnejšie, ak by si vtedajšie vedenie osvojilo aj bezštruktúrny spôsob riadenia, ktorý všedná myseľ, nechápajúca zákonitosti riadenia spoločnosti, vníma stále ako „demokraciu“. „Demokraciu“ si želá aj ľud, aj „elita“, no každý v nej vidí to svoje.

Počas dejinného rozvoja štruktúrny spôsob riadenia pohlcuje bezštruktúrny¹ a oba sa spoločne zlievajú pri prechode k riadeniu na základe flexibilných a virtuálnych štruktúr. Štruktúrny spôsob umožňuje, hoc aj nie dokonale, riadiť tie druhy činnosti, ktoré preň ešte nedozreli: dozrejú v štruktúrach. Z toho dôvodu opora výlučne na štruktúrne riadenie je „nadbiehanie si dopredu“, nežiaduce, no z pohľadu perspektív rozvoja menej nebezpečné, než „vracanie sa nazad“, t.j. odmietanie štruktúrneho riadenia. Zničenie systému štruktúrneho riadenia národného hospodárstva potom, čo už prerástlo úroveň rozvoja, pri ktorej sa môže „samoriadiť“ trhovým, finančno-„demokratickým“, bezštruktúrnym spôsobom, je takýmto „vracaním sa nazad“, t.j. ignorantstvom a lenivosťou manažérov: jedných v praktickom uplatnení teórie riadenia; druhých v parazitizme a organizovanom záškodníctve. Na celkovom pozadí procedúr perestrojky je to jeden z faktov, ktorý ilustruje absenciu konceptuálnej samostatnosti vyššieho vedenia ZSSR.

Tak sa vynára otázka ohľadom konceptuálnej podriadenosti ZSSR. Z pohľadu teórie riadenia, vonkajší súlad celkovej situácie v ZSSR so Smernicou NSC USA № 20/1 zo dňa 18.08.1948, nazvanou „Ciele USA voči Rusku“, nemôže byť ničím iným, než prejavom konceptuálnej podriadenosti vyššieho vedenia štátu a prepojenia štátnosti ZSSR na americkú NSC a CIA štruktúrnym spôsobom cez slobodomurárstvo a mafiu, a bezštruktúrnym spôsobom cez jednosmernú „kultúrnu výmenu“ so Západom (*plodiacy agentov vplyvu, takých ako «architekt perestrojky» A.N.Jakovlev, generál KGB Kalugin, redaktor „Ogoňka“ v období „glásnosti“ V.Korotič a ďalších. — táto vysvetlivka bola pridaná v roku 1998*).

Z vyššie uvedeného môže u niekoho vzniknúť dojem, že expanzia Euro-Amerického konglomerátu je mocná, nezvratná a nemilosrdná, a preto vládnuca „elita“ je „kvôli záchrane ľudu“ „nútená“ podriaďiť potenciál ZSSR záujmom medziregionálneho centra riadenia konglomerátu.

¹ Ak sa štruktúrne riadenie určitej sféry stabilizuje, potreba bezštruktúrneho riadenia, z ktorého sa zrodila štruktúra, klesá. – pozn. prekl.

V. Rusko (ZSSR) v globálnom dejinnom procese

O tom, že „rozumu“ má na to naša „elita“ dosť, pochyb niet¹.

Pochybnosti spočívajú v niečom inom: má konglomerát dostatok „zdravia“ na takýto experiment?

¹ Čo sa plne potvrdilo počas reforiem po skončení šou GKČP (štátny puč r. 1991).

VI. EURO-AMERICKÝ KONGLOMERÁT A BLOKY V GLOBÁLNO M DEJINNOM PROCESE: TENDENCIE ROZVOJA

**Nie v celku hľadaj
jednotu, ale skôr
v jednotvárnosti
rozdeleného.**

K. Prutkov.

Do polovice 20. storočia sa voči krajinám Afriky a Ázie, najmä východnej, ktoré nepatrili do biblickej civilizácie Euro-Amerického konglomerátu, často používal prívlastok „zaostalé“. Táto „zaostalosť“ sa prejavovala predovšetkým v tom, že technicko-technologická stránka ich civilizácií nepredbiehala vo svojom rozvoji (*na rozdiel od Euro-Americkej*) ich mravno-etický rozvoj a tomu zodpovedajúcu organizáciu života spoločnosti. A tak všetky pre ľudstvo najnebezpečnejšie problémy súčasnosti sú spôsobené mravne zaostalou, no technicky vyspelou Euro-Americkou civilizáciou. Urýchľovačom rozvoja technokracie bola vždy židovská úroková sadzba, z jednej strany posvätená autoritou „boha“ v Starom Závete, a z druhej strany prekliata v Koráne. Vďaka úroku (*v súkromných pôžičkách s divokými úctovnými sadzbami*) prebiehal rozvoj technokracie na úkor sociálnej organizácie spoločnosti, ľudskej duši a životného prostredia. To všetko, aj s ohľadom na následky od stáročia trvajúcich pretekov v zbrojení, vyústilo spoločne do krízy Euro-Americkej kultúry.

Koloniálne jarmo nad Afrikou sa, vďaka rasistickému pohrdaniu Európanov k domorodému obyvateľstvu, nedotklo svetonázorových základov starých vier jednotlivých národov a kmeňov Afriky. „Europeizácia“ sa dotkla (*príčom pomerne neskoro*) len miestnej „elity“ až počas krízy klasického kolonializmu. Ide o povrchnú europeizáciu. Povrchná europeizácia africkej „elity“ v kombinácii s pokračujúcim vykrádaním prírodných bohatstiev kontinentu Euro-Americkým konglomerátom vytvára predpoklad ku vzniku blokovej organizácie autonómneho riadenia v regiónoch Afriky s perspektívou formovania mnohoregionálnych blokov. Biblická christianizácia zhora „neplnhodnotného“ miestneho obyvateľstva „civilizátormi“ nemohla nevyvolať dvojvieru, v ktorej je kresťanská obradnosť len vonkajším

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

odevom pre paralelne existujúce staré pôvodné viery. Toto má v kresťanstve Afrika a Rusko spoločné. Avšak africké kresťanstvo je mladšie a rozdelenie v dvojviere je v ňom silnejšie. Toto všetko neumožňuje považovať proces integrácie Afriky do Euro-Amerického konglomerátu za dokončený a nezvratný, hoci od začiatku expanzie do Afriky už prešlo nejedno storočie. Hlavnou príčinou je parazitický charakter expanzie siono-internacizmu Euro-Americkej civilizácie. Európa stratila storočia na vykrádanie, namiesto upevnenia prvotných vojenských úspechov kolonizácie integráciou kultúr.

India sa stretla s expanziou siono-internacizmu v podobe Angličanov a Francúzov, keď sa nachádzala na vyššej úrovni sociálneho rozvoja, než väčšina národov Afriky. Tu mali nakoniec úspechy expanzie ešte povrchnejší charakter, než v Afrike: biblické myslenie, typické pre Euro-Americký konglomerát, sa neujalo. India síce prijala anglický jazyk, no zachovala si svoju starobylú kultúru.

Expanzia do Číny viedla iba k tomu, že Čína sa zobudila zo stáročia trvajúceho spánku.

Japonsko, využívajúce svoju vzdialenosť a ostrovnú polohu, pri strete so žido-kresťanskou expanziou jednoducho uzatvorilo svoje prístavy pre cudzincov a žilo dlhý čas v izolácii. Potom, čo v r. 1855 námorné sily USA donútili Japonsko vyjsť z izolácie, v ňom prebehla reštaurácia Meidži (v rokoch 1867 — 68). Jedným z následkom reštaurácie Meidži bolo ustanovenie náboženstva Šinto (*šintoizmu*), prastarej jazyčnickej ľudovej viery, ako hlavného náboženstva v Japonsku. Budhizmus, oficiálne prevládajúci v japonskej dvojviere, sa mu podriadil. **Kresťanstvo**¹ bolo vyhlásené za **cudzie** japonskému **národnému duchu** absolútne zaslúžene, pretože ono je cudzie každému národnému duchu.

Toto bol základ konceptuálnej samostatnosti Japonska. O 120 rokov neskôr, nehľadiac na chyby v zahraničnej a vnútornej politike, spôsobené úletmi vládnucej „elity“ do nacizmu, konceptuálna samostatnosť dovolila Japonsku v apríli 1989 vyhlásiť, že sa stalo veľmocou № 1. Toto vyhlásenie má pod sebou pevný fundament, v základe ktorého leží **konceptuálna samostatnosť**, ktorá dala vznik **vedecko-technickej nezávislosti**².

Z opísaného možno vidieť, že prevažná väčšina populácie Zeme a jej prírodných zdrojov je sústredená buď v regiónoch, ktoré hoc aj sú kontrolované konglomerátom, no majú tendenciu vojsť s ním do

¹ Fakticky Biblia a ňou vstevovaný svetonázor, mravnosť a etika.

² Zatiaľ však nesiahajúcu do oblasti fundamentálnej vedy.

Mŕtva voda

konfrontácie kvôli nerovnocennej výmene v globálnom zjednotení práce, alebo v regiónoch, kde sa nezvratná expanzia konglomerátu stala očividne neúspešnou. Časť týchto regiónov (*arabský svet, celý islamský svet, India, Čína, Japonsko*) už má autonómnu blokovú organizáciu riadenia, alebo sú na ceste k dokončeniu formovania blokovej organizácie riadenia vo svojich regiónoch¹.

Preto ďalší vývoj globálneho dejinného procesu bude prebiehať v boji Euro-Amerického konglomerátu s regionálnymi a mnohoregionálnymi blokmi (*viac-menej autonómne realizujúcimi plnú funkciu riadenia*) o koncentráciu riadenia výrobných síl ľudstva v globálnom rozsahu s použitím zovšeobecnených zbraní 1. až 6. priority. Zdrojový potenciál blokov (*vrátane intelektuálneho*) je už teraz vyšší, než u konglomerátu. Úspech takejto „spolupráce“ bude závisieť od koncepcie rozvoja **Ľudstva ako celku**, ktorú bude uvádzať do života jak medziregionálne centrum riadenia konglomerátu, tak aj ten blok (*alebo niekoľko blokov spomedzi tých, čo čelia konglomerátu*), ktorý si uvedomí svoju globálnu zodpovednosť.

A znovu nás to privedlo k činnosti prediktora globálnej úrovne zodpovednosti, schopného stať sa globálnou konceptuálnou mocou. Preto sa najprv pustíme do analýzy priebehu expanzie nadžidovského globálneho prediktora, nesúceho konceptuálnu moc v Euro-Americkom konglomeráte.

Nadžidovský prediktor nedokázal zavŕšiť koncentráciu riadenia výrobných síl skôr, než jeho expanzia prebudila v spoločnosti aj v prírode procesy, ktoré zásadne zmenili podmienky, než v akých táto expanzia prebiehala počas posledných viac ako 2000 rokov.

Tou najdôležitejšou zmenou bola zmena etalónových procesov, na frekvenciách ktorých je založené chápanie sociálneho času. Ľubovoľná predstava času sa vždy spája s frekvenciou **etalónového kmitavého**

¹ Burzová kríza v juhovýchodnej Ázii na jeseň 1997 privedla k tomu, že premiér-minister Malajzie Mahathir Mohamad sa vyjadril na adresu Západu nasledovne:

«Otvorená medzinárodná ekonomika, to je džungľa plná sliediach bezcitných zverov. My sa naučíme žiť v tejto džungli a vypracujeme si zručnosť zaobchádzania s divokými zvermi.

Hovoria nám, že musíme otvoriť našu ekonomiku, že trh musí byť úplne slobodný. Pre koho? Pre podvodníkov a špekulantov, ktorý na krížovej výprave za ochranu otvorenej spoločnosti chcú zničiť slabé krajiny.

Pracovali sme 30 — 40 rokov, aby sme rozvíli našu ekonomiku. A zrazu príde niekto s niekoľkými miliardami dolárov a likviduje veľkú časť plodov našej práce».

V podstate je to výzva k oslobodzujúcej vojne JV Ázie proti úžernickému Západu.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

procesu. Keďže základom života spoločnosti je **výroba**, tak etalónovým procesom určujúcim sociálny čas bude proces, ktorý určuje najmä úspech alebo neúspech výrobnej činnosti spoločnosti. Staroveké civilizácie, v hrubej produkcii ktorých dominoval poľnohospodársky produkt, mali ako etalónový proces sociálneho času prirodzený cyklický proces zmien ročných období. S etalónovým procesom sociálneho času je spojená aj predstava o charaktere rozvoja procesov v čase. Biblické «všetko sa vracia do svojich kruhov», založené na ročných a mnohoročných energetických rytmoch Vesmíru, priamo ovplyvňujúcich produktivitu poľnohospodárskej výroby, odzrkadľuje predstavu o kruhovej uzavretosti procesov v čase starovekých poľnohospodárskych civilizácií. Keď v živote spoločnosti začala dominovať priemyselná výroba, priamo sa nepodriaďujúca prírodných ročným cyklom, objavila sa predstava o **postupnom** charaktere rozvoja spoločnosti. Tá začala prevládať aj vo všednom vedomí davo- „elitárnej“ sociálnej organizácie, hoci filozofia v tom čase už vyzdvihla tézu o špirálovitom charaktere procesov rozvoja štruktúr v čase. Postupnému charakteru zodpovedá nekonečne malá (*bližiaci sa k nule*) frekvencia a nekonečne veľká perióda v etalónovom kmitavom procese, s ktorým sa spája pojem sociálneho času. Odtiaľto aj pramení čosi ako „bezčasovosť“ kapitalizmu.

No existuje ešte jeden proces v živote spoločnosti, ktorý tiež môže byť základom etalónovej frekvencie sociálneho času. Je to proces obnovovania faktológie znalostí, používaných spoločnosťou v praxi. V staroveku a stredoveku táto PRAKTICKY VYUŽÍVANÁ FAKTOLÓGIA nestarala celé storočia. Ešte koncom 19. storočia platilo, že čo sa študent raz nabifflil, to mu vystačilo po celý jeho pracovný život. V dnešnej dobe Japonci odhadujú, že praktická faktológia osvojená na VŠ — sa za 5 až 7 rokov znehodnotí.

* * *

V súčasnosti je frekvencia obnovovania PRAKTICKEJ FAKTOLÓGIE znalostí tou frekvenciou, ktorá určuje etalónový proces sociálneho času v globálnom meradle.

* * *

*

Nepriamo to potvrdzuje nasledovný fakt: od druhej polovice 1980-tych rokov hodnota nákladov na prostriedky spracovania informácií v ročnom objeme svetovej produkcie prevyšuje hodnotu výbavy vo sfére materiálnej výroby. Zmena procesov, ktorých frekvencie sú etalónovými pre sociálny čas, prebehla dosť rýchlo: za menej ako storočie. A podkopala základy

Mŕtva voda

riadenia v davo-„elitárnej“ spoločnosti. Znacharstvo (*slobodomurárska špička*) riadilo proces, udržujúc si pritom svoj monopol na používanie METODOLÓGIE a PRAKTICKEJ FAKTOLÓGIE. „Elite“ sa poskytovala skomolená metodológia a faktológia «v časti, ktorá sa jej týkala», potrebná pre plnenie sociálnych povinností. „Dav“ vo filozofickom, metodologickom zmysle bol ponechaný sám sebe, nemal voľný čas a dostával len minimálnu úroveň vzdelania, potrebnú pre obsluhu výrobných prostriedkov. Keďže celej spoločnosti ich praktické faktologické znalosti stačili na celý život, tak otázka ohľadom metodológie, odkrývajúcej nové znalosti, jednoducho nevyvstala.

* * *

Naše *a k t u á l n e* chápanie metodológie je opísané v Úvode¹.

* *
*

Po stanovení etalónu sociálneho času, zakladajúceho sa na frekvencii obnovovania praktickej faktológie znalostí, sa situácia zásadne zmenila. Faktológia sa znehodnotila, a neprítomnosť (v *spoločenskom povedomí*) metodológie osvojovania si novej praktickej faktológie vyústilo do krízy prejavujúcej sa stratou kvality riadenia, pretože metodologicky negramotný človek, nevidiaci celkový priebeh procesov v spoločnosti a prírode, prijímal rozhodnutia, ktoré poškodzovali základy existencie spoločnosti v prírode. Skutočnou príčinou krízy riadenia je **slepota** väčšiny spoločnosti k CELKOVÉMU PRIEBEHU PROCESOV v spoločnosti a prírode (*t.j. metodologická bieda*), a nie lavínovitý nárast objemu informácií, s ktorými sa stretáva každý človek, riešiac si pritom svoje SÚKROMNÉ „problémy“, odtrhnuté v jeho chybnom vnímaní sveta od CELKOVÉHO PRIEBEHU PROCESOV. Preto aj pokus Euro-Amerického konglomerátu prekonať krízu «informačnej explózie» pomocou kompjuterizácie a superkompjuterizácie ju len prehĺbi: superpočítač, dokonca aj s **umelou** inteligenciou, dokáže v porovnaní s ľudským VEDOMÍM rýchlejšie spracovávať kolosálne objemy informácií, týkajúce sa rôznych jednotlivých otázok a ich množín, avšak len sotva za najbližších sto rokov bude človek schopný vytvoriť agregát na skúmanie celkového priebehu procesov vo Vesmíre, ktorý bude lepší ako ten, čo už má pod lebečnou klenbou. V davo-„elitárnej“ spoločnosti sa

¹ Pozri aj knihu VP ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“. (Poznámka r. 2003).

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

strategická počítačová iniciatíva (*USA majú aj takú*) mení na nekonečný program nahradzovania vlastného intelektu protézami, pri celkovej neochote ho používať. Tento program môže riešiť mnohé problémy, no všetko, čo je spojené s celkovým priebehom procesov, bude ešte dlho zostávať v kompetencii ľudského intelektu.

Odhalenie obsahovej náplne pojmu „sociálny čas“, spojenej s frekvenciou obnovovania PRAKTICKEJ FAKTOLÓGIE, umožňuje nielen odhaliť príčiny súčasnej globálnej krízy riadenia, ale vytvára v spoločnosti aj reálne predpoklady pre jej prekonanie. Človek, ktorý sa stretáva so znehodnocovaním faktológie a je pritom *pod tlakom vôkol neho vznikajúcich okolností*, si nevyhnutne uvedomuje dôležitosť osvojenia si METODOLÓGIE odhaľovania praktickej faktológie nových znalostí priamo v procese svojej pracovnej činnosti. Je to ekvivalentné rozširovaní sociálnej bázy zřectva do hraníc celej spoločnosti. Zvyšok je otázkou času.

Tento objektívny jav je zmenou pomeru etalónových frekvencií biologického času (*založeného na frekvencii obnovenia ľudských pokolení*) a sociálneho času (*založeného na frekvencii obnovenia praktických znalostí a zručností*). Frekvencia obnovenia praktických znalostí a zručností začala od druhej polovice 20. storočia prevyšovať frekvenciu obnovenia ľudských pokolení. V dôsledku toho je svet schopný zmeniť svoju podobu nejednou počas života jedného pokolenia. V takýchto podmienkach logika sociálneho správania (*mravnosť, motivácia správania, etika*), sformovaná na začiatku expanzie biblickej civilizácie, vedie k iným výsledkom, než pri minulom pomere etalónových frekvencií sociálneho a biologického času, keď nemenným svetom prechádzali mnohé pokolenia.

Lavína následkom toho znechutených ľudí bude narastať a mnohí sa v nej zničia sami, slepo oddaní minulej logike sociálneho správania. Tí, ktorí dokážu vziať svoj osud do vlastných rúk a prehodnotiť prebiehajúce udalosti aj svoje sklamanie, sformujú novú logiku sociálneho správania, v ktorej sa prejaví nová mravnosť, etika, sociálna organizácia.

Zmena procesov, udávajúcich etalónové frekvencie sociálneho času, je ekvivalentná konceptuálnej nepoužitelnosti Biblie a Talmudu, ku ktorým sa všetci stavajú pokojne a kľudne, na rozdiel od „Protokolov sionských mudrcov“, ktoré sú od nich len odvodené a vyvolávajú škandál. Nezáleží na tom, kto je ich autor; nie je dôležité, že v dejinách 20. storočia sa udalosti vo všetkých krajinách vyvíjali v súlade s jednotnou schémou opísanou v protokoloch. Dôležité je to, že mechanizmus siono-internacistickej expanzie, ktorý je v nich opísaný, v existujúcich podmienkach garantuje skôr samozničenie ľudstva, než zavŕšenie expanzie majiteľov biblického projektu.

Tendencie k lavínovitému nárastu objemu informácií v epoche vedecko-technického rozvoja a k rozširovaniu vrstvy ľudí disponujúcich metodologickou kultúrou (*objektívne likvidujúcou davo-„elitarizmus“*) vedú v perspektíve k **vojne koncepcií** na úrovni 1. až 3. priority zovšeobecnených zbraní medzi nadžidovským prediktorom a jeho expanzii čeliacimi blokmi.

Nepoužiteľnosť cieľovo orientovanej globálnej koncepcie nadžidovského prediktora znamená stratu riadenia na prvých pozíciách plnej funkcie riadenia. Je to dlhodobá a časovo stabilná strata riadenia. Kým ekologickú krízu ešte možno, hoci s veľkou námahou, vnímať ako jednoduchý pád kvality riadenia pri zachovaní celkovej kontroly nad priebehom procesov v globálnom meradle, tak vytvorenie jadrových zbraní v kombinácii so zábleskami tendencií ku konceptuálnej samostatnosti raz v Nemecku, raz v ZSSR, raz v Japonsku — je prvým signálom, naznačujúcim, že je čas zrieknuť sa biblickej koncepcie davo-„elitarizmu“ v siono-internacistickom prevedení v globálnom meradle a vypracovať niečo životaschopnejšie a radostnejšie.

Objavenie sa jadrových a ďalších druhov **genocídnych zbraní s veľkou ničivou silou a vysokou rýchlosťou** tiež kategoricky zmenilo situáciu a rovná sa strate riadenia nadžidovského prediktora. Slobodomurárska **špička** ako taká nebola nikdy počas tisícročí rukojemníkom davov alebo nejakých sociálnych skupín, nepatriacich k znacharstvu.

Pri existencii niekoľkých konceptuálne samostatných centier riadenia v globálnej spoločensko-ekonomickej formácii, vysoko rýchle genocídne zbrane nemožno použiť ani na zastrávanie zdravomysliacich, zato vytvárajú **štatistickú predurčenosť** vzniku konfliktu s ich použitím, následkom pochybenia personálu jednotlivých štábov a porúch vo fungovaní technických prostriedkov na spracovanie informácií v systémoch ministerstiev obrany. Najväčšie nebezpečenstvo dnes spočíva v „náhodnom“, t.j. **štatisticky predurčenom BEZCIEĽNOM** začiatku vojny s použitím genocídnych zbraní. **Účelná** vojna ako taká (*dokonca aj s použitím genocídnych zbraní*) si vyžaduje čas na prípravu a nemôže vypuknúť bez „vlastnej“ iniciatívy ani jednej z krajín, v ktorej existuje slobodomurárstvo. Účelná vojna s účasťou hlavných mocností konglomerátu sa môže začať len z povolenia vyššieho slobodomurárstva.

Avšak vojna „omylom“ je nepredvídateľná a nedá sa riadiť. Dokonca pri súčasnej úrovni rozvoja zbraní by jej najpravdepodobnejším výsledkom bola globálna katastrofa kultúry alebo globálna ekologická katastrofa, ktoré neušetria ani najvyššie slobodomurárstvo.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Okrem vojny, v podmienkach, keď konkurencia a úrok pošibávajú podnikateľa ako dva biče, bezpečnosť výroby pre personál a životné prostredie sa vo väčšine prípadov odsúva na posledné miesto. Preto tragédie na atómových ponorkách „Trasher“, „Komsomolec“, priemyselné katastrofy v Bhópale, Černobyle a im podobné sú štatisticky predurčené s dostatočne vysokou pravdepodobnosťou už samotným davo-„elitarizmom“, aj bez diverzií a nepriateľských intríg, hoci práve takéto objekty sú najpríťažlivejším cieľom na vykonanie diverzných činov. T.j. nadžidovské znacharstvo sa prvýkrát v dejinách súčasnej globálnej civilizácie stalo rukojemníkom davu.

Ale aj „plánovaná“ vojna v súčasných podmienkach je zle predvídateľnou vecou.

Je známe, že „neutrálne“ Švajčiarsko sa v priebehu niekoľkých storočí vojen nezúčastňovalo. No analýza informačných a finančných tokov, vedúcich cez Švajčiarsko počas francúzsko-pruskej vojny v r. 1870, počas prvej a druhej svetovej vojny, a jeho úloha v príprave kádrov revolucionárov pre všetky európske revolúcie a drobné štátne prevraty od 18. do 20. storočia; koncentrácia svetových bánk v kombinácii s najnižšou mierou sociálneho napätia v jeho DAVO-„ELITARNEJ“ spoločnosti; a v kombinácii s výlučne „čistou“ výrobou, — hovoria o jeho špeciálnej úlohe v systéme riadenia Euro-Amerického konglomerátu. Špeciálne poukážeme na riadenie vojen. Švajčiarsko, vďaka svojej „tichosti“, je najvhodnejšou štátnou bázou pre pobyt prediktora konglomerátu. Oddávna je jedným z najdôležitejších princípov vojny útok na centrá riadenia. Preto je štatisticky predurčené, že v prípade jadrového konfliktu s účasťou Euro-Amerického konglomerátu niektorí uznajú za vhodné nezabudnúť ani na „neutrálne“ Švajčiarsko, po čom vymrštia megatonovou náložou Ženevské jazero do jeho okolia. Ak si to uvedomia, tak povolenie od Generálneho štábu si pýtať nebudú, špeciálne, ak Generálny štáb stratí počas bojových akcií svoju dôveru; všetci majú vo svojom arzenáli nadbytok jadrových zbraní, jeden cieľ hore-dole. Dokonca, uvedomiť si to môžu aj príslušníci ozbrojených síl samotného konglomerátu: oni v jadrovej vojne tiež „nemajú čo stratiť“, s jej začiatkom aj tak už všetko stratia.

Predpokladajme, že jadrová vojna nespôsobí globálnu ekologickú katastrofu a predsa len ju možno vyhrať. Pri rozhovoroch o možných spôsoboch dosiahnutia víťazstva v jadrovej vojne zvyčajne zabúdajú (v dôsledku neznanosti histórie a negramotnosti v oblasti sociálnej psychológie a teórie riadenia) na meškanie kapitulácie ozbrojených síl a ich **jednotlivých jednotiek** voči kapitulácii vlády. Samostatné jednotky japonskej imperátorskej armády na Filipínach kapitulovali až v 60-tych rokoch. Posledná loď spojencov antihitlerovskej koalície bola potopená

Mŕtva voda

nemeckou ponorkou v auguste 1945: t.j. po prehliadke víťazstva a tri mesiace po podpísaní Nemeckom bezpodmienečnej kapitulácie.

Súčasná atómová ponorka nesie 16 až 24 rakiet s oddeliteľnými bojovými hlavicami a možnosťou individuálneho navádzania. Ak sa v prípade úspešne vyhrajú jadrovej vojny z ničoho nič objaví „stratená“ strategická raketová ponorka, pol roka po jej zavŕšení, tak je to ekvivalentné jadrovému blitzkriegu (*bleskovej vojne*), ktorý nikto nečakal, na ktorý nikto nie je pripravený, a za ktorý nebude mať ani kto zodpovedať. A je to síce nezmyselná, no predsa len pomsta víťazovi. A takýto priebeh tiež môže byť dopredu predpísaný Generálnym štáбом „porazenej“ strany.

Okrem toho, vedecko-technický pokrok zjednodušuje a zlacňuje výrobu všetkého. Preto sa časom jadrové zbrane môžu ocitnúť nielen v rukách štátov, ale aj mafii. A ako prostriedky transportu možno využiť nielen vojenskú techniku, ale aj autá, motorové člny, jachty, súkromné lietadlá atď. K tomu zostáva ešte pridať prognózu jadrovej zimy v prípade rozpútania jadrovej vojny. Dokonca aj keby táto prognóza bola chybná pri dosiahnutej úrovni rozvoja zbraní, tak „pokrok“ vo veci vytvárania nových typov zbraní bude nutne viesť k tomu, že Zem sa stane príliš tesnou kvôli vojne s použitím najnovších prostriedkov a nevydrží ju.

V davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch nevyhnutne prebiehajú preteky v zbrojení na úrovni 6. až 4. priority zovšeobecnených zbraní. Preteky v jadrovom zbrojení sú len ich časťou a zákonitým dôsledkom rozvoja technokracie v davo-„elitarizme“. Ak by si prediktor-korektor Euro-Amerického konglomerátu zachoval riadenie, musel by sa postarať o zmenu koncepcie globálneho rozvoja ešte predtým, než energetická zabezpečenosť davu a „elitárnych“ skupín davu bude schopná BEZ ICH VEDOMIA zapríčiniť (minimálne) globálnu katastrofu kultúry. Súhlas na vývoj jadrovej zbrane bol daný USA prostredníctvom A.Einsteina, podriadeného sionistom, z dôvodu pochybností vyššieho slobodomurárstva ohľadom porazenia Nemecka. V Nemecku sa pracovalo na vývoji jadrovej zbrane, a v prípade jeho úspechu vo vojne so ZSSR malo Nemecko veľkú šancu dostať sa po zavŕšení prác na atómovej bombe spod kontroly konglomerátu.

Víťazstvo ZSSR, v spojení s ich získaním konceptuálnej samostatnosti, vyvolalo snahu „elity“ USA (*nezasvätenej do vyšších tajomstiev*) využiť jadrový monopol, čo znamenalo hrozbu vyvedenia globálneho dejinného procesu spod kontroly najvyššieho slobodomurárstva vo veľmi krátkom čase, pretože úspech USA vo vojne nebol zaručený.

Odtiaľto pramenia aj obvinenia manželov Rosenbergovcov v USA zo špionáže v prospech ZSSR, prípad Klausa Fuchsa, prípad Peňkovského

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

v ZSSR, utajené pasáže v životopise A.D.Sacharova a ďalšie podobné manipulácie v globálnom meradle s jadrovo-raketovou informáciou, ktoré len odzrkadľujú snahu nadžidovského prediktora uviesť preteky v zbrojení do rovnovážneho režimu ešte predtým, ako sa „medené prilby“ (*generalita*) z „elity“ zamerajú na ovládnutie sveta z vlastnej iniciatívy v snahe využiť v čo najkratšom čase svoj monopol na „superzbraň“. A hoci preteky v jadrovo-raketovom zbrojení po odstránení Stalina a obnovení konceptuálnej podriadenosti ZSSR voči Západu umožnili spustošiť národné hospodárstvo ZSSR, no rovnovážny režim vzájomnej „špionáže“ v rámci pretekov v zbrojení — to nie je obnova riadenia konglomerátu v globálnom meradle, ale len oddiaľovanie katastrofy do budúcnosti: počítačová automatizácia vyvádza systémy riadenia ozbrojených síl ako celku **spod kontroly človeka** (prediktora) úmerne nárastu reakčnej rýchlosti strategických systémov zbraní. Zlyhania digitálnych systémov jak v dôsledku porúch v činnosti technických prostriedkov, tak aj kvôli programátorským chybám sú **štatisticky predurčené**. Stávkou v tejto nezmyselnej „rulete“ je život celého ľudstva. R.McNamara, minister obrany USA v časoch vietnamskej vojny, dokonale oboznámený s priebehom pretekov v zbrojení, no neobznámený s vnútornými silami a riadením v globálnom historickom procese, nazval svoju knihu „Cestou chýb ku katastrofe“, možno preto, že v nej aj tak neposkytol koncepciu na prekonanie globálnej krízy, ktorá je vo svojej podstate krízou straty riadenia.

Vlastne je to odzrkadlením v americkej tlači toho faktu, že nadžidovské znacharstvo fakticky splynulo s davom a stalo sa rukojemníkom (*vlastnou expanziou vytvoreného*) nárastu energetickej zabezpečnosti ľudstva a najmä jadrových zbraní. Žrectvo sa predtým nikdy nestávalo rukojemníkom davu. A východisko z tejto krízy riadenia neleží v dohodách vojenských špecialistov a politikov, ale vo vytvorení stabilnej globálnej koncepcie rozvoja **VŠETKÝCH NÁRODOV**, a nielen niektorých, čímsi „vyvolených“ pre nejaké ciele.

Ako ukazuje analýza možností, tak marxizmus, orientovaný na svetovú socialistickú revolúciu, odzrkadľoval pokus nadžidovského prediktora zavišovať koncentráciu riadenia v globálnom rozsahu pomocou jednorazovej zmeny globálnej koncepcie rozvoja. Avšak historický osud marxizmu nás núti dospieť k záveru, že tento „silný manéver“ sa na globálnej konceptuálnej úrovni ukázal byť neúspešným a chybným, a len zhoršil situáciu, pretože práve filozofia „čistého“ materializmu stimulovala výskum v oblasti prírodných vied, ktorý zákonite viedol k vytvoreniu

Mŕtva voda

nebezpečných technológií, jadrových a raketových zbraní¹. Na filozofickej úrovni boli všetky problémy jadrovo-raketovej techniky vyriešené už na prelome 19. a 20. storočia. Do praxe života to všetko uviedli **intelektuálne výkonní degeneráti** z davu, nezamýšľajúc sa na osudom ľudstva. Ale predovšetkým „žrečka“ „colnica“ dala súhlas na tento druh výskumu. Neúspech sociálnych premien na základe marxizmu bol zákonitým následkom prítlačivosti jeho ideí sociálnej spravodlivosti v kombinácii s chýbajúcou v ňom teóriou riadenia spoločnosti, jeho výroby a distribúcie v období kapitalizmu a v prechodnom období k socializmu, „okorených“ riadnou porciou antinárrodného siono-internacizmu, ktorý bol v systéme prítomný implicitne. Marxizmus-leninizmus v jeho kanonickej podobe nezaistuje prekonanie krízy davu-„elitarizmu“. Fakt odstránenia Stalina², a po jeho smrti zmena koncepcie rozvoja v ZSSR, hovorí o nechápaní v najvyšších orgánoch slobodomurárstva a nadžidovského prediktora nebezpečenstva davu-„elitarizmu“ v jeho ďalšom rozvoji pre všetko živé na tejto planéte. Sotva bolo účelné aj odstránenie prezidenta USA J.F.Kennedyho.

Súčasná rozhovory o „mesiášovi“, „antikristovi“, nejakom Emanuelovi, narodenom a **obrezanom** v Izraeli v r. 1962, môžu iba odzrkadľovať prípravu nadžidovského prediktora k ďalšiemu pokusu o zmenu globálnej koncepcie rozvoja ľudstva.

Dnešná globálna ekologická kríza a genocídne zbrane, rozširujúce sa po svete, hovoria o strate riadenia v konceptuálnej riadiacej zložke pri realizovaní plnej funkcie riadenia Euro-Amerického konglomerátu. Globálna kríza **neprítomnosti jednotnej koncepcie** rozvoja sa prehlbuje aj snahou aktivujúcich sa Východoázijských regiónov (*a najmä tých s koránickou kultúrou*) o konceptuálnu samostatnosť od nadžidovského prediktora vo svojom vývoji. Udalosti v Perzskom zálive boli len začiatkom týchto procesov. Dlhodobá strata riadenia v konceptuálnej riadiacej zložke pri realizovaní plnej funkcie riadenia (*prinajmenšom, dlhodobá strata kvality riadenia*) hovorí o poruchách v činnosti nadžidovského prediktora-korektora, až po jeho degradáciu do

¹ A najmä, marxizmus ukázal davu rozdiel medzi dogmatickou a metodologickou filozofiou. Vďaka tomu sa aktivoval proces premeny časti davu na akcieschopné žrectvo.

² Hoci J.V.Stalin vo svojej knihe „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“ použil marxistický lexikón, tak nad marxizmom v podstate vyniesol rozsudok smrti, pretože navrhol prehodnotiť pojmový aparát metrologicky nekonzistentnej marxistickej politickej ekonómie, operujúcej prakticky nemerateľnými kategóriami: «základný a nevyhnutný pracovný čas», «nevyhnutný produkt a nadprodukt» atď.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

programovo-adaptívnej schémy riadenia, pri ktorej nie je možná zmena koncepcie (*a riadenia*) bez zásahu zvonka.

To, čo je dnes známe o organizácii znacharských hierarchii staroveku (*jedného z druhov mafie*), umožňuje vyčleniť celý rad faktorov, ktoré mohli viesť k takejto degradácii.

Mnohostupňovosť zasvätenia do znalostí najvyšších úrovní hierarchie priviedla k tomu, že človek s konkrétnou informáciou neprichádzal do styku už v detstve, keď je duša najvnímavejšia a vnímanie najsviežejšie, ale v zrelom veku, keď určitá zotrvačnosť myslenia, neústretnosť k novým znalostiam, kladeniu otázok, postihuje aj ľudí s veľmi vysokou kultúrou myslenia. (*Zotrvačnosť myslenia sa líši od konzervativizmu, nakoľko konzervativizmus predpokladá neschopnosť odpútať sa od starého, no zotrvačnosť myslenia predpokladá neschopnosť samostatne získať nový pohľad na známe i neznáme*).

Prítomnosť „hermetického“ učenia, určeného len pre vnútorné použitie v hierarchii, zapisovaného alegoricky a odovzdávaného v strohých termínoch vedeckých a filozofických kategórií VÝLUČNE ÚSTNOU FORMOU, viedlo k „zabúdaniu“ v hierarchii málo v praxi používaných znalostí a skresleniu obsahovej časti alegórií pri mnohonásobných výkladoch.

Účinok tohto faktora sa ešte viac prehĺbil, keď v dôsledku najprv židokresťanskej, a neskôr moslimskej expanzie došlo k zničeniu stálych dlhodobých archívov informácie: chrámov cudzích kultov, knižníc atď.¹ Zmiznutie hodnoverných, chronologicky presných letopisov urobilo „neviditeľnými“ nízko-frekvenčné sociálne procesy, na pozadí ktorých prebiehajú všetky ostatné.

Prevládanie fonetického písomníctva pri plnom vymiznutí tých druhov písomníctva, ktoré **priamo** odrážali činnosť predmetno-obrazného PROCESNÉHO myslenia, viedlo v Euro-Americkej civilizácii ku skresleniu zmyslu správ pri synonymickom spracovaní textov, odovzdávaní, prekladoch atď., a navyše vytváralo podmienky, v ktorých začalo prekvitať **prázdne táranie**, neobsahujúce žiadnu predmetno-obrazovú informáciu.

Mnohé staroveké náuky vyžadovali odstránenie zo žreckej a vyššej štátnej činnosti takých osôb, ktoré nedisponovali telesnou úplnosťou a celistvosťou, aby faktor zmrzačenia, narúšajúci nejaké stránky normálne vyvinutej prirodzenej psychiky, sa nemohol odrážať na výsledkoch tejto

¹ Okrem toho, počas celej písomnej histórie dochádzalo k úmyselným „čistkám“ a falšovaniu archívnych materiálov.

činnosti. Obriezka je zmrzačenie. Ak v procese splynutia znacharstva s židovskou špičkou na toto znachari zabudli a stali sa obrezanými, tak sami týmto podkopali svoj potenciál rozvoja nervovej sústavy.

Okrem toho, *súdiac podľa všetkého*, do 20. storočia prediktor disponoval iba čiastkovými špecializovanými verziami teórie riadenia, pojmovo a terminologicky navzájom izolovanými a určenými pre kontrolu nad každou sférou života davo-„elitárneho“ sociálneho systému.

Dlhodobý monopol na akúkoľvek činnosť vedie k nekritickejmu vnímaniu výsledkov tejto činnosti. Špeciálne sa to týka výsledkov, ktoré sú podmienené nízkofrekvenčnými procesmi, ktorých pozorovanie je sťažené predovšetkým „krátkou pamäťou“ (*letopisy zničili*) a skostnatenou filozofiou, slepou k týmto procesom.

Čo zohrávalo väčšiu, a čo menšiu úlohu, je už druhoradá otázka. No **hierarchia** znacharov, **mafia**, sa nachádza stále pod vplyvom týchto faktorov, a v dôsledku vzájomnej informačnej uzavretosti medzi organizačnými úrovňami je predurčená ku stretu s faktorom tlaku prostredia, k reakcii na ktorý jej štruktúra nie je prispôsobená a nemá potrebnú informačnú podporu. V tomto prípade je pravdepodobná strata riadenia následkom pomalého vypracovávanie reakcie na faktor. Môže sa jednať o zvrtnú alebo nezvrtnú stratu riadenia.

Ak budeme analyzovať priebeh globálneho dejinného procesu, tak môžeme vyčleniť minimálne jeden takýto faktor, bezprostredne vplyvajúci na úspešnosť činnosti prediktora-korektora, nesúceho konceptuálnu moc. Prognostická činnosť vo vzťahu k spoločnosti do značnej miery závisí od predstáv o čase ako takom a, predovšetkým, od **sociálneho času**, hoci tento fakt sa môže nachádzať aj MIMO OKRUH POJMOV tých, ktorí sa jej venujú a ich prognózy sú dokonca úspešné. Ako už bolo skôr povedané, tak v 19. — 20. storočí prebehla dvojnásobná zmena procesov, na frekvenciách ktorých sa zakladá pojem sociálneho času, a okrem toho sa zmenil pomer etalónových frekvencií biologického a sociálneho času.

Celá koncepcia expanzie medziregionálneho centra riadenia sa formovala (*v tajnosti pred davom*) a doladzovala **stáročia** v podmienkach, keď etalóny sociálneho času boli založené na prirodzených prírodných cykloch, a dĺžka trvania obnovy spoločensky významných zručností obopínala život mnohých pokolení. Výsledkom žido-kresťanskej expanzie sa sformoval Euro-Americký konglomerát. Svetonázor davo-„elitárnej“ časti obyvateľstva konglomerátu je založený na Biblii v jej prekladoch pre dav. Kozmogónia knihy „Genezis“ je v týchto prekladoch primitívna. Originálna kozmogónia knihy „Genezis“ v hebrejčine pripúšťa mnoho

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

výkladov s ohľadom na existenciu viacerých kľúčov čítania textu¹, zapísaného pomocou 22 spoluhlások bez použitia samohlások. Tá je dostupná v miere chápania len rabinátu a najvyššiemu slobodomurárstvu, z pohľadu ktorého je nižšie slobodomurárstvo, židovské masy a všetci góji — iba davom, zbaveným akejkoľvek filozofickej kultúry a predstáv o globálnom dejinnom **procese**.

No ani v samotnej Biblii nie sú príroda ani spoločnosť prezentované ako **nepretržité**, vzájomne vložené procesy. Preto Biblia vyjadruje skôr určitý kaleidoskop logiky, a nie PROCES, lebo človek pomocou abstraktno-logického myslenia klame druhých i seba, čo aj bolo jedným z hlavných cieľov tvorcov Biblie. Biblia v spoločnosti rozosieva **kaleidoskopický idiotizmus**, v ktorom sa svet mení na kaleidoskop roztrieštených faktov a naruša sa celistvosť vnímania plnosti a detailnosti vzájomne vložených procesov vo Vesmíre. Kaleidoskopickým idiotizmom sú v rôznej miere postihnutí všetci: aj oddaní díleri biblickej koncepcie, aj jej vykladači, aj ich bezducho dôverujúci poslucháči.

V termínoch teórie riadenia toto všetko zodpovedá mimoriadne nízkej rezerve stability supersystému v procese jeho fungovania spôsobenej rozdielmi v informovanosti jej elementov a štruktúr pri porovnaní so skúsenosťou supersystému ako celku.

Mechanizmus straty riadenia v konglomeráte prebieha nasledovne. Vyladená schéma žido-kresťanskej expanzie fungovala stabilne celé storočia, no rýchlosť rozširovania svojej sféry vplyvu, podriadenej na svetonázorovej úrovni (*1. až 3. priorita zovšeobecnených zbraní*) bola nedostatočná. Zmena etalónových procesov, s ktorými sa spája pojem sociálneho času, bola pre dav Euro-Amerického konglomerátu a jeho prediktora nečakanou a nepochopiteľnou. Pre vysoký kontrast sociálneho rozdelenia v davo-„elitarizme“ sa nepodarilo včas skorigovať globálnu koncepciu rozvoja expanzie konglomerátu v súlade so sociálnymi a prírodnými procesmi, ktoré sa aktivovali od druhej polovice 19. storočia. Vznik tendencií ku konceptuálnej samostatnosti Japonska, Číny, ZSSR, celého moslimského a najmä arabského sveta, a v perspektíve aj Indie a Afriky, prehĺbili globálnu krízu riadenia. Prekonaniu krízy bráni predovšetkým oddanosť „elitárneho“ davu v Euro-Americkom konglomeráte biblickým SVETONÁZOROVÝM tradíciám siono-internacistického davo-„elitarizmu“.

¹ Hebrejská reč hoci obsahuje samohlásky, no v písanom texte sa nezapisujú. Pri čítaní textu si treba v slovách samohlásky domyslieť. Zmena samohlásky ale znamená aj zmenu významu rovnako vyzerajúceho napísaného slova. — pozn. prekl.

Mŕtva voda

Tím, ktorí trvajú na presvedčení, že v Euro-Americkom konglomeráte je zachované stabilné riadenie podľa plnej funkcie riadenia, navrhujeme zdôvodniť aký rozumný účel má pre nadžidovského prediktora aktivácia procesov, ktoré vyvolali ekologickú krízu a urobili celé davo-„elitárne“ ľudstvo rukojemníkom štatistických predurčení vzniku **neschválených** „incidentov“ s veľmi mocnými a rýchlymi zbraňami genocídy, a štatisticky predurčených regionálnych a globálnych priemyselných (*technogénnych*) katastrof.

* * *

Zvaľovať všetko na „mimozemšťanov“ neznie veľmi presvedčivo, pretože civilizácia, ktorá dokáže vyjsť do otvoreného kozmu, musí mať aj dostatočný vedecko-technický potenciál, aby si vedela pre seba očistiť planétu za kratšiu dobu, než to umožňuje urobiť globálny historický proces davo-„elitárneho“ ľudstva, v ktorom videnie sveta, založené na Biblii, je katalyzátorom technicko-technologického procesu, plodiaceho samovražednú technokraciu (podriadenosť ľudstva technike).

Ak by sa aj mimozemšťania účastnili konceptuálne konfliktného riadenia v globálnom dejinnom procese, tak aj v takomto prípade sa ľudia Zeme musia konceptuálne vyhraniť v tom, v akej spoločnosti chcú vlastne žiť. Po čom sa následne zasahovanie do pozemských záležitostí, ak také je a bolo aj v minulosti, stane v mnohých smeroch činnosti nemožným.

* * *

Avšak v danom prípade strata riadenia na základe plnej funkcie nie je súčasne sprevádzaná aj stratou riadenia na základe **programovo-adaptívnej časti** plnej funkcie riadenia. Z tohto dôvodu Euro-Americký konglomerát prejavuje svoju aktivitu v Latinskej Amerike, Afrike, Perzskom zálive: pokúša sa rozbiť ZSSR a integrovať jeho úlomky do «CELOEURÓPSKEHO¹ domu», kde všetci okrem rasy biblických pánov budú šábeshgójmi², atď. Ľudstvu je nanucovaná neadekvátna koncepcia rozvoja, čo hovorí o úplnej degradácii prediktora Euro-Amerického konglomerátu.

¹ V pôvodnom ruskom texte bola použitá slovná hračka: vynechaním dvoch písmen vznikol z „celoeurópskeho“ „celožidovský“ (**obščejevropejskij**). – pozn. prekl.

² Ortodoxní židia v sobotu (šabat) nesmú pracovať, ani priložiť polienko do pece, preto využívajú na tieto práce nežidov (šábeshgójov). – pozn. prekl.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Konglomerát sa zmenil z ľudského spoločenstva na dezintegrovaného biorobota v tom zmysle, že program jeho správania je útržkovito rozdelený medzi duše jeho nepremýšľajúceho obyvateľstva.

V základoch konceptuálnej moci (*hoc aj ohraničenej ideológiou*) ľubovoľného národa leží jeho videnie sveta (*svetonázor*), vedomá i nevedomá kultúra prijímania informácie z Objektívnej reality, kultúra myslenia, uchovávanie a odovzdávanie informácií. Na svetonázoroch, vlastných súčasnému ľudstvu, leží pečať svetových náboženstiev. Preto na analýzu perspektív vzťahov Euro-Amerického konglomerátu s najaktívnejšími a najmocnejšími blokmi Ázie, je treba mať predstavu aspoň o základných rozdieloch vierouk formovaných prevládajúcimi náboženstvami.

Biblia je jediným písmom, ktoré stavia človeka proti prírode. Už prvá kapitola knihy „Genezis“ kladie človeku za úlohu: *«a nech vládnu nad morskými rybami, aj nad nebeským vtáctvom, aj nad zverou, aj nad dobytkom, aj nad celou zemou, aj nad všetkými hadmi, plaziacimi sa po zemi»*. Orientácia na „vládnutie“ však nie je podporená propagandou vedomostí o tom, ako „vládnut“ v súlade s biosférou Zeme, Vesmírom a Bohom. Preto aby sme nepílili konár na ktorom sedíme, a aby koniec Biblie zodpovedal jej začiatku, bolo by dobré hneď za Zjavením Jána (Apokalypsou), pre ponaučenie všetkým nasledovníkom Starého aj Nového Závetu, zapísať ešte *jazyčnícku* „Rozprávku o Zlatej Rybke“ od A.S.Puškina, kde sa biblickému ľudstvu (*v postave Stareny*) v plnom súlade s knihou „Genezis“ zachcelo byť vládkyňou morí, a aby jej posluhovala samotná Zlatá Rybka.

Biblia stavia Boha proti človeku: len podľa obrazu a podoby bol človek stvorený. Viditeľnosť (forma) existuje, a čo obsah? — vec nejasná...

No ani žalostné podoby nie sú si v očiach „boha“ rovné: «synovia Izraela», fyzicky aj mravne zmrzačení v sinajskom „pochode“, a nakoniec Talmudom, by mali byť vyvyšovaní nad svetom ako rasa pánov.

A nič, okrem rozkladu Ľudskosti v sebe Biblia nenesie: svedčia o tom jak celé dejiny a súčasnosť biblickej civilizácie, tak aj historická skúsenosť Ruska. Oponovanie tomu je kaleidoskopickým idiotizmom v ružových okuliaroch, neschopným pozrieť celistvo na svet taký, akým naozaj je v živote, a nie v písmach biblických „humanistov“. V základoch biblického videnia sveta leží inverzia priorít vo vektore cieľov, vnesená do židovstva počas sinajského „pochodu“ nanucovaním im odlišného (*než u všetkých ľudí*) chápania Dobra a Zla. Inverzia Dobra a Zla je hlavným tajomstvom Biblie. Marcus Aurélius tvrdil, že je BLÁZNOVSTVOM MYSLEŤ SI, ŽE ZLÍ NETVORIA ZLO. V použití na Euro-Americkú

civilizáciu to znamená: je bláznovstvom myslieť si, že ňou zrodené hrozby pre život ľudstva vznikli neznámym spôsobom sami od seba, a že Biblia a **osli, čo prekrútili Tóru** (*hodnotenie prevzaté z Koránu*¹), existujú sami od seba.

Vo všetkých náboženstvách existujú sväté písma, dané od bohov a prorokov, a existujú aj kánonické výklady svätých písem. Biblia je unikátne sväté písmo: ako jediná totiž autoritou božského zvestovania ohlasuje ľudské právo utláčať ostatných celé storočia a ľudské právo „panovať“ nad prírodou.

Všetky ostatné, nebiblické sväté písma: islamu, hinduizmu, budhizmu sú slobodné od takejto pochabosti. Vykorišťovateľské potreby vládnucej špičky spoločností, kde tieto vierouky vládnu, nie sú podporené priamo božskými zvestovaniami, ale ich kánonickými výkladmi, selektívne citujúcimi zvestovania a topiacimi nimi vybraté útržky myšlienok zvestovaní vo vlastnej záplave slov.

Vo výsledku sa tak samotné božské zvestovania strácajú v druhotných výkladoch a komentároch, a „svätosť“ komentárov a komentátorov postupne zatienuje svätosť božských zvestovaní. Posledným **masovým príkladom** tohto druhu je „Bhagavad-Gíta, taká aká je“ od Šrí Prabhupáda, ktorá je šírená po celom svete Medzinárodným spoločenstvom vedomia Krišnu. Veľkokapitál USA a Kanady v prvom momente podporil činnosť Šrí Prabhupádu v propagácii jeho učenia v krajinách konglomerátu. Jediný hlboký dôvod takej podpory možno uvidieť v davo-„elitárnom“ rozdelení súčasných krišnaistov: „elitu“ tvoria príslušníci reťazca **parampary**, kontinuálne odovzdávajúcej učenie ústnou formou; a dav tvoria masy nových „krišnaistov“, ktorých pasie „elita“. Navonok to trochu pripomína vzťahy rabinátu s masou židov. No existuje aj vnútorná podoba. Medzi komentármi v „Bhagavad-Gíte, taká aká je“ sú aj takéto: *«...obchodník, pri všetkej svojej počestnosti, je občas nútený skrývať svoje príjmy, aby sa udržal v biznise, a z času na čas sa musí uchýliť k operáciám na čiernom trhu. Toto všetko je potrebné a nevyhnutné. A preto šudra, ktorý sa nachádza v službách u zlého pána, musí plniť pánove príkazy, dokonca aj keby to nemusel urobiť. Nehľadiac na tieto negatíva, človek musí pokračovať v plnení predpísaných povinností, lebo tieto vyplývajú z jeho vlastnej podstaty... Ak sa akákoľvek profesionálna činnosť robí pre uspokojenie Najvyššieho Pána, všetky*

¹ Súra 62:5(5). «Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, a oni ju neniesli, sa podobajú oslovi, ktorý nesie knihy. Odporná je podoba ľudí, ktorí božie znamenia označili za lož! Boh nevedie ľudí nespravodlivých!» (Osol knihy iba nesie, obsah ho nezaujíma).

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

škody, spojené s touto činností, sa odstraňujú». („Bhagavad-Gíta, taká aká je“, str. 783). To znamená, že profesionálny banditizmus v mene Pána je svätý. Zapierať, že sa tým myslelo niečo celkom iné, nemá zmysel. Ak pod portrétom komentátora sú uvedené slová «Jeho Božská milosť», tak „milosť“ je povinná predvídať, na rozdiel od bežných smrteľníkov, akú odozvu budú mať jej slová, a nie tvoriť takéto dvojzmyselnosti.

A pre porovnanie mienky rabinátu na analogické otázky. Talmud, „Baba kama“, 113: «*Oklamať ho (gója) je dovolené*». V tom istom talmude sa dávajú tiež odporúčania pre prípad súdneho konania, keď nemožno dať za pravdu židovi v spore s gójom ani na základe židovských zákonov, ani na základe zákonov štátu: «*...konaj proti gójovi, vymýšľaj si na neho, ako učí R.Izmael*». — R.Akiba však radí neuchyľovať sa ku lži, aby sa nezneuctilo Božie Meno, ak žida usvedčia zo lži. — Glosa (výklad), urobená k tomuto listu, hovorí: «*Božie Meno sa nezneuctí, ak si gój nevšimne, že klameš*». (I.B.Pranaitis. „Kresťan v židovskom Talmude“, SPb, 1911, str. 18, 19).

* * *

Ako z tohto vidno, tak rabinát aj „elita“ Haré Krišna spievajú dueto a očividne sa dobre zladili. Jedna zo stránok činnosti Medzinárodného spoločenstva vedomia Krišnu je *talmudizácia* „Bhagavad-Gíty“ v procese jej importu na Západ pre dav, ktorý je unavený z Biblie. Obsah je ten istý, ale komu sa páči viac exotické východné balenie, tomu sú najvyššie slobodomurárstvo a rabinát ochotní dať ochutnať aj „východnú exotiku“. Sovietski „krišnaisti“ nie sú výnimkou. Zachováva sa to hlavne: ovčan zostáva ovčanom bez ohľadu na to, či hovorí «Otče náš, ktorý si...» alebo «Haré Krišna...»; hlavne, aby ovčan neuvažoval samostatne a nestal sa Človekom.

* * *

*

Celkom iný uhol pohľadu na svet a človeka v ňom majú predbiblické náboženstvá Ázie. Staroveký indický brahmanizmus splodil budhizmus a súčasný hinduizmus. Hoci v každom z nich existujú vlastné prúdy, do istej miery si navzájom protirečiace, napriek tomu nesú aj rad spoločných fundamentálnych ideí v ázijskom videní sveta.

Spoločným je napríklad učenie o prevetľovaní ľudských duší, reinkarnácii. Život je v ich chápaní nepretržitým nekonečným procesom striedania nových vtelení duše, ľudského «ja», v nových materiálnych telách. Z pohľadu budhizmu sú ľudské telo aj psychika tiež procesmi, a neexistuje nemenné «ja». A základná téza budhizmu spočíva v tom, že

Mŕtva voda

každý človek môže dosiahnuť osvietenie už v tomto svete, v tomto alebo budúcich životoch, ako to urobil Budha. A v každej živej bytosti prebýva Budha. Takýmto spôsobom je obraz sveta v budhizme celistvým procesom, v ktorom má všetko právo na existenciu a všetko je jednej kvality s Bohom, a meniace sa ľudské «ja» sa musí na všetko prebiehajúce snažiť pozerat' z pozície večnosti, stojacej nad ilúziou materiálneho sveta, meniaceho sa v čase.

„Bhagavad-Gíta“ tiež rozpráva o nekonečnom počte vesmírov, v ktorých plynie život, ktoré sa rodia a zomierajú, a ktoré sú v určitom zmysle jednej kvality s Najvyšším Bohom. Ľudská duša je večná a nezničiteľná, a v každej duši prebýva Najvyšší Pán, ako Najvyššia osoba alebo «odosobnené Absolútne», v závislosti od interpretácie prekladateľov a komentátorov. Duša sa prevetľuje do nových tiel v súlade s karmou, no ak sa riadi pokynmi vierouky, tak má plnú možnosť pretrhnúť reťaz karmických dejov a vrátiť sa k svojmu počiatočnému zdroju — Najvyššiemu Pánovi, — nezávisle od sociálneho postavenia v danom vtelení.

Ázijské náboženstvá formujú v človeku systém stereotypov rozpoznavania javov vonkajšieho i vnútorného sveta, zameraný na vnímanie celistvosti neustále sa meniaceho sveta, v ktorom nie je nič stabilné, a všetko, vrátane **stereotypov rozpoznavania, existuje ako proces.**

Spoločnosť a postavenie človeka v spoločnosti sú z ich pohľadu tiež len iluzórne procesy, na ktoré by sa múdry človek mal pozerat' s *nadhľadom*, nepocit'ujúc pritom ani smútok, ani radosť. Duša by mala zdieľať pokoj a veľkoleposť veľkého kozmu.

Vnímanie všetkého jestvujúceho ako vzájomne vložených procesov viac zodpovedá objektívnej realite, než biblický kaleidoskop nemenných, navzájom si odporujúcich daností.

Čosi podobné ázijským učeniam, verejne propagovaným pre všetkých, existuje na Západe len v tajných učeniach slobodomurárskych rádov, nedostupných pre verejnosť. Preto davo-„elitarizmus“ biblického Západu je podľa ideálov slobodomurárskej špičky večne existujúcou danosťou zhora. Davo-„elitarizmus“ spoločnosti v Ázii je procesom, v ktorom teoreticky neexistujú duše bohom „viac vyvolené“ a „menej vyvolené“. Úroveň kontrastu davo-„elitárneho“ rozdelenia Ázie je určovaná sociálnymi tradíciami jej národných kultúr a rozvojom v nich spoločenského zjednotenia práce. No tento davo-„elitarizmus“ je z pohľadu jej náboženstiev len okamihom vo večnosti a nie je ničím nemenným, a už vôbec nie predpísaným Zhora: ľudia zmenia svoju karmu, a aj davo-„elitarizmus“ bude nahradený iným spoločenským zriadením,

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

viacej vyhovujúcim novej karme. V ázijských náboženstvách nie je prítomné zdôvodňovanie davo-„elitarizmu“ **božskými zvestovaniami** svätých písem. Je tam zdôvodnený len účelný postoj k aktuálnemu stavu davo-„elitarizmu“ v komentároch a zvestovaniach.

Kde sa ocitla večná duša: v dave alebo „elite“, — to je len dočasná epizóda, ktorú treba pretrpieť, ako zlý sen, ak je nedobrá; a ak je dobrá, tak v rámci možností netreba vytvárať zlé sny okoliu. A matéria reálne patrí Bohu.

Z kaleidoskopu Biblie vyplývajú učenia o „bohovyvolenosti“ jedných a „neplnohodnotnosti“ iných národov, o „prvotnom hriechu“, „umŕtvaní tela“ a hlavne: priame aj nepriame zákazy na osvojenie si geneticky podmieneného vývojového potenciálu človeka, t.j. všetkého toho, čo je Západu známe ako rôzne indické jogy, wu-šu a tibetská medicína, karate, ninjutsu. Koncentrácia tohto všetkého v Ázii je **štatisticky predurčená** obsahom svätých písem a náboženských tradícií, ktoré sa prirodzenou cestou rozvinuli z jazyčníctva a šamanizmu, a náboženstiev Západu, umelo vytvorených nad-slobodomurárskym znacharstvom s cieľom udržania si svojho monopolu na tie druhy činnosti, ktoré boli v Ázii **prakticky** svetonázorovo dostupné pre všetky sociálne skupiny. Zbytočne dávajú „kladivo na čarodejnice“ do rozporu s duchom kresťanstva: veď Starý Závet neraz vyžaduje vyhladenie „volchvov“, „veštcov“, „prorokov“ a „jasnovidcov“, t.j. tých ľudí, ktorí si osvojili svoj vývojový potenciál vo väčšej miere, než ich okolie, a z ktorých zďaleka nie všetci boli v skutočnosti satanistami. V knihe „Numeri“ (kap. 11) Mojžiš vyslovil túžbu: *«Ó, keby tak všetci v národe Pánovom boli prorokmi, keby Pán na nich poslal svojho Ducha!»*. To by ale starovekí židia museli prijať vedenie Zhora, sprostredkované Mojžišom, a nie ho odvrhnúť („Numeri“, kap. 14). Potom by ich nevodili 40 rokov po púšti, kŕmiac ich bezplatnou „mannou“, a nevnútili by im niesť po svete úžeru a účtovnú knihu, ktoré vymenili za pravé Zvestovanie Zhora, usmerňujúce všetkých ľudí na osvojenie si vývojového potenciálu, a nie na kšeftárstvo a otrockú prácu v žido-kresťanskom rozdelení spoločenskej činnosti. Duchu Biblie, prekrúcajúcej Zvestovania, by viacej zodpovedal obraz postavy „Mojžiša“ s účtovnými faktúrami, a nie s «tabuľami so Zvestovaním». «Rozsievač seje slovo...» — hovorí Evanjelium podľa Marka. Slovo bolo zasiate do písem náboženstiev Západu i Východu. Je známe: «Čo zaseješ, to budeš aj žať!». Z písom Východu vyrástla kultúra myslenia, riadenie psychiky a fyziológie človeka vlastnou vôľou, a vyššia úroveň osvojenia si geneticky podmieneného vývojového potenciálu človeka. V spoločenskom živote sa to prejavuje v tom, že vysoká profesionalita kuchára, porciujúceho mäso, je hodná kráľovskej úcty, a táto úcta je zachytená

Mŕtva voda

v písomných zdrojoch. Profesionalita zametača je pre spoločnosť rovnako potrebná, ako profesionalita najvyšších politikov, a dokonalosť spoločensky prospešného profesionalizmu má v očiach ľudí rovnakú hodnotu.

Ani jeden národ Ázie nezmizol z tváre Zeme. A technické zaostávanie za Západom Japonsko dohnalo za 100 rokov, Južná Kórea za 40, a všetky ekologické problémy u nich neboli až tak ostré a dlhodobé, ako v Európe a Amerike.

Avšak Biblia zotrela z tváre Zeme národy Austrálie, oboch Amerík, zmrzala Afriku a Rusko, zbavila Euro-Americkú civilizáciu kultúry myslenia, čo aj splodilo... extrémny individualizmus takzvaných „osobností“ z davu, dve svetové vojny za storočie, ekologickú krízu a všetkých urobila rukojemníkmi genocídnych zbraní a štatisticky predurčených možností vzniku technogénnych katastrof.

Následkom diskrétného (*nespojitého*) myslenia, ktoré vyrástlo z Biblie, Západ nesprávne chápe Východ, myslíaci procesmi. Následkom individualizmu v myslení západného „davu“ nie je Západ schopný u seba zaviesť efektívnejšie japonské formy organizácie práce, založené na komunitnom myslení¹.

A Východ má v budhizme (*a nielen v ňom*) osobitú techniku búrania cudzích aj svojich vlastných stereotypov vnímania sveta a môže plne pochopiť Západ, vďaka pružnosti svojho systému stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov. Okrem toho, Východ má ešte jednu prednosť: existovanie písomníctva obrazného PROCESNÉHO MYSLENIA paralelne s fonetickým písomníctvom. Hieroglyfika robí myslenie disciplinovanejším, nakoľko sťažuje rozmývanie pojmových hraníc (*úmyselné aj neúmyselné*). Takto sú Japonsko a Čína jediné dva veľké štáty, ktorých obyvateľstvo je vlastne OBOJSTRANNE GRAMOTNÉ, na rozdiel od obyvateľstva Euro-Amerického konglomerátu, ktoré je gramotné iba na ľavú mozgovú hemisféru. Z toho dôvodu proces informačnej výmeny v konglomeráte prebieha pomalšie a s väčšími chybami pri hre s lexikálnymi formami, ktorá je v hieroglyfike nemožná. Hoci osvojenie si hieroglyfiky je z pohľadu Európana ťažká vec, no pre spoločnosť ako celok to má svoj význam pri veľkých objemoch ňou spracovávanej informácie.

Jediným kritériom dokonalosti toho-ktorého svetonázoru (*videnia sveta*) je zbiehavosť v živote reálne prebiehajúcich procesov s prognózami,

¹ Fakticky, korporatívnom myslení, pretože komunitné (občinné) myslenie má vo svojom základe ľudský typ režimu psychiky. (Poznámka r. 2004).

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

sformovanými na jeho základe. Pod prognózou však netreba chápať ohlásené a všetkými vypočuté proroctvo, ktoré sa splnilo, po čom následne mudrc, ktorý predpovedal udalosť, *spravidla katastrofickú (viď dostatočne všeobecnú teóriu riadenia)*, predstúpi pred ľud so slovami: «Ved' som to predpovedal...». Hodnovernosť prognóz na základe svetonázorov sa môže v procese SAMORIADENIA spoločnosti prejavovať nepriamo, takmer nepozorovane, ako neprítomnosť zlyhaní riadenia a katastrof kultúry, pri ktorých sa stráca kontinuita kultúry národa, ktorý zažil katastrofu kultúry. Stabilita SAMORIADENIA spoločnosti hovorí o tom, že riadiace rozhodnutia, ktoré by potenciálne mohli spôsobiť katastrofu kultúry spoločnosti, sú jej systémom riadenia registrované. Otázka hodnovernosti prognóz, ležiacej v základoch filtrovania potenciálne nebezpečných rozhodnutí, vo všednom vedomí spoločnosti nevystane, pretože všedné vedomie spoločnosti si zapamätáva predovšetkým splnené negatívne prognózy.

Ak by Trójanovia poslúchli Kassandryne rady, tak Trója by možno stála dodnes. Keďže trójska vojna by sa v takomto prípade neodohrala, tak dav by najprv zabudol na dané odporúčania, ktoré sprevádzali proroctvo, avšak pamätajúc si „nesplnené“ proroctvo, začal by znevažovať vedmu s „nízkou kvalifikáciou“, ktorá vie len „prorokovať“ *nešťastia, ktoré sa neplnia*. Nakoniec v každodennom zhone by sa zabudlo aj na meno Kassandry, aj na samotnú udalosť s nesplneným proroctvom o vojne a záhube Tróje. Ako je známe, tak trójsku vojnu sprevádzala aj udalosť s proroctvom Laokoóna: «Obávajte sa danajcov, prinášajúcich dary» — no nevypočuli ho, a dreveného koňa aj s «elitnými vojakmi» v ňom vtiahli do mesta sami, rozbijúc kvôli tomu vlastné múry. Takto sa prehnané sebavedomie davu stáva jeho vlastnou záhubou.

Na túto udalosť sa oplatí spomenúť v súvislosti s reformami perestrojky podľa direktívy Rady Národnej Bezpečnosti USA 20/1 z 18.08.1948. Analógia nie je dôkaz; dôkazom je spoločenská prax. Varovania o neúčelnosti **týchto** reforiem pre záujmy národov ZSSR boli aj v r. 1985, no vedenie sa rozhodlo ignorovať názor „konzervatívcov“, a za päť rokov, stratiac riadenie nad ekonomikou a ideológiou, priviedlo krajinu k potravinovému lístkom a masakru, za čo mal byť akože vinný ešte VÝLUČNE Stalin a „stagnácia“. A aktuálne vedenie má len samé dobré úmysly a preto za tento rozvrat „nezodpovedá“¹.

¹ „Mŕtva voda“ bola daná na vedomie vedeniu KGB ZSSR a sekretárom ÚV KSSZ ešte na prelome mája — júna 1991, mesiac a pól pred GKČP, v dôsledku ktorého sa zmenilo oficiálne vedenie. Tiež nepočúvali...

Mŕtva voda

Prognózy a „proroctvá“ o nešťastiach sú pre riadenie cennejšou informáciou, než premyslená alebo bezduchá «podpora», pretože len v tomto prípade sa spoločnosť môže posmievať predpovedačom nesplnených nešťastí.

Ako príklad si vezmeme Lenina a Puškina. V.I.Lenin a jeho najbližší stúpenci spomedzi tých, ktorí neboli siono-internacisti, boli veľmi sebavedomí ľudia. Historik N.M.Karamzin sa v Leninovej ÚZD (*Úplná zbierka diel*) spomína trikrát, a ani raz vecne: preto to nevidenie dejinných procesov. So slovníkom V.I.Daľa sa V.I.Lenin zoznámil až v r. 1920, preto tá hatlavosť. Filozofia „dialektického materializmu“ nevidí informáciu: kvôli tomu tá nemožnosť vytvoriť v jej termínoch teóriu riadenia (najmä) spoločnosti, a existujúci rozkol celistvosti vnímania sveta u V.I.Lenina. Puškin bol pre neho iba „spisovateľ“, v ÚZD ho spomenul trikrát, a ani raz vecne. V.I.Lenin so svojim svetonázorovým kaleidoskopom nechápal celistvosť videnia sveta A.S.Puškina. V „Domčeku v Kolomne“ A.S.Puškin dvakrát upriamuje pozornosť čitateľa k tomu, že ide o inotaj a «vtipkuje pomerne veľkolepo». V.I.Lenina a spol. to však nezaujímalo, a do roku 1917 ostal inotaj neodhalený. Po roku 1917 sa oxmanovci a cjavlovskí, ktorí sa usadili v „puškinovede“, rozhodli vo vydaniach „Domčeka v Kolomne“ vydať len 40 oktáv z 54 a odstránili epigraf «Raz muž, raz žena» („*Modo vir, modo femina*“ — Ovidius¹), uvedomujúc si na rozdiel od „veľkého“ Lenina, že Puškin mal čo skrývať pred «bratstvom murárov», čo by ale ľudia mali vedieť. Dnes sa toto alegorické proroctvo, ktoré sa v literatúre nestalo podľa domýšľavosti V.I.Lenina obyčajným „tuctovým dielkom“, chápe takto:

1

*«Usadni múza. Rúčky do rukávnik,
Pod lavičku nôžky!...» Všetko ide nádherne...
«Teraz začneme... Bola raz vdova» —
Nešťastná vláda Ruska.
Národu i hospodárstvu hlava
Korunu miesto čepca nosila.
V očkách vdovy ja uzrel som rád
Celý administratívny aparát.*

2

¹ Ovidius, názov slobodomurárskej lôžy, ktorej bol Puškin členom. — pozn. prekl.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

*Chatrč... A v chatrči tri okná:
Koruna, Pravoslávie, Národ.
Zaplavená bola alebo spálená —
Taká neznáma nám podrobnosť.
Fakt ten, že, kde predtým spočívala ona, —
Dom trojpodlažný dnes stojí... Čo je to za drobnosť?
Slobodomurárstva symbol odveký —
Tri poschodia. Hľa, zmysel tu aký!*

3

*Na prvom poschodí — učni,
Poschodie druhé — „tovariši“ — podmajstrovia,
Posledné — majster. Títo cudzí —
Pred nikým „neodkrývali“ peria.
ON — pochopil. A z jeho ruky
K ich domu¹ v Rusku jest nedôvera.
Poet sa hnevá — dychtí, aby v ňom
Všetky poschodia zachvátilo ohňom!*

4

*Paraša... Paša... Paška... — Ľud,
Ktorý všetkých kŕmi a odieva,
Hospodárstvo nepokojné vedie,
Je to ľud ruský — Grékyňa naznačuje
Na osobitú pokoru nedbá,
Po nedeliach kostol navštevuje.
A nie náhodou je tam Viera Ivanovna —
Ako Viera Rusov v Boha a Cára!*

5

*Či si nespomenieme na osemnásť rok?
Daleko od metropoly, na Urale,
Vtedy krvavý vyhrkol „gul'omet
Jurovského“ v Ipatievskom sklepe,
Romanovcov vykoreniac rod...
Tam ved' nie «rod», ale Vieru postrieľali!
Dom Jel'cin zbúral... Nuž, bol vrtoch taký,*

¹ Správnosť tohto variantu prečítania alegórie sa napokon prejavila v smiešnych výsledkoch účasti volebného bloku «Náš dom Rusko» v parlamentných voľbách.

Mŕtva voda

A kto by povedal: «Boris, nemáš pravdy!»

6

Tie strofy sa odkrývať nechystám,
Kde Puškin taje času otvára.
A čo za gardista-čiernofúz to tam,
Sa pod oknami ruskými prechádza?
Pritlačíš ho — uteká, ako zbabelca kus,
Pustíš — čiernym tieňom sa zase mihotá?
A tu ja čas náš podvediem —
Z oktávy na dekádu prejdem.

* * *

Áno... Čierny anjel hlúpy nie je:
Kým všetci rozhodujú a súdia,
On búra... a rozvracia
Po trámiku... až kým podkrovie
nezletí v hrude mnohotonovej
Drviac sväté obrazy,
A madone pochovanej
Do prachu nespádnú slzy...
V ničotnom napätí čaká,
Dvetisíci rok maznáčika...

7

A hľa, gróafka. Neľahká dáma.
Načo je básnikovi? Na chybku?
Všeho tu dosť: hrdosť i clivota,
Dokonca aj Dostojevského v nadbytku.
Ona na Pašu hľadá zvysoka,
No cudzie jej nie sú ani milosti pokusy...
— Naozaj v dáme nepoznáš ty
Rodnej inteligencie črty?

8

Kuchtička Fiokla... Táto zdarma
(Obdivuhodne trvácne je jej kuchárstvo)
Bez sluchu, biedna... a, možno, i uma
Rusku slúži: je to kresťanstvo,
Presnejšie — ideológia sama,
Zamknúvšia čas i priestransvo,

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

*V roku Októbra kuchárka umrela,
Akoby vôbec ani nežila!*

9

*Za ňou žialil kocúr Vaska «najviac zo všetch».
Áno... finančných kocúrov vtedy pritisli —
V sedemnástom, keď prišiel úspech,
Ktorí k «susedom» nezdrhli —
Sužovali všetkých, nemajúc to za hriech...
Im, pravda, na krk aj svoji dýchali.
A stavali pre vidinu svojich bláh
Paláce, fabriky, bane aj... GULAG.*

10

*Ako bude bez ideológie vdove?
Eud, pohliadni na Západ! Za hranicou —
Tam varí sa čosi v hlave
Z Feuerbacha, Hegela i Nietzsche.
«Skús pohľadať kuchárku, svetlo moje,
Aby nebola len uličnicou!»
A pokým vdova-vláda spala,
Paraša do domu kuchárku privádzala.*

11

*A hľa, charakteristika jej —
Súc to ideológiou nadutou,
Ktorá vlámala sa v bytie,
Takmer ako kresťanstvo, — silou:
Prišla, usadla, sťa plemä havranie,
a s ušatou¹ si poradila Rusou,
Hoc hlava vravela jej tiež:
«Nelez do inflácie — prirátavať nesmieš»*

12

*Raz presolí, raz rozvarí.
Raz strašnú represiu vytvorí,
Raz Ladogu, raz Volgu znečistí,*

¹ V ďalšom význame „prostoduchou“, „naivnou“. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

*Raz severné rieky naspäť nastaví,
Raz náhle výrobu tovarov zastaví,
Raz hrádzu na „radosť“ Petrohradu postaví...
Všade uškodí alebo podvedie —
Liet sedemdesiat už zápolí s ňou ľud...*

13

*U nás je nepokoj. Dáme si rady s ním?
«Ako ťa volat?» — «Á, Maura». — Odsúdenie!
Všetci vedia: Maur — bol Marxov pseudonym!
Vari básnik predpovedal pomenovanie?
Vari šesťkrídly serafín
našepkal mu — potomkom pre poučenie?
Či tak alebo nie — na to odpovede niet,
No s Maurou už žijeme desiatky liet!*

14

*Náhoda, poviete si?
No keby len jedna!
Vezmite dielo s «Ruslanom a Ludmilou»,
Prečítajte, ako je unesená
Nevesta strašnou, nepochopiteľnou silou.
V Ludmile — aj krása je stelesnená,
Aj mravnosť krajiny, poetovi tak milou.
A čo za zlodej to utiekol s nevestou mladou?
Áno, presne ten Karl (Maura?) s bradou!*

15

*Dcéra i vdova: to jest ľud aj vláda —
Šli na omšu obednú... Robiť perestrojku.
Maura im slúbila tortu upieť,
Vystrojiť hody... po našom — flám.
A tu vdova od strachu vedie reč,
Vraj, nepadli sme do mozgomyčky?
Neokradne nás Maura-,majsterka“,
A nezdrhne s tým za hranicu?*

16

*Ach, biedna naša ruská dolina aj les!
Ropa, uhlie, plyn... Rukou mávli, no dobre!
Akýže vás na porážku predal bes?*

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

*Kto všetko kradne, namáhajúc sa bezohľadne?
Kto, meniac peniaze v zlata lesk,
Náhli sa utiecť na Západ nenápadne?
Čitateľ môj! Hľa, tu je Puškina pečať:
Prorokoval on — nám treba odpovedať!*

17

*A tak, vdova, od Krytia svojho beží
Uvidela cez okno dievčie —
Mauruša sa oholila! Duch, zmizni,
Náš ideál zmenil svoju obličaj.
Pristihnutá, sukňami šuštiac,
Ona beží, zabudnúc na dobrú obyčaj.
Ale ved' zdupká, s namydlenou tvárou.
No získa pokoj ten náš národ?*

18

*Nepokoje v „krajoch“ i vo „vrchoch“,
A žurnalisti hecujú vásne.
Kým spi ruský «sluha a grobian»,
Gvardejci-čiernofúzi rvú sa k moci.
Akoby neboli pre nás ponaučením —
Začiatkom storočia trpké pohromy...
Znovu stavajú „generátory ideí“
Experiment s Vlasťou mojou.*

19

*Teraz majú — ku kapitalizmu vlnu!
Socializmus prekrútiac bezbožne,
Stvoriac klamstiev hojne a vinu,
Odrazu hlásia, že to učenie je lživé!
Že vlastníctvo potrebujeme súkromné,
Že nám žiť bez ich „kultúry“ je nemožné...
(V „Kubani“ Šafarevič popri práci
Pohrebnú pieseň socializmu nôti...)*

20

*A prečo ľud aktivnosť nejaví?
Ľud stále hľadá do «zrkadla Paraše».
To zrkadlo vie aj hovoriť
A stále pranie ruje omyly naše.*

Mŕtva voda

*A nedovolí sa Rusi ani zjednotiť,
Ani vytriezvieť. Hoc sľubuje kaše,
Dodané nám «zo Zahraničia».
Chuť tej kaše známa je aj ježovi!..*

21

*«Počínajúc zdravím, končíme funusom»¹
My všetky diela. A perestrojku tiež
No Puškin — optimista jedným riadkom —
Povie nám neporovnateľne viac
Než všetky tie „reči“, čo teraz sa lejú ako rieka.
Nadchádzajúce, ako vravia, ukáže.
Hádať o ňom sa zatiaľ vyvarujem,
No zdá sa, Rusko sa prebúdzá!*

Námietka môže byť prijatá na posúdenie len vo forme inej interpretácie alegórie, neprotirečiacej hodnoteniu A.S.Puškina zo strany Nikolaja I. ako najmúdrejšieho muža Ruska, ktorý sa tým pádom nebude zaoberať hlúposťami. Ak by to tak nebolo, tak by nebol ani DÔVOD obrezať „Domček v Kolomne“ o 14 oktáv.

Dokonalosť systému spoločenského samoriadenia spočíva v nasledovnom: existujú ľudia, ktorí prorokujú nešťastia, ale tie neprichádzajú, pretože hneď za proroctvami o nich sa v spoločnosti formujú aj odporúčania, ako sa im vyhnúť, a spoločnosť sa riadi týmito odporúčaniami. Informácia o tom, že proces sa rozvíja podľa vektora cieľov s dostatočnou úrovňou kvality, má pre **kultúrneho manažera** nulový význam. Reálny význam pre KULTÚRNEHO MANAŽÉRA má varovanie PREDIKTORA o **možnom** budúcom odklonení procesu od vektora cieľov za neprípustné medze. Preto starostlivosť o stabilné fungovanie PREDIKTORA-KOREKTORA je pre KULTÚRNEHO MANAŽÉRA tou najdôležitejšou starosťou.

* * *

Samotné „proroctvo“ nemusí nutne vystupovať na vedomú úroveň a byť spoločnosti ohlasované. Stačí, ak sa hodnovernosť prognóz prejavuje v neprítomnosti nešťastí, a tým skôr katastrof straty riadenia. Táto podmienka stačí, pretože prognóza rozvoja uzavretého systému je vždy prítomná **v plnej funkcii riadenia**.

¹ Ruská fráza v zmysle: začať reč pozitívne, končiť negatívne. – pozn. prekl.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Chronologická hĺbka kultúrnej kontinuity v Indii a Východnej Ázii je výrazne väčšia, než v Európe a Amerike, ktoré sú otriasané katastrofami kultúry raz za 200 až 300 rokov, a lokálnymi stratami riadenia omnoho častejšie. Európania túto „obnovu“ kultúry nazývajú „sociálnym pokrokom“, ktorý vyústil do bezduchovnosti individualistov Euro-Americkej civilizácie, pretože v katastrofách kultúry sa likvidujú predovšetkým výdobytky duchovnej kultúry. Technokracia sa kontinuálne zachováva, ale rozvoj duchovnej kultúry sa po katastrofe kultúry začína akoby od doby kamennej. Ako príklad si postačí spomenúť na averbachovsko-meyerholdovské „proletársko-kultové hľadania“ s ich degenerovaným, mizantropickým heslom: «Vyhodíme Puškina z lode súčasnosti!» a úspechy ZSSR v industrializácii prakticky v tom istom čase.

A ako býva zvykom, borci za „sociálny pokrok“ sú zjavne ľaví a PRAVdepodobní, ale nie PRAVÍ, čo sa plne zhoduje so schopnosťou ľavej mozgovej hemisféry klamať druhých i seba. Nepravé dielo klamstva ľavých sa vždy odieva do hávu „pravdy“

* *
*

Dobré úmysly, neuvedené do života, sú základom pre OBŽALOBU, vznesenú voči „humanistom“, hoci tie rovnako úspešne vyrastajú jak z Biblie, tak aj z marxizmu, ktorý Bibliu „neuznáva“.

Pretrhnutie kontinuity technokracie a kultúry myslenia pri katastrofách kultúry, gradujúce pri ich opakovaní, aj vyústilo do súčasnej krízy rozvoja Euro-Americkej civilizácie. Väčšia (v porovnaní s Euróпой) chronologická hĺbka kultúrnej kontinuity Indie a Východnej Ázie odráža, z pohľadu teórie riadenia, vyššiu rezervu stability blokovej organizácie riadenia, charakteristickej pre tieto krajiny.

Čiastkové, lokálne katastrofy kultúry, menšie krízy a zlyhania riadenia v jednotlivých regiónoch Euro-Amerického konglomerátu znižujú rezervu stability konglomerátu ako celku, čo neexistuje v regiónoch s blokovou organizáciou riadenia.

Všetko to vedie k záveru, že Východ je svetonázorovo vyššie než Západ. Špeciálne sa to týka vládnucej „elity“ sociálnych systémov Východu v porovnaní s „elitou“ Západu, pretože v histórii Východu sa nedarí vystopovať časovo stabilnú organizovanú činnosť (s cieľom rozbitia celistvosti svetonázoru) podobnú tej, ktorú vykonáva celosvetová „odborová organizácia murárov súdruha Šalamúna“ na Západe. „Elita“ je svetonázorovo zmrzačená vždy viac, než ľudové masy, pretože sa vždy stavia proti ľudu, chvastajúc sa svojou vyššou úrovňou informovanosti v oblasti **praktickej faktológie** (A.I.Solženicin tento jav spozoroval, no

Mŕtva voda

nazval ho uštipačne a obsahovo nesprávne — «vzdelanovština», pravdepodobne preto, lebo v „elite“ vydeľuje ešte nejakú „elitu“, ktorá nie je „vzdelanovštinou“. Z nášho pohľadu, je celý rozdiel iba v úrovni „vzdelanovštiny“: kandidát premýšľajúci o „vzdelanovštine“ je sám „vzdelanovštinou“ z pohľadu ešte „vzdelanejšieho“ akademika, no tiež zbaveného METODOLOGICKEJ kultúry). Osvojenie si PRAKTICKEJ FAKTOLÓGIE, pri takýchto podmienkach, nepredstavuje pre Východ žiadne principiálne ťažkosti. Vďaka svetonázorovej prevaha Východu je v ňom aj širšia sociálna vrstva, schopná VEDOME niesť konceptuálnu moc, než na Západe. Konceptuálna samostatnosť Japonska sa zatiaľ iba nevedomky opiera o jedinečnosť CELISTVÉHO SVETONÁZORU jeho ľudu.

* * *

Pri prechode k VEDOMEJ konceptuálnej činnosti sa vyskytuje ešte jedna rezerva, ktorú Východ zatiaľ nevyužíva.

Západ dnes pripomína Kaja z rozprávky H.Ch.Andersena, ktorý sa v paláci Snehovej Kráľovnej snaží zložiť z jednotlivých kúskov ľadu (*kaleidoskopickosť znalostí praktickej faktológie*) slovo «večnosť», no keďže nevláda METODOLÓGIU, tak nevie, že pre dosiahnutie úspechu v tejto úlohe treba pred slovo «večnosť» postaviť «čelo»¹. A večnosť na toto intelektuálne cvičenie Západ nemá. Oslobodiť sa od biblického kaleidoskopického svetonázoru (*náboženského alebo ateistického*) a získať celistvý svetonázor v dostatočne striktných abstraktno-logických formách, — na to treba viacej času, než na osvojenie si praktickej faktológie, pred nutnosťou ktorej teraz stojí Východ. Západ si ľahko osvojuje formy východných svetonázorov, no s osvojením si obsahu to už ide ťažko. Východ, aj keď nie bez incidentov (*Pol Pot, červení kméri atď.*), si svetonázor Západu osvojuje bez straty vlastného.

Celistvý svetonázor Východu dokáže začleniť kaleidoskopický svetonázor Západu do svojej mozaiky, a tak je zdrojová prevaha blokov Ázie nad Euro-Americkým konglomerátom posilnená aj prevahou na 1. a 2. prioritě zovšeobecnených zbraní. Zovšeobecnené zbrane prvej a druhej priority, prevyšujúce tie západné, sa každopádne v arzenáloch Východu nachádzajú; druhá vec je, či budú využité **včas a účelne**. Z pohľadu teórie riadenia, bloky Východnej Ázie majú všetko potrebné, aby si sformovali svoj prediktor-korektor a zvíťazili v konceptuálnom boji nad nadžidovským prediktorom Euro-Amerického konglomerátu.

¹ Spolu «čelovečnosť», t.j. ľudskosť, po slovensky. — pozn. prekl.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Osobitě miesta zaujíma moslimský svet a Rusko, v ktorom jazyčnictvo existovalo vo forme **pravoslávneho kresťanstva**. Pravoslávie aj islam uznávajú zvestovania Mojžiša a Ježiša, obsiahnuté v prekrútenej Biblii; uznávajú ich slovami, no vo svojej praktickej činnosti mali vždy viac či menej rozvinuté tendencie k odmietaniu siono-internacizmu „Starého“ aj „Nového“ závetu. Európu od pravoslávneho Ruska a moslimského sveta odlišuje to, že národy Stredomoria (*odkiaľ sa začala expanzia civilizácie, z ktorej sa časom stal Euro-Americký konglomerát*) mali vo svojej histórii začiatok, rozkvet a súmrak otrokárstva. Korán odsudzoval otrokárstvo, a jeden z najbližších stúpcov Mohameda, Beljal (Balal) bol bývalý ČERNÝ OTROK. Rus k obdobiu krštenia sa ani nechystala vstúpiť do otrokárskej civilizácie, pretože naša zem pred krštením bola bohatá, a práca más otrokov, ponížujúca slobodných, potrebná nebola. Medziregionáli vo svojom kaleidoskope opäť všetko pomotali: pečať otroctva leží na Euro-Americkej civilizácii, a nie na Rusku. A nie my potrebujeme zo seba vypudiť otroka, ale oni potrebujú zo seba vypudiť žida. Čo to znamená, vid' v Slovníku V.I.Daľa v predrevolučných vydaniach¹.

¹ Keď sa pozrieme do originálneho textu „Slovníka živého veľkoruského jazyka“ V.I.Daľa, tak slovo «žid» vôbec nemusí označovať jevreja (*vid' ďalšiu poznámku pod čiarou*):

«**Žid, židovin, židjuk, židjuga**, m. **židova alebo židovščina**, ž. **židovje** (v slov. analógii „židák“, „židáctvo“) súhrnné označenie pre skupáňa, žgrolša, lakomca, chamtivého kupca. Jevrej, nevidel si žida? — dráždia židov. Na každého laika (*bežný kresťan*) sedem židovinov. Ži ako brat, ale obchoduj ako žid. Žid krštený, nepriateľ zmierený a vlk kŕmený. Rodom šľachtic, ale činmi žid. Dajte pokoj čerti dvoranom, a židia samaritánom.

Židomor m., **židomorka** ž. Židovská duša alebo chamtivý kupec. **Židovať, židomorničať, židomorit'**, žiť a chovať sa ako židomor, skupániť; získavať kopejky (centy) vymáhaním, neplatením a pod.

Židjukať, -sa, nadávať niekomu do židov. **Židovstvo** alebo **židovščina**, židovský zákon, všeob. **Židovstvovať**, byť pod týmto zákonom. Heréza židovstvujúcich alebo sobotníkov. **Židovská smola**, asphalt, zemná, kamenná, minerálna nerastná smola. **Židovská višňa**, rastlina *fisalis*. (...) Slobožania (Vjatská gubernia) sú židokopovia, hľadali peniaze v hrobe žida».

Ako vidíte, nič *národnostné* sa v tejto stati neodráža: výlučne lakomstvo, ktoré sa v ruskom ľudovom prostredí karhá jak u jevrejov («jevrej, nevidel si žida?»), tak aj u rusov («*rodom šľachtic* (t.j. blahorodný (dobre naRODený): «vaše blahorodie» — štandardné oslovenie prostým človekom šľachtica sa chápalo tak, že šľachtici mali

Medziregionáli minulých pokolení stať «Žid¹» v sovietskych vydaniach vyňali: «jevrej» a «žid» v Ruskom jazyku dokonca nie sú synonymami. Podľa V.I.Daľa, «žid» má svojim zmyslom bližšie k «mafian, legálny zlodej»: v danom zmysle ide o zlodeja vo veľmi špecifickom „zákone Mojžiša“. Je síce pravda, že nie každý «mafian, legálny zlodej» je „jevrej“, no zároveň ani každý „jevrej“ nie je natoľko solidárny a poslušný k zákonu Mojžiša vo svojich myšlienkach a činoch, že môže byť pripočítaný k «mafianom, legálnym zlodejom».

Klasický (t.j. európsky „rytiersky“) feudalizmus vyrastá z otroctva. Keďže v Rusku a moslimskom svete neexistovalo plnohodnotné otrokárstvo, ako v antickom Stredomorí, tak tam nemohol byť ani feudalizmus v európskom chápaní tohto slova. Podobne aj európsky kapitalizmus sa odlišoval od ruského a ázijského. História, to je proces, a nie slovný kaleidoskop príčinami nepodmienенých daností sociálno-ekonomických formácií.

Kultúry **pravoslávneho Ruska** a **moslimského sveta** sa odlišujú od kultúr nemoslimských národov Východnej Ázie, no presne rovnako nepatria ani do civilizácie Euro-Amerického konglomerátu: u nás neexistovalo klasické európske otrokárstvo, a to určilo aj celý ďalší vývoj svetonázoru jak v islame, tak aj v pravoslávnom kresťanstve. V stredozemí bola Biblia prijatá najprv sociálnou spodinou, a až potom „elitou“ (*a aj to nie naraz, bol tam Nero aj Julián-odpadlík*). V Rusku prijala Bibliu najprv „elita“, a tá ju sociálnej spodine vnucovala ohňom a mečom až do konca 15. storočia. Zavedenie Biblie bolo v pravosláví sprevádzané prekrútením biblického svetonázoru pomocou zdravomyslia vyšších hierarchov ruského pravoslávnia a ľudu. Proces odmietania žido-kresťanského **internacizmu** a kaleidoskopickosti videnia sveta prebiehal natoľko úspešne, že istý Švéd po svojom návrate z Ruska v r. 1620 vydal knihu s názvom „Kresťania alebo Moskoviti?“. A väčšina západných cestovateľov, narážajúcich v teologických sporoch aj na vyšších hierarchov pravoslávnia v období pred Petrom I., zaznamenávajú ich teologické „výmysly“ a zarážajúcu **textologickú** neznalosť Biblie, nehovoriac už o tom, že prostý ľud ešte

mravno-etický záväzok byť dobročinnými), *ale činmi žid*»). A žid všeobecne znamená – skupáň, lakomec, parazit nezávisle od rodu a kmeňa. (Poznámka r. 2004).

¹ V RJ existujú tri výrazy: „Judej“, „Jevrej“ a „žid“, ktoré sa do nášho jazyka väčšinou prekladajú jednotne ako „žid“, napriek tomu sú medzi nimi významové odchýlky. „Judej“ je žid, ktorý striktno dodržiava náboženskú tradíciu a zákony. „Jevrej“ je žid iba formálne, ale na tradíciách príliš nelipne. „žid“ je v ruštine hanlivé slovo pre skupáňov a špekulantov. („**Jevrej**“ má pôvod od „**Hebrej**“. Rovnaký koreň v ruštine má aj slovo „**Jevropa**“ = „Európa“). – pozn. prekl.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

v 19. storočí dodržiaval jazyčnicku obradnosť. (Vid' N.M.Nikol'skij „História ruskej cirkvi“, Moskva, r. 1985).

Prerušiac **otvorený** rozvoj védickej kultúry jazyčníctva pod tlakom „elity“, svätá Rus neprijala biblický svetonázor a Bibliu vykladala vlastným rozumom podľa potrieb života, a hlavne «po zavŕšení skutkov». Ale západ pozeral do Biblie predtým, ako niečo urobil. A ak Biblia protirečila ruskému duchu, tak ju jednoducho odložili na policu so slovami: «Boh prepáči» alebo «Pane Ježišu, do našich vecí sa nepleť».

Vďaka takémuto rozumnému postojú k „superknihe“, od ktorej je Západ dodnes meravý, si Rus zachovala dostatočne ucelený svetonázor a nerozpadla sa následkom ducha individualizmu — práv „jedinca“ na úkor spoločnosti. A v celej svojej histórii sa ruský duch snažil realizovať v živote spoločnosti **spravodlivosť a spolunažívanie**.

Korán priamo obviňuje žido-kresťanskú špičku z toho, že tá zo **zištných** dôvodov sfaľovala Božie zvestovania Mojžišovi a Ježišovi. Korán je pred falšovaním chránený básnickou formou, ktorú sa (podľa arabských zdrojov) za poldruha tisícročia nepodarilo napodobiť žiadnemu básnikovi ani filozofovi. Preto deformácie koranickeho svetonázoru majú vždy podobu nánosu a sú ľahko oddeliteľné, pretože sa uberajú cestou (subjektívneho) výkladu písma, a nie jeho (písomnej) deformácie. Korán tiež káže **spravodlivosť a spolunažívanie** ako ideál života spoločnosti. Práve z tohto dôvodu neexistovalo celé stáročia v Rusku do r. 1917 medzi pravoslávnyimi a moslimami žiadne nepriateľstvo ako stabilná forma spoluexistovania. Národy boli zjednocované nie „bodákmi cárizmu“, ale blízkym chápaním **spravodlivosti a spolunažívania v jednom štáte**. Národné „elity“ sa medzi sebou „hrýzli“, toto bolo aj je; „elity“ štváli národy proti sebe, avšak toto vtedy i teraz sú len incidenty v živote národov mnohonárodnej krajiny, ktorá je regionálnou civilizáciou, a nie spôsob ich spoluexistencie.

Falanster¹ je vynález európskej mysle. Preto neodporúčame nálepkovať falansterom ruský pojem **spolunažívania ľudí na planéte**, ktoré sa odlišuje aj od opitého „internátu“, aj od „kasární“, na úroveň ktorých dovedli krajinu medziregionálni „socialisti“-„demokrati“.

¹ Phalanstère, podľa učenia spoluzakladateľa utopického socializmu, Charlesa Fouriera, je to veľká budova zvláštného typu, ktorá je centrom života Falangi (Phalange): sebestačnej komunity rátajúcej 1600 až 1800 ľudí, pracujúcich spoločne pre vzájomný prospech. Sám Fourier, kvôli nedostatku financií, nedokázal založiť ani jeden falanster, aj keď jeho nasledovníkom sa to podarilo. Napriek tomu, ani jedna falanga nevydržala dlhšie ako 12 rokov. (zdroj: ruská wikipédia). - pozn. prekl.

Normy sociálneho správania, koránická i pravoslávna mravnosť sú si svojím obsahom blízke. Oba svety rozdeľujú teologické dogmy a obradnosť náboženstva, to sú však len vonkajšie rozdiely, ktoré majú význam v oblasti mimosociálnej etiky: v oblasti vzťahov ľudí s Bohom Pravým.

Biblii sa v Rusku nepodarilo rozbiť celistvosť svetonázoru pravoslávnych a moslimov do takej miery, ako sa to stalo v Euro-Americkom konglomeráte, aj keď nasadila okovy rozvoju duchovnej kultúry pravoslávneho a moslimského sveta a zablokovala **otvorené** (*pre spoločnosť*) osvojenie si geneticky podmieneného potenciálu rozvoja človeka. No všetko to, čo fascinuje Západ vo Východnej Ázii: „netradičná“ medicína a špecifické druhy bojových umení — sa v Rusku, Bielorusku a na Ukrajine zachovalo ešte z jazyčnickej éry v „ilegalite“ bez zbytočnej reklamy, no aj bez žiaduceho rozvoja v ľudovej kultúre s dostatočne širokou dostupnosťou. „Vedmy“ boli (*a nie po jednej vo veľkých dedinách*), počť aj o „netradičnom“ bojovom umení s názvom „spas“, ktoré sa zásadne odlišuje od „klasických“ aj „voľných“ druhov Euro-Amerického boja. Preto medziregionáli by sa nemali neúctivo oháňať slovom „netradičný“ len preto, že honba za „všľudskými“ hodnotami nenechala Euro-Americkému konglomerátu dosť času na vytvorenie **svojich vlastných tradícií**, obsahovo analogických kultúrnym tradíciám blokov Ázie a Afriky, ktoré čelia konglomerátu.

No v tomto, spoločnom pre všetky bloky, spočíva aj jedinečnosť kultúry jazyčnickej Rusi. Zem bola priestorná a bohatá; zomrieť hladom v krajine, kde rieky sú plné rýb a les zveri, medu a plodov rastlín, bolo ťažké dokonca aj v neúrodných rokoch. Tieto podmienky šli ruka v ruku s dvojako nízkou hustotou obyvateľstva: *po prvé*, dostatočne veľkou vzdialenosťou medzi jednotlivými osadami; *po druhé*, absenciou preľudnenia v samotných osadách. Obývaná oblasť bola z juhu chránená strategickými opevneniami — Hadími valmi, ktoré hrali rovnakú úlohu strategickej ochrany územia, aká je sponchybovaná niektorými historikmi¹ vo vzťahu k Veľkému čínskemu múru. V takýchto podmienkach sa kultúra formovala dlhý čas pri relatívne vysokej bezpečnosti od vonkajších nájazdov a pri mimoriadne **nízkej frekvencii** vnútorných konfliktných situácií vďaka neprítomnosti konkurencie o využívanie prírodných zdrojov. (*Podobne blahodarné podmienky mali, veru, už len indiáni dnešnej Kanady a USA*). Podmienky, v ktorých sa formovala jazyčnicka

¹ Napríklad L.N.Gumiljov.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Rus, napomáhali vzniku kultúry s veľmi veľkou hĺbkou totožnosti cieľových vektorov jej jednotlivých sociálnych štruktúr a elementov.

Nízka hustota obyvateľstva stavala človeka do podmienok, pri ktorých informačná výmena v kultúrnej jednote ponechávala dostatok času pre zdokonaľovanie informačného prostredia jednotlivých osád. Človek, ktorý sa od narodenia vyvíjal v informačnom prostredí s nízkou úrovňou sociálneho napätia, a pri relatívne slabej informačnej výmene s ostatnými osadami, disponoval tiež podmienkami, v ktorých sa formovala stabilita celistvého vnímania vonkajšieho aj vnútorného sveta. Genotyp sa prispôboval najstabilnejším podmienkam tlaku prostredia z pokolenia na pokolenie. Toto všetko aj určilo prevládanie nízkofrekvenčných sociálnych procesov a vysoký prah odvetnej reakcie **činmi** na vonkajší impulz, ktoré boli charakteristické pre ruskú kultúru ako celok počas storočí. Navonok sa to prejavovalo ako „spomalenosť“, a vnútorne ako ďalekosiahla detailná kvalita v snahe robiť všetko raz a navždy. Reč je tu o kultúre ľudu, a nie o kultúre „vládnucej“ „elity“, ktorá si vždy chcela urvať pre seba všetko „potrebné“ ihneď. Kvôli tejto snahe „elity“ ľud často trpel, no aj „elita“ dostávala čo pre to: aj od ľudu, aj od „despotov“, ktorí sa vo svojom „despotizme“ (*reálnom alebo domnelom*) snažili upevniť moc a rozšíriť štát, a pri všetkých svojich reálnych aj domnelých hriechoch nachádzali v tejto svojej snahe podporu ruského ľudu.

Osobitosti vzniku kultúry jazyčnickej Rusi určili aj charakter ruskej expanzie: preventívne začleňovanie v nej prevládalo nad likvidáciou cudzích sociálnych systémov a integráciou ich úlomkov. Ruská expanzia sa počas storočí doniesla až do Kalifornie, čo dodnes pripomína názov Fort Ross (Ruská pevnosť). S pôvodným obyvateľstvom Ameriky sa vzťahy tiež vyvíjali na základe princípu ľudského spolunažívania. Práve z tohto dôvodu Rusko uchránilo a umožnilo pod svojou ochranou vývoj všetkých národných kultúr, ním integrovaných do bloku. Práve vďaka tomu má aj sedemdesiat rokov po revolúciách r. 1917 stále kto obviňovať Rusov zo šovinizmu, parazitizmu a okupácie. Prusi, Kurši, kmene pobaltských Slovanov nemôžu obviňovať Nemecko z ničoho podobného, pretože boli vyhladení a ponemčení počas jeho expanzie. Ani indiáni z Kalifornie nemôžu porozprávať o odlišnostiach ruskej „okupácie“ od anglosaskej puritánskej genocídy. Čo sa týka samotnej expanzie (*t.j. procesu koncentrácie riadenia výrobných síl ľudstva*), je to najdôležitejší čiastkový proces v globálnom dejinnom procese. Obviňovať kohokoľvek z toho, že sa riadi podstatou samotných dejín, je hlúposť; druhá vec ale je, aké konkrétne prostriedky pritom používa. Formovanie globálneho systému riadenia spoločenských a ich výrobných síl je v technickej civilizácii dejinnou nevyhnutnosťou.

Mŕtva voda

Hlavné je len to, aby sa v tomto procese neničili regionálne a národné systémy riadenia. Túto požiadavku proces ruskej expanzie dodržiaval. Proces expanzie Euro-Amerického konglomerátu túto požiadavku vždy odmietal a ODMIETA, preto integrácia ľubovoľného regiónu do tohto konglomerátu vždy vyústila do mnohostoročnej tragédie (*100-ročné vojny, 30-ročné vojny, vykorenenie pôvodného obyvateľstva troch kontinentov atď.*).

* * *

Vyššie v texte bol zavedený pojem zovšeobecnených zbraní a prostriedkov riadenia. V súvislosti s práve povedaným o osobitostiach Ruska a konglomerátu, ešte raz zdôrazníme, že všetky skôr uvedené prostriedky vyzerajú pri pohľade zvonka na vzájomne si konkurujúce spoločenstvá ľudí — ako zbrane. A pri pohľade zvnútra ľubovoľného spoločenstva, neskúmajúc konfrontácie, všetky zovšeobecnené zbrane vystupujú ako — zovšeobecnené prostriedky riadenia so zachovaním poradia ich priorit. Je zjavné, že **plná funkcia riadenia** vo vzťahu k sociálnemu systému sa zabezpečuje celým súhrnom týchto **zovšeobecnených prostriedkov riadenia** (ZPR). Rýchlosť ich pôsobenia narastá od prvej (*najvyššej*) ku šiestej (*najnižšej*) prioritě, a preto (*v súvislosti s pojmami o silných a slabých manévroch*) ZPR nižších priorit zodpovedajú silným manévrom, a vyšších priorit zodpovedajú slabým manévrom v sociálnom systéme. Ešte raz pripomíname, že „sila“ a „slabosť“ manévrov z pohľadu teórie riadenia nesúvisí s pojmom «**efektívnosti manévru**», ale iba s parametrami, ktoré charakterizujú dynamiku procesu riadenia.

* * *

Do roku 1917 sa riadenie v bloku Rusko zabezpečovalo nasledovne:

- jednotná armáda a služby štátnej bezpečnosti — 5. a 6. priorita ZPR;
- jednotný ekonomický priestor s jednotným finančným systémom — 4. priorita ZPR;
- pluralizmus ideológií, kde boli zastúpené všetky svetové náboženstvá a ich základné prúdy s množstvom siekt — 3. priorita;
- národné eposy a inteligentská filozofia a sociológia — 2. a 1. priorita.

Tu treba vysvetliť úlohu eposov a ich vzťah s vedou v danom kontexte. Ako sa zdá, tak epos je v dejinách každého národa prvým kultúrnym javom, v ktorom je vyjadrené národné sebauvedomenie, základné etapy dejín vzniku národa, jeho videnia sveta. Národné videnie sveta formuje

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

v epose systém predstáv o Dobre a Zle, Spravodlivosti a mravných možnostiach obhajovania Dobra a Spravodlivosti. Epos je celistvý a všetky tieto problémy rieši v umeleckých formách inotajov a v súhrnných obrazoch hrdinov a iných postáv, a nie v abstraktno-logických kategóriách sociologickej vedy, zdokumentovanej reálnymi a domnelými faktami biografie historických dejateľov. V drvinej väčšine prípadov, ako nositelia Zla v epose vystupujú súhrnné obrazy, ktorých zloba nie je spojená s cudzím etnickým pôvodom. Cudzí etnický pôvod dostáva určitý význam len v epose národa, ktorý je utláčaný etnicky cudzími dobyvateľmi.

* * *

Pre epos je charakteristické len uvedomenie si vlastnej národnej kultúry. Nacionalizmus ani nacizmus sa v epose neudržiava. Tu i v ďalšom texte sa pod nacionalizmom rozumie uvedomenie si jedinečnosti vlastnej kultúry v spojení s odmietaním jedinečnosti a dôležitosti pre ľudstvo iných národných kultúr; pod nacizmom sa rozumie likvidácia cudzích kultúr a (alebo) národov, ktoré ich vytvorili.

* *
*

K problémom, riešeným v epose umelecko-obraznými formami výkladu, sa národ opätovne vracia vtedy, keď sa začínajú objavovať sociologické vedy: filozofia (teológia), história, ekonomické vedy. Epos, to je celonárodné kultúrne dedičstvo, ktoré sa rodí v podmienkach neprítomnosti triedneho rozvrstvenia spoločnosti, a potom existuje celé storočia aj v triedne antagonistickej spoločnosti. Veda sa formuje v podmienkach rozvinutého spoločenského zjednotenia práce a triedneho rozvrstvenia spoločnosti. Ňou sa zaoberajú predstavitelia vládnucej „elity“, t.j. sociálnej vrstvy, ktorá je najviac informovaná v oblasti praktickej faktológie celospoločenskej úrovne dôležitosti, no zároveň najchudobnejšia metodologicky a do určitej miery infikovaná „elitárnou“ namyslenosťou, ktorá ju zbavuje celistvosti a úplnosti vnímania sveta. V podmienkach biblickej civilizácie sa „elita“ stáva (*a vo väčšej miere než ľud*) zmrzačenou cíeleným biblickým ničením celistvosti vnímania sveta. Nacionalizmus a nacizmus plodí „elita“ vo svojej sociologickej vede, v snahe rozšíriť sféru inkasovania monopolne vysokej ceny na produkt svojej riadiacej práce za hranice národnej spoločnosti alebo štátu.

Nacizmus a nacionalizmus, plodený Bibliou, je len ďalším prejavom toho, že Starý Závet nie je eposom starovekých židov, ale plodom myšlienkových úvah profesionálov. Biblický nacizmus je mnohostupňový:

- úroveň národných „elit“ v regiónoch konglomerátu;

Mŕtva voda

- úroveň nadnárodného siono-internacizmu, majúceho na starosti nacionalizmus a nacizmus regionálnych „elit“, uvádzajúc ich do regulárneho slobodomurárstva a národno-„elitárnych“ rádov;
- úroveň prvotného kozmopolitického „elitarizmu“ nadžidovského znacharstva.

Viditeľnosť všetkých troch podlaží v rôznych obdobiach historického vývoja bola rôzna, no v tej či onej miere boli prítomné vždy. Táto trojpodlažnosť biblického internacizmu je zafixovaná aj organizačne v štruktúre slobodomurárskej pyramídy:

- 1. — 33. stupeň zasvätenia je dostupný národnej elite;
- 34. — 66. stupeň — len „vyvolenému národu“;
- 67. — 99. stupeň (*a možno aj vyššie*) — len rabinátu a nadžidovskému prediktoru.

Vyššie stupne zasvätenia sú pre každú z kategórií dostupné len pri disciplinovanej príslušnosti ich predkov k danému systému. Všetko to dohromady zaisťuje mimoriadnu stabilitu biblického nacizmu počas storočí, avšak len za podmienky: *pomer etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je taký, že kultúrne a technologicky nemenným svetom prechádza nerozmysľajúc niekoľko pokolení.*

V relatívne autonómnych regiónoch s blokovou organizáciou riadenia môže „elita“ tiež upadnúť do nacionalizmu a nacizmu, no tieto upadnutia nemajú stabilný charakter trvajúci stáročia, ale sú len epizódami v dlhotrvajúcom dejinnom rozvoji blokov, zatiaľ čo základom existencie konglomerátu, a rozvoja jeho expanzie, je nadnárodný siono-internacizmus a kozmopolitický „elitarizmus“ nadžidovského prediktora, z času na čas posilňovaný regionálnym nacizmom niektorej z národných „elit“.

Do zavŕšenia obnovy národného hospodárstva ZSSR po 2. svetovej vojne 20. storočia sa odohrali veľmi významné zmeny týkajúce sa zovšeobecnených prostriedkov riadenia v bloku Rusko (ZSSR). Zmizol pluralizmus ideológií: základná časť obyvateľstva, ktorá dosiahla dospelosť po roku 1917, nezávisle od svojho sociálneho a národnostného pôvodu, s dôverou prijímala marxisticko-leninské učenie o socializme a komunizme. To objektívne pracovalo na zväčšenie hĺbky totožnosti cieľových vektorov v bloku.

Národné eposy a národné spôsoby života boli zničené v rokoch 1920 až 1930 pod tlakom protinárodných ideí, obsiahnutých v **medzinárodnom**

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

(takzvanom *internacionálnom*¹) socializme marxizmu-leninizmu — trockizmu. To znižovalo hĺbku totožnosti cieľových vektorov v perspektíve znovuzrodenia národného sebauvedomenia jednotlivých národov krajiny. J.V.Stalin, evidentne si to uvedomujúc, začal v rámci boja so siono-internacizmom uplatňovať správnu tézu o tom, že obsahovo socialistická kultúra musí mať národnú formu. Avšak po-Stalinské vedenie realizovalo politiku protinárodného „socializmu“².

Veda, vrátane tej spoločenskej, prestala byť údelom „elitárnej“ inteligencie. Dostup k jej METODOLOGII a PRAKTICKEJ FAKTOLÓGII REÁLNE získali predstavitelia všetkých sociálnych skupín: triednych, národnostných i ďalších, no v rôznej miere. Po prvé, existovalo obmedzenie dorevolučnou „elitárnou“ inteligenciou na reprodukciu samej seba. Po druhé, aktívna účasť siono-internacizmu vo zvrhnutí historickej štátnosti Ruska zabezpečila štatisticky prednostný prístup k vyššiemu vzdelaniu židom, čo však nepredstavovalo hrozbu pre budovanie socializmu, za podmienky obnovenia v perspektíve konceptuálnej samostatnosti riadenia podľa plnej funkcie v bloku Rusko (ZSSR).

Ak v tejto súvislosti nebudeme skúmať otázku konceptuálnej samostatnosti riadenia, potom treba vyvodiť záver, že od r. 1917 do r. 1953 blok Rusko (ZSSR) postúpilo na vyššiu úroveň rozvoja, zabezpečiac si jednotu zovšeobecnených prostriedkov riadenia na všetkých šiestich prioritách.

Avšak davo-„elitárne“ rozdelenie spoločnosti sa zachovalo, a národné kultúry utrpeli značnú škodu. Ak zohľadníme jav davo-„elitárneho“ rozdelenia spoločnosti, ktorý je základom pre vonkajšie zasahovanie do procesu spoločenského samoriadenia podľa plnej funkcie (*t.j. širšie, ako len konceptuálna samostatnosť*), tak aj tak došlo ku zvýšeniu úrovne organizácie riadenia v porovnaní s predrevolučnou, pretože bolo odstránené množstvo ideológií (*t.j. pluralizmus názorov*) a reálne prevládala len jedna ideológia; a okrem toho sa skoncovalo s právne uzákoneným davo-„elitarizmom“ stavovského zriadenia, ktoré existovalo v impériu do r. 1917.

Hoci marxizmus dal v podstate všetkým členom spoločnosti METODOLOGICKÚ filozofiu, no ekonomicky úspešne sa rozvíjajúca

¹ Otázka pre «milovníkov latinčiny»: prečo «internacionalizmus», a nie «multinacionalizmus» alebo «polynacionalizmus»? (Poznámka r. 2004).

² Práve na tomto základe sa po rozpade ZSSR aktivoval nacizmus regionálnych „elit“ v bývalých republikách ZSSR.

davo-„elitárna“ spoločnosť ju nepoužívala, a s nezlomnou dôverou nasledovala vodcu a vládnu chuntu. Preto 1. a 2. priorita, neosvojené davo-„elitárnym“ zmysľaním, fungovali nielen ako zovšeobecnené prostriedky riadenia spoločnosti, ale aj ako zovšeobecnené zbrane, namierené proti samotnej spoločnosti, a to v dôsledku osobitej črty marxizmu, ktorý neplánoval oboznámiť marxistov s reálnymi znalosťami, potrebnými pre riadenie života celej spoločnosti a jednotlivých sfér jej činnosti.

To sa prejavilo ničením národných eposov a tvorivého dedičstva VÝRAZNÝCH NÁRODNÝCH umelcov všetkých druhov umení, uzavretím chronológie dejín do r. 1917 pred širokými masami (*N.M.Karamzin sa nevydával až do r. 1987; V.O.Ključevskij sa vydával len v obmedzených nákladoch¹*); prekrútenie faktológie dejín v rozsahu celej známej hĺbky minulosti; stiahnutie z obehu prác predrevolučných sociológov, ekonómov, filozofov; najtvrdšia cenzúra a mizantropické vsuvky a prekrútenia v sovietskych vydaniach tvorivého dedičstva A.S.Puškina, F.I.Tjutčeva, F.M.Dostojevského a ďalších, nielen ruských kultúrnych dejateľov; vytvorenie vzdelávacieho systému, úmyselne zameraného na odstránenie záujmu študentov o historicko-filozofické a sociálne otázky, systému ktorý vyvolal ťažobu a ospalosť už pri vyslovení slov „filozofia“, „sociológia“, „dejiny KSSZ“, a formoval tak prevládanie kaleidoskopického videnia sveta, neschopného vnímať sociálne procesy v najvzdelanejších kruhoch spoločnosti, bez čoho nie je možná výchova pokolení, zodpovedných vo svojom živote za celonárodné a vŕšľudské dielo.

Po roku 1953, všetky tieto faktory naďalej fungovali, no na posilnenie úspechov v davo-„elitárnom“ rozdelení sovietskej mnohonárodnej spoločnosti k nim boli pridané ešte nové:

- alkoholová genocída predovšetkým voči slovanským národom a vidieckemu obyvateľstvu;
- prechod na 5-dňový pracovný týždeň s 8-hodinovým pracovným dňom, čo zhoršilo podmienky výchovy dorastajúceho pokolenia v rodine v porovnaní so 6-dňovým pracovným týždňom a 7-hodinovým pracovným dňom, a skráteným pracovným dňom v sobotu (pracujúci rodičia musia mať každý deň čas na to, aby vnikli do toho, ako vyrastajú ich deti)

¹ Následkom nedostupnosti historickej vedy boli historickí spisovatelia jedni z najčítanejších: V.Jan, V.Pikul a pseudovedeckejší L.N.Gumiljev sú známi mnohým.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Tieto dva faktory zmenšili počet ľudí, ktorí mohli **každodenne triežvi zostávať** osamote so svojimi myšlienkami, čo napomáha formovaniu celistvosti vnímania sveta a objektívne pracuje na rozšírenie sociálnej základne konceptuálnej moci vnútorného prediktora-korektora bloku Rusko (ZSSR).

Existoval a existuje jav, ktorý možno nazvať URBANISTICKÁ GENOCÍDA, čo je sústredenie obyvateľstva do megapolisov, ktoré odtrhávajú ľudí z prirodzeného prírodného prostredia. V urbanistickej genocíde existuje ešte jeden čiastkový jav: budovanie obydlií, ktoré vylučujú normálny bezkonfliktný život 3 — 4 generácii pod jednou strechou, aspoň jednej vetvy rodiny. Je to priama cesta k rozbitiu celistvosti vnímania sveta, k antagonizácii spoločnosti, k zničeniu kultúrnej kontinuity pokolení. Ide o to, že len vo veľkej viacgeneračnej rodine sa pred dieťaťom objavujú všetky vekové skupiny jeho budúceho života, a pokiaľ je rodina harmonická (*spomeňte si na film „Veľká rodina“ podľa románu Vs. Kočetova*), tak dieťaťu v tomto veľkú rodinu nenahradí žiadny iný sociálny útvar.

V južných regiónoch krajiny bol umelo vytvorený „prebytok“ pracovnej sily, čo nutne vyústilo do rozšírenia sociálnej bázy organizovanej kriminality a jej typického národnostného rázy v súčasnosti: Kaukazania a stredoázijski tvoria spodok a stredné úrovne riadenia mafii, ktoré sú prirodzene napojené na medzinárodné slobodomurárstvo. Na prelome 50-tych a 60-tych rokov, zábavné druhy umenia¹ začali podvedome šíriť informáciu, ktorá propagovala spôsob života v tých najkoristnickejších krajinách Euro-Amerického konglomerátu, a formovať tak „elitárne“ videnie sveta. Sociologická veda v tom čase zasa na úrovni vedomia „nemilosrdne“ kritizovala, citátne-dogmatickým spôsobom, západný životný štýl reklamovaný zábavným umením.

V podmienkach postupného rozvratu ekonomiky (*po obnovení plnej konceptuálnej moci u prediktora Euro-Amerického konglomerátu v ZSSR v roku 1953*) to viedlo ku vzniku inverzií a antagonizmov vo fragmentoch cieľových vektorov, zodpovedajúcich úrovni vedomia a podvedomia: individuálneho a spoločenského. Na Západe to volali priamo: *vedenie psychologickéj vojny na zotročenie Sovietskeho ľudu*.

V tom istom čase pod PSÚ²-obmedzeniami prístupu židov na vysoké školy prebiehala sionizácia vedy. Vo výsledku tak na začiatku perestrojky

¹ To, čomu dnes hovoríme šoubiznis: predstavenia v divadlách, kinách, televízií. – pozn. prekl.

² Označenie «PSÚ» — pre služobné účely.

Mŕtva voda

z 1000 židov — 700 malo vyššie vzdelanie; z 1000 Rusov — 20; u ostatných národov to bolo 50 až 70, nie však viac ako 100 ľudí z 1000. To je základ etnického rozdelenia spoločnosti v pracovnej sfére a utláčania celého ZSSR svetovým siono-internacizmom, pretože v podmienkach historicko-filozofickej negramotnosti našej inteligencie a pseudoetnickej solidarity svetového židovstva sovietska veda zabezpečuje konceptuálne pripájanie štátnosti ZSSR na svetový siono-internacizmus: cez nekontrolované (*spoločenským vedomím národov krajiny a samotných židov*) úrovne sociálnej organizácie a obvody informačnej výmeny.

Práve tento potenciál sa medziregionáli snažili zrealizovať počas prestavby zlého „socializmu“ na „dobrý“ siono-kapitalizmus podľa amerického vzoru. Treba ešte dodať, že väčšina sovietskych medziregionálov je len „elitárnym“ nepremýšľajúcim davom, ktorý veľmi emotívne reprodukuje to, čo počuje v „elitárných“ kruhoch celého konglomerátu. Aby sme sa o tom presvedčili, stačí iba porovnať tvorbu J.Jevtušenka z konca 50-tych a začiatku 60-tych rokov s jeho dnešnou tvorbou. V nej sa prejavilo spoločenské vedomie: najprv pracujúceho ľudu, a neskôr — beznárodnostnej „elity“, úmerne začleneniu básnika do nej. Uvidieť v jeho tvorbe, že sa ako človek rozvíjal, a začal chápať niečo z toho, čo nechápal predtým — nemožno ani pri najlepšej vôli jednoducho preto, lebo sa nerozvíjal, iba splietal rýmy a prechádzal od jedného válova k druhému, lepšie vybavenému.

Básnickej osobnosti, samostatne si uvedomujúcej sociálne procesy, tu niet; iba niekto, kto sleduje názory okolitého davu a riadi sa nimi, ako plášť vo vetre. Lepšie na tom nie je ani vedecká „elita“ medziregionálov. Možno, že nebohý A.D.Sacharov bol veľmi dobrý fyzik, ktorého význam prác ešte nie je v plnej miere pochopený. Nemožno mu odoprieť ani dobromyseľnosť a principiálnosť pri obhajobe svojich názorov, jak jeho osobných, tak aj tých vnuknutých zo strany okolia. No ako sociológ je čistá Nula s veľkým začiatočným písmenom, a preto sa aj stal slepým nástrojom v rukách medziregionálov. V prácach A.D.Sacharova nie je ani najmenší náznak toho, že by si celostne uvedomoval miesto Ruska (ZSSR) v globálnom dejinnom procese a miesto globálneho dejinného procesu v globálnom evolučnom procese biosféry; a tým skôr ani náznak toho, že by chápal charakter reálneho procesu riadenia života a smrti spoločentiev.

Samohodnotenie ekonomickej vede medziregionálov udelil v programe „Vzgljad“, v noci z 30. na 31. decembra 1988, G.Ch.Popov, doktor ekonomických vied: «Neviem pochopiť túto fantazmagóriu, keď všetko je, zdroje sú, ale nedarí sa to, čo treba».

* * *

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Ak je niečo nepochopiteľné, potom je to následkom toho, že osobná kultúra myslenia neumožňuje rozpoznávať javy vonkajšieho a vnútorného sveta človeka a sformovať systém ich obrazov a ich vzájomných vzťahov, na základe ktorých možno objasniť minulosť a prognózovať budúcnosť.

* *
*

Čestný človek by mal diplom doktora vied vrátiť naspäť VAK¹-u a ísť pracovať rukami, ak nie je spôsobilý pre vedu, avšak takýto cynickí „elitárni“ chamtivci a ich pochlebovači ešte žiadajú: «Strana, daj chvíľu pokormidlovať!»² 24.01.1988 akademik A.G.Aganbegjan v „Reflektore perestrojky“ pri rozoberaní problémov BAM³-u zadal otázku ohľadom toho, kde boli odporcovia BAM-u (*t.j. znepokojená verejnosť*) predtým, než sa začala stavať. Moderátor zahundral, že «verejnosť bola zvyknutá DÔVEROVAŤ vede». Na to sa mu A.G.Agenbegjan vysmial priamo do tváre... Vyzeralo to ako drzý cynický výsmech, a v podstate to aj tak bolo.

Takže môže platiť len jedno z dvoch: buď v ZSSR ekonomická veda je a rozvrat ekonomiky počas stagnácie a perestrojky⁴ sa nám iba prisnil; alebo v ZSSR ekonomická veda nie je a rozvrat ekonomiky je normálnym následkom tohto javu, a váha titulu „vedec“ iba kompenzuje ich márnivosť. A ak sa so starou dôverou budeme stavať k „vedeckým“ odporúčaniam ekonomických „tienidiel“, tak nebude treba ani 500 dní⁵, aby došlo ku strate riadenia, na obnovu ktorého je treba chunta.

A ako sa dalo čakať, pravé príčiny tohto všetkého pomenoval filozof — profesor, doktor filozofických vied A.Butenko. V čase, keď svetový systém socializmu existoval, on bol vedúcim oddelenia všeobecných problémov svetového socializmu Inštitútu ekonomiky svetového socialistického systému AV ZSSR. V časopise „Veda a život“ № 4, r. 1988, v článku „Ako pristúpiť k vedeckému chápaniu histórie sovietskej spoločnosti“ on píše: «*Riadime sa jednou metodológiou, študujeme a poznáme tie isté fakty, no prichádzame k rôznym záverom. Prečo?*» A o niečo ďalej už dáva odpoveď na túto otázku: podľa jeho názoru «*sa to*

¹ VAK — vyššia atestačná komisia. (Poznámka r. 2004).

² Kam to «dokormidlovali» ukázali neskoršie reformy, keď globálny prediktor nariadil lídrom strany «opustiť posty» a nechať «pokormidlovať».

³ Bajkalsko-Amurská magistrála. — pozn. prekl.

⁴ Aj počas následných reforiem.

⁵ «500 dní» — názov programu ekonomických reforiem, s ktorým G.A.Javlinskij vystupoval na konci perestrojky. Prakticky celý bol vládou J.T.Gajdara vyplnený. Čo to prinieslo, je známe.

Mŕtva voda

vysvetľuje tým, že pri štúdiu histórie existuje okrem metodológie a faktov aj koncepcia, spájajúca dohromady základné etapy skúmaného historického obdobia. Práve ona, táto koncepcia, je u polemizujúcich autorov rôzna, a preto tie isté fakty sa javia každý raz v inom svetle, s vlastným zmyslovým odtieňom.

Takto sa oficiálna filozofia medziregionálov, svojou kaleidoskopickosťou protirečiaca vlastným klasikom, rozpisuje o nemožnosti poznať svet.

* * *

Teraz vám odporúčame si prečítať Úvod a pozrieť sa na slová A.Butenko z metodologickej pozície Úvodu. Toto nie je rečnícka fráza: naozaj je potrebné si spomenúť na Úvod ako celok pred ďalším čítaním.

* *
*

Metodológia slúži na rozpoznanie jednotlivých procesov v ich vzájomnej vloženosti v nadradených procesoch. **Metodológia sa zaoberá procesmi.** Jednotlivé fakty patria súčasne do viacerých vzájomne vložených procesov. A Butenko píše o «študovaní faktov», ani slovo o procesoch, nanajvýš na označenie hraníc, medzi ktorými sa pri výklade využívajú fakty. Ak „študujeme“ fakty a ignorujeme procesy, ktoré ich reálne zahŕňajú, potom sa nám otvára možnosť zhrnúť do jednej koncepcie množinu faktov, ktoré sa vzťahujú k rôznym objektívnym procesom, a získať tak koncepciu objektívne neexistujúceho procesu. Koncepcia nespája «časové etapy», ako píše A.Butenko. Koncepcia spája fakty v subjektívnej interpretácii **možno** objektívne existujúceho procesu, a až **etapy** procesu sa navzájom menia v čase. V danom kontexte sa pod objektívnym rozumie proces, ktorý plynie sám bez nášho zasahovania do jeho priebehu. Hojnosť jednotlivých faktov, tvoriacich súčasť rôznych dlhodobých objektívnych vzájomne vložených procesov, pri absencii vedomej metodológie, zameranej na rozpoznávanie procesov, sa u množstva metodicky negramotných ľudí prejavuje v **pluralite NEHODNOVERNÝCH názorov** na ten istý objektívny proces. «Pluralita názorov» metodologicky negramotného davu je zákonitý jav, ktorý sa prejaví, ak dav ponecháme nejaký čas samému sebe. Práve z tohto dôvodu nie je skutočná demokracia v dave možná, a „demokratické“ procedúry sa stávajú len zástenou diktatúry zákulisnej mafie. V konglomeráte, v USA, je touto mafiou siono-slobodomurárstvo.

No ak metodologická kultúra existuje, potom jednotlivé fakty sú prepúšťané prizmou metódy, výsledkom čoho sa objavuje **subjektívna**

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

konceptia objektívneho procesu. Základným kritériom hodnovernosti **subjektívnej** koncepcie **objektívneho** procesu je plnenie sa prognóz rozvoja **objektívneho procesu** v budúcnosti a odkrytie nových faktov a ich väzieb v jeho minulosti.

Nové, predtým neznáme, fakty a spoločenská prax postupom času buď potvrdzujú správnosť subjektívnej koncepcie objektívneho procesu, alebo nútia zdokonaľovať a prehodnocovať koncepciu.

Keďže ten istý objektívny proces sa prejavuje v rozmanitosti jednotlivých faktov, tak rôzni bádatelia môžu mať dostup k rozdielnym skupinám faktov. No ak neskúmajú len fakty, ale jeden a ten istý objektívny proces a disponujú dostatočne vysokou metodologickou kultúrou, tak nutne časom dospejú k jednotnej koncepcii toho istého objektívneho procesu vďaka jednotnej vlastnosti zobrazovania informácie v Objektívnej realite.

* * *

METODOLÓGIA, zameraná na rozpoznávanie procesov, umožňuje prepracovať ľubovoľnú „pluralitu“ (*t.j. množstvo*) faktov do jednoty HODNOVERNÝCH názorov na jeden a ten istý objektívny proces: v tom je základ demokracie.

* * *

Týmto odpadá aj otázka o tom, že «verejnosť je zvyknutá veriť vede». Bezduchá dôverčivosť môže byť vytlačená len METODOLOGICKOU KULTÚROU, zameranou na ROZPOZNÁVANIE PROCESOV, PROGNOSTIKU A VÝBER NAJVHODNEJŠIEHO VARIANTU OBJEKTÍVNE MOŽNEJ BUDÚCNOSTI.

* * *

Podpora «dôvery verejnosti vo vedu» je založená na systéme vedeckých titulov od kandidáta vied po akademika, akoby svedčiacich o kvalifikačnej úrovni ich držiteľa. Pritom akademik môže nezodpovedne, vedome alebo nevedomky tárať hlúposti, no vecné námietky mladého špecialistu buď budú zamietnuté davom, hľadiacim len na tituly, alebo nebudú vôbec vyjadrené, pretože jediným prostriedkom mladého špecialistu na zlepšenie svojho života je „vedecký rast“, čo ale neumožňuje napravnú akciu akademikom mozgy, keď si to zaslúžia. Sociálne vedy v súčasných podmienkach svojim významom prevládajú nad aplikovanými technickými a ostatnými vedami. Neuplatniteľnosť sociálnych vied v ZSSR je očividná všetkým, okrem sociológov.

Mŕtva voda

Vyslobodenie vedy a techniky z nevoľníctva si v ZSSR vyžaduje likvidáciu VAK a anulovanie všetkých vedeckých hodností a titulov od kandidáta vied do skutočného člena AV ZSSR. Svojou sociálnou funkciou by sa akadémie jednotlivých vied a AV ZSSR vcelku nemali odlišovať od bežného ministerstva: mali by sa stať jednoducho vládnymi ministerstvami a výbormi na organizáciu vedeckých výskumov.

* *
*

Väčšina medziregionálov v ZSSR nie sú žoldnieri imperializmu, hoci existujú aj takí. Oni len nedisponujú metodologickou kultúrou, sú unavení zo sociálnych nepokojov a koreň všetkého zla vidia v nadvláde jednej ideológie. Jedinú možnú cestu pre zrušenie nadvlády ideológie vidia v návrate k «pluralite» ideológií a „zjednoteniu“ všetkých v jednotnom svetovom trhovom mechanizme. To, že nad ideológiou stoja ešte minimálne dve hierarchické úrovne zovšeobecnených prostriedkov riadenia, jednoducho nevidia.

Prejsť od jednotnej ideológie k «pluralite» ideológii znamená pre spoločnosť ako celok — regres. Nasadenie «plurality» komerčnej ideológie po tom všetkom, čo si národy po r. 1917 prežili, môže mať za následok ešte viac krvi, než nasadenie jednej vládnucej ideológie v minulosti. Tento pokus, postupne zavádzaný do života, je ekvivalentný likvidácii národov ZSSR.

Avšak po celú dobu existencie Sovietskej moci jestvovali tendencie, ktoré v ZSSR podmienili štatistickú predurčenosť vzniku vnútorného žreectva prediktora-korektora, zameraného na rozmytie davo-„elitarizmu“ v krajine i vo svete. To si tiež vyžaduje deideologizáciu spoločnosti, no v absolútne inom zmysle. Každá ideológia je výtvorom metodológie poznávania sveta, využívanej nejakou skupinou osôb podľa ich vlastnej svojvôle. Preto deideologizácia spoločnosti môže vyzeráť nielen ako návrat k «pluralite» — množstva druhov — tej istej komerčnej ideológie, ale aj ako osvojenie si metodologickej kultúry spoločnosťou. Keďže metodológia má dočinenia s procesmi, tak aj vznik hnutí, ktoré dostali názov „Pamäť“ a skúmajú chronológiu a faktológiu dejín, je zákonité. Náreky ohľadom reálneho alebo domnelého „antisemitizmu“ sú tiež zákonité, pretože medziregionáli nemajú záujem na skúmaní problémov KONTRACIONIZMU, a biblický aj marxistický siono-internacizmus nemalo naubližovať národom, zjavne i tajne. Cesta k prvej (metodologickej) priorite vedie cez druhú (chronologickú), pretože procesy možno vidieť len v chronologickej analýze dejinných faktov.

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

Takto, v súčasnej sovietskej spoločnosti (*a najmä u inteligencie*) existujú dve strategické tendencie rozvoja spoločnosti ako celku: **1. medziregionálna**, výsledkom ktorej by sa blok Rusko (ZSSR) mal rozpadnúť na údelné „kniežatstvá“, presnejšie „prezidentstvá“, s ich následnou integráciou do Euro-Amerického konglomerátu; **2. vnútrobloková koncepcia** rozmývania davo-„elitizmu“ v bloku Rusko (ZSSR) s perspektívami rozvoja v globálnom meradle.

Otázka je len v tom, ktorú z nich podporí národ, a najmä ten ruský, rozptýlený po celom **ruskojazyčnom** Zväze. Už skôr sa hovorilo, že na svetonázorovej úrovni chápania eposov národy nemajú antagonizmy. Analýza ruských bylín hovorí, že meč ruského bohatiera sa nezodvihol ani raz kvôli získaniu zlata alebo trónu. Meč — zovšeobecnená zbraň — bol bohatiermi z bylín dvíhaný nie pre peniaze ani pre vieru, ale kvôli ochrane utláčaných a znevýhodnených, kvôli ochrane kultúry ľudu. Byliny sa odovzdávali stáročia z pokolenia na pokolenie a odrážajú štatistické zákonitosti genetiky podmienených matric potenciálnych možností a predispozícií ruských ľudí. V 19. storočí A.S.Puškin písal: «Tu cár Koškej nad zlatom chradne, tu ruský duch, tu vôňa Rusi vanie». V 20. storočí, päť rokov od začiatku perestrojky, po masovom vymývaní mozgov trhovými koncepciami, stále počujeme sťažnosti medziregionálov... Na čo sa sťažujú? — Áno, stále na to isté: trhových zákonov sa naprijívalo dosť, ale väčšina obchodníkov sú zlodeji z čias „stagnácie“; nadšenie v národe chýba, a nespokojnosť narastá. Medziregionáli si to vysvetľujú tým, že „ľud je temný“. — Nie! Temný ľud predsa nemôže mať svetlý epos!

* * *

Z vyššie opísaného vyplýva, že svetonázorovo je Rusku najbližší islamský svet. Preto aj slovansko-moslimské konflikty môžu byť len umelo a zámerne vyprovokované vládnuou „elitou“, pripojenou na siono-internacistické štruktúry slobodomurárstva Euro-Amerického konglomerátu¹.

Objektívne antagonizmy medzi národmi ZSSR vo vnútri krajiny nie sú. Všetky vzplanutia občianskej vojny boli rozduchané „elitárnou“ inteligenciou (*zbavenou historicko-filozofickej kultúry v procese jej vzdelávania*), a podporené mafiami a systémovou perifériou globálneho nadžidovského prediktora.

¹ V tom spočívala príčina aj ciele čečenskej vojny.

Objektívne antagonizmy medzi ZSSR a štátmi Východnej Ázie nie sú. Všetky minulé a potenciálne možné zostrenia vzťahov ZSSR so štátmi tohto regiónu mali vo svojom základe davo-„elitárnu“ sociálnu organizáciu v krajinách konfliktu. Konflikty boli vyvolávané medziregionálnym Euro-Americkým konglomerátom cez nekontrolované úrovne sociálnej organizácie a obvody informačnej výmeny.

„Studenú“ **vojnu** ZSSR prehral, podľa názoru lídrov USA, „s výsledkom“ rovným bezpodmienečnej kapitulácii. Avšak „studená“ okupácia — trhová perestrojka — prebieha len s veľkou námahou a stráca tempo.

Hoci dlhodobé záujmy národov ZSSR si žiadali uložiť «veto» v Rade Bezpečnosti OSN pri riešení otázky vojenskej intervencie do vnútroarabských záležitostí v Perzskom zálive; ale ZSSR podporil siono-internacistický postoj v tejto otázke, tak analýza konfliktu umožňuje vyvodiť dôležitý záver. V najbližšom čase USA a NATO nebudú schopné vojenského diktátu voči ZSSR bežnými druhmi zbraní, a to aj bez účasti bývalých štátov Varšavskej zmluvy na našej strane. Aj keď medziregionálne sily dosiahli vojenský úspech v Perzskom zálive, no v tomto vojenskom úspechu je vidieť predovšetkým krach vojenských doktrín USA pri ich orientácii na konfrontáciu s blokmi, ktoré sú schopné samostatného rozvoja svojej ekonomickej a vojenskej infraštruktúry.

Jadrové zbrane a ostatné druhy genocídnych zbraní sú počas ÚČELOVEJ VOJNY proti ZSSR nepoužiteľné, kvôli nepredvídateľným následkom za predpokladu zachovania v ZSSR pozemných mobilných prostriedkov na odpaľovanie MBR (*medzikontinentálnych balistických rakiet*). Tento stav sa zachová prinajmenšom najbližších 10 rokov, do zavedenia (*v režime stabilnej prevádzky*) globálnych zbraňových systémov s rozvinutou pozemnou i kozmickou infraštruktúrou.

Fázové posuny v sociálnych procesoch — medzi zrodom ideológií a ich prinášaním plodov — neumožňujú interpretovať jednoznačne ako úspech konglomerátu integráciu krajín Východnej Európy (*bývalých členov Varšavskej zmluvy*) do spoločného európskeho domu. Dve pokolenia vyrástli pri budovaní „zlého“ socializmu. Nárast sociálnej polarizácie pre prechode na davo-„elitarizmus“ „dobrého“ kapitalizmu bude predstavovať veľký vnútorný problém pre všetky tieto krajiny a NSR.

Neprijatie trhových koncepcií „socializmu“ národmi ZSSR, intelektuálna neschopnosť medziregionálnej „elity“ v ZSSR v kombinácii s vnútornými procesmi v Euro-Americkom konglomeráte a Východoázijských a moslimských blokoch, vytvoria priaznivé podmienky na realizáciu politiky rozmývania davo-„elitárnej“ organizácie

VI. Euro-Americký konglomerát a bloky...

spoločnosti pri ignorovaní názorov „slobodnej“ tlače Západu na procesy v ZSSR¹. Svetonázorový potenciál pre realizáciu takejto politiky sovietska spoločnosť má. Preto konceptuálna samostatnosť rozvoja ZSSR v globálnom dejinnom procese môže byť zaistená. Situácia sa zjednodušuje aj konceptuálnou krízou riadenia v Euro-Americkom konglomeráte, ktorá sa v perspektíve bude zostrovať, kvôli neschopnosti biblickej koncepcie davo-„elitarizmu“ v súčasnej civilizácii a prítomnosti tendencií k získaniu konceptuálnej samostatnosti v regiónoch Ázie s blokovou organizáciou riadenia.

„Intelektuáli“ Rímskeho, PEN, Rotary a ďalších „elitárnych“ klubov predviedli tiež svoju neschopnosť na medzinárodnej scéne kvôli chorobe, ktorou trpia všetci medziregionáli: úzky špecialista sa podobá opuchline — jej plnosť je iba jednostranná. V dôsledku slobodomurárstvom prekrútenej historicko-filozofickej kultúre západnej inteligencie je sama ako celok neschopná neobmedzenej konceptuálnej činnosti.

Neprítomnosť svetonázorových antagonizmov medzi národmi blokov Ázie v ich sociálnom správaní je dobrým základom pre formovanie spoločnej globálnej koncepcie rozvoja blokov. V prípade realizácie takejto stabilnej koncepcie, davo-„elitárna“ organizácia konglomerátu ho urobí závislým od Ázie. Japonsko skupuje filmové štúdiá USA, a americkému predstaviteľovi davu je jedno, či pozerá filmy natočené za japonské peniaze alebo židovské. Ako sa vraví: „kto platí, ten aj muziku diktuje!“. USA pred takýmto vpádom nie sú chránené, vzhľadom na neprítomnosť takéhoto javu, ako ustálená jednotná kultúra jednotného amerického ľudu, vyjadrujúca geneticky podmienené matrice potenciálnych možností a predispozícií. Proces etnogenézy v USA sa ešte nezavřil: národ „Američan“ v USA zatiaľ nie je.

Či má na to vládnuca „elita“ ZSSR dosť umu, aby to pochopila, je druhoradé. Ľud má umu dostatok: spoznanie ciest Dobra a Zla rodí predstavu o mravnosti a o PRÁVE KONATĚ. Mravne *pravé dielo* stojí nad právom vyplývajúcim zo zákona, pretože v davo-„elitárnej“ spoločnosti zákon vzniká a rozvíja sa na ochranu nemravnosti a zloby, ktorú plodí „elita“, a na privedenie rôznych druhov objektívnej skazenosti na prípustnú úroveň života spoločnosti. Preto mravné PRÁVO stojí nad

¹ Pri globálnej analýze problému netreba zabúdať ani na všeobecnú krízu kapitalizmu, ktorá nie je len preludom marxistov, ale predstavuje historickú danosť. Západ čaká prekonávanie tejto krízy a zbavovanie sa svojho kapitalizmu. Našou úlohou je podporiť tento proces tak, aby nedošlo k permanentnej siono-internacistickej revolúcii podľa Trockého.

Mŕtva voda

zákonmi štátu a nad zlodejskými zákonmi, najmä zákonom Mojžiša a od neho odvodenými.

Naše dielo je pravé! Víťazstvo bude naše! Dielo medziregionálov je ľavoradikálne, t.j. radikálne ľživé. Moc ľavých znamená bezprávie ľudu a zničenie spoločnosti a prírody. Preto ľaví radikáli, ľžami špiniaci pravdu, nemajú vo sfére riadenia čo hľadať.

VII. «VÁŠNIVOSTĚ»: BIOLÓGIA A INÉ VZÁJOMNE VLOŽENÉ PROCESY

Pravda by nevyšla zo
studne, ak by kvapka
nenarušila zrkadlo jej
hladiny.

Aj Egyptania boli svojho
času spravodliví
a ľudomilní!

K. Prutkov

Táto kapitola knihy nie je povinná, nakoľko v nej vyjadrené všeobecné stanoviská sa týkajú veľmi konkrétnej otázky¹. Táto kapitola sa objavila preto, lebo od roku 1987 v ZSSR beží PROPAGANDA koncepcie L.N.Gumiliova „Etnogenéza a biosféra Zeme“ (*objavila sa v r. 1979*). Odporcovia názorov L.N.Gumiliova mu oponujú na stránkach vedeckých publikácií a nevystupujú pred tak masovým auditióriom ako L.N.Gumiliov (*bud' sami od seba, alebo ich nepustia*). V takýchto podmienkach väčšina čitateľov a poslucháčov, riadiac sa autoritami, vnímajú koncepciu «vášnivosti» („pasionárnosti“) ako hodnovernú teóriu, odhaľujúcu jak minulé, tak aj budúce záhady dejín. Proces prijímania tejto propagandy spoločnosťou je sprevádzaný vulgarizáciou (*zjednodušovaním*) teórie a neopodstatneným rozširovaním sfér použitia autorom vyslovených téz.

My súhlasíme s tým, že «etnogenéza» ako jav v globálnom dejinnom procese existuje, avšak jej opis L.N.Gumiliovom je veľmi jednostranný a podľa nášho názoru obsahuje rad chybných tvrdení.

¹ Od okamihu publikácie prvého vydania „Mŕtvej vody“ dôležitosť tejto kapitoly narástla a to v súvislosti s tým, že eurázijci prijali dedičstvo L.N.Gumiliova do svojho ideového zabezpečenia.

Okrem toho treba mať na pamäti, že „eurázijský“ rozsah myslenia nie je na vyriešenie problémov Ruska dostatočný: potrebný je globálny rozsah skúmania problémov a globálna starostlivosť.

Mŕtva voda

V tejto kapitole okomentujeme knihu L.N.Gumiliova „Etnogenéza a biosféra Zeme“ (3. vyd., Leningrad, „Gidrometizdat“, r. 1990, 524 str., náklad 50 000).

Lev Nikolajevič používa metodológiu (*system stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov*), ktorá má veľmi blízko k dialektickému materializmu. Z toho dôvodu nie je Vesmír chápaný ako proces trojjednoty matérie, informácie a miery. Čas v knihe tiež neexistuje ako vedome používaná kategória miery.

«Tak vieme, že čas ako kategória existuje, no nevidiac jeho hranice, nemáme možnosť dať času všeobecne zrozumiteľnú definíciu» (str. 39). Na str. 96: «Čo je to „čas“, nevie nikto. No merať sa ho ľudia naučili¹».

Ďalej L.N.Gumiliov uvádza príklady merania času, založené na rôznych etalónových procesoch, čo možno zovšeobecniť, ako je to urobené aj v Úvode: predstava času vzniká pri procese zobrazovania jedného procesu na druhý proces, ktorého frekvencia je uznaná ako etalónová.

Na str. 351: «História, to je štúdium procesov prebiehajúcich v čase, no čo je to čas — nevie nikto».

V našom chápaní je «čas» vždy subjektívny. Len pri používaní termínu «čas» v inom, než všednom zmysle, si treba vždy uvedomovať, ktorý proces udáva etalónovú frekvenciu. V opačnom prípade môže dôjsť k nevedomej zámene etalónových procesov počas rozprávania, čo môže viesť k chybným záverom.

Informácia (duch) je v dialektickom materializme bludným pojmom. A ako je už typické pre bludného ducha, informácia sa mieša do záležitostí dialektických materialistov a odpláca sa im za svoju bludnosť posúvaním pojmových hraníc a zámenou pojmov.

Na str. 279: «Dá sa povedať, že rezonancia výbušnosti vášní je tým menšia, čím vzdialenejšie sú od seba etniká vášnivca a harmonického jedinca, samozrejme, pri ďalších rovnakých podmienkach. Táto okolnosť opäť zblížuje problémy vášnivosti (ako príznaku) s problémom podstaty etnickej

¹ A to «merať ho» je zároveň tým hlavným v chápaní toho, že čas je druhotnou kategóriou vo vzťahu k miere, a vzniká v subjektívnom vnímaní po rozdelení celého sveta na «to — nie to», po čom sa jedna zložka vyberie ako etalón kmitania, a v druhej zložke „vzniká“ čas. Druhá vec je, či to prebieha vedome alebo podvedome.

VII. «Vášnivost»...

monolitnosti. Veď rezonancia, ako aj indukcia, sú energetické pojmy. Nakoľko sú použiteľné pre etnikum?»

Energia-matéria¹, je vždy nejakým spôsobom usporiadaná a jestvuje ako komponent procesu trojjednoty: matéria, informácia a miera. Čo je pre subjekt v danom procese dôležitejšie, je jeho osobná vec, no najhlavnejšie je nepliesť si a nestotožňovať jedno s druhým.

Jav rezonancie spočíva v tom, že nejaká štruktúra, ak cez ňu prechádza prúd energie, si z tohto prúdu časť energie odoberá a premieňa ju na iný druh. K tomu, aby vznikla rezonancia, je potrebný súlad medzi usporiadaním štruktúry, ktorá energiu pohlcuje, a usporiadaním samotného prúdu energie: t.j. informačný súlad — súlad vlastných frekvencií kmitania štruktúry so spektrálnym zložením prúdu energie. Ak si ku klavíru prinesiete ladičku 440Hz (a4) a silno klepnete po klávese «re», tak ladička sa nerozoznie; no ak jemnučko stlačíte kláves «la», ladička na to zareaguje napriek tomu, že struny «re» vylúčili oveľa viac energie, než struny «la».

To isté sa týka aj indukcie: pre ňu je potrebný súlad usporiadania štruktúr: 1) vysielača, 2) prostredia, cez ktoré sa šíri prúd energie (*nesúci informáciu*), 3) prijímača. Bolo by zbytočné vyrábať transformátorové jadro z dreva; treba na to železo, najlepšie transformátorové. Hoci atómy železa i molekúl dreva sú «zložené» z rovnakej množiny elementárnych častíc, no ich usporiadanie, forma štruktúry je iná.

To isté sa týka aj druhého vinutia transformátora — prijímača: cievka s kvalitným rybárskym lankom sa na tento účel nehodí.

Keďže dialektický materializmus nevidí ducha, informáciu ako objektívnu nemateriálnu kategóriu, tak zákonite dochádza k miešaniu pojmov pri opise informačných procesov, keď sa používajú termíny «matéria», «energia» atď. Nevyhol sa tomu ani L.N.Gumiliov.

Na str. 328: «V ľubovoľnom kmitavom procese existuje len rytmus a väčšie či menšie napätie (frekvencia)».

Pozrite sa do ľubovoľného slovníka fyzikálnych termínov: «Rytmus» a «frekvencia» sú synonymá, aj keď len sčasti; «napätie» a «frekvencia» synonymá nie sú: t.j. ide tu o posun pojmových hraníc, pretože ľubovoľný

¹ Znáмым vzťahom ekvivalentnosti matérie a energie je $E=mc^2$. Pod matériou väčšinou chápeme stabilné agregátne stavy (*pevné, kvapalné, plynné atď.*). Energia sa uvoľňuje alebo pohlcuje pri prechode z jedného stabilného agregátneho stavu do iného. To znamená, že agregátne stavy matérie predstavujú stabilné rovnovážne režimy; prúdy energie predstavujú prechodné procesy zmeny agregátneho stavu matérie, t.j. prechod z jedného rovnovážneho režimu do iného.

Mŕtva voda

kmitavý proces je charakterizovaný frekvenciou, vzťahovanou k frekvencii etalónového procesu, a amplitúdou v tom najširšom zmysle slova (*napríklad, amplitúdovou hodnotou napätia fyzikálneho poľa*); jedno aj druhé sa môže v priebehu času (t.j. procesu) meniť. Aj keď teória kmitania je, nepochybne, jedna z najvšeobecnejších vedných oblastí.

A vyslovené námietky nie sú žiadne malichernosti ani zádrapky: kniha L.N.Gumiliova sa venuje opisu procesov s veľmi nízkou frekvenciou (*voči frekvencii striedania pokolení*), dĺžka vývoja ktorých mnohonásobne prevyšuje dobu existencie samotného problému etnogenézy v povedomí spoločnosti, dokonca v povedomí vedcov. Pritom biologické aspekty problému sú zdokumentované oveľa horšie, než sociálne. V takýchto podmienkach nepresnosť vyjadrovania a nekontrolovaný drift pojmových hraníc dokážu v ľudskom chápaní deformovať podstatu objektívneho javu na nepoznanie.

Vo fyzike existuje Heisenbergov princíp neurčitosti: neurčitosť impulzu častice, vynásobená neurčitosťou jej súradníc, sa rovná minimálne $\frac{1}{2}$ Planckovej konštanty. Na str. 163 L.N.Gumiliov píše:

«Od 17. storočia sa vo fyzike debatovalo o otázke: skladá sa svetlo z častíc (korpuskúl) alebo ide o vlnenie v éteri? Obe koncepcie mali tak vážne nedostatky, že ani jedna z nich nemohla prevládať. Spor bol vyriešený až v polovici 20-tych rokov 20. storočia s príchodom kvantovej mechaniky. Súčasní fyzici sú presvedčení, že svetlo nie je ani vlna, ani častica, ale oboje súčasne, a môže prejavovať obe skupiny vlastností. Na tomto základe bol sformulovaný široko známy princíp neurčitosti, podľa ktorého pri prítomnosti dvoch spätých fyzikálnych premenných (*napríklad, impulzu a súradníc, alebo energie a času*) môže byť určená hodnota len jednej alebo druhej premennej, ale nie oboch súčasne¹.

V etnických fenoménoch sú tiež prítomné dve formy pohybu: sociálna a biologická. Takže, takým či onakým spôsobom, v tom či onom aspekte môže byť opísaná len jedna, alebo druhá stránka zložitého javu. Pritom presnosť opisu a jeho mnohostrannosť sa navzájom vylučujú. Poukazujúc na tento jav, použijeme princíp neurčitosti v našom „materiáli“».

¹ Ako vidíte, vo „voľnej interpretácii“ L.N.Gumiliova prestal Heisenbergov princíp neurčitosti byť sám sebou, stratiac určitú mieru. Na skúške z fyziky by L.N.Gumiliov za takúto formuláciu dostal «nedostatočnú» na korejkoľvek VŠ.

VII. «Vášnivost»...

Takto sa to predsa nerobí! Po prvé, analógia nie je dôkaz. Po druhé, tu ani nejde o analógiu, a okrem toho samotný princíp neurčitosti je interpretovaný nesprávne, ľ živo (*možno, kvôli nevzdelanosti humanitných vedcov v oblasti prírodných vied a defektnosti ich myslenia, v dôsledku čoho nie sú schopní opisovať javy jazykom matematiky*). V mikrosvete, ktorý opisuje kvantová mechanika, každá častica predstavuje konečnú skupinu vln (*prinajmenšom, ak vychádzame z existencie prahu citlivosti meracích zariadení*). Každý objekt disponuje vlnovými vlastnosťami, pretože je predovšetkým vlnou. No ten istý objekt disponuje aj korpuskulárnymi vlastnosťami, pretože jeho zloženie obsahuje konečný (v uvedenom zmysle) súbor vln. V makrosvete predstavuje vlna súbor častíc, ktoré sa hýbu určitým kmitavým spôsobom a menia svoje zloženie, a preto sa vlastnosti častíc a vlastnosti vln u rôznych objektov prejavujú nezávisle a protirečivo: t.j. buď vlna, alebo častica (teleso). Mikrosvet má vlastné zákony, ktoré podmieňujú zákony makrosveta.

Okrem toho, pokiaľ ide o časticu mikrosveta, tak možno určiť hodnotu jej impulzu aj súradníc, no čím presnejšie je určená jedna veličina, tým väčšia je chyba v určení hodnoty tej druhej. A hodnoty oboch chýb sú prepojené *vzťahom neurčitosti Heisenberga*, a nie *nezmyslami Gumiliova na tú istú tému*. V mikrosvete existuje jeden spôsob jestvovania objektov, ktorému je vlastný prejav aj vlnových, aj korpuskulárných vlastností rovnakých objektov. Použitie princípu neurčitosti vo fyzike má svoje opodstatnenie, no použitie jeho „analógie“ na rozdelenie sfér biológie a sociológie — opodstatnenie nemá, okrem želanja vytvoriť ilúziu vedeckosti svojho výkladu. Vo výkladovom slovníku pojmov a termínov (*na konci knihy*) jeho zostaviteľ, V.J.Jermolajev, tvrdí: «Princíp neurčitosti v etnológii je objektívnym ohraničením možností bádateľa pri pozorovaní sekvencie udalostí, umožňujúcim ich opísať len v jednom z dvoch aspektov: buď v sociálnom, alebo v etnickom (prírodnom)». Avšak jednota zákonov bytia nie je o prenášaní jednotlivých zákonov z jednej vednej oblasti do druhej, kedykoľvek si niekto zmyslí schovať pre NIEKOHO nevhodný predmet bádania pomocou „objektívneho“ zákona.

Kybernetika a všeobecná teória systémov boli L.N.Gumiliovom spomenuté iba preto, aby mohol charakterizovať «etnikum» ako samoorganizujúci sa systém. No mechanizmus samoregulácie, proces samoregulácie ako INFORMAČNÝ proces, vrátane procesu informačnej výmeny medzi biologickou a sociálnou organizáciou populácie, nie sú opísané nikde.

Existujú dva PODMIENENÉ uhly pohľadu na ľubovoľný proces. Po prvé, ako na jeden z čiastkových procesov v zostave nadradeného, objemnejšieho súboru procesov. Po druhé, ako na nadradený, objemnejší

Mŕtva voda

proces vo vzťahu k nejakému súboru. V dôsledku vzájomnej vloženosti procesov je PRAKTICKY potrebné počas výkladu prechádzať z jedného uhlu pohľadu do druhého a naspäť. Pritom treba vždy presne rozlišovať oba možné uhly pohľadu na ten istý proces, a nie hovoriť nezmysly o «princípe neurčitosti» tam, kde je všetko určité.

L.N.Gumiliov pod slovom «etnogenéza» chápe proces vzniku «etnika», rozvoj «etnika» a jeho vyhasínanie až do úplného vymiznutia alebo prebývania jeho zostatkov v dlhodobej rovnováhe s životným prostredím v nadväznosti generácií. Vonkajší opis procesu etnogenézy bez jeho prerušovania zvonku vyzerá nasledovne:

«Nové etnikum (*často pod starým názvom*), ktoré sa objavilo na scéne z nejakej, zatiaľ nejasnej príčiny, pretvára krajinu pomocou nového spôsobu adaptácie na životné podmienky. Toto sa zvyčajne deje v inkubačnej perióde fázy vzostupu a nebýva zachytené v historických zdrojoch (*okrem legend*). Historická epocha, opísaná v zdrojoch, zahŕňa pri absencii vonkajšieho miešania nasledovné fázy etnogenézy: 1) zjavná perióda fázy vzostupu, 2) vrcholová fáza, keď je etnikum maximálne aktívne, a tlak na krajinu je nižší, 3) fáza zlomu, keď antropogénny tlak je maximálny a deštruktívny, 4) fáza zotrvačnosti, v ktorej prebieha hromadenie technických prostriedkov a ideologických hodnôt, 5) fáza zatemnenia, počas ktorej nie je záujem ani o kultúru, ani o krajinu. Po tomto nastupuje fáza homeostázy, keď prebieha interakcia zvyškov polozničeného etnika so zbedačenou krajinou, ktorá sa objavila na troskách kultúrnej krajiny, tam, kde na miestach dubov vyrástli lopúchy, medzi ktorými sa hrajú na schovávačku pravnuci dobyvateľov a deti lupičov.

V tejto epoche sa vzťah etnika-perzistentu k prírode stáva zároveň spotrebiteľským aj ochranným. No, žiaľ, jak jedno, tak aj druhé je diktované tradíciou, a nie vedomým rozhodnutím vôle. A tak až do doby, kým nové etnikum nanovo nezmení krajinu. Etnogenéza, očividne, nie je jednotným globálnym javom, ale množinou samostatných etnogenéz v rôznych rajónoch» (str. 211).

Skôr než budeme pokračovať v rozhovore o PROCESE «etnogenézy» a jeho fázach, obrátíme pozornosť na ten fakt, že termín «etnikum» v teórii L.N.Gumiliova má iný pojmový obsah, než termín «národ» v definícii J.V.Stalina, a iný než termín «ľud» v bežnej hovorovej reči. Pri vulgarizácii teórie L.N.Gumiliova behom jej propagácie, všetko, čo hovorí

VII. «Vášnivost»...

autor o SVOJOM «etniku», prenáša bežné ľudské vedomie do svojho chápania slov «ľud», «národ».

«Etnikum» je u L.N.Gumiliova pojmom s veľmi elastickými a plávajúcimi pojmovými hranicami.

Na str. 15, 16: «Etnikum je fenomén biosféry alebo systémová celistvosť diskkrétneho typu, fungujúca vďaka geobiochemickej energii živej hmoty, v súlade s princípom druhého termodynamického zákona, čo potvrdzuje diachronická chronológia historických udalostí».

Na str. 24: «etniká sú javom ležiacim na hranici biosféry a sociosféry, ktorý má veľmi špecifické poslanie v budovaní biosféry Zeme».

V tejto vete je zaujímavé použitie slova «poslanie»: asociuje sa akoby s nejakou cieľovou funkciou jestvovania a rozvoja «etník», hoci sám L.N.Gumiliov odmieta teleologický prístup, podľa ktorého všetko existuje v súlade s určitými cieľmi podľa Božieho predurčenia.

Na str. 59: «...etnogenéza nie je sociálny proces, lebo spontánny rozvoj sociosféry iba spolupracuje s prírodnými javmi, ale nie je ich produktom.

Avšak práve ten fakt, že etnogenéza je procesom, a bezprostredne pozorované etnikum je fázou etnogenézy, a teda nestabilným systémom, vylučuje akékoľvek porovnávanie etník s antropologickými rasami, a tým pádom aj s ľubovoľnými rasovými teóriami».

Na str. 95: «...etnikum je kolektív jedincov, ktorý sa vylučuje zo všetkých ostatných kolektívov. Etnikum je viacmenej stabilné, hoci vzniká i zaniká v historickom čase. Neexistuje ani jeden reálny príznak na určenie etnika, ktorý by bol použiteľný pre všetky známe prípady. Jazyk, pôvod, obyčaj, materiálna kultúra, ideológia sú niekedy určujúcimi momentmi, a inokedy nie. Vyňať pred zátvorku môžeme len jedno: konštatovanie jedincom «My sme takýto, a všetci ostatní sú iní». Keďže tento jav je univerzálny, tak možno predpokladať, že odráža nejakú fyzikálnu alebo biologickú realitu, ktorá je pre nás hľadanou veličinou».

Na str. 102: «Takže miera stability etnika ako systému sa neurčuje jeho masou, t.j. početnosťou obyvateľstva a presnosťou kopírovania predkov, ale priemernou množinou

zväzkov rôznych váh a znakov. Náhle prekročenie určitých hraníc má za následok buď záhubu, alebo búrlivý rozvoj. Tým sa vytvára pružnosť etnika, ktorá mu umožňuje amortizovať vonkajšie vplyvy a občas dokonca regenerovať, lebo «mnohozväzkový» systém kompenzuje škodu reorganizácie zväzkov».

Na str. 103: «Etnikum, to nie je iba zástup ľudí, navzájom sa podobajúcich podľa nejakých čŕt, ale systém osôb s rôznym vkusom a schopnosťami, systém produktov ich činnosti, tradícií, pojmajúceho ich geografického prostredia, okolitého etnického prostredia, a tiež určitých tendencií, prevládajúcich v rozvoji systému».

Na str. 135: «Etnikum je stabilný, prirodzene sformovaný kolektív ľudí, stavajúci sa do protikladu všetkým ostatným analogickým kolektívom a líšiaci sa svojráznym stereotypom správania, ktorý sa zákonite mení v historickom čase».

Tu sa zavádza pojem «super-etnika» ako mozaikového celku skupiny etník, ktoré vznikli súčasne v jednom regióne; a «subetnika» ako elementu štruktúry etnika, spolupracujúceho s ostatnými elementmi štruktúry «etnika». «Pri zjednodušení etnického systému vo finálnej fáze sa počet subetník znižuje na jeden, ktorý sa stáva reliktom».

Na str. 185: «Aj Arabi, Tibeťania, Irokézi, — všetci majú svoje východiskové územie, určované neopakovateľným zložením elementov krajiny. A «vlasť» ako taká je jedným z komponentov systému, ktorý sa nazýva «etnikum»».

Na str. 241: «Etniká nie sú ako hady: nemenia kožu, ale duše». A o čosi ďalej: «A tak vzniká pevný záver: etniká vznikajú a zanikajú nezávisle od prítomnosti tých či oných predstáv súčasníkov. To znamená, že etniká nie sú produktom sociálneho sebauvedomenia jednotlivých ľudí, aj keď sú spojené výlučne s formami kolektívnej činnosti ľudí...»

Vo «výkladovom slovníku» knihy dáva V.J.Jermolajev nasledovnú definíciu «etnika»:

«...kolektív ľudí, prirodzene sformovaný na základe originálneho stereotypu správania, existujúci ako energetický systém (štruktúra), stavajúci sa do protikladu všetkým

VII. «Vášnivost»...

ostatným podobným kolektívom, vychádzajúc z pocitu komplimentárnosti¹».

Súbor príznakov, potrebných pre identifikáciu «etnika» L.N.Gumiliova, je občas širší než päť príznakov v definícii **národa** J.V.Stalina, a zahŕňa aj životné prostredie (prírodné a sociálne), a občas sa zužuje do jedného stereotypu správania, dostatočne stabilného v čase. Stereotyp správania môže byť rôzny, vrátane stereotypu T.Herzla: *«Skupina ľudí so spoločnou historickou minulosťou a všeobecne uznanou príslušnosťou v súčasnosti, stmelená existenciou spoločného nepriateľa»*. To znamená, že gumiliovské «etnikum» možno napasovať aj na historicky sformovaný **národ**, **ľud**, aj na pseudoetnickú **mafiu**; potom to nazvať medzinárodným konfliktom; a potom pristúpiť k záchrane „malého národa“ pred „útlakom“ zo strany veľkých národov, chrániacich si svoju suverenitu a ďalší rozvoj svojich národných kultúr pred nebezpečnými pokusmi pseudoetnickej mafie ovládať národ, ako svoje vlastníctvo.

TOTO JE HLAVNÝ DÔVOD, PREČO SA TEÓRIA «VÁŠNIVOSTI» PROPAGUJE AKO JEDEN Z POSLEDNÝCH VÝDOBYTKOV SOVIETSKEJ VEDY, PREDTÝM AKOBY SKRÝVANÝ PRED NÁRODMI SPIATOČNÍKMI.

Okrem toho, „židovský ľud“ počas dvoch tisícročí demonštruje ničím nezničiteľnú „vášnivost“, čo lichoť pocitu „bohovyvolenosti“ sionointernacistov. Nezničiteľnosť jeho «vášnivosti» je výnimkou zo všeobecného pravidla (*podľa teórie: «vášnivost' etnika» vyhorí približne za 1200 rokov*), čoho príčiny sa L.N.Gumiliov neobťažoval vysvetliť.

Celkovo je GUMILIOVSKÉ ETNIKUM biologickou kategóriou, a robiť z jeho teórie široké sociologické zovšeobecnenia nie je potrebné. V našej terminológii ten jav biosféry, ktorý L.N.Gumiliov nazval termínom «etnikum», je v kontexte jeho knihy populáciou druhu Homo Sapiens, uzavretou voči druhým populáciám ani nie tak prírodno-geografickými faktormi, ako skôr kultúrnymi faktormi. O možnosti takejto uzavretosti populácie druhu Homo Sapiens pomocou kultúry sme hovorili už skôr. Okrem toho, každá takáto populácia sa od druhých odlišuje štatistickými osobitosťami súboru geneticky podmienených matric potenciálnych možností a predispozícií do nej patriacich jedincov. Presne ich rozhraničiť na biologickej úrovni býva často ťažké, tak ako je ťažké

¹ Pocity vzájomných sympatií a antipatií etník. – pozn. prekl.

Mŕtva voda

presne obkresliť hranice jednotlivých vln na obraze morského vlnobitia: spomeňte si, trebárs, na obraz I.K.Ajvazovského „Deviata vlna“.

Pri slobodnom rozvoji kultúra vyjadruje súhrnnú maticu populácie; v sťaženom rozvoji kultúra deformuje súhrnnú maticu; matica však chráni svoju kultúru aj pri pokuse vnútiť populácii inú, pričom charakter ochrany môže byť rôzny: od uzavretosti až po aktívny odpor. Kultúra a matica na seba vzájomne vplývajú, hoc aj sú informačnými systémami rôznych úrovní organizácie biologického druhu Homo Sapiens. «Etnikum» L.N.Gumiliova je populáciou, ktorá je voči iným uzavretá na základe kultúry a štatisticky odlišiteľná od iných na úrovni genetických štruktúr.

Z definície národa podľa J.V.Stalina zodpovedá «etniku» L.N.Gumiliova iba posledný príznak — «mentalita, prejavujúca sa spoločnou kultúrou», — no k tomuto príznaku sú ešte pridané štatistické osobitosti genetiky populácie. Národ v sociológii a biologické «etnikum» L.N.Gumiliova sú podstatne odlišné kategórie.

Hlavnú úlohu v teórii L.N.Gumiliova hrá termín «vášnivosť» a ďalšie, s ním spojené.

Na str. 266: «Takže vášnivosť, to je schopnosť a snaha o zmenu svojho okolia, alebo, ak to preložíme do jazyka fyziky, — o narušenie zotrvačnosti agregátneho stavu prostredia. Impulz vášnivosti býva natoľko silný, že nositelia tohto príznaku — vášnivci — sa nevedia prinútiť odhadnúť následky svojich činov. Je to veľmi dôležitá okolnosť, poukazujúca na to, že vášnivosť nie je atribútom vedomia, ale podvedomia. Je dôležitým príznakom, ktorý sa prejavuje v špecifickosti konštitúcie nervovej činnosti. Stupne vášnivosti sú rôzne, no aby vášnivosť mala viditeľné a historicky zaznamenateľné prejavy, tak je potrebné, aby vášnivcov bolo veľa, t.j. tento príznak je nielen individuálny, ale aj populačný».

Na str. 281: «Takže, vášnivosť, to nie sú len «zlé sklony», ale dôležitý dedičný príznak, prebúdžajúci k životu nové kombinácie etnických substrátov, meniaci ich na nové superetnické systémy. Teraz už vieme, kde hľadať jeho príčiny: odpadá ekológia a vedomá činnosť jednotlivých ľudí. Ostáva široká oblasť podvedomia, nie však individuálneho, ale kolektívneho, pričom dĺžka trvania zotrvačnosti impulzu vaše sa ráta na storočia. Takže vášnivosť je biologický príznak, ale prvotný impulz, narúšajúci zotrvačnosť pokoja, je prejavom pokolenia obsahujúceho určitý počet vášnivých jedincov. Tí samotným faktom svojej existencie narúšajú

VII. «Vášnivost»...

zvyčajnú situáciu, pretože nemôžu žiť každodennými starosťami bez cieľa, ktorým sú uchvátení».

Na str. 276: «Vášnivost má ešte jednu mimoriadne dôležitú vlastnosť: je nákazlivá. To znamená, že ak sa harmonickí ľudia (a ešte vo väčšej miere — impulzívní) ocitnú v bezprostrednej blízkosti vášnivcov, tak sa začínajú správať, ako keby sami boli vášniví. No akonáhle ich dostatočná vzdialenosť oddeľuje od vášnivcov, tak znova získavajú svoj prirodzený psychoetnický behaviorálny charakter».

A vo „výkladovom slovníku“ V.J.Jermolajev všetko rekapituluje:

«VÁŠNIVOSŤ AKO CHARAKTERISTIKA SPRÁVANIA — ide o efekt prebytku biochemickej energie živej hmoty, plodiaci obetavosť často kvôli iluzórnemu cieľu.

VÁŠNIVOSŤ AKO ENERGIA — prebytok biochemickej energie živej hmoty, opačný k vektoru inštinktu a určujúci schopnosť vrcholného vypätia.

PRÍZNAK VÁŠNE — recesívny genetický znak, podmieňujúci zvýšenú absorpciu biochemickej energie jedincom z vonkajšieho prostredia a výdaj tejto energie vo forme práce.

IMPULZ VÁŠNE — mikromutácia, vyvolávajúca objavenie sa príznaku vášne v populácii a vedúca k vzniku nových etnických systémov v rôznych regiónoch».

Teraz prejdeme k pohľadu na vnútornú mechaniku «etnogenézy» a jej prepojenie s vonkajšími procesmi.

Na str. 345: «Zóny impulzov vášne predstavujú úzke pásy so šírkou okolo 300 km pri orientácii podľa rovnobežiek a o čosi viac pri poludníkovej orientácii, približne 0,5 obvodu planéty. Podobajú sa na geodetické línie. K impulzom dochádza zriedkavo, dva alebo trikrát za tisíc rokov, a takmer nikdy neprechádzajú cez jedno a to isté miesto».

Geodetická línia na nerovnom povrchu je analógiou priamky na rovine: spája dva vybrané body tou najkratšou trasou. T.j. na zemeguli ide o úsečku «oblúka veľkého kruhu» (*kartografický termín, definujúci líniu preseknutia povrchu zemegule a sečnej roviny, prechádzajúcej cez jej stred*). Mapa osí impulzov vášne pre Euráziu a Severnú Afriku je uvedená v citovanom vydaní na obr. 5 na str. 342.

Na str. 485: «...samotný impulz vášne, ktorý bol opísaný ako empirické zovšeobecnenie, vysvetľujúce kolísania etnosféry, má zjavne nadpozemský pôvod. Už to, že osi zón impulzov sa rozprestierajú na povrchu planéty ako línie, ktorých konce sú ohraničené zakrivením planéty, a ich kolmice prechádzajú stredom Zeme, poukazuje na závislosť osi impulzu od magnetického póla planéty. Predpoklad, že tieto energetické údery do Zeme prichádzajú nie zo Slnka, ale s rozptýlenej energie v galaxii, našlo svoje spresnenie. Americký astronóm John Eddy spozoroval, že činnosť Slnka sa mení natoľko, že dokonca ani 11 ročný cyklus činnosti slnečných škvŕn nie je možné sledovať. Na základe týchto zistení John Eddy zostavil harmonogram slnečnej aktivity na 5 tisíc rokov. A ukázalo sa, že všetky datované impulzy vášne sa chronologicky zhodujú s minimami slnečnej aktivity alebo s periódami jej poklesov. To už je zákonitosť, ktorá umožňuje interpretovať jav. Pri znížení slnečnej aktivity sa ochranné vlastnosti ionosféry zoslabujú, a jednotlivé kvanty alebo zväzky lúčov žiarenia môžu dosiahnuť zemský povrch. A silné žiarenie, ako je známe, vyvoláva mutácie».

Na str. 341: «Príčinou impulzov môžu byť len mutácie (presnejšie, mikromutácie), odrážajúce sa na stereotype správania, no len zriedkavo vplývajúce na fenotyp. Mutácia zvyčajne nezasahuje celú populáciu daného areálu. Mutujú len niektoré, relatívne málopočetné jedince, to však môže stačiť k tomu, aby vznikli nové «druhy», ktoré my s odstupom času zaznamenávame ako originálne etniká».

Pri tejto príležitosti môžeme vysloviť námietku, týkajúcu sa genetického aparátu. Všetky chromozómy, všetky ich fragmenty sú rovnako otvorené vplyvu mutagénnych faktorov. Škoda spôsobená mutáciami je v rôznych fragmentoch genetického kódu pre organizmus rôzna. Avšak obmedzenie mutácií formou zákazu «zriedka vplývať na fenotyp» zjavne nevyplýva z genetiky.

Celé zloženie populácie sa podľa teórie „vášnivosti“ delí na tri kategórie jedincov:

- vášnivci, v správaní ktorých veľkosť impulzu vášne prevyšuje impulz inštinktu sebazáchovy;
- harmonickí jedinci, ktorých impulz vášne je rovnako veľký ako impulz inštinktu sebazáchovy;

VII. «Vášnivost»...

- subvášnivci, ktorých impulz vášne je menší ako impulz inštinktu sebazáchovy.

Zásah silného žiarenia z kozmu, podľa teórie vášnivosti, vyvoláva mikromutácie, v dôsledku ktorých sa zvyšuje počet vášnivcov, ktorí vychyľujú populáciu zo stavu rovnováhy s prostredím. Celý proces «etnogenézy» je procesom kolísania podielu jedincov všetkých troch kategórií v zložení celkového počtu populácie, až do obnovenia rovnovážneho režimu prebývania populácie v prostredí, ktorý sa z pokolenia na pokolenie nemení.

V citovanom vydaní na obr. 4 na str. 399 je znázornený graf zmeny vášnivého napätia (*nejakou korelačnou funkciou všetkých troch kategórií jedincov v populácii*) v závislosti od času. Celý proces trvá približne 1200 rokov. Na str. 344 je zobrazená závislosť toho istého vášnivého napätia pre etnicko-kultúrny systém Eurázie od 1. do 15. storočia. Ak sa proces podarí zavŕšiť do rozhodného vonkajšieho zásahu, tak jeho dĺžka je tiež blízka hodnote 1200 rokov. Podľa knihy L.N.Gumiliov sa dĺžka plného cyklu etnogenézy (*okolo 1200 rokov*) javí byť konštantnou, nezávislou od akýchkoľvek faktorov podmieňujúcich proces.

Vnútorou príčinou etnogenézy je podľa L.N.Gumiliov výlučne mikromutácia, ktorá sa prejavuje na geneticky podmienenej súhrnnej matici potenciálnych možností a predispozícií. Ak sa obrátíme ku knihe G.Klimova „Protokoly sovietskych mudrcov“ (*Vydavateľstvo «Glóbus», San Francisco, r. 1981*), ktorá je zasvätená role biologickej degenerácie v dejinách kultúry, tak sa ukazuje, že **zoznamy „vášnivcov“ a degenerátov**, ktorí zanechali svoje stopy v kultúre, vede, politike, a k tomu navyše aj príslovie «príroda oddychuje na deťoch géniov» (*pretože ich potomstvo bolo neplodné, neživotaschopné alebo zdegenerované*), — sa zhodujú. Podstatná časť „vášnivcov“, podľa údajov G.Klimova, mala sklon k pohlavným zvrátenostiam, nervovým a psychickým poruchám. T.j. oni boli „vášniví“ jednoducho preto, lebo fyzicky alebo psychicky nedokázali žiť normálnym spoločenským životom, t.j. rodinným životom. Aj G.Klimov uvádza štatistiku o špeciálnych predispozíciách židov k nervovým a psychickým poruchám, základom čoho je degenerácia, čo opäť plne korešponduje s nevädnicou vášnivosťou „bohom vyvoleného ľudu“ a rolou mrzačenia údu (*obriezky na 8. deň*) v poruchách vývoja nervového systému. T.j. značná časť „vášnivcov“ patrí do kategórie, ktorú charakterizuje príslovie: „veľa svalov, málo rozumu“.

Ak skúmame človeka ako informačný systém, tak genetický aparát je len jednou z úrovní jeho organizácie. Pritom táto úroveň je najlepšie

Mŕtva voda

chránená pred informačným skreslením v porovnaní s mozgovými štruktúrami, zabezpečujúcimi myslenie, vrátane interakcie s dlhodobou pamäťou, podvedomím, vedomím atď. Je známe, že nárasty nehodovosti v automobilovej doprave, v priemysle, dobre kopírujú slnečnú aktivitu a ňou podmienené zmeny stavu fyzikálnych polí Zeme. Nárasty nehodovosti sú bezprostredným následkom chybnosti myslenia, porúch nervovej činnosti operátorov týchto technických prostriedkov. K mutáciám pritom nedochádza, a hneď ako sa obnoví bežný stav fyzikálnych polí Zeme, tak vyššia nervová činnosť prebieha normálne a vzniká oveľa menej chýb, než v intervale nárastov nehodovosti. Okrem toho existujú bionegatívne zóny, ktorých dynamika a aktivita nie je dostatočne preskúmaná, ktoré však tiež dokážu vyvolať poruchy vyššej nervovej činnosti.

To znamená, že skôr než v populácii vzniknú genetické zmeny, tak v nej dôjde k akémusi **zatemneniu umov**, následkom čoho sa objaví téza: «Takto sa žiť nemá», hoci dovtedy mnohé pokolenia žili v etnicko-krajinnej rovnováhe a žiadne námietky, prejavujúce sa v činnosti, proti predchádzajúcemu spôsobu života nemali. V prípade druhu Homo Sapiens možno etnicko-krajinnú rovnováhu prirovnať k rovnovážnemu režimu v systéme «PRÍRODNÉ PROSTREDIE REGIÓNU — KULTÚRA (VRÁTANE SOCIÁLNEJ ORGANIZÁCIE) — ŠTATISTICKÉ CHARAKTERISTIKY SÚHRNNEJ MATRICE GENETICKY PODMIENENÝCH MOŽNOSTÍ A PREDISPOZÍCIÍ POPULÁCIE ĽUDÍ V REGIÓNE».

Pričom najmäjším, najpoddajnejším článkom v tomto systéme, majúcom najmenšiu rezervu stability, je kultúra, t.j. sociálna sféra, a nie biologická. Avšak práve tento článok je skrývaný pred pozorovateľom „objektívnym“ princípom «neurčitosti» v etnológii, ktorý si vymyslel L.N.Gumiliov bez akéhokoľvek opodstatnenia k tomu v Objektívnej realite.

Mutagénny faktor môže tiež vyviesť systém z rovnovážneho režimu, no genetický aparát je pomerne dobre chránený systémami obnovy genetickej informácie v porovnaní s kultúrou a vyššou nervovou činnosťou. Preto *zatmenia umov*, deformujúce kultúru na dostatočne dlhý čas, sú podľa nás oveľa pravdepodobnejšou priamou vnútornou príčinou «etnogenézy», než mutagénnymi faktormi spôsobená deformácia súhrnnej matrice štatistických charakteristík geneticky podmienených možností a predispozícií.

Vonkajším faktorom, vyvolávajúcim zmenu rozumovej činnosti (*jak individuálnej, tak aj kolektívnej na úrovni biopol'ovej výmeny*), môžu byť rytmy slnečnej aktivity, vplývajúce na stav fyzikálnych polí planéty

VII. «Vášnivost»...

a charakter jej interakcie s Kozmom; môže ísť o zasahovanie iného rozumu, o čom hovoria mýty a náboženstvá; završenie cyklu reinkarnácií, keď sa do populácie vracajú duše, ktoré touto cestou rozvoja prešli už kedysi dávnejšie, a práve ony vravia: «Takto sa žiť nemá!»

Po tomto impulze systém vychádza z rovnovážneho režimu a postupom času prejde do nejakého iného rovnovážneho režimu, ak sa cyklus nepreruší zásahom zvonka. V tomto prechodnom režime, ktorý L.N.Gumiliov nazval «etnogenézou», prvky systému (*kultúra, súhrnná matrica a životné prostredie*) na seba navzájom tlačia a menia sa v porovnaní s predchádzajúcim stavom až do momentu vstupu do nového rovnovážneho režimu.

Ľudská schopnosť prijímať energiu z vonkajšieho prostredia, akumulovať ju a vracať naspäť do prírodného i sociálneho prostredia, je počas ich činnosti rozdielna. Jedni si len tak-tak udržiavajú energetickú rovnováhu, a na aktívnu činnosť v spoločnosti ich energia už nestačí; druhí sú veľmi energickí. Okrem toho, energetické možnosti človeka sa počas jeho života menia. A táto zmena je podmienená nielen genetickým programom vývoja organizmu, ale aj sociálnymi faktormi. Fyzicky zdravého, energického človeka možno zabiť morálne, zbaviac ho jeho obvyklých životných cieľov, pre ktoré využíva svoj energetický potenciál, pokiaľ si nedokáže nájsť nové ciele pre uplatnenie svojej energie. Príkladom toho bola „smrť“ Nikolaja I., zlomeného porážkou v Krymskej vojne, ktorá sa udiala napriek tomu, že on počas svojej vlády udeľoval mimoriadnu pozornosť vojenskej moci Ruska na súši i na mori, *podľa jeho predstáv*, na vysokej úrovni.

Preto to, čo L.N.Gumiliov nazval „vášnivosť“, je zložitejším javom, než iba biologickým príznakom, geneticky odovzdávaným z pokolenia na pokolenie. A vyčleniť môžeme minimálne nasledovné typy „vášnivcov“:

- ľudia, ktorým zdravie v dôsledku genetických a traumatických porúch neumožňuje viesť normálny spôsob života, t.j. mať rodinu a celý komplex sociálnych vzťahov; ktorí následkom tejto okolnosti sú nútení využiť nadbytok svojej energie vo forme „vášnivej aktivity“. Z týchto si robil „zbierku“ C.Lombroso, na ktorého sa odvolával G.Klimov;
- idioti a bioroboti, plní síl a zdravia, ktorým v hlave uviazla nejaká utkvелá predstava (*alebo im ju tam niekto vložil?*), a oni sa jej nevedia zbaviť ani ju kriticky posúdiť. Následkom toho vkladajú vlastné aj cudzie životy na realizáciu tejto utkvелej predstavy. Príkladom takéhoto „vášnivca“ bol, podľa všetkého, L.D.Bronštejn-Trockij so „svojou“ teóriou „permanentnej revolúcie“ a mnohí jeho stúpenci;

Mŕtva voda

- samostatne mysliaci ľudia plní energie, ktorí však nedisponujú dostatočnou intelektuálnou silou, aby túto energiu mohli realizovať vo formách bezpečných pre okolie, t.j. sú slaboduchí vo vzťahu k druhu činnosti a jej prislúchajúcej sfére zodpovednosti;
- harmonicky rozvinuté povahy so silnou energiou. Takých je zjavne menšina medzi „vášnivcami“. Robia toho veľa a na rozdiel od predchádzajúcich troch kategórií si uvedomujú následky svojich činov.

Takže «vášnivosť» židovstva je «vášnivosťou» prvých dvoch typov, pretože je založená na mrzačení pohlavného údu, narušení vývoja nervovej sústavy, genetickej zaťažnosti kultúrne uzavretej populácie (*vd'aka stáročia trvajúceму sobášeniu príbuzných*), a na strate zmyslu pre **sebakritiku**, zničeného pocitom „bohovyvolenosti“.

Tí, ktorých L.N.Gumiliov zaradil k subvášnivcom, sa podľa nás vyznačujú ani nie tak nedostatkom energie, hoci sú aj takí, ako mimoriadne nízkou organizáciou duše, čo ich aj postrkuje k agresívnemu konzumu, pretože pri ich nízkej duševnej organizácii si nevedia nájsť svoje miesto v spoločnosti. Oni a časť „vášnivcov“ predstavujú sociálnu spodinu (lumpen¹), ktorá v obdobiach zmeny fáz procesov predstavuje najväčšiu hrozbu pre zvyšnú spoločnosť.

Kým populácia prebýva v stave etnicko-krajinnej rovnováhy, všetci ľudia s akokoľvek rozdielnou energiou nachádzajú v sociálnej organizácii populácie sféru pre uplatnenie svojej energie. Keď téza «takto sa žiť nemá» zborí predchádzajúcu sociálnu organizáciu, tak v tomto sociálnom chaose srší neorganizovaná energia, čo je ničivé aj pre životné prostredie, aj pre dovtedajšiu kultúru, aj pre dovtedajší stav štatistických charakteristík súhrnnej matrice geneticky podmienených možností a predispozícií (*to posledné prebieha zvyčajne vo forme masakrov*).

Hoci L.N.Gumiliov nejako zvlášť nezachádza do analýzy sociálnych procesov, no obracia pozornosť na to, že v prvých fázach etnogenézy po „impulze vášne“ je prechod do „vyšších“ sociálnych skupín (*t.j. „elity“*) vo sfére riadenia možný a závisí predovšetkým od osobných kvalít. V termínoch sociológie to znamená, že kontrast rozdelenia spoločnosti v davo-„elitarizme“ nemá pri zmene pokolení stabilný charakter. Po chaose prvých fáz etnogenézy je obnova riadenia spoločnosti sprevádzaná stabilizovaním sociálnych štruktúr, čo vedie opäť k davo-„elitarizmu“, pri

¹ Pôvodne Marxov termín. Dnes sa ním označujú asociáli a kriminálne živly parazitujúce na spoločnosti. – pozn. prekl.

VII. «Vášnivost»...

prevládání v spoločnosti psychológie všetko-si-dovoľovania a tolerancie voči všetko-si-dovoľovaniu zo strany silnejších (*v nejakom ohľade*). Kultúrna uzavretosť populácie, nazvanej L.N.Gumiliovom «etnikum», dostáva nielen vonkajšiu hranicu, charakteristickú pre prvé fázy etnogenézy, ale aj vnútornú hranicu medzi „elitou“ a „davom“. «Etnikum» sa tak rozpadáva na dve «subetniká», ak použijeme terminológiu L.N.Gumiliova. Vzniká tak «subetnický» antagonizmus: najprv vzájomná negatívna sociálna predpojatosť, potom sociálne napätie a nakoniec triedny boj vo svojej otvorenej forme. A príčina spočíva v tom, že jedno «subetnikum» drie na to druhé, tovarová výmena medzi nimi má nerovnoprávny charakter, a pre jedno z nich sa to ťahá BEZNÁDEJNE, INFERNÁLNE dlho. Pritom „elite“ časom už začína „harašiť“ od ničnerobenia“, a „dav“ zasa kašle na všetko a tlmí výrobu na minimum. Premýšľajú iba jednotlivci, ale tých nikto nepočúva, a preto prebieha degradácia kultúry, degenerácia na biologickej úrovni, stimulovaná kultúrou podnecovania rozvratu, v dôsledku čoho rastie priepasť vo „vzdelanosti“ medzi „davom“ a „elitou“ a v spoločnosti sa hromadí rôznorodý lumpen.

O tom, že „vášnivost“ sa spája nielen s energiou, ale predovšetkým s **organizáciou** (*t.j. informáciou*), hovorí aj Gumiliovo meranie „vášnivého napätia“ v jednotkách, charakterizujúcich zložky (*jednotkové vektory*) vektora cieľov. Na obr. 4, str. 399: obetavosť, túžba po víťazstve, túžba po úspechu, túžba po znalostiach, tvorbe, túžba po blahobyte bez ohrozenia života, tichý obyvateľ, adaptovaný na biocenózu oblastí (*t.j. jeho vektor chyby je podľa jeho predstáv rovný nule*). Ďalej nasledujú miery straty riadenia zo strany „subvášnivcov“: neschopnosť regulovať svoj chťič, neschopnosť uspokojiť svoj chťič. A celý cyklus etnogenézy je kmitavým procesom zmeny štatistických charakteristík individuálnych cieľov na prvých prioritách celosociálneho vektora cieľov. Základný objem informácie o správaní čerpá človek z kultúry, ktorá sa geneticky neprenáša, hoci samotné vnímanie kultúry prebieha v súlade s geneticky podmienenými individuálnymi matricami potenciálnych možností a predispozícií. No samotné naplnenie matrice prebieha predsa len v kultúrnom prostredí, t.j. informačnom prostredí sociálnej úrovne organizácie, formujúcej všetky negenetické stereotypy človeka. Mnohé človek získava aj na tejto úrovni podvedome, no tu už fungujú štatistické zákonitosti prijímania informácie zo spoločnosti jednotlivcom, a nie genetická predurčenosť informačného stavu jednotlivca po spojení pohlavných buniek jeho rodičov. A štatistické zákonitosti procesov sociálnej a biologickej úrovne organizácie sa určujú voči etalónovým frekvenciám času na oboch úrovniach organizácie systému. Na biologickej

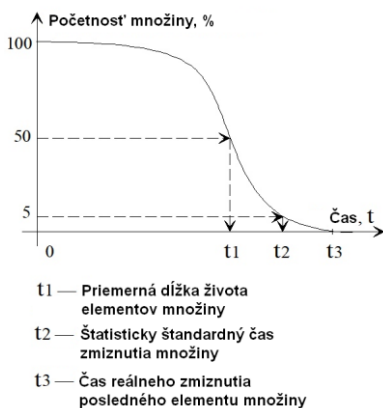
Mŕtva voda

úrovni sa etalónová frekvencia určuje na základe veku, v ktorom vstupujú nové pokolenia do života: 20 až 25 rokov (*približne dva cykly slnečnej aktivity*). Pritom u človeka nie je prítomná synfáznosť (synchronicita) vstupovania do života nových pokolení v rôznych genealogických líniách populácie, ako je to napríklad u väčšiny vtákov alebo (*ešte výraznejšie*) u lososov. Z toho dôvodu táto frekvencia nebije veľmi do očí, napriek tomu že existuje a prejavuje sa v nárastoch a poklesoch pôrodnosti, ktoré nastávajú po silných sociálnych otrasoch v priebehu niekoľkých pokolení. Ako už bolo spomenuté, na sociálnej úrovni organizácie došlo v priebehu dejín ku zmene etalónových procesov, tvoriacich základ spoločenskej výroby, ktorých frekvencie určovali sociálny čas. Jedným zo sociálnych procesov je obnova praktickej faktológie znalostí. V globálnom dejinnom procese frekvencia obnovy praktickej faktológie narástla, a dĺžka periódy obnovenia praktickej faktológie znalostí sa v spoločenskom zjednotení práce zmenila z niekoľkých storočí (*v dobe starovekých civilizácií*) až na súčasných 5 až 10 rokov v hlavných odvetviach. Takýmto spôsobom sa informačný stav populácie na úrovni sociálnej organizácie začal približne od druhej polovice 20. storočia obnovovať niekoľkokrát za dobu života jedného pokolenia; zatiaľ čo na biologickej úrovni sa informačný stav stále obnovuje prirodzeným spôsobom pri zmene pokolení. Tento rozdiel je veľmi podstatný vo vzťahu k «etnosystémom», skúmaným L.N.Gumiliovom, a extrapolácia jeho úsudkov na súčasnosť nemá opodstatnenie (*on sám ohraničuje rozsah svojej štúdie do začiatku 19. storočia, na čo jeho popularizátori-vulgarizátori zabúdajú alebo čo úmyselne zamlčujú*). Potom, čo sa frekvencia obnovy praktickej faktológie, prevyšiac frekvenciu vstupu do života nových pokolení aj frekvenciu zmeny aktívnych dospelých pokolení (*50 rokov*), stala etalónovou frekvenciou sociálneho času, tak sa zmenili aj štatistické zákonitosti prijímania informácie zo spoločnosti samotným jednotlivcom.

Davo-„elitarizmus“ je stabilný, ak dĺžka periódy obnovenia praktickej faktológie obopína život mnohých pokolení. No keď život jedného pokolenia obopína niekoľko zmien praktickej faktológie, tak davo-„elitarizmus“ môže byť udržiavaný len umelo, vrátane pomocou masového používania prostriedkov na ovplyvňovanie psychiky väčšiny obyvateľstva, t.j. BIOROBOTIZÁCIU ne-„elity“ aj „elity“ (*alkohol, tabak, všetky druhy narkotík až po hudobné a elektronické, senzibili, psychotronické zbrane, protiludské zvrátenosti vedy atd'*). Obnova informačného stavu populácie na úrovni sociálnej organizácie niekoľkokrát za život jedného pokolenia vytvára vysokú štatistickú predurčenosť (*v porovnaní s predchádzajúcimi obdobiami globálneho dejinného procesu*), že nie jednotliví ľudia, ale celé sociálne vrstvy vedome obrátia pozornosť na

VII. «Vášnivost»...

procesy spoločenského rozvoja, a nie na **nehybnú** sociálnu danosť ich doby, ako to bolo v časoch, keď perióda obnovy praktickej faktológie obopínala život niekoľkých pokolení. Nestabilitu davo-„elitarizmu“ v týchto podmienkach zvyšuje aj tá okolnosť, že riadenie davo-„elitárneho“ sociálneho systému si vyžaduje vymývanie mozgov tomu istému pokoleniu počas jeho života, čo tiež núti zamyslieť sa nad príčinami tohto vymývania mozgov a nie jednotlivcom, ale celým sociálnym vrstvám (*viď ilustračné obrázky 5 a 6, pridané do vydania r. 1998*).

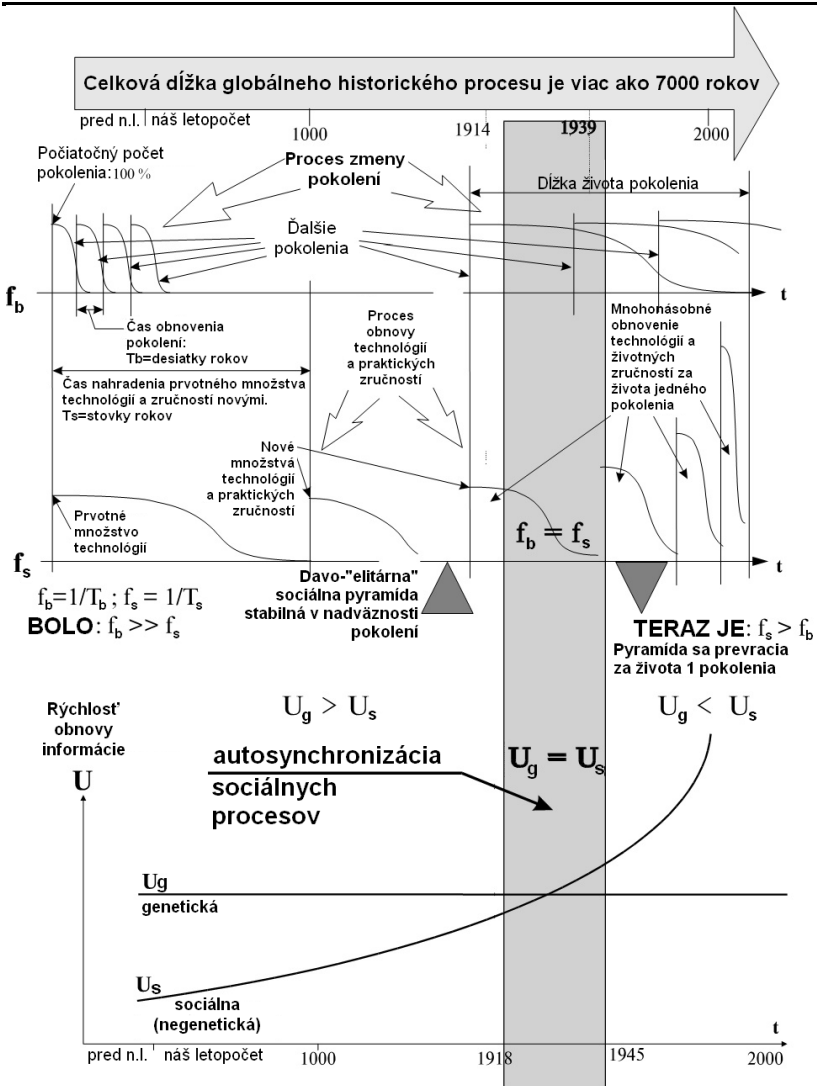

OBR. 5. CHARAKTER POSTUPNÉHO ÚBYTKU
ELEMENTOV Z PRVOTNÉHO
ZLOŽENIA MNOŽINY

Na obr. 5 je zobrazený charakter postupného úbytku elementov z prvotného zloženia nejakej množiny. Predpokladá sa, že v prvotnom momente je množina definovaná osobnou zostavou elementov, ktorej počet tvorí 100 %. Ďalej pod vplyvom vonkajších aj vnútorných okolností elementy množiny vyčerpávajú svoj zdroj a hynú. Ak by sme v populácii živých organizmov identifikovali jej osobnú zostavu, a potom sledovali, ako tieto identifikované jedince postupne miznú z populácie, tak dostaneme približne rovnaký graf, ako je zobrazený na obr. 5, len s číselne presne definovanými rozsahom na osi času a početnosti. Proces znázornený na obr. 5 neznamena, že po jeho zavŕšení populácia zmizne. Hoci možné je aj to, ale v drvivej väčšine prípadov sa personálna zostava členov populácie (*elementov množiny*) obnovuje. To znamená, že so zmiznutím jednej množiny, identifikovanej podľa osobného zloženia v prvotnom momente, možno identifikovať novú množinu, charakterizovanú vlastnou osobnou zostavou. O zmiznutí množiny, identifikovanej podľa osobnej zostavy, možno hovoriť aj v štatistickom zmysle: t.j. možno tvrdiť, že došlo ku zmiznutiu množiny už vtedy, ak z nej ubudol nejaký konkrétny a stabilný počet percent (*zvyčajne pre všetky skúmané množiny*) z prvotných 100 %, napríklad 80 %, alebo 95 %, ako je na obr. 5.

Teraz sa pozrieme na obr. 6.

Mŕtva voda

OBR. 6. ZMENA POMERU ETALÓNOVÝCH FREKVENCÍ BIOLOGICKÉHO A SOCIÁLNEHO ČASU.

V hornej časti obr. 6 je symbolicky zobrazená celková dĺžka trvania globálneho dejinného procesu (*časová stupnica je symbolická, nerovnomerná*). Nižšie sú umiestnené dve časové osi. Na nich sú zobrazené dva procesy. Na hornej časovej osi (f_b) je zobrazený proces

VII. «Vášnivost»...

kontinuálnej zmeny ľudských pokolení. Na dolnej časovej osi (f_s) je proces obnovy technológií a praktických životných zručností.

Čisto formálne svojimi vnútornými algoritmami sú oba procesy (zobrazené na hornej a dolnej časovej osi obr. 6) identické jak s procesom zobrazeným na obr. 5, tak aj medzi sebou. Pritom sa predpokladá, že v každom okamihu dejinného procesu možno podľa osobného zloženia identifikovať pokolenie ľudí. To bude v danom okamihu disponovať 100-percentnou početnosťou, ktorá sa bude znižovať až do úplného vymiznutia daného pokolenia. No keďže stále sa rodia noví ľudia, ktorí nepatria do prvotne vybranej množiny, tak v tom okamihu dejinného procesu, keď zmizne prv identifikované pokolenie, možno identifikovať ďalšie pokolenie, ktoré bude tiež v danom momente disponovať 100-percentnou početnosťou.

Analogicky možno predpokladať (a tento predpoklad neprotirečí možnostiam archeológie), že v prvotnom období formovania civilizácie bolo identifikované nejaké celkom konkrétne množstvo technológií a životných zručností. Ďalej, úmerne vývoju dejín, technológie a životné zručnosti patriace do tejto množiny postupne prestávajú byť používané. V tom okamihu dejín, keď zmizne prvotná množina technológií a životných zručností, bude možné identifikovať nejakú inú množinu technológií a životných zručností. Možno, že pod vplyvom vedecko-technického pokroku bude početnejšia, než tá predchádzajúca, napriek tomu môžeme početnosť nových identifikovaných technológií považovať za rovnú 100 %, aby sme zjednodušili vyhotovenie grafu. Ako už bolo spomenuté pri analýze obr. 5, moment zmiznutia jak pre generácie ľudí, tak aj pre generácie technológií¹ a životných zručností, možno chápať aj v štatistickom zmysle: keďže úplne zmiznutie, vzťahujúce sa na zmiznutie posledného objektu množiny, môže kompletne vypadávať z celkovej zvyšnej štatistiky a byť pre ňu netypické, tak zánik množiny môžeme považovať za uskutočnený aj vtedy, ak z nej ubudol nejaký konkrétny a stabilný počet percent z prvotných 100 %, napríklad 80 % prv identifikovaných technológií. Rovnako možno pristupovať aj k procesu obnovy ľudských pokolení: t.j. bez toho aby sme čakali na odchod posledného dlhovekého človeka v množine, tak pokolenie môžeme považovať za nahradené novým, ak odišlo z tohto sveta 80 % predtým identifikovanej osobnej zostavy obyvateľstva.

¹ Termín «generácia» sa vo vzťahu k objektom technosféry už stal všeobecne zaužívaným: «počítač piatej generácie», «televízor druhej generácie» atď. A my sme ho použili analogicky vo vzťahu k technológiám.

Mŕtva voda

Takže vecný rozdiel medzi horným a dolným grafom (*pri plnej formálnej totožnosti vyhotovenia*) v hornej časti obr. 6 spočíva v rôznom charaktere proporcionality (*voči astronomickému časovému etalónu¹*) procesu zmeny ľudských generácií a procesu zmeny generácií technológií a životných zručností.

Dĺžka života pokolenia T_b je daná geneticky, a v priebehu dejín sa menila len v obmedzenom rozsahu (T_b priemerné = v rámci storočia ± desiatky rokov). A hoci priemerná dĺžka života ľudí počas známych dejín súčasnej civilizácie rástla, napriek tomu ale nenarástla mnohonásobne. Vďaka tomu ju môžeme považovať za približne nemennú voči etalónu astronomického času. Tento proces striedania pokolenia za pokolením môžeme zvoliť za etalónový proces biologického času, čo je aj znázornené na hornej časovej osi obr. 6, naľavo od prerušenia horizontálnych osí grafu, oddeľujúceho dávny starovek od našej éry — obdobia života súčasných pokolení a ich otcov a dedov, ktorých si osobne pamätajú.

Proces obnovy technológií a životných zručností, zobrazený na dolnej osi času v hornej časti obr. 6 ako postupnosť ubúdajúcich množín, si môžeme tiež zvoliť ako etalónový proces času. No na rozdiel od horného grafu, dĺžka života jednotlivých generácií technológií a životných zručností nie je v priebehu celých dejín nemenná, a to dokonca ani približne, pretože v dôsledku zrýchlenia frekvencie obnovy technológií a zväčšenia celkového množstva informácie v kultúre spoločnosti sa zmenila aj kvalita celého biologicko-sociálneho systému. Toto vidno na ďalšom grafe, umiestnenom v dolnej časti obr. 6. Je tam umiestnený ešte jeden súradnicový systém s časovou osou, na ktorom je chronologicky ilustrovaná zmena merných charakteristík procesov striedania pokolení a obnovy technológií a praktických životných zručností.

Grafy procesov na hornej a dolnej časovej osi možno navzájom porovnať, čo je aj urobené na obr. 6. V jeho ľavej časti na jednu periódu zmiznutia prvotného množstva technológií pripadá mnoho zmien ľudských pokolení. V jeho pravej časti bola kvôli lepšej názornosti zmenená mierka pozdĺž časovej osi (*je to vidno na páse zobrazujúcom plynutie globálneho dejinného procesu*). Dĺžka života pokolenia v 20. storočí vyzerá vďaka tejto úprave mnohonásobne väčšia než v ľavej polovici obrázku, vzťahujúcej sa k ére formovania prvých regionálnych civilizácií. Avšak táto formalita umožnila oveľa zreteľnejšie zobraziť na dolnej časovej osi proces mnohonásobnej obnovy technológií a praktických životných zručností v priebehu života jedného pokolenia, a tiež celkový nárast

¹ Rok, to je zmena ročných období pri jednom obehu Zeme okolo Slnka.

VII. «Vášnivost»...

množstva informácie v kultúre spoločnosti (v tejto časti obrázku je narušená rovnosť mierky aj na vertikálnej osi, v dôsledku čoho je prvotná početnosť 100 % u ďalších množín technológií a životných zručností očitvidne vyššia, než predchádzajúca).

Charakter vzťahu frekvencií horného a dolného procesu na obr. 6, nachádzajúci sa v jeho ľavej časti, sa zmenil na presne opačný. Matematicky to možno vyjadriť nasledovne: na úsvite dnešnej civilizácie platilo $f_b \gg f_s$; počas jej rozvoja začalo platiť $f_s > f_b$; a graficky je to znázornené v dolnej časti obr. 6.

Identifikované frekvencie f_s a f_b — to sú miery rýchlosti obnovenia informačného stavu spoločnosti (ako hierarchicky organizovaného systému) na sociálnej a biologickej úrovni jej organizácie. Na grafe (približne) nemenná U_g opisuje rýchlosť obnovy genetickej (index «g») informácie v populácii; počas celých dejín rastúca U_s opisuje rýchlosť obnovenia kultúry, ako informácie, ktorá sa neprenáša geneticky z pokolenia na pokolenie.

Ako vidíme zo života, z matematiky a z grafu, tak došlo ku zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času.

Objektívny jav, ktorý sme tu nazvali *zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času* — je vlastnou charakteristikou globálneho biologicko-sociálneho systému, pred ktorým niet úniku. Je to informačný proces, prebiehajúci v hierarchicky organizovanom systéme. Z teórie kmitania, teórie riadenia vieme, že ak v hierarchicky organizovanom mnohoúrovňovom (mnohokvalitovom) systéme dôjde ku zmene frekvenčných charakteristík procesov, predstavujúcich každú z množiny systému vlastných kvalít, tak systém prejde do iného režimu svojho správania. Je to spoločná vlastnosť hierarchicky organizovaných systémov, disponujúcich množstvom rozmanitých kvalít, do skupiny ktorých patrí jak celá ľudská spoločnosť, tak aj hierarchicky organizovaná psychika každého človeka.

Je to spoločná vlastnosť mnohoparametrových a hierarchicky organizovaných systémov. Tá vo vzťahu k životu spoločnosti predurčuje kvalitatívne zmeny v organizácii psychiky množstva ľudí, v mravnoteckej opodstatnenosti a cieľavedomosti ich konania, vo výbere prostriedkov na dosahovanie cieľov; predurčuje kvalitatívne zmeny toho, čo možno nazvať logikou sociálneho správania: to je masová štatistika psychickej činnosti osôb, prejavujúca sa v reálnych faktoch života.

Žijeme v období dejín, keď zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už prebehla, ale formovanie novej logiky správania (ako štatisticky prevládajúcej a určujúcej život celej

spoločnosti) sa ešte nezavŕšilo. No riadenie spoločnosti na základe minulej logiky sociálneho správania, podmienenej minulosťou štatistikou osobnej psychiky množstva ľudí, už stráca svoju stabilitu, t.j. moc, a generuje mnoho problémov a hrozieb pre život.

Formovanie logiky sociálneho správania, zodpovedajúcej novému pomeru etalónových frekvencií, prebieha v našej dobe a každý z nás sa tohto procesu zúčastňuje aj vedome a cielene, aj nevedomky na základe v minulosti osvojených automatizmov správania. *No každý podľa svojej mravne podmienenej vôle má možnosť si pre seba zvoliť (vedome zodpovedajúc za následky) taký či onaký štýl života, a v podstate — zvoliť si osobnú kultúru psychickej činnosti.*

Tí, ktorí sa riadia minulosťou logikou sociálneho správania: šplhanie nahor po stupienkoch vnútrosociálnej pyramídy alebo udržiavanie si dosiahnutých výšin, sa budú čoraz častejšie stretávať so sklamaním, pretože v okamihu dosiahnutia cieľa, alebo získania prostriedkov na jeho dosiahnutie, sa spoločenský význam tohto cieľa stratí, alebo sa zmení osobné hodnotenie jeho dôležitosti. K tomu dôjde následkom zrýchleného obnovovania kultúry. To predurčuje nutnosť selekcie cieľov podľa ich stability v čase, a najväčšiu dôležitosť budú mať „večné hodnoty“, ktorých osvojenie si udrží svoju dôležitosť bez ohľadu na zmeny v technosfére a výdobytky vedy.

Byť Človekom v súlade s Bohom a biosférou, sa pri novom pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času stane neodvratne — nadčasovým a sebestačným cieľom pre každého mravne a intelektuálne zdravého jedinca, a tomuto cieľu bude podriadená celá sociálna organizácia života a moci. A všetci, ktorí zostanú otrokmi životného zhonu a mamony, budú odsúdení na odvrhnutie biosférou Zeme.

Všetky elementy ľudstva, ako systému v biosfére Zeme, ktoré nedokážu včas zareagovať na zmenu pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, budú odsúdené na odvrhnutie biosférou Zeme, ktorá prechádza do iného režimu svojej existencie pod vplyvom ľudskej činnosti posledných niekoľko tisícročí. A pred biosférou Zeme nikoho neochráni ani hermeticky uzavretý bunker s protézou životného Prostredia, ani medicína...

* *

*

VII. «Vášnivost»...

Zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času je vo vzťahu k dobytčiemu stavu davo-„elitárnej“ spoločnosti objektívnym faktorom (*t.j. vonkajším, neriadeným*), ktorý rozmýva davo-„elitárnu“ organizáciu spoločnosti a pritom plodí inú kultúru, principiálne odlišnú od minulých typov kultúry davo-„elitarizmu“. Kultúra je faktorom tlaku na biologický druh, na ktorý sa adaptuje súhrnná matica geneticky podmienených možností a predispozícií populácie. Preto biologické zákonitosti, zodpovedajúce populáciám s davo-„elitárnou“ sociálnou organizáciou, nemôžu byť rozšírené na populáciu s iným typom kultúry, vylučujúcej davo-„elitarizmus“. Takto Príroda stavia ľudí pred voľbu: buď pád zadubeného davu naspäť do sveta zvierat, alebo vzostup ľudí k Ľudskosti.

L.N.Gumiliov dokázal preskúmať proces «etnogenézy» bez zabiehania do sociálnej sféry len z jedného dôvodu. Davo-„elitárna“ spoločnosť sa v informačnom aspekte ničím neodlišuje od populácie zvierat, a v populácii zvierat prebieha obnovenie jej informačného stavu len striedaním pokolení na úrovni genetického aparátu. V davo-„elitárnej“ spoločnosti, kde sa z najrôznejších dôvodov základná masa oboch davov tvrdošijne snaží žiť z cudzieho rozumu, riadiac sa autoritami a vystačiac si s tradíciami, prebieha obnovenie informačného stavu na úrovni sociálnej organizácie tiež s výmenou pokolení, pretože čo si raz ovčan stihol osvojiť pred vstupom do dospelosti, tak s tým aj zomiera, možno, až niekedy v hlbokjej starobe. Tento jednotný charakter procesov informačnej obnovy populácie na úrovni sociálnej organizácie a genetického aparátu (*charakteristická črta davo-„elitarizmu“*) umožnil L.N.Gumiliovovi zhrnúť do termínu «vášnivost» (*a ďalších, s ním spojených*) tie najrozmanitejšie javy, ktoré sa vzťahujú k informačným procesom na úrovni genetickej výmeny v populácii a na úrovni jej sociálnej organizácie. Nepriamo tomu napomáhala nezaradenosť pojmu «informácia» a neurčitnosť pojmu «čas» v dialektickom materializme.

Táto „neodlíšiteľnosť“ informácie od energie je viditeľná aj pri opise «indukcie vášne», ktorej príklady uvádza L.N.Gumiliov: Napoleon na Arkolskom moste, A.V.Suvorov na talianskom pochode a vo Švajčiarsku atď. No indukcia, tak ako jej bolo dané, je javom informačným. Vojsko dôveruje tým veliteľom, ktorých dobre pozná. Každý vojak v sebe nosí rôzne stereotypy správania v boji. Jeden veliteľ dokáže u tých istých vojakov aktivovať stereotypy bojovej vytrvalosti a neústupčivosti, a iný veliteľ stereotypy bezdôvodného úteku. Stereotyp, vrátane neželaného, môže byť aj zablokovaný, čoho príklad sa našiel v Kulikovskom boji: knieža Dmitrij Ivanovič odovzdal svoje brnenie inému vojakovi, a sám, prezlečený za radového vojaka, bojoval v spoločných radoch. Všetci to

Mŕtva voda

vedeli, a ťažké zranenia Dmitrija Ivanoviča (*strata vlastnej energie „vášnivcom“*) nezabránili rusom vyhrať Kulikovskú bitku, pretože všetci vedeli, že knieža sa neodlišuje od radového vojaka, a všetci musia bojovať jeden za druhého, ako za knieža, tak za seba, za Ruskú Zem. Netreba zabúdať ani na požehnanie Sergeja Radonežského, ktoré tiež zohralo svoju úlohu.

Počas boja križníka „Varjag“ začali na palube vznikať zdržania a strácalo sa tempo strelby. Zistilo sa, že v posádke (*po zásahu veliteľského mostíka strelou japonského križníka*) prebehla fáma o smrti veliteľa. V.F.Rudnev vyšiel zo svojej kabíny a ukázal sa na hornej palube pred očami námorníkov, čo zahasilo fámu a obnovilo zladenosť práce obsluhy zbraní.

Začiatkom vojny v r. 1941 sovietska pechota sedela v individuálnych jamách¹, a nie pozdĺžnych zákopoch, a často sa jej triasli kolená. „Bojovníci“ strácali bojaschopnosť a masovo sa vzdávali do zajatia od strachu bez akéhokoľvek vojenského opodstatnenia. A žiadna indukcia „vášnivosti“ tu nepomáhala. No systém jám „chytrí“ velitelia nevymysleli sami, ale prebrali ho od Japoncov: u nich bol tento systém veľmi efektívny, pretože u japonského vojaka sa v súlade s duchom Šinto CIELENE kultivoval stereotyp vojenskej obetavosti. A v tom istom čase flotila USA poznala prípady, keď Američania, vychovaní na princípe platenia za všetko tvrdou menou a obetovania Krista, zo strachu pred lietadlami kamikadze umiestňovali na palubách svojich lodí šípky z celtoviny — «lietadlové lode sú tým smerom» — hoci v námorných podmienkach je možnosť na prejavenie „indukcie vášne“ všade dosť: dokonca „vášnivcov“ možno nechať skupinovo „indukovať“ 24 hodín denne.

„Indukcia vášne“ — to je aktivácia vnútorných sformovaných stereotypov dlhodobej pamäte podvedomia, a nie prejav geneticky podmienených inštinktov a nepodmienených reflexov, hoci môžu ňou byť aktivované aj inštinktívne a reflexné programy správania. Deje sa tak cez biopol'ovú informačnú výmenu a nevystupuje to na úroveň vedomia: či sa to deje hlasom, ale osobným príkladom, je druhoradé. No pokiaľ niet stereotypov, sformovaných kultúrou, tak nebude ani „indukcie“. V lepšom

¹ Výhoda jám pred zákopmi spočíva v tom, že ak delostrelecký granát spadne do pozdĺžneho zákopu, tak zabije v ňom všetkých v dosahu priameho rozptylu úlomkov; avšak pri zásahu jamy zabije len jedného. Straty v pechote, ak sa zakopala do individuálnych jám, môžu byť výrazne nižšie, ale len za podmienky: ak „sám v poli“ je vojakom, a nie zbabelcom, čupiacim osamote tíško v jame počas boja.

VII. «Vášnivost»...

případe nastane živelný výron neorganizovanej energie davu a inštinktívne podmienená zhovädilosť.

V dejinách sa vyskytovali rôzne «etnogenézy»:

- relatívne slobodný rozvoj kultúry v súlade so štatistickými charakteristikami súhrnnej matrice geneticky podmienených možností a predispozícií: — takých bola väčšina do-biblických etnogenéz;
- aj násilná deformácia súhrnnej matrice pod tlakom umelo vytvárajanej cudzej kultúry: — sinajský „pochod“ starovekých židov, pod vedením znacharstva, do ktorého degenerovalo kedysi spravodlivé a ľudomilné egyptské žrectvo i celá nasledovná história židovstva;
- aj prechodné varianty, keď sa obdobia rozvoja kultúry v súlade so súhrnnou maticou striedali s obdobiami deformácie matrice pod tlakom zvonku dosadenej cudzej kultúry: — krstanie Rusi, ruské revolúcie, perestrojka.

Celkovo možno z teórie „vášnivosti“ urobiť rovnaký záver: davo-„elitárna“ sociálna organizácia spoločnosti neumožňuje ľudstvu vystúpiť zo zvieracieho stavu. Príroda necháva «etnikum» padnúť do fauny, potom ako ono splodí ďalšiu bezvýhodiskovú kultúru davo-«elitárnej» organizácie spoločnosti. Či už bude záverečná fáza etnogenézy nazvaná katastrofou kultúry, alebo homeostázou, v ktorej prebieha degenerácia a smrť hladom kvôli lenivosti, — na podstate to nič nemení: *človečnosť* je pre davo-„elitarizmus“ (*a v jeho základe ležiacu zhovädilosť*) zaručene nedostupná.

No sociálne vyklieštená koncepcia L.N.Gumiliova (*ako aj sociálne vyklieštená koncepcia G.Klimova*) je vhodná pre expanziu siono-internacizmu a nadžidovského prediktora, pretože po všetkej VULGARIZÁCIÍ ideí oboch koncepcií v spoločenskom povedomí davu zostane: etnogenéza, degenerácia — mimo spoločnosti.

«To znamená, že sa tu stretávame s determinovaným javom prírody, za ktorý človek nenesie morálnu zodpovednosť, dokonca ani keď pritom hynie krásna panenská príroda a veľkolepá cudzia kultúra. Smutné, isteže, ale čo narobíš?» (L.N.Gumiliov, str. 462).

No takýto postoj nie je dôstojný človeka...

Február — jún 1991
Spresnenia: marec 1998;
február — marec 2004

VIII. ČO SA STALO JASNÝM NESKÔR

Opäť poviem:
nikto neobjíme
neobjateľné!

K. Prutkov

Keďže „Mŕtva voda“ bola napísaná vo februári až júni 1991, tak sa v nej prejavilo naše vtedajšie chápanie prebiehajúcich udalostí v krajine i vo svete. Okrem toho, „Mŕtva voda“ predstavovala takzvanú «nezávislú expertízu» referátu na tému vedecko-výskumnej práce „Vypracovanie koncepcie strategickej stability a dynamiky rozvoja scenárov možnej spolupráce za podmienok zachovania parity perspektívnych stratégií svetových mocností na obdobie do roku 2005“, vypracovanej v Inštitúte USA a Kanady AV ZSSR v r. 1990. Z týchto dvoch príčin problematika, analyzovaná v „Mŕtvej vode“ v redakcii r. 1991, bola podmienená hlavne problematikou, už načrtnutou v spomínanom referáte Inštitútu USA a Kanady. A hoci k tejto problematike bolo v rámci expertízy všeličo doplnené, no niektoré dôležité veci aj tak vtedy zostali nevysslovené. Pri príprave aktuálneho vydania bolo rozhodnuté zaradiť do textu túto kapitolu, venovanú najdôležitejším zmlčaniam v redakcii r. 1991. Tie zmlčania sú dve: 1) civilizátorská misia v dejinách súčasnej globálnej civilizácie, ktorú sme vtedy neposudzovali pre nedostatok času, a 2) psychologické pozadie spoločenského zriadenia, o ktorom sme vtedy mali hmlistú predstavu.

Bohužiaľ, dnes vo vzťahu k histórii je namieste používať termín «historický mýtus», pretože nikto z ľudí si nepamätá celú reálne odohratú históriu ľudstva, a dnešná spoločnosť nie je tak gramotná, aby vedela bezchybne čítať rôzne zachované pamiatky a znaky minulosti aspoň tak, ako čítame súčasné knihy. A tak sa o histórii dozvedáme z ústnych podaní, písomných kroník, na základe interpretácie údajov z archeologických, paleontologických vykopávkov a geologických výskumov v súlade s už sformovanými predstavami.

Keďže zďaleka nie všetky udalosti, ktoré mali vplyv na ďalší priebeh dejín, boli v minulosti stredobodom pozornosti a chápania vtedajších ľudí, tak nie všetko historicky dôležité ostalo zapamätané v ústnych podaniach

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

a zachytené v písomných kronikách, nie všetko sa stalo dedičstvom archeológie, a nie všetko, tak či onak známe, je aj správne interpretované.

My skutočne žijeme na základoch celej škály historických mýtov, a každá historická škola sa pridrižiava vlastného historického mýtu, ktorý si opatruje a *hýčka*¹, propaguje ho ako jediný pravdivý. Dominantné historické mýty sa menia behom samotného historického procesu, pričom, ako trebárs v prípade ZSSR a súčasného Ruska, tak nielen raz za život jedného pokolenia.

Historické mýty sa vo vzťahu k reálne odohratým udalostiam úmyselne falšujú, a ak sa mýtus stane dominantným, tak časom sa na fakt jeho falzifikácie zabúda. Aj v dnešnej dobe jednou z najaktuálnejších otázok historickej vedy je: „*Ktorý z množstva rôznych historických mýtov má najbližšie k reálne odohratým dejinám, a ako z množiny historických mýtov odhaliť pravdivý obraz odohratých dejín?*“

Podľa dnes prevládajúceho historického mýtu sa ľudstvo zrodilo vo svete zvierat, prešlo do doby kamennej, prvé regionálne civilizácie vznikli asi pred 5 — 7 tisíc rokmi, a pred cca 3 tisíc rokmi sa začala písomná história. A vďaka písomnej histórii sa môžeme dozvedieť viac-menej všetko o minulosti regionálnych a globálnej civilizácie, počnúc približne od polovice prvého tisícročia pred n.l.

V posledných rokoch sa objavili pokusy nahradiť tento historický mýtus chronologicky kratšou verziou akoby hodnoverne známej histórie. Konkrétne, v prácach matematikov Moskovskej štátnej univerzity A.T.Fomenka a G.V.Nosovského sa na základe štatistickej analýzy údajov z kroník tvrdí, že kroniky od 11. — 12. storočia po našu súčasnosť sú z väčšej časti hodnoverné, a všetka oveľa staršia história predstavuje vlastne históriu stredoveku, ktorá bola mnohonásobne posunutá do starovekej minulosti, v ktorej reálne osoby stredoveku účinkujú pod inými prezývkami a v zmenenej geografickej lokalite oproti reálnym stredovekým udalostiam².

Lenže ide o to, že existujú fakty, ktoré nezapadajú ani do prvého, ani do druhého historického mýtu. Na rozbitie mýtu stačí, aby sme doň vložili len jeden fakt, ktorý mýtus nedokáže vysvetliť. Napríklad, v ranom stredoveku existovali mapy, na ktorých bola zobrazená Antarktída, brehy Severnej a Južnej Ameriky. Prítom Antarktída bola zobrazená bez

¹ Fragments „Listu M.N.Longinovi o darvinizme“, uvedené v 1. kapitole, sa plne vzťahujú aj na súčasnú historickú vedu.

² Podrobnejšie v knihe Vnútného Prediktora ZSSR «Prozreteľnosť nie je algebra», špeciálne zasvätenej prácam A.T.Fomenka a G.V.Nosovského.

Mŕtva voda

ľadového panciera, teda v podobe, v akej si ju súčasná civilizácia nikdy nepamätala podľa oficiálnej histórie¹.

Súčasná civilizácia pristúpila ku globálnemu kartografickému mapovaniu až po niekoľkých storočiach od objavenia týchto máp v dobe veľkých geografických objavov (*od r. 1519, ak rátame od začiatku prvej plavby F.Magalhãesa okolo sveta*). Globálne kartografické mapovanie, trvajúce štyri storočia, bolo zhruba zavŕšené v r. 1906, keď R.Amundsen prešiel z Atlantiku do Tichého oceánu cez prielivy v súostroví na severe Kanady; a úplne bolo zavŕšené až v 1970-tych rokoch s ukončením programu systematického snímkovania povrchu Zeme z kozmu.

Napriek týmto hodnoverne známym faktom, sú na stredovekých mapách zobrazené pobrežné línie Antarktídy, oboch Amerík, Európy a Afriky na veľkej ploche s tak malou odchýlkou v zemepisnej dĺžke, aká bola v súčasnej civilizácii zabezpečená až rozvojom chronometrie² a matematiky³ od 80-tych rokov 18. storočia n.l.

Egyptská Sfinga vedľa Cheopsovej pyramídy je historikmi-traditionalistami datovaná spolu s pyramídami na vek maximálne 5000 rokov. Jej zlý vzhľad historici vysvetľujú veternou eróziou: vietor fúka, unáša piesok, piesok a zvetrávanie vyškrabávajú časť materiálu atď. Keď sa potom obhliadkou Sfingy začal zaoberať profesionálny geológ, tak ten prišiel k záveru, že Sfingu dlhý čas polievali privalové dažde a je poškodená vodnou eróziou, spôsobenou atmosférickými zrážkami... Avšak v živote súčasnej civilizácie stojí Sfinga na jednom z najsuchších miest planéty, kde veľmi zriedkavé dažde nemohli spôsobiť vodnú eróziu zanechávajúcu hlboké vertikálne ryhy a vlnité horizontálne žliabky v tom istom čase, keď zvetrávanie a veterná erózia zanechávajú výlučne horizontálne stopy s ostrými hranami, vytvárajúc pritom bizarné formy: skalné hríby, skalné dáždnyky, skalné sochy atď. Ak budeme

¹ Podrobnejšie, napríklad, v knihách: G.Hancock „Stopy bohov. Hľadanie pôvodu starovekých civilizácií“ (Moskva, «Veče», r. 1997); Erich von Däniken „Spomienky na budúcnosť“ (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

² Určovanie zemepisnej dĺžky a rozdielov dĺžok rôznych geografických bodov je založené na meraní súradníc nebeských telies (*k tomu sa pri navigácii používa sextant*) a porovnaním miestneho času s časom na nultom poludníku (*k tomu je potrebný dostatočne presný chronometer*). Takže, čím väčšia je nepresnosť chronometrov, tým väčšie sú aj chyby pri určovaní zemepisnej dĺžky.

³ Dnes používaný systém kartografickej projekcie by nebol možný bez dostatočne rozvinutého matematického aparátu.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

predpokladať, že Sfinga je obrazom človeka epochy súhvezdia Leva¹, potom Sfinga bude kultúrnou pamiatkou epochy, keď v oblasti jej umiestnenia panovala iná klíma s bohatými dažďami. Sfinga je produktom globálnej civilizácie, ktorá existovala pred našou súčasnou civilizáciou, a zahynula v nejakej globálnej geofyzikálnej alebo astrofyzikálnej (*podľa niektorých mýtov Mesiac a Venuša na starovekej oblohe neboli*) katastrofe, po završení ktorej sa začala formovať a rozvíjať súčasná globálna civilizácia.

Na minulú globálnu katastrofu poukazujú, napríklad, aj egyptské obelisky. Mnohé z nich sa používali ako slnečné hodiny. Pritom stupnice týchto chronometrov sú také, že trvanie ranných, poludňajších a podvečerných „hodín“ nie je rovnaké, čo vyvoláva údiv ľudí, ktorí sa s týmto faktom stretávajú. No ak by sa Egypt nachádzal na šírke 15° (*reálne sa nachádza približne medzi 25° a 30° severnej šírky*), tak existujúce stupnice slnečných chronometrov by zabezpečovali rovnosť — *rovnomernosť* — všetkých hodín počas dňa.

A náleziská mamutov v permafroste sú premiešané s oveľa južnejším rastlinstvom, než je to, ktoré rastie teraz v týchto šírkach; okamžite usmrtené veľké množstvá zvierat v kombináciách, aké sa nevyskytujú v bežnom živote biocenóz (*dravce a bylinožravce vo veľkých množstvách na jednom mieste, k tomu navyše premiešané s polámanými stromami*) boli v niektorých miestach zasypané vrstvami vulkanického popola alebo zaliate bahnom, po čom boli rýchlo zmrazené ešte predtým, ako sa ich roztrhané² alebo celé telá začali rozkladať. Okrem toho:

«...po celej Južnej Amerike boli objavené fosílné pozostatky z doby ľadovej, „v ktorých kostry nezlučiteľných druhov zvierat (*dravcov a bylinožravcov*) boli chaoticky premiešané s ľudskými kosťami. Nemenej dôležitá je kombinácia (*na dostatočne rozsiahlych plochách*) vykopávkov suchozemských

¹ Obdobie dejín, keď východ Slnka na deň jarnej rovnodennosti bolo možné pozorovať v súhvezdí Leva, sa odohralo dávno pred oficiálnym počiatkom egyptskej regionálnej civilizácie podľa prevládajúceho historického mýtu: v rokoch 10970 — 8910 pred n.l. Pohľad Sfingy vždy mieri na východ a stretáva sa s vychádzajúcim slnkom na deň jarnej a jesennej rovnodennosti. Podrobnejšie viď knihu: G.Hancock „Stopy bohov. Pátranie po pôvode starovekých civilizácií“, Moskva, „Veče“, r. 1997, str. 420 — 422.

² Skúste si predstaviť, čo dokáže roztrhnúť napoly živého mamuta.

Mŕtva voda

a morských živočíchov, chaoticky premiešaných, no pochovaných v jednom geologickom horizonte“».¹

* * *

V Južnej Amerike sa nachádza jazero Titikaka (Titicaca). Je to slané jazero na hranici Peru a Bolívie, vo výške 3812 metrov nad morom, a jeho hĺbka je 272 metrov. Na jazere je ostrov Titikaka s dobre zachovanými pozostatkami staroperuánskych stavieb. Na dne jazera boli objavené ruiny starovekého mesta. Podľa názoru geológov bolo toto jazero súčasťou oceánu. Okrem toho, na jeho brehoch boli objavené pozostatky starovekého prístavu, z ktorého plávať po tomto jazere nie je kam, čo prívádza k myšlienkam, že jazero «sa vznieslo» a stalo sa vysokohorským jazerom až potom, čo bol tento prístav vybudovaný.

V Európe existuje množstvo megalitických stavieb z doby kamennej. Ak nebudeme skúmať každú z nich osobitne, ale všetky spolu, tak mnohé z nich sú rozmiestnené na priamych líniah, tiahnucich sa mnoho stoviek kilometrov naprieč celým kontinentom: cez lesy, hory, jazerá, a niektoré aj cez Baltické more a jeho zálivy. A rôzne takéto línie sa zbiehajú do starogréckeho mesta Delfy (*a zároveň lúčmi z neho vychádzajú*) — rezidencie Delfskej veštiarne, miesta, kde sa (*podľa mýtov*) zjavoval boh Apolón. Na lesných lovcov a prostých roľníkov je tak presné umiestnenie množstva objektov nemysliteľné³, ak predpokladáme, že pre takúto úroveň budovania je potrebná geodézia a kartografia, ktorá by bola rozvinutá do úrovne, blízkej tej našej; a ak je to všetko naozaj postavené bez *geodézie* (*v našom súčasnom chápaní*), potom všetko, čo sa dnes vedou interpretuje ako «doba kamenná», bolo v skutočnosti dobou podstatne inej duchovnej kultúry (*kultúry psychickej činnosti*), ktorá im umožňovala riešiť mnohé dnes neriešiteľné inžinierske úlohy «*organolepticky*», t.j. na základe *vlastných zmyslov*, a intelekt sa nepoužíval na ich riešenie, ale na nejaké iné účely.

V aztéckej civilizácii⁴ existovalo mesto, ktoré sa dnes nachádza na území veľkomesta Mexiko City, a ktoré je pre súčasnú vedu známe pod menom Teotihuacan. V pôdoryse rozmiestnenia architekturných objektov tohto mesta boli objavené proporcie vzdialeností medzi Slnkom

¹ Podrobnejšie v knihe: G.Hancock „Stopy bohov. Hľadanie pôvodu starovekých civilizácií“, str. 204.

² Text za hviezdičkami bol pridaný v r. 2004.

³ Viď Erich von Däniken „Doba kamenná bola iná“ (Moskva, «EKSO», r. 2003).

⁴ Jedna z kultúr predkolumbovskej Ameriky; bola zničená španielskymi conquistadormi v 16. storočí.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

a planétami slnečnej sústavy, vrátane asteroidového pásu a Pluta¹. A mimochodom, Koperník svoju prácu o Slnečnej sústave, v strede ktorej je Slnko, zverejnil až v r. 1542 krátko pred smrťou; Galileo zostrojil svoj ďalekohľad až v r. 1609, a dovedy vo vede o žiadnych asteroidoch, a tým skôr o «asteroidovom pásu» nemohla byť ani reč; a planéta Pluto bola objavená ďalekohľadom až v r. 1930. A na vybudovanie tohto všetkého v Teotihuacane boli tiež potrebné znalosti a urbanistický plán, na vznik ktorých bola zase potrebná predhistória rozvoja vedy, napríklad, astronomických pozorovaní, samozrejme, ak vychádzame z vedecko-technického zmýšľania našej civilizácie. Alebo aj toto všetko, vrátane znalostí o polohe Pluta a asteroidového pásu, bolo získané «organolepticky»?²

Ale ani toto ešte nie je všetko. Na území dnešného Sudánu žije kmeň Dogonov, ktorý (*ako sa predpokladá*) predtým žil na území Mali. Od roku 1946 bola s kmeňom v kontakte francúzska etnografická expedícia. Výsledky jej výskumu boli zverejnené v r. 1951 v knihe „Sudánska siriusologická sústava“. Podstata vecí spočíva v tom, že tento kmeň oddávna vie, že opticky viditeľný Sírirus nie je osamelou hviezdou, ale hviezdou sústavou. A astrofyzikálne parametre hviezd tejto sústavy, ktoré Dogoni poznajú už dávno, boli astronomickou vedou súčasnej civilizácie potvrdené až v 19. storočí, aj to len čiastočne. V 19. storočí bol potvrdený fakt existencie «Sírirusa B» (bieleho trpaslíka), ktorého perióda obiehania trvá približne 50 rokov a Dogonom udáva rytmus kultu Sírirusa minimálne od 15. storočia, ak nie skôr. No mýty Dogonov hovoria o ešte jednej hviezde v zložení hviezdnej sústavy Sírirusa — o «Emme Ya», ktorá má tiež svoju hviezdnu obežnicu, o existencii alebo neexistencii ktorých nám naša súčasná astronómia nevie povedať nič konkrétne³. Aj tieto znalosti získali Dogoni «organolepticky» v dávnej dobe vo vzdialenosti 8,5 svetelného roka medzi Slnečnou sústavou a sústavou Sírirusa? A ak ich získali kedysi v hotovej podobe, potom od koho?

Tento druh faktov (*a to sú len tie najznámejšie z ich množstva*) nezapadá do toho historického mýtu, ktorý sa vyučuje v školách ako reálne dejiny ľudstva a jeho národov. A dodnes tieto fakty slúžili ako základ

¹ Erich von Däniken „Deň, keď sa zjavili bohovia“ (Moskva, «EKSMO», r. 2003).

² Mimochodom, planéta Pluto je astroobjektom s hviezdou veľkosťou iba 15. T. j. je 15-krát menej jasný, než najslabšie hviezdy, ktoré vidno na jasnej nočnej oblohe voľným okom pri absencii zdrojov svetla na zemi v oblasti pozorovania.

³ Erich von Däniken „Spomienky na budúcnosť“ (Moskva, «EKSMO», r. 2004).

Mŕtva voda

k tomu, aby ich nie historická veda, ale rôzni individuálni bádatelia interpretovali:

- Buď ako pamiatky spoluúčasti mimozemských civilizácií na pozemských záležitostiach¹.
- Alebo ako svedectvo toho, že začiatkom súčasnej globálnej civilizácie bolo zavŕšenie nejakej katastrofy celoplanetárneho rozsahu, ktorá zničila minulú globálnu civilizáciu a jej kultúru; výsledkom nej ľudia zdívali, v dôsledku čoho sa aj začala doba kamenná; no paralelne s ňou začala aj civilizátorská misia voči divochom zo strany preživších málopočetných nositeľov minulej vysokej kultúry.
- Nie je vylúčené, že minulá globálna civilizácia sa pred svojim zánikom stihla dostať v oblasti osvojenia Vesmíru ďalej, než súčasná civilizácia. Je možné, že mali kontakty s mimozemskými civilizáciami. A tak možno okrem plávajúcej archy mali vybudované aj kozmické a jaskynno-bunkrové úkryty².

No nech už to bolo v realite dejín akokoľvek, historická veda nemá právo ignorovať fakty, archeologické a antropologické pamiatky, ktoré «nepasujú» do ňou vytvorených historických mýtov, ktorými kŕmi žiakov a študentov, nič nevediacich o minulosti (kvôli ich veku). Je povinná ich interpretovať kvôli vlastnej objektivite.

* *
*

Tí, ktorí porovnávajú tento druh faktov, ktoré sú geograficky lokalizované «*po celej planéte*», dospievajú k názoru, že minulá globálna civilizácia zahynula následkom globálnej katastrofy, ktorá sa odohrala (*podľa rôznych odhadov*) pred 10 000 až 13 000 rokmi, počas ktorej sa gigantické prílivové vlny alebo cunami s výškou do 1 km prehnali cez

¹ Medzi nich patria Erich von Däniken a bývalý scientológ Bernd von Wittenburg, autor knihy „Šach planéte Zem“ (Moskva, vyd. «Novaja planeta», r. 1997), ktorých knihy boli v posledných desaťročiach vydávané v ruskom jazyku. Ešte v sovietskej minulosti sa týchto názorov pridŕžieval aj vedec a spisovateľ-fantasta Alexander Petrovič Kazancev (1906 — 2002).

² Adekvátne tomu budovanie hrobiek a ich zásobovanie všednými predmetmi, štábov služobníctva, zásobou proviantu v starovekých kultúrach súčasnej civilizácie je prejavom «noosferického echa» reálnej prípravy vládnucej špičky minulej globálnej civilizácie k tomu, aby zotrvajúc v bunkroch, zásobených všetkým nevyhnutným, v stave «anabiózy» prežila katastrofu a jej následky, a mohla potom začať žiť v novom svete už nie od nuly. Druhá vec je, že v dnešnej civilizácii bol tomuto «noosferickému echu» daný iný zmysel: starostlivosti o mŕtvych v «záhrobnom svete».

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

kontinenty, zmyli lesy, zabili ľudí, mamutov a vorvane, premiešajúc ich zostatky. Vtedy došlo aj k posunu pólov, čo bolo sprevádzané globálnou tektonickou aktivitou, objavením sa zlomov a posunov zemskej kôry, početnými erupciami vulkánov atď. Následkom tejto katastrofy sa Egypt posunul na sever, a jeho slnečné chronometre stratili *rovnomernosť* stupníc. Antarktída sa posunula na juh do polárnej ľadovej zóny rovnako tak, ako sa na severnej pologuli posunuli do polárnej ľadovej zóny aj oblasti dnešného permafrostu na Sibíri, v Kanade a na Aljaške¹. Dnešné jazero Titikaka prestalo byť súčasťou oceánu a «vznieslo sa».

Z globálneho kartografického snímkovania, uskutočneného tou zahynuvšou civilizáciou, prešli do našej civilizácie nejaké zachované materiály, ktoré sa stali základom stredovekých máp aj *s Antarktídou a Amerikami príliš neprimeranými k tomu, aby mohol byť prevládajúcim historický mýtus o vzostupe súčasnej civilizácie z nulovej úrovne rozvoja kultúry do dnešných výšok hodnoverný*.

Obraz predchádzajúcej globálnej civilizácie možno obnoviť len na základe mýtov a tajných učení, ktoré nie sú určené na cieľnú propagáciu v dave, a odovzdávajú sa v dnešnej civilizácii oddávna medzi zasvätenými a zainteresovanými osobami, hoci v niektorých epochách túto špecifickú informáciu predstavujú aj davu ako rôzne kuriozity. Toto všetko dohromady aj s dnes prevládajúcim historickým mýtom znamená, že doba kamenná tak, ako to potvrdzuje archeológia, bola. No nie všetci, čo prežili globálnu katastrofu, ktorá jej predchádzala, zdívali na úroveň doby kamennej. Okrem toho, podľa jeden z rekonštrukcií obrazu minulej globálnej civilizácie na základe mýtov, oni nežili tak, ako my...

¹ Podrobnejšie v knihe: G.Hancock „Stopy bohov. Hľadanie pôvodu starovekých civilizácií“; I.Velikovskij „Zrážka svetov“ (vyd. „Fénix“, Rostov na Done, r. 1996); T.N.Drozдова, E.T.Jurkina „Hľadanie obrazu Atlantídy“ (Moskva, vyd. „Strojizdat“, r. 1992); V.N.Djomin „Tajomstvá ruského ľudu. Hľadanie pôvodu Rusi“ (Moskva, vyd. „Veče“, r. 1997), a tiež rozhovor s V.N.Djominom „Keď sme vedeli lietať... a hovorili jedným jazykom“, zverejnený v rubrike „Teória nepravdepodobnosti“ v „Rossijskoj gazete“ 20. februára 1998, v ktorej sa hovorí o živote starovekej civilizácie Hyperborei, bývalej domoviny niektorých olympských bohov, zostatky ktorej boli nájdené na severe Ruska. V tomto rozhovore bolo tiež spomenuté, že «v 30. — 15. storočí pred n.l. bola klíma Arktídy pomerne mierna, a Severný ľadový oceán bol teplý, bez ohľadu na prítomnosť ľadovcov na kontinente».

Treba mať na pamäti, že tvorba pevninských ľadovcov nesúvisí len so zemepisnou šírkou oblasti, ale aj s množstvom zrážok v zimnom období. Tak, podľa jedného z matematických modelov klimatológie, na súčasnej Sibíri by sa mohol vyskytovať ľadovec, podobný arktickým, ak by Tibet a Himaláje nebránili pohybu vlhkých vzdušných mäs z oblasti Indického oceánu na sever.

Mŕtva voda

«Rasa pánov» bola relatívne málopočetná a obývala iba jeden z kontinentov s najprijemnejšou klímou. Mimo tohto kontinentu sa nachádzali iba jej oporné body pre riadenie hospodárskej činnosti jej podriadených služobných národov, ktoré boli zbavené možnosti viesť výrobnú a inú činnosť na základe technogénnej energie. Toto zaisťovalo vysokú spotrebiteľskú úroveň «rasy pánov» *pri relatívne dobrej ekológii na celej planéte*. T.j. dnešná snaha o rozdelenie populácie planéty na „zlatú miliardu“ a jej obslužný „pracovný dobytok“ má vo svojom základe dávne hlboké psychologické pozadie.

Jedna z takýchto rekonštrukcií tvrdí, že exempláre jedincov «rasy pánov», ak aj nedisponovali telesnou nesmrteľnosťou, no boli tak vnímané všetkým zvyšným obyvateľstvom planéty, pretože dĺžka ich života mnohonásobne prevyšovala dĺžku života ich poddaných: to dalo aj základ legendám o bohoch a polobohoch, ktorí kedysi žili medzi ľuďmi. Nie je vylúčené, že využívali aj génové inžinierstvo voči svojim poddaným, zmeniac ich fakticky na biorobotov, ktorých schopnosť tvorivého samorozvoja bola umelo a cielene ohraničená¹. To posledné, ako vieme, je v dnešnej globálnej civilizácii (*hlavne tej západnej*) vytúženým snom predstaviteľov vládnucej „elity“. Film „Mŕtva sezóna“ je len jedným z umeleckých stvárnení vedeckých výskumov, reálne uskutočňovaných smerom k vytvoreniu pomocou vedeckých metód rasy „pánov“ a množstva rás ju obsluhujúcich, samorozmnožujúcich sa, funkčne špecializovaných, programovateľných a diaľkovo (*technogénne a mimozmyslovo*) ovládateľných biomechanizmov.

Každopádne, snahu o zriadenie niečoho podobného takýmto rasovo-„elitárnym“ rekonštrukciám života Atlantídy v globálnom meradle možno pozorovať počas celých dejín súčasnej civilizácie. A je to vidieť tým zreteľnejšie, čím viac napreduje veda a technológie súčasnej civilizácie. Napriek tomu, v súčasnej globálnej civilizácii sa obnažené vládnutie «pánov» nad «hovoriacimi nástrojmi» a otvorené rozdelenie spoločnosti na «pánov» a «pracovný dobytok», charakteristické pre prvotné regionálne civilizácie, nedokázalo stabilizovať.

Nie je vylúčené, že atlantická «rasa pánov» v minulej globálnej civilizácii nemala neobmedzenú moc nad celou planétou, ale existovali aj regióny, ktoré si zachovali samostatnosť svojho riadenia. V nich počas globálnej katastrofy tiež všetci nezahynuli. Možno práve toto leží

¹ Vrátane aj na úkor narušenia genetických programov smerom k skráteniu dĺžky života «hovoriacich nástrojov».

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

v základoch tak výrazného rozdielu kultúr regiónov tichooceánskeho Východu a kultúry atlantického Západu v súčasnej globálnej civilizácii.

Napriek tomu, aj keď ponecháme stranou špecifiká života minulej globálnej civilizácie, tak nesporným zostane to hlavné, od čoho odvádza pozornosť aktuálne prevládajúci historický mýtus:

Paralelne s dobou kamennou sa v súčasnej globálnej civilizácii rozvíjala aj civilizátorská misia preživších príslušníkov minulej civilizácie.

Okrem toho, tá katastrofa nemusela prísť náhle, v dôsledku čoho tí, ktorí sa stavali k prognózam jej možného príchodu seriózne, sa včas postarali o to, aby v nej sami prežili a ochránili aj kultúrne dedičstvo pre neskoršie obnovenie *normálneho (podľa ich predstáv)* života. Ak sa seriózne k prognózam postavili aj vládnuce vrstvy, potom bolo štátom podniknuté organizované úsilie o to, aby po završení katastrofy bola zaistená urýchlená obnova *normálneho (podľa ich predstáv)* spôsobu života.

Biblické a koranické správy o Noemovej arche sú v podstate správami o účelnej reakcii na podobné varovné prognózy. Treba mať na pamäti, že biblická aj koranická správa o arche sú jednotné v tom, že archa bola *dielom opozície voči vládnucemu režimu minulej civilizácie*. Minulá civilizácia bola zámerne zničená Zhora¹ pre svoju nenávratne zvrátenú mravnosť a etiku, nakoľko jej vládnuca „elita“, v ktorej prevládal démonický režim psychiky, dosiahla neobmedzenú vnútrosociálnu moc, stabilnú v nadväznosti pokolení.

V našej civilizácii sa vždy vynárala otázka, nakoľko je správa o Noemovej arche dôveryhodná, hoc aj preto, lebo svojimi rozmermi, ktoré uvádza Biblia (*Genezis 6:15 — dĺžka 300 laktov; šírka 50 laktov; výška 30 laktov; t.j. približne 150x25x15 metrov, čo je viac, než základné rozmery krížnika „Auróra“*), archa presahovala všetky drevené lode postavené v súčasnej civilizácii do dnešného dňa, a veľkorozmerné kovové lode začala súčasná civilizácia stavať až v druhej polovici 19. storočia.

Behom posledných zopár rokov sa v tlači opakovane objavili správy o tom, že archa bola nájdená na hore Ararat tak, ako to uvádza aj Biblia (*ako miesto jej završenia plavby*). Posledný súhrn správ ohľadom tohto nálezu bol zverejnený v „Komsomolskej pravde“ (tlšťoške) 20. februára 1998.

Uvádza sa tam svedectvo jedného Turka, ktorého jeho dedo vodil na horu k «posvätenému korábu» ešte v r. 1905. Píše sa tiež o tom, že počas prvej svetovej vojny 20. storočia ruský letec Roskovičij, vykonávajúci let v oblasti Araratu, spozoroval na brehu horského jazera polozatopený trup

¹ Daním jej možnosti zahynúť v Božom dopustení.

Mŕtva voda

korábu. «Z jednej strany bol jeho trup čiastočne rozobraný, ale na boku zivali štvorcové dvere so šírkou okolo šesť metrov. To sa mi zdalo nezvyčajné, veď ani súčasné lode nemajú tak veľké dvere¹» (citát z interview Roskovického, ktoré poskytol v r. 1939 časopisu „New Eden Magazine“, uvedený „Komsomolskou pravdou“).

Ako sa uvádza ďalej, Rusko zorganizovalo expedíciu k arche (*Ararat sa v tom čase nachádzal na území, ktoré patrilo Ruskému impériu*), ktorá archu vyfotografovala, zmerala a vzala vzorky jej materiálu. Avšak po návrate expedície do Petrohradu, už revolučného, «podľa niektorých svedectiev» sa všetko dostalo pod vedenie L.D.Trockého a na jeho príkaz boli členovia expedície a jej materiály zlikvidované.

Potom sa na archu zabudlo až do čias, kým nebola znovu objavená počas leteckého snímkovania Ozbrojenými vzdušnými silami Turecka v r. 1959, už vrastená do ľadovca. Po tomto bolo následne k arche vyslaných niekoľko expedícií, vrátane nelegálnych. Niektoré nimi nájdené materiály boli vystavené v New Yorku v r. 1985, čo vyvolalo protest Turecka ohľadom porušenia jeho zákonov týkajúcich sa kultúrnych cenností.

Okrem toho, nejaký objekt na úbočí Araratu bol objavený aj kozmickou rozviadkou USA. Keď chýry o tom presiakli do spoločnosti a jeden z amerických bádateľov, odkazujúc sa na Zákon o slobode informácií, požiadal o tieto fotografie, tak jemu ministerstvo obrany poskytlo iné fotografie, získané pri leteckom snímkovaní Ozbrojenými vzdušnými silami USA v r. 1949: t.j. materiály o desať rokov staršie od tureckých leteckých snímok. Všetky materiály na túto tému, ako sa uvádza, sú uložené v archívoch CIA a oficiálni predstavitelia Turecka zachovávajú mlčanie.

Články, zasvätené téme nálezu lodi-podobného objektu na náhornej plošine Araratu, doplnené o ilustrácie, možno nájsť aj na internete².

¹ Nákladné lode triedy «Ro-Ro» (Roll on — Roll off) s horizontálnou nakládkou a vykládkou tovaru (na kolesách) cez výklopnú hermetickú rampu takýchto rozmerov sa objavili až v 1960-tych rokoch; tankovo-výsádkové lode s nosovou rampou takých rozmerov – až v priebehu 2. svetovej vojny; palubné nákladné rampy na vykládku lietadiel z hangáru v trupe lode na vonkajšie výťahy za účelom ich presunu na vrchnú vzletovú palubu sa objavili na amerických lietadlových lodiach tiež až behom 2. svetovej vojny 20. storočia. Takže v rokoch 1916 a 1939 sa bolo čomu diviť...

² Niektoré publikácie na túto tému, nájdené na internete, sú uvedené v materiáloch KSB, šírených na kompaktných diskoch v priečinku „Iní autori“: „Noemova archa“.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

Na základe toho všetkého, čo je známe v dejinách dnešnej civilizácie, sa predsa len pridrižujeme názoru, že minulá globálna civilizácia nebola spoločnosťou všeobecnej rovnosti a Lásky. Bola to civilizácia geneticky rôznych rás. A minimálne v tej jej časti, na ruinách ktorej vyrástol dnešný Západ, bolo rozdelenie spoločnosti na rasu «pánov» a rasy «hovoriacich nástrojov», ktoré „pánov“ obsluhovali.

Toto všetko našlo svoje rôznorodé pokračovanie v dejinách súčasnej globálnej civilizácie a mnohé v nej aj objasňuje, a hlavne v dejinách regionálnej civilizácie, ktorá si dnes vraví Západ, v ranných etapách jej rozvoja:

- Kastové delenie staroveku v jedných regiónoch — odrážalo snahu potomkov «pánov» (*realizujúcich civilizátorskú misiu*) zachovať v nadväznosti pokolení geneticky čisté línie a zabrániť svojej „degenerácii“ pri krížení sa s potomkami bývalých «hovoriacich nástrojov».
- Manželstvá bratov a sestier, rodičov a detí v žreckých a kráľovských dynastiách iných regiónov mali rovnaký cieľ — zachovať geneticky čisté línie «pánov» v nadväznosti pokolení pred zavlečením do nich genetického materiálu «hovoriacich nástrojov».
- Na druhej strane, právo prvej noci a pohlavná rozpustilosť samecov «pánov» voči samičkám «hovoriacich nástrojov», mali rozšíriť možnosti civilizátorov vďaka určitému „vylepšeniu plemena“ civilizovaných rás v nadväznosti pokolení realizáciou prirodzeného i umelého výberu.
- S týmito tajomstvami „krvi“ sa spájal aj zákaz výskumu v oblasti genetiky, nanútený ZSSR v časoch J.V.Stalina. Keďže čisto sionisticko-internacistický rozvoj revolúcie podľa Marxa a Trockého sa v Rusku nepodaril, tak pohlavári marxizmu-trockizmu (*následníci staroatlantických civilizátorov*) považovali za vhodné zamedziť tomu, aby sa v stane protivníka objavila veľmi špecifická informácia o genetike obyvateľstva, tým skôr, že už v r.1925 prenikli do sovietskej tlače články o možnostiach určiť s 90 % pravdepodobnosťou, či je daný jedinec žid alebo nie (*prečo vznikol záujem o odhalenie práve tohto rozdielu, o tom sa tam nepíše, hoci práve takáto selekcia leží v základoch biblickej rasovej „elitárno“-nevolníckej doktríny*). Zákaz výskumu v oblasti genetiky je svojim spôsobom analógiou vtipu: «*Stierlitz vedel, že dvakrát dva sú štyri, len nevedel, či o tom vie aj Müller*», alebo v trochu inej forme:

Mŕtva voda

«Globálne vládnuci „Nikto“¹ vedel, že genetika má svoje „dvakrát dva“, a nechcel, aby sa o tom dozvedeli aj v regióne, ktorý mu vykládal z jeho neobmedzenej kontroly».

- Je možné, že tieto genetické osobitosti, zdedené od minulej nespravodlivej globálnej civilizácie, sa prejavujú v tom, čo mnohokrát vyzorovali organizátori kolektívnej činnosti v spoločnosti. Henry Ford o tom písal takto:

«Drvivá väčšina si praje zostať tam, kde je postavená. **PRAJÚ SI BYŤ RIADENÍ, ŽELAJÚ SI, ABY VO VŠETKÝCH PRÍPADOCH MIESTO NICH ROZHODOVALI INÍ, A ZBAVILI ICH TAK ZODPOVEDNOSTI**². Preto najväčším problémom nie je nájsť tých, ktorí si zaslúžia povýšenie, ale tých, čo si ho prajú. <...>

... nutnosť myslieť je pre väčšinu ľudí trestom. Ideálnou sa im javí taká práca, ktorá nekladie žiadne požiadavky na tvorivú inštinkt³».⁴

Otupujúci vplyv systematického školského a vysokoškolského vzdelávania, v mnohom neodlíšiteľného od drezúry, napasovanej na riešenie rôznych druhov úloh metódami zdedenými po predkoch; vzdelávania, programujúceho psychiku konkrétnymi znalosťami a zručnosťami, no neučiaceho ľudí *spolutvoriť* (t.j. vnímať život

¹ Pod menom Nikto sa predstavil Odysseus Polifémovi predtým, než mu vypichol jeho jediné oko. Keď sa tak stalo a na Polifémov nárek pribehli aj ostatní kyklopovia, tak sa ho začali pýtať, prečo tak kričí a kto mu vlastne ublížil? Polifémus im odpovedal: «Ublížil mi zákerný Nikto». Keďže ostatní pochopili, že reálneho páchatela niet, tak sa pokojne rozišli a nechali Poliféma osamote so svojou bolesťou aj vzniknutými problémami...

² Citovaný text je zvýraznený nami: t.j. psychologicky sú otrokmi, pracovným človekupodobným dobytkom, ktorý riadi a za ktorý zodpovedá ich «pán» pred inými „slobodnými“ «pánmi».

³ Zvýraznené nami: pri takomto postoji k práci, ktorá je základom zabezpečenia života dnešnej civilizácie, sa pracovník ničím neodlišuje od pracovného dobytku alebo naprogramovaného automatu; ak máme hovoriť o oblasti tvorby, v ktorej dnešná civilizácia dosahuje úspechy, tak sú to zbrane: rozumné zvieratá, pri prevládaní v spoločnosti nefudských typov režimu psychiky, nahradili počas niekoľkých tisícročí svoje zuby a pazúry za jadrové zbrane a vojensko-kozmičné sily.

⁴ H.Ford „Môj život, moje úspechy“, Moskva, r. 1989, str. 86 a 89. Internetová verzia tejto knihy je uvedená v materiáloch KSB v priečinku „Iní autori“: „Ford“.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

a samostatne chápať jeho zmysel, podľa potreby v sebe aj v kultúre spoločnosti vytvárať nevyhnutné znalosti a zručnosti) — môže mať, prirodzene, tiež také následky, o ktorých písal H.Ford.

A hoci sa so systémom vzdelávania stretávajú ak aj nie všetci bez výnimky, no minimálne väčšina, tak predsa len nie všetkých otupuje. Ten fakt, že nie všetci vychádzajú zo škôl a univerzít vydrežúvaní ako idioti pre prácu v nejakej oblasti, môže mať reálne za sebou aj genetické naprogramovanie, zdedené ešte z minulej globálnej civilizácie.

Po sformovaní centier regionálnych civilizácií pred 7 až 5 tisíc rokmi, navzájom veľmi vzdialených, no majúcich veľa podobného a spoločného (*podľa dochovaných mýtov, rozprávajúcich o ich vzniku*), sa začala ich expanzia do susedných regiónov. Keď výsledkom toho začali nakoniec vedľa seba hraničiť, začala sa epocha vojen medzi regionálnymi civilizáciami.

Nezávisle od toho, ako ciele týchto vojen chápali a vysvetľovali vládcovia jednotlivých regiónov, toto boli vojny, *ktorých objektívnym cieľom* bolo vytvorenie jednotnej globálnej civilizácie vo vzdialenej budúcnosti, čo malo byť výsadou tej regionálnej civilizácie, ktorá zvíťazí vo finále týchto vojen s ostatnými kandidátmi o to isté.

V období týchto vojen Egypt skôr než všetci ostatní jeho konkurenti v boji za neobmedzenú svetovládu prešiel od vojen «horúcich» k vojne «studenej» — t.j. k informačnej vojne metódou kultúrnej spolupráce so svojimi zotročovanými susedmi, ktorých vlastná (*historicky sformovaná*) kultúra sa pri realizácii kultúrnej spolupráce nahradzovala alebo deformovala prostredníctvom agresorom zámerne vytvorenej kultúry — biblickej kultúry v našej historickej realite. Ako prejav tohto spôsobu vedenia *svetovej vojny*, trvajúcej už niekoľko tisíc rokov, vznikla výsledkom úsilí tamojších znacharov (*dedičov pyramíd a vedomostí minulej globálnej civilizácie*) vyššie uvedená biblická doktrína skúpenia celého zvyšku sveta od **globálne ľahkovážnych a nepremýšľajúcich** na základe úžerníctva. Samotný Egypt, *ako regionálna civilizácia*, takmer zomrel pri pôrode tejto doktríny a dodnes prežíva v stave kómy.

Na uskutočnenie samotnej agresie metódou kultúrnej spolupráce bol potrebný samoobnovujúci sa nástroj, ktorý by niesol umelú a zámerne vytvorenú kultúru. Podľa všetkého, vlastnú vnímavosť a snaživosť egyptskí hierarchovia posilnili dedičstvom z Atlantídy v oblasti genetických experimentov, selekcie a génového inžinierstva. Prihodným «etnografickým materiálom»¹, vybraným pre tento cieľ, sa stali kočovné

¹ Termín prevzatý z nejakých traktátov dnešných demokratov.

Mŕtva voda

kmene, dnes nazývané starohebrejskými, ktoré žili v dobe kamennej¹ uväznené v egyptskom zajatí. Títo sa stali chrámovými otrokmi, nie otrokmi štátu či súkromných osôb: t.j. stali sa majetkom hierarchie strážcov znalostí a zručností, stále nazývaných «žrectvom» bez akéhokoľvek opodstatnenia k tomu v ich ďalšej činnosti.

Neskôr, počas sinajského „pochodu“, bola na základe tohto «etnografického materiálu» vyšľachtená špeciálna sorta ľudí — nositeľov biblickej doktríny. Táto sa historicky rozvinula do dnešného židovstva, nasajúc do seba v priebehu storočí aj množstvo prozelytov (*cudzincov, ktorí prijali judaizmus; občas aj celý národ, ako to bolo v prípade chazarov*).

A keďže starozávetno-talmudický judaizmus opakovane tvrdí, že «národy Zeme» sú v podstate zvieratá v ľudskej podobe, tak je to možné chápať aj ako príznak toho, že majitelia judaizmu oddávna vedeli *o zdivočelosti väčšiny populácie planéty po minulej globálnej katastrofe až do stavu blízkeho zvieratú*, t.j. o kvantitatívnom prevládani zvieracieho režimu psychiky medzi «národmi Zeme» vo vyššie definovanom zmysle (*viď koniec 4. kapitoly DVTR*). No ani tí, ktorí boli pasovaní Bibliou do funkcie rasy „pánov“, sa tiež nemajú čím chváliť: hierarchia znacharov starovekého Egypta vyšľachtila historicky reálne židovstvo presne tak isto, ako sa dnes šľachtia plemená dobytku, aby spĺňali *vopred* zadané presné požiadavky. Na uskutočnenie naplánovaného svetového projektu muselo židovstvo ako celok spĺňať dve základné takticko-technické požiadavky:

- aby v ňom kvantitatívne prevládal režim psychiky *biorobota autonómneho a biorobota dial'kovo ovládaného* mimozmyslovými prostriedkami, v ktorom kultúrne podmienené programy správanía potláčajú inštinkty, čo v masovej štatistike malo zabezpečiť prevahu biorobotov nad nositeľmi zvieracieho režimu psychiky *v dostatočne dlhodobých konfliktných procesoch, v ktorých krátkodobé inštinktívne programy správanía (prevládajúce vo zvieracom režime psychiky) strácajú efektívnosť*. V konečnom dôsledku tak úspech dosiahnutý v tejto oblasti dal vznik presvedčeniu o intelektuálnej a kultúrnej (*nadľudskej*) prevahe židov nad ostatnými.
- aby sa majitelia globálneho projektu a ich potomkovia mohli skryť v sociálnom prostredí tejto rasy „pánov“ po tom, čo bude projekt rozšírený v medzinárodnom rozsahu, a národy s kvantitatívnou

¹ Ako hovorí Starý Závet, obriezka sa robila kamennými nožmi: «Vtedy Sefora, vezmúc kamenný nôž, obrezala predkožku svojho syna a, hodiac ju k jeho nohám, povedala: si mi ženichom krvi» (Exodus, 4:25).

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

prevahou zvieracieho režimu psychiky sa stanú manažérsky závislé od „pánov“ na základe im vstúpenej biblickej kultúry. Možno, že bola nejako zabezpečená aj genetická nemiešateľnosť majiteľov projektu s ich židovským zámožným-biorobotom. Každopádne noviny „Nový Petrohrad“, 06.02.1997 v článku „Všetci rabíni od jedného predka“ píšú nasledovné: «Skupina bádateľov z Izraela, Kanady, Anglicka a USA, realizujúc veľký výskum, zverejnila jeho výsledky v časopise «Nature». Po preskúmaní genetického materiálu rabínov v občinách židov-aškenázi (Centrálna a Východná Európa) a sefardov (Južná Európa) dospeli k presvedčeniu, že všetci duchovní, dokonca aj z dávno rozdelených spoločenstiev, naozaj pochádzajú z jedného predka po mužskej línii. Genetický rozdiel medzi duchovnými a ich ovečkami v miestnej občine je omnoho väčší, než rozdiel medzi rabínmi zo vzdialených diaspór».

Počas celej nasledovnej histórie museli skutoční majitelia židovstva neraz vyradiť celé množstvá jedincov, genealogických línii a takmer celé stáda biorobotov kvôli tomu, aby židovstvo neustále vyhovovalo vyššie uvedeným *dvom najdôležitejším takticko-technickým požiadavkám nástroja agresie*.

Posledné takéto vyradovanie židov, ktorí z pohľadu ich majiteľov „zdívali“, bolo nazvané «holokaustom»; bolo to spôsobené snahou množstva európskych židov emancipovať sa v národoch, medzi ktorými žili; t.j. ich vedomou alebo podvedomou snahou stať sa takými istými, ako všetci ostatní ľudia.

Vyjadrený názor o civilizátorskej misii a prostriedkoch jej realizácie sa mnohým môže zdať bláznivý, napriek tomu, ak sa obrátíme k publikáciám zameraným na záhady histórie, k monografiám typu «Celosvetová história», pozrieme sa do školských a vysokoškolských učebníc, napísaných bez akýchkoľvek „hlúpych vtipov“ na základe interpretácie archeologických údajov a zachovaných kroník, tak môžeme zbadat' veľmi špecifické osobitosti tohto druhu publikácií.

- Prakticky všetky mýty starovekých regionálnych civilizácií hovoria o tom, že ich vznik bol podmienený príšercami spoza mora (*alebo z neba-kozmu*) robiacimi osvetu, ktorí divochov (*zberateľov a lovcov*) učili poľnohospodárstvu, remeslám, základom štátneho riadenia. Potom títo civilizátori buď zomreli, alebo boli zabití, alebo opustili svojich zverencov; niekedy sa tohto odstránenia príšercov-civilizátorov účastníci zlí „bohovia“, ktorí sa tiež snažili zrealizovať svoju civilizátorskú misiu, stanúc sa nástupcami dobrých „bohov“, ktorí ju začali.

Mŕtva voda

- Počas celej histórie množstvo mysliteľov odhaľovalo globálne nadštátne riadenie na základe všeobecne známych faktov, ktoré kultivovaný historický mýtus vysvetľuje ako bezdôvodné, nijako nesúvisiace kuriozity či zhody náhod, ktoré nemajú žiaden vplyv na život spoločnosti. Napríklad spôsobom: «No hlúposť: Antarktída na mape 15. storočia, 300 rokov pred jej objavením F.F.Bellingshausenom a M.P.Lazarevom, čo ťa je v 21. storočí po tejto mape? — treba sa učiť, pracovať a ďalšie podobné veci, nie sa zaoberať blbosťami». Podobné fakty identifikácie globálneho riadenia sú zachytené aj v literatúre súčasnej civilizácie: od novozávetných správ o «kniežati tohto sveta», rozdeľujúcom moc nad krajinami, ktorú raz ponúkol aj Kristovi¹; až po súčasné vedecké a podrobne zdokumentované monografie, ako je kniha amerického politológa Anthony Ralph Eppersona „Neviditeľná ruka: Úvod do konšpiračného pohľadu na História“ alebo objavy Rerichovcov o stáročia trvajúcej činnosti Svetovej vlády².

¹ Vraj grécke texty Nového Záveta uvádzajú Kristovu odpoveď „kniežaťu“: «Nasleduj ma...», t.j. odlišnú od známeho výroku podľa prevládajúcich ruskojazyčných a západných textov: «Odíď odo Mňa, satan...» Zmyslom analogická odpoveď: «Nasleduj ma, satan...», sa nachádza aj v cirkevno-slovanskom texte Nového zvätku (Matúš, 4:10) v „Ostrožskej Biblii“ (z r. 1581) prvotlačiaru Ivana Fjodorova, čo zjavne poukazuje na vzťah Krista ku „kniežaťu“ ako k podvodníkovi, ktorému Ježiš svojou odpoveďou ponúka možnosť napraviť sa. Toto zároveň podryva cirkevnú doktrínu o reálnej moci «kniežaťu tohto sveta», potvrdzujúc koranický výrok o predurčení človeka byť námestníkom Božím na Zemi, a absencii u satana akejkolvek reálnej moci nad ľuďmi s výnimkou tých, ktorí si sami pre svoju nemravnosť vybrali satana za svojho pána.

Významové smerovanie zmien textu v ruskojazyčnej Biblii od čias Ivana Fjodorova hovorí sama za seba, a nie v prospech „ruskej“ „pravoslávnej“ cirkvi.

² «Medzinárodná Vláda nikdy nepopierala svoju existenciu. Neodhaľovala sa manifestmi, ale činmi, ktoré nechýbajú ani v oficiálnej histórii. Možno menovať fakty z francúzskej a ruskej revolúcie, a tiež z anglo-ruských a aglo-indických stykov, keď samostatná ruka zvonku zmenila chod udalostí. Vláda neskrývala prítomnosť svojich vyslancov v rôznych štátoch. Áno, títo ľudia pod titulom Medzinárodnej Vlády sa nikdy neschovávali. Naopak, zostávali na očiach, navštevovali Vlády a boli spozorovaní množstvom ľudí. Literatúra zachováva ich mená, prikrášené fantáziou ich súčasníkov.

Nie sú to tajné spoločnosti, ktorých sa boja vlády, ale konkrétne osoby, posielané na príkaz Neviditeľnej Medzinárodnej Vlády. Každá falošná činnosť odporuje medzinárodným úlohám. Zjednocovanie národov, ocenenie tvorivej práce, a tiež vzostup vedomia sa potvrdzujú Medzinárodnou Vládou ako najneodkladnejšie miery. A ak preskúmame opatrenia Vlády, tak nikto ju neobviní z nečinnosti. Fakt existencie Vlády neraz prenikal do povedomia ľudstva pod rôznymi názvami.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

- Kultivovaný historický mýtus zakaždým takto odhalené globálne nadštátne riadenie (prejavujúce sa v podpore „elitárno“-nevoľníckych režimov) v minulosti pripisoval buď Bohu, alebo diablovej (pasovaného majiteľmi mýtu do funkcie «kniežaťa tohto sveta»), a iné nálepkoval ako schizofréniu. Pritom majitelia mýtu starostlivo odstraňovali z učebnej dejepisnej literatúry správy o podobných faktoch, ako mapy Piri Reisa, staroegyptské a ostatné «historické anomálie», a takisto informáciu o činnosti rádov a ostatných systémov zasvätenia, vykonávajúcich nadštátne riadenie v súlade s ich koncepciou reštaurácie Atlantídy. Najvýraznejším príkladom posledného sú Starý a Nový Závät v ich historicky sformovaných vydaniach (v minulosti povinné učenie pre všetkých), v ktorom „žrečtvá“ Egypta a členovia Sanhedrinu sú vykreslení ako samostatné osoby, slobodné vo svojom správaní a nijako nespútané na rukách i nohách disciplínou hierarchii systému zasvätenia a rozdelenia moci, čo protirečí reálnej praxi takýchto štruktúr, viditeľnej aj dnes v činnosti cirkevných hierarchii a politických strán (napríklad KSSZ, KSRF).
- Ak sa spoločnosti aj ponúka nejaká „alternatíva“ k aktuálne prevládajúcemu historickému mýtu, tak je to niečo na spôsob teórie «vášnivosti» L.N.Gumiliova, kde všetky nepríjemnosti sú «zákonom prírody, za ktorý ľudia morálnu zodpovednosť nenesú»; alebo sa ponúka starostlivosť zvonku od «dobrých prišielcov» žijúcich medzi ľuďmi, ktorých starostlivosť má nahradiť minulú a súčasnú starostlivosť «zlých prišielcov» z kozmu¹; alebo sú to ponuky nečinne, *neprotiviac sa zlu*, s pokorou voči vládam «dúfať v Boha».
- Monografie typu «Celosvetová história» môžu byť dvoch typov:
- opísanie globálneho dejinného procesu ako jednotného celistvého procesu, zahŕňajúceho množstvo vzájomne prepojených regionálnych dejinných procesov;

Každý národ sa navštevuje len raz. Vyslanectvo býva len raz za storočie, to je zákon Arhatov. Smerovanie javu Neviditeľnej Vlády je predmetom svetovej evolúcie, preto sú závery založené na presných matematických výpočtoch. Niet osobného želania, ale nemennosť zákonov matérie. Nechcem, ale viem. A preto rozhodnutie pri vlnení prúdu je stále nemenné.

Na horu možno vystúpiť zo severu alebo z juhu, ale samotný výstup ostane nemenným» („Agni Joga“, Samara, vyd. r. 1992, zv. 1, str. 292 — „Znaky Agni Jogy“, bod 32).

¹ Historický mýtus o „zlých“ a „dobrých“ prišielcoch z Kozmu dnes obnovuje scientologická cirkev.

Mŕtva voda

- opísanie celého súhrnu regionálnych dejinných procesov prakticky bez akýchkoľvek vzájomných prepojení, čo vylučuje možnosť videnia celistvého globálneho dejinného procesu *u tých, ktorí nie sú schopní vnímať a chápať život spoločnosti samostatne*.

Všetky vyššie menované osobitosti náuk typu «Celosvetová história» dohromady zaisťujú u nositeľov režimu psychiky zvier a biorobot určitú naprogramovanosť správania v spoločnosti, čo zabezpečuje ich sociálne správanie, pri ktorom sami nevidia *tyranii nadštátneho globálneho riadenia* a jeho aktuálne i dlhodobé ciele, alebo všetky tieto procesy výlučne pripisujú *nevyspytateľnej „božej prozreteľnosti“*.

Všetky «Celosvetové histórie» masovo vydávané v súčasnej civilizácii patria k druhému typu, v ktorých *kvôli stromom nevidno les*: obsahujú množstvo lokálnych procesov, ale chýba celok. Následkom toho väčšina čitateľov má neadekvátnu predstavu o špecifikách spoločenského riadenia v štátoch patriacich do regionálnych civilizácií, a žijú v presvedčení, že nadštátne riadenie (*a tým skôr vnútrosociálne riadenie globálneho dejinného procesu*) neexistuje a všetko prebieha samo od seba, náhodným spôsobom, a nie smerom k celkom konkrétnym cieľom riadenia. A neefektívnosť Ligy národov a OSN ich len utvrdzujú v pravosti mienky o nemožnosti globálneho riadenia, hoci ten pokus uvažovať o možnosti alebo nemožnosti globálneho vnútrosociálneho riadenia stojí na úplne nesprávnych predstavách *o riadení ako takom*.

Absencia predstáv *o riadení ako takom* naozaj človeku neumožňuje uvažovať o možnosti alebo nemožnosti realizácie veľmi špecifického globálneho vnútrosociálneho riadenia, čo si on stotožňuje s pravdivosťou názoru o neexistencii takéhoto vnútrosociálneho riadenia videním akoby „jeho principiálnej nemožnosti“.

Takto sa kultivuje historický mýtus o bezcieľnom neriadenom priebehu globálneho dejinného procesu od doby kamennej až do dnešnej doby, napriek množstvu historických faktov, ktoré svedčia o tom, že spočiatku v globálnom dejinnom procese prebiehala civilizátorská misia, a nie jedna, z ktorých každá sledovala celkom konkrétne (*a v mnohom sa aj vzájomne vylučujúce*) globálne ciele.

Napríklad, ak sa na úbočiach Araratu skutočne zachoval drevený koráb, tak skrytie tejto informácie o ňom ladí s pokusmi zamaskovať civilizátorské misie v dejinách dnešnej civilizácie; ak šlo o falzifikáciu, t.j. na úbočiach Araratu nič podobné nie je, a preto nie je ani čo zverejniť, potom ide o posilňovanie biblického historického mýtu, na základe

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

ktorého sa uskutočňuje reštaurácia démonických režimov minulej globálnej civilizácie, ktorá zahynula počas katastrofy.

Avšak námietky proti účelne riadenému (*na vnútrosociálnej úrovni*) charakteru plynutia globálneho dejinného procesu zvyknú mať hysterický charakter, a ak je to možné, tak aj charakter nemilosrdných represí voči tým osobám, ktoré sa pridriavajú tohto názoru. No nikto a nikdy sa neujal toho, aby dokázal:

- lživosť tvrdení o zániku Atlantídy;
- nepravosť ranostredovekých máp s vyobrazením Antarktídy a oboch Amerík (*mapa Piri Reisa nie je jediná*¹);
- falzifikáciu obeliskov na Mesiaci, ktorých rozmiestnenie (*podľa fotografií „Lunar Orbiteru 2“*)² zrkadlovo kopíruje rozmiestnenie pyramíd v egyptskej Gíze a pod., pretože tak rozsiahly faktologický materiál tohto druhu, chronologicky rozdelený naprieč celými dejinami súčasnej globálnej civilizácie, dokonca aj v prípade jeho falzifikácie je prejavom globálneho nadštátneho riadenia, no trochu iného od toho, o ktorom ide reč v aktuálnej knihe.

Keďže systematická činnosť ohľadom, *minimálne*, neohlasovania a, *maximálne*, utajovania globálneho nadštátneho vnútrosociálneho riadenia a určitej civilizátorskej misie nie je bezcieľna, tak to vedie k otázke charakteru vzájomných vzťahov medzi civilizátormi a civilizovanými.

Ako poznáme z dejín, tak vzťahy «zaostalých» a «nositeľov pokroku» sú už zosobnené dvomi epizódami vzájomného stretu «civilizovaných» a «divochov»:

- anglického kapitána J.Cooka (1728 — 1779) «divosi» rýchlo zjedli, a (*podobne ako na hociktorý obed*) rýchlo naň zabudli, ak nie do večere, tak do ďalšieho obeda³;

¹ Podrobnejšie viď G.Hancock: „Stopy bohov“, 1. kap.

² V ZSSR boli tieto fotografie zverejnené v časopise „Техника молодёжи“ № 5, 1969. V tom istom časopise bolo v sérii článkov „Антология тайных случаев“ zverejnené veľké množstvo informácie boriacej historický mýtus, ktorý v tom čase navieval školský a vysokoškolský program o histórii. V jednom z čísel boli zverejnené aj mapy Piri Reisa (r. 1513) s vyobrazením Antarktídy bez ľadovca. Správnosť vyobrazenia pobrežnej línie na týchto mapách bola potvrdená seizmickým prieskumom len pár rokov potom, čo veda 20. storočia začala analyzovať tieto mapy.

³ Ak máme byť presnejší, tak v správe o jednej z neskorších ruských plavieb okolo sveta sa predsa len píše o miestnom starčekovi, ktorý sa pýšil tým, že «je úložiskom veľkého palca pravej nohy kapitána Cooka». No túto spomienku na starý obed zrejme podporovali ďalší návštevníci Havajcov, ktorí sa zaujímali o osud kapitána Cooka.

Mŕtva voda

- N.N.Miklucho-Maklaj (1846 — 1888) žil niekoľko rokov medzi Papuáncami, a po viac ako sto rokoch si ho všetci v tomto národe ešte pamätajú a nazývajú po ňom svoje deti.

Je dôvod predpokladať, že tak rozdielny osud dvoch bádateľov závisel ani nie tak od rôznorodosti «divochov», ako od rôznorodosti tých civilizátorských misií, na uskutočnení ktorých sa každý z nich podieľal. Ako je známe, tak Veľká Británia vytvorila počas niekoľkých storočí globálne koloniálne impérium, v ktorom za človeka prvej kategórie bol považovaný iba Anglosas, a na pôvodných obyvateľov Austrálie sa ešte v druhej polovici 19. storočia usporiadavali poľovačky, ako na divú zver; a dokonca ani potomkovia Holanďanov neboli počas anglo-búrskych vojny uznani za ľudí prvej kategórie.

To znamená, že James Cook sa stal vlastne obeťou sebeobrany pred agresívne zlovestnými civilizátormi. V.S.Vysockij (*narkotizovaný a preto skreslene chápujúci biorobot, s abstraktným humanizmom ktorého sa mnohí jeho obdivovatelia posledných 20 rokov pyšia ako sliedka s vajcom*) slovami svojej piesne, zasvätenej tejto epizóde „Prečo domorodci zjedli Cooka?... — mlčí náuka“: «zahnal sa, Podliak, a nieto Cooka», — sám takto vyjadril pokoru a príslušnosť k tej civilizátorskej misii, ku ktorej patril aj zjedený James Cook.

Tieto uvedené príklady sa týkali osobnej komunikácie medzi predstaviteľmi rôznych kultúr. No v dejinách súčasnej globálnej civilizácie došlo ku sformovaniu jednej regionálnej civilizácie, ktoré sa stalo pamätným aj pre všetky ostatné regionálne civilizácie. Reč je o koranickej civilizácii, v ktorej si na človeka, ktorý vykonal civilizátorskú misiu, tiež spomínajú s vďačnosťou a hlbokou úctou. Pritom treba mať na pamäti, že Mohamed uskutočňoval civilizátorskú misiu bez tajností, zakaždým presne nazývajúc čo je Dobro, a čo Zlo v konkrétnych okolnostiach života spoločnosti. Inými slovami, on realizoval odlišnú civilizátorskú misiu od tej, v ktorej sa „rasa pánov“ (*neschopná otvorene panovať nad otrokmi*) od doby kamennej snaží realizovať tajnú nadvládu, maskovanú pred tými, komu sa snažia vnútiť otrocký údel. Realizáciu civilizátorskej misie, ku ktorej patril aj Mohamed (*jasnej alternatívy k biblickej doktríne obnovenia Atlantídy*), možno tiež vysledovať z predbiblických a predpotopných čias.

Všetko to (*s prihliadnutím na koranicke informácie*) naznačuje, že minulá globálna civilizácia bola zničená Zhora¹, no nie kvôli tomu, aby po niekoľkých tisícročiach následníci vládnucej „elity“ Atlantídy obnovili

¹ Bola jej daná možnosť zahnúť v Božom dopustení.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

v globálnom rozsahu staré rasové „elitárno“-nevoľnícke poriadky, dajúc tomu názov «nový svetový poriadok». Inými slovami, súčasná globálna civilizácia, tvorená skupinou regionálnych civilizácií, predstavuje dlhodobý (*vzhľadom na dĺžku života pokolenia*) proces prechodu od objektívne skazenej protiludskej Atlantídy *k civilizácii Ludskosti všetkých*. V tomto prechodnom procese prebieha nielen známa (*z prevládajúceho historického mýtu*) zmena spoločensko-ekonomických formácií, ale aj menej nápadná zmena štatistického rozdelenia obyvateľstva podľa režimov psychiky obyvateľov, tvoriacich spoločnosť.

V súvislosti s tým bude treba podrobnejšie rozobrať tematiku, ktorá je spomenutá na konci 4. kapitoly Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. Mnohí poznajú legendu o gréckom filozofovi Diogenovi (*žil v rokoch cca 400 — cca 325 pred n.l.*), ktorý podľa slov legendy žil v sude, cez deň chodieval po meste s lampášom, a na otázku «načo ti je cez deň lampáš?» odpovedal jednoducho: «Hľadáam človeka...»¹.

Táto legenda po storočia kočuje z učebnice do učebnice, pritom dodnes mnohí Diogena považujú za «mestského blázna» zo starovekej Sinopy, podobne ako začiatkom tohto storočia považovali obyvatelia Kalugy za «mestského blázna» K.E.Ciolkovského. A Diogénes otvoril skutočne dôležitú otázku v živote spoločnosti.

Jej podstata spočíva v tom, že správanie jedinca biologického druhu, dnes nazývaného Človek Rozumný, završuje bez akéhokoľvek opodstatnenia k tomu v správaní väčšiny predstaviteľov tohto druhu, sa tvorí na základe súčasnosti:

- vrodenných inštinktov a nepodmienených reflexov,
- bezmyšlienkovitého, automatického vykonávania osvojených zvykov a stereotypov správania v podnetných situáciách,
- rozumnej tvorby svojho správania na základe zapamätanej a nanovo prichádzajúcej informácie,
- intuície, presahujúcej hranice inštinktov a rozumu, ktorej odporúčania môžu byť následne rozumom pochopené.

Hoci v psychike všetkých ľudí sa toto tak či onak vyskytuje, no u rôznych ľudí tieto zložky medzi sebou rôzne spolupracujú. V závislosti od toho, ako sú v psychike jedinca všetky tieto zložky hierarchicky

¹ Aby sa nepritahovala pozornosť k problému, tak „Encyklopedický slovník“ (*z ktorého sme vzali dátumy jeho života*) túto odpoveď neuviedol, no zjavne, v rámci boja s nacionalizmom dodal, že Diogénes sa považoval za «svetoobčana», grécky «kozmpolitu».

Mŕtva voda

usporiadané, môžeme hovoriť o režime psychiky každého z nich. Identifikovať možno nasledovné základné typy režimu psychiky jedincov:

- ⇒ *Sú ľudia, ktorých správanie je podriadené inštinktom, a rozum obsluhuje ich inštinktívne potreby a pokúša sa prispôsobiť tejto službe aj intuíciu.*
- ⇒ *Sú ľudia, ktorých rozum slúži inštinktom, no ktorí systematicky odmietajú svoje intuitívne vnuknutia, alebo sú intuície zbavení.*
- ⇒ *Sú ľudia, ktorých rozum nie je nevoľníkom inštinktov, no opojení svojou nezávislosťou na nich, odmietajú intuitívne vnuknutia, alebo sú intuície zbavení.*
- ⇒ *Sú ľudia, ktorých rozum sa vo svojom rozvoji opiera o inštinkty, načúva vnuknutiam intuície a svoje správanie buduje na tomto základe.*

A to ešte nie je všetko. Jednotlivci, tvoriaci spoločnosť a jej podmnožiny, zvyknú spolu vytvárať kolektívnu psychickú činnosť, a táto kolektívna psychická činnosť môže byť celkovo dvojaká:

- v prvom prípade sa k chybám, vykonaným jedným človekom, nabalujú chyby vykonané druhými. Ich množstvo rastie ako snehová guľa a utláča spoločnosť do tých čias, kým sama nezahynie pod ich váhou, alebo kým nezačne tvoriť kolektívnu psychickú činnosť druhého typu.
- v druhom prípade sa chyby, vykonané jedným človekom, odstraňujú a kompenzujú inými, pritom každý sa snaží o to, aby robil čo najmenej chýb, aby nezaťažoval druhých nutnosťou odstraňovať ich následky.

No okrem toho sa jedinci môžu odlišovať aj spôsobom interakcie ich individuálnej psychiky s kolektívnou psychikou, ktorú tvoria. Pritom je jedinec:

- buď podriadený kolektívnej psychickej činnosti a vtedy sa jedná o stádovitosť;
- alebo je slobodným spoluúčastníkom kolektívnej psychickej činnosti, pritom vo vzťahu k jednej stádovitosti môže vystupovať ako pastier, súc neslobodný v niečom inom. Tiež treba mať na pamäti, že aj «stádovitosť», aj «kolektívna sloboda», môžu v závislosti od charakteru ich vnútorných informačných procesov plodiť jak «lavínu nešťastí a chýb», tak aj určité bezchybné fungovanie kolektívu ako celku.

To znamená, že teoretické znalosti aj osvojené praktické zručnosti (*teoreticky formalizované aj neformalizované*) sú len «doplňkom»

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

k režimu psychiky jednotlivca. Inými slovami, ľudská dôstojnosť sa prejavuje nie vo vzdelaní, znalostiach a zručnostiach, ale v konkrétnom režime psychiky. Okrem toho, hoci mnohí jednotlivci počas celého svojho života zotrávajú v niektorom jednom režime psychiky, tak mnohí iní menia režim svojej psychiky počas života viackrát a nevratne; taktiež je veľa tých, ktorých režim psychiky sa mení opakovane a zvratne dokonca aj v priebehu jedného dňa, nieto ešte celého ich života.

Rôznorodá je aj tvorba kolektívnej psychiky množinami jedincov: sú jedinci, ktorých vklad do kolektívnej psychiky vždy smeruje k tomu, aby ju premenili na «lavínu chýb a nešťastí» nezávisle od ich vôle a plánov; sú jedinci, ktorí vždy pracujú na podporu bezchybnej harmónie; sú jedinci, pre ktorých je charakteristické jedno i druhé — v závislosti od ich nálady v danom momente, vonkajších okolností a personálneho zloženia, ktoré ich obklopuje.

Existujú dva uhly pohľadu. Jeden tvrdí, že všetci jedinci druhu Homo Sapiens, nezávisle od ich pôvodu a úspechov v oblasti osobného rozvoja, sú ľuďmi. Druhý tvrdí, že ľuďmi sa stali iba tí, ktorí disponujú určitými konkrétnymi kvalitami: pôvodom od predkov, vrodenými vlastnosťami, osvojenými znalosťami a zručnosťami atď. Všetci ostatní, ktorí nimi nedisponujú, sa ľuďmi nestali.

Druhý uhol pohľadu, hoc je pre mnohých aj neakceptovateľný, má predsa len pod sebou reálny základ, ktorý v živote nemožno ignorovať ani v osobných vzťahoch, a o to viac v politike, ovplyvňujúcej život mnohých pokolení. V spoločnostiach dnešnej globálnej civilizácie sa reálne vyskytujú netrzeplivci s dobrými úmyslami, ktorí prejavujú tento špecifický druh hlúposti sa zhromažďujú do svoriek. Keď sa takéto svorky, idúc hlava-nehlava, dostanú k štátnej alebo inej moci nad spoločnosťou a začínajú realizovať svoj abstraktný humanizmus pod heslom všeobecnej rovnosti práv, poskytovaných «hneď teraz», tak to celé začne vyúsťovať do lavíny všemožnej zločinnosti z toho dôvodu, že rozdiely v režimoch psychiky jednotlivcov predsa len reálne existujú. Tieto rozdiely v režimoch psychiky plodia u každého z množstva jednotlivcov vzájomne sa vylučujúce chápanie konkrétneho dobra a konkrétneho zla, alebo úplnú absenciu akéhokoľvek chápania týchto vecí. To potom vedie k vnútrospoločenským konfliktom množstva človekupodobných zvierat,

Mŕtva voda

biorobotov, svojvoľne démonických individualistov aj *Ludí (súcich v každej epoche dejín)*, spoločne tvoriacich spoločnosť¹.

Tieto konflikty (*podmienené rozdielmi v správaní, v ktorom sa prejavujú jednotlivé režimy psychiky existujúce v spoločnosti*) sa potláčajú alebo odstraňujú inštitútmi spoločenského samoriadenia pomocou rôznych prostriedkov: «naviať sen», umelo vytvoriť znepriateleným skupinám záujmy mimo sféru konfliktu, fyzicky ich izolovať zo spoločnosti alebo zlikvidovať jednu alebo viacero strán zúčastnených v konflikte.

Ak ale budeme v živote rozlišovať režim psychiky jednotlivca vo vyššie uvedenom zmysle tohto termínu, v každom z množiny *vyššie preskúmaných variantov*, tak pod tlakom objavujúcich sa okolností bude treba upustiť od názoru, že všetci jedinci druhu Homo Sapiens sa stali Ľuďmi už len faktom svojej príslušnosti k tomuto biologickému druhu. No aby sme si nezlámali krk v šialenom odopieraní ľudskej dôstojnosti komukoľvek z ľudí, tak aj v druhom uhle pohľadu sa treba konkrétnejšie vyhraničiť. V prvom rade treba povedať, že odopieranie ľudskej dôstojnosti na základe pôvodu od určitých predkov alebo na základe v živote osvojených znalostí a zručností sa v dejinách nepotvrduje.

Kastový systém, ktorý určoval „mieru“ ľudskej dôstojnosti všetkých jedincov v spoločnosti, sa zrútil, aj keď spočiatku možno niekto správne rozdelil ľudí do kást na základe ich schopností a zručností. No v rodinách vyšších kást sa rodili tí, ktorí si nedokázali osvojiť *sebadisciplínu*, znalosti a zručnosti potrebné pre činnosť v spoločnosti; vyrástli bez toho, aby disponovali osobnými kvalitami, ktoré kedysi tvorili základ kastového delenia; a v rodinách nižších kást sa rodili tí, ktorí vyrastajúc dosahovali osobné kvality, označované za neoddeliteľnú vlastnosť vyšších kást; rodili sa tí, ktorí si mohli osvojiť „vyššie“ znalosti a zručnosti, no ktorým to „vyššie“ kasty nedovoľovali, odopierajúc im toto právo na základe ich pôvodu. *Kasty sa tak v podstate zmiešali*, hoci forma kastového systému zostala a «nastúpila Kali Yuga».

Potom približne rovnako sa zrútil aj otrokársky a stavovský systém, kde neboli nepriechodné kastové hranice, kde boli stavovské hranice priechodné aspoň v štatistickom zmysle: t.j. existovalo všeobecné pravidlo, no vyskytovali sa aj početné výnimky.

Počas celých dejín predstavitelia prostého ľudu nejednokrát a prakticky všade ukazovali „lepším ľuďom“ (*utláčajúcim prostý ľud*), že tiež nie sú

¹ Spoločnosti sa vo svojom dejinnom vývoji navzájom odlišujú nielen kultúrnym svojrázom každej epochy, ale aj proporciami toho, ako sú v nich štatisticky zastúpené jednotlivé menované psychotypy a ich podtypy.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

o nič horší a dokázu lepšie než aristokrati robiť prakticky všetko: **bojovať** — Spartakus, S.T.Razin, J.I.Pugačjov, S.O.Makarov, M.V.Frunze, G.K.Žukov a mnohí ďalší; **robiť vedu** — M.V.Lomonosov, J.C.Maxwell, T.A.Edison; **tvoriť umelecké diela** — I.J.Repin, S.A.Jesenin, G.V.Sviridov; robiť veľkú politiku — A.D.Meňšikov, A.Hitler, V.M.Molotov, L.M.Kaganovič.

Nech by sa už kto akokoľvek staval k menovaným (*i mnohým ďalším*) predstaviteľom prostého ľudu po ich ľudskej stránke, považujúc jedných za výplod pekla a druhých za najlepších predstaviteľov svojho ľudu, tak faktom zostáva, že vo svojej profesijnej oblasti všetci z nich pracovali, prinajmenšom, nie horšie než predstavitelia vtedajšej „elity“. Na druhej strane, ak sa pozrieme do kroník, informujúcich o činnosti „významných predstaviteľov elity“, ktorá plnosť ľudskej dôstojnosti priznávala vždy len sebe, tak mnohí z jej predstaviteľov napáchali toľko ohavností, že hovoriť o ich ľudskej dôstojnosti nie je možné.

Ak sa pozrieme na organizáciu psychiky jednotlivca a jeho účasť v kolektívnej psychike, tak mnohé v tejto problematike dostane veľmi špecifickú podobu.

Dospelí, nezávisle od svojho pôvodu, disponujú vrodenu a kultúrne podmienenou zložkou psychiky. Obe zložky sa v správaní jednotlivca prejavujú. Pritom u rôznych jedincov a v rôznych časových intervaloch môže byť správanie podriadené buď **inštinktom**, alebo **sociálne podmieneným stereotypom** (*podobne ako inštinky: zabezpečujúcim bezmyšlienkovitým automatizmy správania*), alebo vlastnému **racionálnemu tvorivému svetonázoru**, alebo presahujúcej hranice nášho chápania: vlastnej **intuícii**; vedeniu Zhora, posadnutosti (*v inkvizítorskom zmysle slova*).

V ideálnom prípade by človek mal byť slobodný od posadnutosti, a všetko ostatné — inštinky, stereotypy, rozum a intuícia — by v jeho psychike malo byť navzájom zosúladené a vzájomne si pomáhajúť pri zabezpečovaní správania človeka v živote tak, aby nevznikali konflikty s Vyším Zámerom¹.

Pritom je zjavné, že inštinky, rozum a intuícia sú javy rôznej hierarchickej úrovne v organizácii ľudského správania na základe a v chode jeho psychickej činnosti. Podľa nášho názoru — *pre Ľudský režim psychiky* — je prirodzené, ak vrodené reflexy a inštinky sú

¹ Ekvivalent pre ateistov: nepiliť konár na ktorom sedíš alebo, inými slovami, neničiť objemnejšie systémy v Objektívnej realite, od existencie ktorých závisí existencia každého človeka a celého ľudstva.

Mŕtva voda

základom, na ktorom sa ďalej buduje tvorivé racionálne správanie; je prirodzené, ak intuícia poskytuje informáciu, ktorú možno pochopiť prostredníctvom intelektuálnej činnosti. T.j. pre Ľudský režim psychiky jednotlivca je prirodzené, keď v jeho hierarchii intuícia stojí nad rozumom, rozum nad inštinktmí, a všetko spolu zabezpečuje zotrvávanie človeka v súlade s biosférou Zeme, Vesmírom a Bohom.

Pre Ľudský režim psychiky je tiež charakteristická nasledovná vec: Človek nie je nevoľníkom kolektívnej psychickej činnosti, a kolektívna psychická činnosť nositeľov Ľudského typu režimu psychiky prebieha tak, že chyby vykonané jedným sa odstraňujú a kompenzujú inými ľuďmi, a každý sa snaží o to, aby svojimi chybami nezaťažoval okolie a potomkov.

Napriek tomu pomerne často možno vidieť, ako sa rozum stáva nevoľníkom a obsluhuje zvieracie inštinkty človeka; ako sa rozumová činnosť vyvyšuje a snaží odmietat' intuitívne hodnotenia či dokonca úplne vytesňuje intuíciu z psychiky; ako sa spolu snažia odmietat' Vyšší Zámér, v dôsledku čoho sa stávajú obeťami svojej vlastnej neprekonateľnej obmedzenosti a posadnutosti.

Tiež môžeme vidieť aj to, ako jedni jedinci podnikajú kroky voči iným jedíncom s cieľom zdegradovať režim ich psychiky smerom k zvieraciemu alebo „zombi“¹, aby oni sami alebo druhí mali možnosť na nich parazitovať, využívajúc psychicky zmrzačených ako „rozumné zvieratá“ alebo robotov, fyziologicky v mnohom podobných človeku.

Takže, ak rozum odmieta intuíciu alebo slúži ako nevoľník inštinktom, potom sa nejedná o Ľudský, ale zvierací režim psychiky.

Termín „zvierací režim psychiky“, ktorý sa vyskytuje v tejto knihe, treba chápať práve v tomto zmysle: nadradenosť vrodenných inštinktov a nepodmienených reflexov spolu so stereotypmi správania, osvojenými z kultúry spoločnosti a bezmyšlienkovite vykonávanými (*svojím spôsobom analógia drezúry*), nad všetkými ostatnými zložkami psychiky toho, komu bolo Zhora dané byť Človekom Rozumným.

Pritom treba mať na zreteli, že aj pri zvieracom režime psychiky môže byť intelekt vysoko rozvinutý a jeho nositeľ môže byť vynikajúcim profesionálom v niektorej z pracovných oblastí civilizácie² (*vrátane*

¹ Ináč povedané, „zombi“ je „klobásový typ“ psychiky: «Mnohí ľudia sa podobajú klobásam: čím ich naplnia, to aj stále nosia v sebe» — K.Prutkov.

² Hoci ľudská dôstojnosť nie je možná bez profesionalizmu v niektorej z foriem verejno-prospešnej činnosti, tak nie je to samotný profesionalizmus, v čom sa

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

mágie), a zároveň v podstate nebyť Človekom. Všetky tieto inštinkty, reflexy, stereotypy a vášne sa v ľudskom správaní pri zvieracom režime psychiky odpracovávajú podvedome a automaticky, akonáhle sa jedinec dostane do kontaktu s príslušnými vonkajšími situáciami-spúšťáčmi.

Ak nechceme len šibalsky mudrovať a začínať opis života dospelých, a z nejakého dôvodu izolovaných (*od spoločnosti i od seba navzájom*), jedincov (*mužov a žien*) oddelene od reálnych dejín súčasnej spoločnosti, ktorá kedysi vzišla z biosféry; ak chceme napriek tejto západnej „inteligentskej“ tradícii začať tým, že Homo Sapiens je jedným z mnohých druhov v zemskej biosfére, tak sa bude treba pustiť do detailnej a presnej identifikácie toho, čo v živote ľudí je podmienené všeobecnými biologickými zákonitosťami, a čo kultúrou, rozvíjanou v spoločenskom živote množstva jednotlivcov, prechádzajúcich cez všetky vekové etapy života¹.

Psychika každého človeka disponuje geneticky podmienenou (*vrodenu*) zložkou a kultúrne podmienenou (*výchova a seabývchova*) zložkou. Pritom kultúrne podmienená zložka sa rozvíja počas celého života na základe vlastnej vrodenej, geneticky podmienenej zložky, a tiež na základe kultúrneho dedičstva minulých pokolení, spoločného pre viac-menej široký okruh osôb.

V živote dvojpoľavného biologického druhu Homo Sapiens je funkčné poslanie každého z pohlaví odlišné. A táto funkčná biologická odlišnosť oboch pohlaví sa musí odrážať aj v osobitostiach vrodenej inštinktov mužov a žien, a následne aj v kultúre spoločnosti, ktorá (*v podstate ako pružná mnohovariantná nadstavba a obal inštinktívnych jednoznačných a pevných programov správania*) je výtvorom rozumu mnohých pokolení a nesie v sebe jak „univerzálnu“ (*pre obe pohlavia*) zložku, tak aj zložky podmienené pohlavnými osobitosťami ľudí.

Ak budeme problematiku vzájomných vzťahov pohlaví v súčasnej globálnej civilizácii analyzovať z tohto uhla pohľadu, tak výsledok bude pre mnohých nečakaným:

Napriek nespornej viditeľnosti patriarchátu (*ako prevládajúceho typu spoločenských vzťahov*), ak aj nie vo väčšine krajín sveta, tak

prejavuje. Pomerne často špičkový profesionál nie je človekom, ale iba doplnkom k svojmu pracovnému miestu. Iný pouča druhých o ľudských právach a humanizme, a okrem toho nič iné robiť nevie a ani nechce, kvôli čomu tiež nie je Človekom.

¹ Podrobnejšie viď knihu VP ZSSR „Od antropoidnosti k ľudskosti“.

prinajmenšom v spoločnostiach, v základe kultúry ktorých leží Biblia, prevláda matriarchát v jeho skrytej forme¹.

Každá spoločnosť, v ktorej existuje analógia príslovia „Nikto nie je hrdinom pred svojou ženou“ a vtipy² vyjadrujúce podobnú pointu, žije v matriarcháte. Matriarchát bol v minulých dejinách formovania súčasného ľudstva podmienený geneticky naprogramovaným súborom inštinktov každého z pohlaví.

Ak sa pozeráme na životný proces biologického druhu v biosfére, tak základ v ňom predstavuje reprodukcia pokolení. Toto sa týka všetkých druhov, vrátane Človeka.

Osobitosť Človeka je v tom, že Zhora mu je dané byť Rozumným a je mu ponúknutá aj sloboda vôle, v základe ktorej leží sloboda zmysluplnej voľby línie svojho správania v Objektívnej realite. Rozum plodí kultúru, t.j. všetku informáciu prenášanú v spoločnosti negeneticky z pokolenia na pokolenie; no okrem kultúry človek disponuje aj vrozenými programami správania (*rôzne nepodmienené reflexy a inštinky*), na ktoré nikto, kto sa chce stať *Človekom súcim*, a nie len *človekom potenciálnym (takým, akým je od narodenia)*, nesmie v súčasnej civilizácii zabúdať.

Dá sa povedať, že v období rozvoja *súčasného ľudstva*, keď *každý* človek dostával viacej od prírody priamo, než nepriamo cez systém spoločenských vzťahov, bola kultúra nerozvinutá v porovnaní s dnešnou dobou, keď mnohí z nás „žijú“ v úplne umelom životnom prostredí a priamo od prírody nedostávajú takmer nič, okrem vzduchu. A zároveň, na začiatku formovania súčasnej civilizácie (*po završení predchádzajúcej globálnej katastrofy*) hrali vrozené inštinky podstatne väčšiu úlohu

¹ No treba vziať aj hold: na skutočnosť, že ženské zvieracie inštinky vládnu nad súčasnou civilizáciou, bolo v rokoch 1992 — 1993 priamo poukázané v publikáciách Mariánskeho centra obrody kresťanstva, proti ktorému sa hneď oborila oficiálna pravoslávna cirkev, a ktoré sa hneď pokúsili očierniť ako „totalitnú sektu“, neoddeliac zrna od pliev.

² Napríklad: Kráľ sa dopytal, že všetci muži v jeho kráľovstve sa boja svojich žien. Aby si overil, či je to naozaj tak, dal zhromaždiť celú mužskú populáciu hlavného mesta na námestie pred palácom. Keď tam všetci stáli, tak rozkázal, aby všetci, čo sa boja svojich žien, odstúpili od paláca dozadu, a tí, čo sa neboja, aby pristúpili bližšie k palácu. Pred palácom tak ostal stáť jediný muž. Kráľ sa ho spýtal, či sa naozaj nebojí svojej ženy, a dostal odpoveď, že sa bojí a veľmi, no prešiel na túto stranu námestia preto, lebo žena mu zakázala ostávať tam, kde sa zdržuje veľa mužov z obavy, že tí ho spoločne zatiahnu do nejakej krčmy alebo bitky.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

v živote druhu *Človek potenciálne Rozumný*, než kultúra¹. Keďže funkčným poslaním muža pri zaistovaní života biologického druhu v takýchto podmienkach je zabezpečenie života a činnosti matiek, priamo vychovávajúcich potomstvo, tak mužské pohlavné inštinkty sú sformované tak, že blokujú programy pohlavného správania *zajačieho* typu «*našou úlohou nie je rodiť (a tým skôr nie vychovávať)*». — *Zasunul, vytiahol a rýchlo preč...*», postavili muža do pozície psychologickkej podriadenosti voči žene. Toto genetické dedičstvo minulosti sa v mnohom zachovalo dodnes, pretože kultúra, rozvíjaná na takomto psychologickom základe, je v mnohom iba nadstavbou a obalom programov inštinktívneho správania.

Inými slovami, v systéme «matky – deti – muži (*nie nutne otcovia*)» je vybudovaný geneticky podmienený inštinktívny systém hierarchie v správaní jedincov rôznych pohlaví a rôzneho veku: správanie matky je bezprostredne zamerané na uspokojenie životných potrieb dieťaťa v prvých rokoch jeho života, kým nie je schopné žiť bez cudzej obsluhy; muž je cez pohlavné inštinkty pripútaný k žene a je jej podriadený² (*nie nutne jedinej, možno aj viacerým*), a tým je psychologicky nepriamo zameraný na uspokojenie potrieb dieťaťa (*možno, ani nie jeho vlastného*) a tiež matky.

No keďže správanie ženy v čase je štatisticky prevažne orientované na pásmo „Prítomnosť“ (*na obr. 7*), tak psychologická závislosť muža od ženy cez pohlavné inštinkty vytvára podmienky, v ktorých ak žena disponuje despotizmom zameraným na prítomný okamih, tak ten

¹ Napríklad, plodnosť pre udržanie početnosti populácie (kmeňa) znamenala oveľa viac, než medicínske úspechy. Avšak v dobe rozvinutej kultúry by krach medicíny dokázal spustožiť celý kontinent, ako to bolo v stredoveku, keď mor niekoľkokrát vykosil prakticky celú populáciu Európy; epidémia španielskej chrípky po skončení 1. svetovej vojny vzala so sebou okolo 20 miliónov ľudských životov (*viac ako samotná vojna*).

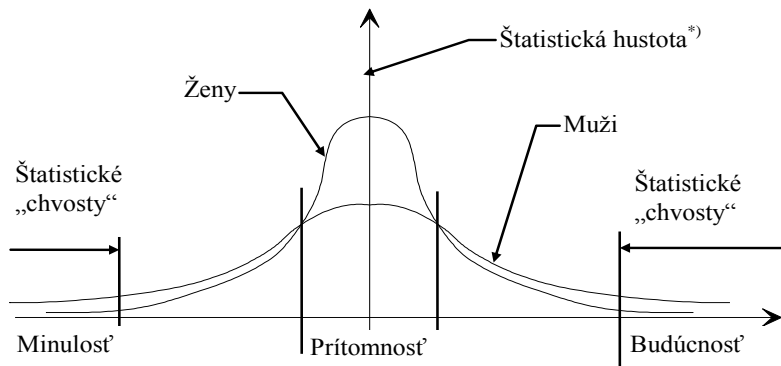
Ďalším krachom medicíny môže byť neúspešnosť boja s genetickými chorobami a rôznorodým imunodeficitom, ktorých prudký nárast bol spôsobený predošlými „úspechmi“ medicíny a nezdravým spôsobom života civilizácie, ničiacej biosféru, ktorej časťou je aj samotné obyvateľstvo.

² A na tejto psychologickkej podriadenosti muža žene cez pohlavné inštinkty je založený aj inštitút postelnej politiky, predurčujúci verejnú politiku. Nakoľko v ňom je slobodná postelno-politická aktivistka vo výbere sex-partnera verejného politika, politických cieľov a stratégie ich realizácie, to už je druhá otázka. Napríklad, ak by Svätoslavovi nepodstrčili dcéru chazarského rabína, Malku, tak ich syn, knieža Vladimír krstiteľ Rusi, by sa v dejinách neobjavil. Majitelia biblického projektu by museli hľadať iné cesty k zamoreniu Rusi byzantizmom, a viac ako 1000-ročné biblické duchovné otroctvo ani nemuselo byť.

Mŕtva voda

podriadiť prítomnému okamihu aj mužské správanie (*ktoré bolo, možno, orientované na iné časové intervaly*), čím žena do mužskej psychiky vnáša nesúlad, odsudzujúc ho tak na zvýšenú chorobnosť a neplnohodnotnosť života.

* * *

*) Štatistická hustota = počet *jedincov* (zvislá os) spadajúcich podľa orientácie svojho správania do bodu na časovej osi (vodorovná os). Príslušná plocha pod každou z oboch kriviek je rovná 100 % množstvu mužov alebo žien v stanovenom rozsahu.

OBR. 7. ROZDELENIE MUŽOV A ŽIEN PODĽA ROZLOŽENIA CIEĽOV ICH SPRÁVANIA NA ČASOVEJ OSI

Na obr. 7 je znázornené rozdelenie mužov a žien podľa rozloženia ich cieľov na časovej osi, pri orientácii na uskutočnenie ktorých muži aj ženy formujú svoje správanie bez ohľadu na to, či si uvedomujú chronologickú orientáciu svojej činnosti alebo nie. Samotný obrázok je zjednodušený, nie podrobný: t.j. sú na ňom znázornené len charakteristické odlišnosti štatistík opisujúcich *psychotypy mužskej aj ženskej zložky* ľudskej spoločnosti, a nie číselné hodnoty každej zo skupín mužov a žien, orientujúcich svoje správanie na príslušné intervaly na časovej osi. Na časovej osi od hlbokej minulosti až do veľmi vzdalenej budúcnosti tiež nie sú zobrazené merné jednotky.

Napriek tomu, na obrázku možno vidieť tri časové intervaly, ktoré sa veľmi líšia podľa číselnej prevahy mužov a žien v nich. Nazveme ich symbolicky „Minulosť“, „Prítomnosť“, „Budúcnosť“.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

„Prítomnosť“ je oblasťou, v ktorej sa nachádzajú tí, ktorí obrazne povedané „žijú teraz“¹: dnes dokončujú to, čo malo byť hotové už včera; čosi urobia aj dnes pre dnešok, a „hľadajú si dáždík na zajtra, lebo hlásili dážd“.

V tejto kategórii sa nachádza pomerne veľa ľudí, ktorí žijúc v „Prítomnosti“ si vôbec neuvedomujú, že teraz žnú plody svojich minulých činov a nečinnosti; a tiež si neuvedomujú, že všetko čo robia teraz, prinesie svoje plody v budúcnosti. Tento hlúpy postoj k minulosti a k budúcnosti ich nakoniec vedie k tomu, že mnohí z nich (*pre svoj hlúpy zvyk*) v minulosti zasiali to, čo sa im dnes nepáči, a dnes sejú to, čo sa im nebude páčiť v budúcnosti.

Pritom (*keďže svet je celistvý a zdieľaný všetkými ľuďmi*) hlúpym následkom ich bezohľadnosti a krátkozrakosti musia napokon čeliť nielen oni sami, ale aj mnohí ďalší.

V živote spoločnosti zaberá tento interval „Prítomnosť“ na časovej osi približne od „dvoch týždňov dozadu“ do „dvoch týždňov dopredu“ a zahŕňa rôznorodú operačnú reakciu na prichádzajúcu každodennú informáciu, ktorá pre väčšinu ľudí stráca svoj význam behom dvoch — troch týždňov.

Intervaly „Minulosť“ a „Budúcnosť“ sú matematicky identické v tom zmysle, že ide o štatistické „chvosty“. V pravom aj ľavom „chvoste“ je zoskupená veľmi malá časť štatistiky: približne 3 — 5 % z celkového množstva jednotlivých pozorovaných javov. No, ako povedal K.Prutkov, z malých príčin bývajú veľké následky.

Do „Minulosti“ spadajú tí, ktorých A.S.Gribojedov v „Útrapách z rozumu“ opísal slovami: «*Názory čerpajú zo zabudnutých novín z čias očakovských a dobytia Krymu*». Sú to ľudia, ktorí sa do prítomnosti snažia zaviesť nie to, čo bolo normou včerajšieho dňa, ale to, čo bolo normou minulého storočia, či dokonca minulých tisícročí. V politike sa prejavujú ako ozajstní reakcionári a spiatočníci.

Do „Budúcnosti“ sa dostali tí, v správaní ktorých prevláda individuálna a kolektívna činnosť, plody ktorej bude možné zbierať vo veľmi vzdialenej (*z pohľadu bežného každodenného života*) budúcnosti: o niekoľko rokov, desaťročí, storočí, tisícročí.

¹ „Ži prítomnosťou!“ — reklamný slogan od firmy „Polaroid“. Ak by sa táto firma riadila vlastným sloganom, už dávno by zbankrotovala a upadla do zabudnutia. Avšak toto odporúčanie je nenápadne a dokonale pre programovanie psychiky konkurentov, aby ich odpratali z cesty. Preto nežite prítomnosťou, ale žite vždy! — To je lepšie.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

o osud *predovšetkým jeho najbližších* žien a detí, ale nie starostlivosť o spoločnosť ako celok, nie starostlivosť o fungovanie štátnosti a iných štruktúr a infraštruktúr spoločnosti: t.j. prostriedkov rozvinutých v rámci kultúry, pomocou ktorých sa pri kolektívnej činnosti riešia úlohy celospoločenskej úrovne dôležitosti, ktoré nemožno vyriešiť silami jedného človeka, rodiny alebo rodu-kmeňa; a už vôbec nie na základe informačného zabezpečenia inštinktívnych programov správania.

V súvislosti s povedaným dodáme, že sa jedná o drvivú väčšinu vzázkov «muž a žena» v spoločnosti, a nie o „chvosty“ štatistik, v ktorých sa počas celých uplynulých dejín vzťahy medzi mužmi a ženami buď nevytvárajú zvyčajným (pre väčšinu) spôsobom¹, alebo v nich vládne *nadpozemská obojstranná Láska*.

Dnes je už inštinktmi podmienený okruh zodpovednosti muža za osud žien a detí nedostatočný, na rozdiel od dávnej doby kamennej a prvotnopospolného lovu a zberania plodov, keď mnohé záviselo od situácie v bydlisku rodiny, rodu, vnímanej všetkými bezprostredne. Dnes už bezpečnosť žien a detí kdekoľvek a kedykoľvek závisí od *plánov* a udalostí, geograficky i chronologicky veľmi vzdialených od miesta a času pobytu, a nemôže byť zabezpečená na základe podriadenosti ľudskej psychiky inštinktom a bezohľadnej orientácie jeho správania na interval „Prítomnosť“: „priamo teraz ± dva týždne“² a v hraniciach bezprostredne viditeľného horizontu krajiny.

To znamená, že rozvoj kultúry a technosféry priviedol k tomu, že nastal čas, keď geneticky podmienený zjavný alebo skrytý matriarchát (*podriadujúci umenie, vedu a politiku krátkozrakému a nezodpovednému despotizmu pomerne malej skupiny žien, psychologicky vládnucích cez pohlavné inštinkty nad dejateľmi umení, vied a politiky*³) sa stáva

¹ Alebo nevznikajú vôbec. A v spoločnosti, vyzerajúcej ako zjavný patriarchát, vznikajú ženské subkultúry „heter“, „gejši“, ktoré sa budujú nie na obsluhu sexuálnej rozpustilosti mužov, ako u predstaviteľiek najstaršej ženskej profesie, ale na účasti „heter“ vo verejnom spoločenskom živote zarovno s mužmi.

² Porozmýšľať nad touto témou možno na príklade Černobyľskej katastrofy; alebo dávnejšie — na príklade zneužití pri kolektivizácii a vyvlastňovaní majetku; dnes nám „perestrojka“ (*prestavba*) a následné reformy dávajú množstvo informácií na rozmýšľanie nad touto témou (*ani na dedine sa človek neochráni pred zhubnosťou Gajdara a jeho nástupcov, usadených v hlavnom meste, plných neznalosti, pýchy a iných nedostatkov*).

³ Globálny nadžidovský prediktor je nútený riadiť sociálny systém, ktorý sa samoorganizuje na základe inštinktívnych programov správania skrytého matriarchátu.

Mŕtva voda

nebezpečenstvom pre ďalší život druhu *Človek, ktorému bolo Zhora dané byť Rozumným a slobodne voľným*, a tiež pre celú biosféru Zeme.

No drvivá väčšina západnej populácie (*vrátane veľkej časti „elity“*) stále «žila prítomnosťou» a udalosťami v rozsahu priamo viditeľného horizontu aj v dobe po prvej priemyselnej revolúcii *pri číselnom prevládani neLudského režimu psychiky*. To sa týka aj Ruska do r. 1917, vrátane jeho „elity“ a veľkej časti duchovenstva.

Následkom toho všetky katastrofy štátnosti a kultúry boli väčšinou ľuďmi vnímané ako náhle a nepredvídateľné živelné pohromy, pred ktorými sa nemožno ochrániť včasnou a primeranou zmenou samých seba a organizácie života spoločnosti. To nás stavia pred nutnosť chápať¹, v čom konkrétne sa prejavuje nadvláda neLudského režimu psychiky (*zdedeného z dávnych čias*) počas celých dejín súčasnej civilizácie ako i dnes: v opačnom prípade sa budú zdanlivo «živelné» sociálne pohromy na nás valiť aj v budúcnosti.

Je známe, že v biosfére pri reprodukcii dvojpohlavných druhov hrajú neposlednú úlohu inštinktívne programy prilákania jedincov opačného pohlavia a konkurencia medzi jedincami toho istého druhu o lepšieho partnera na párenie a o lepšie teritórium na bývanie; ale aj ochrana svojho teritória pred jedincami svojho vlastného druhu, ktorí však nepatria do rodiny, stáda.

Aktívna úloha v prilákaní jedincov opačného pohlavia na zabezpečenie pokračovania rodu patrí u rôznych živočíšnych druhov buď samcom, alebo samiciam. Ak budeme takúto analógiu hľadať v živote spoločnosti, tak si môžeme všimnúť, že prakticky celú históriu Západu sprevádza história *ženskej módy, ženskej kozmetiky a parfumérie, a ženskej galantérie*. Mužská móda, mužská kozmetika a parfuméria, a mužská galantéria nie sú takým predmetom hodnotenia a pozornosti, ako ženské. Príčina toho spočíva v tom, že v partnerských vzťahoch na základe inštinktov práve žena, *po prvé*, vyvoláva v mužovi túžbu po zblížení sa s ňou a, *po druhé*, ona rozhoduje či prijme alebo odmietne ňou vyvolaný záujem. Názor o aktívnej úlohe mužského pohlavia v partnerských vzťahoch je iluzórny

¹ Podľa slov M.J.Saltykova-ščedrina, «*rolník sa dokonca ani vnútornej politiky nebojí, jednoducho preto, lebo ju nechápe. Môžeš ho moriť koľko chceš, on si stále bude myslieť, že to nebola „vnútorná politika“, ale len božie dopustenie, podobne ako mor, hlad, povodne iba s tým rozdielom, že tentokrát je stelesnením tohto dopustenia pompadúr (správca-úradník — aut.). Je vôbec treba, aby on (rolník — aut.) chápal, čo je to vnútorná politika? — ohľadom tohto sa názory môžu líšiť; no ja za seba poviem priamo: dávajte si pozor, páni! pretože ak raz roľník pochopí, čo je to vnútorná politika, tak — ni-ni, c'est fini! (bude koniec!)*» — „Pompadúri a pompadúrky“.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

a je spôsobený tým, že potom, čo žena vedome alebo nevedomky aktivuje v mužovi inštinktívne programy pohlavného správania, muž musí vynaložiť úsilie k tomu, aby žena opätovala jeho záujem. Preto, aj keď žena-parádnica (*tým skôr pod rúškom rafinovanej „elitárnej“ kultúry*), pochopiteľne, nie je tak očividným zvieratom, ako otvorene chlipná neotesaná prostytutka, no pri určitom pohľade je rozdiel medzi nimi len v kultúrnych obaloch tých istých pohlavných inštinktov, ktoré nemajú pod svojou kontrolou¹.

Tým pádom, keď je muž cez pohlavné inštinkty podriadený žene so zvieracím režimom psychiky, v správaní ktorej prevládajú zvieracie inštinkty a ich kultúrne nadstavby a obaly (*typu ženskej módy*), tak aj jeho správanie je veľmi vzdialené od Ľudského². Takto pod útlakom zvieracích

¹ Ak niekto uvedené slová pochopil tak, že nevinní muži trpia následkom tajnej moci zlých žien, tak v skutočnosti nepochopil nič: predstavitelia oboch pohlaví sú skazení v ich bezduchej podriadenosti svojho správania zvieracím inštinktom, a vo svojej podstate predstavujú nedoČlovekov.

Ak niekto, po svojom oboznámení sa s našimi názormi na sformovaný inštitút módy, usúdi, že našim ideálom je obliecť všetkých do nejakej obnosenej šedej uniformy, napríklad prešivákov, tak tiež nič nepochopil. Estetika oblečenia, celkového zovňajšku a správania človeka je jedna vec, no pornifikácia módy je niečo celkom iné.

² Napríklad, v kultúre dnešnej spoločnosti sa vyskytujú nie len nadstavby ženských inštinktov prilákania partnera, ale aj nadstavby samčích inštinktov. V stáde pavianov sa hierarchia ich „osobností“ buduje na základe toho, kto komu beztretno môže ukazovať svoj pohlavný úd. Podobne aj zaužívané ruské nadávky (tzv. „mat“) boli v minulosti atribútom prevažne mužskej subkultúry: „Ja tá j.bem“; „Čo ti j.be?“; „Vyskočte mi všetci na ko.ot“ — je nadstavbou stádovo-opičieho, zvieraco-inštinktívneho v spoločenskej kultúre tých, ktorým bolo Zhora dané byť Ľuďmi, zástupcami Božími na zemi. Opiciam nie je dané byť Ľuďmi; Rusom však áno, a v tom je rozdiel.

A Človek Rozumný by sa organizáciou svojej psychiky nemal znižovať na úroveň organizácie psychiky opíc. Preto aj vulgarizmy sú vonkajším viditeľným prejavom psychiky, ktorá je vlastná nedoĽuďom.

Ak by si niekto v súvislosti s povedaným chcel precvičiť svoj rasizmus voči Rusom, mal by vedieť, že špecifické rusko-tatarské nadávky nie sú jedinou kultúrnou nadstavbou zvieracích inštinktov. Súperiť medzi sebou pred očami žien, predvádzať rôzne prednosti (fyzickú silu, tlstú peňaženku, „bystrý um“) — je veľmi rozšírená mužská záľuba vo všetkých kultúrach, no tiež je podmienená pohlavnými inštinktmi a cez ne psychologickou závislosťou od ženského uznania.

V minulosti sa to v civilizovanej Európe prejavovalo v rytierskych súbojoch, a neskôr v športových zápasoch, ktoré do konca 19. storočia boli obsadené prevažne mužmi. Masové športovanie oboch pohlaví ako jedna zo stránok zdravého životného štýlu je už výtobytkom 20. storočia.

Mŕtva voda

ženských inštinktov žije už celé stáročia biblická civilizácia Západu: Európa, obe Ameriky a Austrália, a v mnohom aj Rusko¹.

Konkurencia a boj o najlepšie teritórium (vo svete zvierat naprogramovaná v príslušných inštinktoch) má v spoločnosti tiež svoju kultúrnu nadstavbu a prejavuje sa ako konkurencia vo vlastníctve majetkov, vo vybavení svojho obydľia, v predvádzaní okoliu svojho vysokého „životného“ štandardu, a v skutočnosti: spotrebného štandardu.

Vlastnoručne postavené obydlie je analógiou životného teritória v prírode a zároveň miestom pobytu matky a dorastajúcich pokolení. Vybavenie obydľia sa tak ocitlo v kompetencii ženy. Rovnako aj preteky v bezuzdnom mamónárstve (v ktorých celé stáročia je lídrom Západná civilizácia, nakoľko v nej sú poháňané úžerou, ktorú predpisuje Biblia rasovej židovskej internacistickej „elite“)² sú kultúrnou nadstavbou tiež prevažne ženských inštinktov. Mat' navrch nad príbuznými, známymi a priateľmi vo vybavení a výzdobe obydľia oveľa viacej zaujíma ženy, než mužov, a je aj oveľa viacej cenená ženami, nie mužmi. A medzi ženami štatisticky prevládajúca orientácia správania na interval „Prítomnosť“ na obr. 7, dostáva v tomto prípade konkrétny prejav: «Oni majú, a my nie... Chceme to teraz... Nevieš zabezpečiť rodinu všetkým potrebným, aby sme nežili horšie, než druhí ľudia...»³.

Prítom, ak je činnosť muža zameraná na podporu dlhodobých procesov, tak z pohľadu inštinktívne podmieneného a na prítomný okamih orientovaného ženského despotizmu je táto jeho činnosť v „priamo teraz“ vnímaná — ako neprípustné oberanie jej muža (ktorým disponuje ako svojím majetkom, alebo sa o to snaží) jej samotnej, a jej rodiny (ktorú tiež vlastní) o niečo ňou vytúžené priamo teraz, no v žiadnom prípade nie ako starostlivosť o budúci blahobyt všetkých (vrátane jej samotnej i celej rodiny).

V masovej štatistike tento inštinktívne podmienený krátkozraký ženský diktát voči mužom (zabezpečujúcim život rodiny, no súčasne nevoľníkom pohlavných inštinktov, ktoré ich podriaďujú žene) vyúsťuje do bezohľadne bezstarostného ohlodávania ŽIVEJ PLANÉTY storočie čo storočie, ktoré je pre ňu tým neprijateľnejšie, čím vyššia je energetická zabezpečenosť

¹ Regióny koranickej a védickej kultúry majú svoj vlastný svojráz, ktorý tu teraz rozoberať nebudeme. No záujemcovia sa môžu obrátiť k už spomínanej knihe „Od antropoidnosti k Ľudskosti...“.

² Rozptýlenie židov nebolo smutným následkom „antisemitizmu“ starovekých Rimanov, ale spôsobom dobývania a riadenia sveta majiteľmi biblického projektu.

³ Otázka, či jedinci závislí od napodobovania majú zvierací alebo ľudský režim psychiky, v tomto prípade väčšinou nevyvstane.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

civilizácie nositeľov zvieracieho režimu psychiky. Vo výsledku tu máme globálnu biosféricko-ekologickú krízu, vytvorenú západnou regionálnou civilizáciou skrytého matriarchátu, ohlodávajúcou celú planétu V PRETEKOCH BEZUZDNEJ SPOTREBY, ktorá pramení z agresívnej (*na prítomných okamih zameranej*) túžby jedných samičiek prekonať v spotrebe iné samičky prácou a úsilím samcov, ktorých majú podriadených cez inštinky.

A práve ženská podriadenosť správania zvieracím inštinktom konkurencie za lepšie miesto v životnom prostredí nepozná ani mieru v sebeohraničení, ani vďačnosť: «Vráť sa, pokloň sa rybke. Už nechcem byť kráľovnou, chcem byť morskou vládkyňou a žiť v oceáne, chcem aby mi Zlatá rybka slúžila a robila mi poskoka».

Zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už prebehla. Dnes počas aktívneho života jednej ľudskej generácie sa stihne opakovane obnoviť niekoľko generácií techniky nielen v jednej, ale v mnohých odvetviach technosféry, meniac pritom jak profesionálnu činnosť ľudí, tak aj ich všedný život. A keďže drvivá väčšina populácie žije stále v neľudskom režime psychiky, orientujúc svoje správanie (*premyslene alebo automaticky*) na ciele sústredené na obr. 7 v intervale „Prítomnosť“, tak, nakoľko život väčšiny plynie v technologicky podmienenej spoločnosti, takmer všetci sa stretávajú v živote s tým, že nimi doteraz osvojené znalosti a zručnosti postupne alebo náhle strácajú hodnotu, v dôsledku čoho oni prichádzajú o svoj pôvodný sociálny status, zatiaľ čo monopolne vysokú cenu za prácu si umožňujú účtovať iné znalosti a zručnosti, ktorými oni nedisponujú. Avšak aj nositelia nových znalostí a zručností, ktorí sa pomocou ich osvojenia náhle vzniesli k vytúženým životným štandardom (*spotrebiteľským a sociálnym výškam*), tiež náhle pozorujú, že aj ich profesionalizmus (*následkom toho istého technicko-technologického progresu*) stráca na hodnote.

Takto vychádza najavo, že pre udržanie svojho sociálneho statusu musia všetci (*až na zriedkavé výnimky*) neustále obnovovať svoj profesionalizmus.

Tento fakt sa v Rusku náhle obnažil vo výsledku štátno-politických udalostí poslednej dekády. No rovnaký stav je aj v stabilných (*podľa ruských predstáv*) spoločnostiach Západu, ktoré posledných 100 — 200 rokov žijú bezo zmeny svojho spoločensko-ekonomického systému a preto

Mŕtva voda

sa pri pohľade z Ruska javia tunajším reformátorom ako ideál¹, ktorý treba zaviesť do života aj tu.

Kvôli takejto idealizácii navonok stabilne vyzerajúceho Západu sa dnes reformátori v Rusku snažia zrealizovať to, čo malo byť zavedené do života ešte v časoch Petra I., a najneskôr v období Kataríny II. Teraz treba zavádzať do života niečo celkom iné, no „elitárni“ reformátori (*obete „kódujúcej pedagogiky“*)² si to sami neuvedomia, a prijať to ako radu od iných nemôžu kvôli nelegitímnosti takýchto znalostí pre súčasný systém verejných i tajných zasvätení a jeho „kódujúcej pedagogiky“, programujúcej ľudskú psychiku, akoby ľudia boli počítače.

Možnosti psychiky i ľudského tela spracovávať informácie závisia nielen od genetiky, ale aj od vypestovanej osobnej kultúry vnímania sveta a myslenia každého, čo je v rozpore s „kódujúcou pedagogikou“. A preto samotné možnosti sú ohraničené jak geneticky, tak aj dosiahnutou úrovňou rozvoja osobnej duchovnej kultúry v medziach geneticky prednastaveného potenciálu. Kvôli tejto ohraničenosti, spracovávajúc informáciu v reálnom tempe ako prichádza pod náporom „vetra zmien“ (*tým skôr, ak sa to robí na základe kultúry šablónovitého myslenia bez tvorivosti, ktoré plodí „kódujúca pedagogika“*), sa možno dostať iba do stresu, spôsobujúceho rôzne choroby, ktoré možno vyliečiť iba jedným spôsobom: likvidovať informačnú príčinu tohto „stresu“. To posledné však nemá v moci žiadne odvetvie západnej medicíny, rovnako ani západná sociológia či politický systém³.

¹ Väčšina ľudí si pamätá bedákanie nad skúsenosťami Ruska a závistlivé porovnávanie s USA, že oni žijú na základe ústavy, ktorú pri ich zrode napísali „otcovia štátnosti“, do ktorej bol za celý čas vnesený len nevýznamný počet úprav.

² Pedagogiky, ktorá tlmí tvorivý samorozvoj osobnosti a programuje ľudskú psychiku hotovými algoritmi riešenia rôznych druhov problémov.

³ Okrem toho, to vlastne znamená krach „kódujúcej pedagogiky“.

Aby po zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času bolo možné pomocou „kódujúcej pedagogiky“ udržiavať profesionálnu úroveň a zaisťovať preškolenie práceschopného obyvateľstva, bola by potrebná ešte jedna „paralelná“ spoločnosť učiteľov, ktorí by si sami včas osvojovali nové znalosti a zručnosti, a potom by ich vnášali do psychiky druhých ľudí v hotovej podobe, ako je to vlastné „kódujúcej pedagogike“. A to vedie k otázke: „Odkiaľ vziať ešte jednu paralelnú spoločnosť včas pripravených učiteľov?“ Odpoveď na ňu sa v aktuálne prevládajúcej kultúre súčasnej globálnej civilizácie nenachádza, hoci tá bola skutočne zavčasu zodpovedaná Kristom. Nový závet si aj napriek všetkým cenzorským úpravám zachoval podstatu odpovede: „Duch svätý je učiteľom každej pravdy“ (*Lukáš 11:9, 10, 13; Ján 16:13*).

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

To znamená, že účasť na pretekoch o udržanie a navýšenie svojho sociálneho statusu¹ v technokratickej spoločnosti (podobnej Západu) je priamou cestou k mučivej samovražde cez choroby spôsobené neschopnosťou spracovať všetku informáciu, ktorá je potrebná na udržanie a rast kvalifikácie a ňou podmieneného príjmu, od ktorého závisí „životný štandard“ spotreby.

Okrem toho, tieto „stresy“ konzumných pretekov zasahujú predovšetkým skupiny ľudí v reprodukčnom veku, čo sa odráža aj na ich reprodukciu nových pokolení v spoločnosti. A tak je štatisticky preduročené, že tí čo sa vedome alebo nevedomky zúčastňujú pretekov v konzume na základe neustálej obnovy kvalifikácie, nebudú mať skrátka *koho ani kedy vychovávať v tej kultúrnej tradícii, ktorej nositeľmi sú oni sami*. A vo svojej rodinnej tradícii nebudú mať komu odovzdať svoje životné ciele a zručnosti na ich dosiahnutie.

A ak aj budú mať deti, tak na takéto deti (*žijúce v rodine obeti neustáleho „stresu“*) bude prenesená všetka problematika dospelých; alebo sa deti budú musieť sami pustiť do vychovania v sebe inej mravnosti, iných životných cieľov, inej sebadisciplíny a iného životného štýlu na základe prehodnotenia smutnej skúsenosti staršieho pokolenia. Len v takom prípade sa aj tak narodené deti budú môcť vyhnúť zopakovaniu v nových pokoleniach automaticky zdedeného osudu svojich predkov a nepríjemností, s ktorými sa stretli ich rodičia, k tomu ešte zaťaženejší aj vlastnými chybami.

Jednou z takýchto masových chýb sa stal pokus „zbaviť sa stresu“ rôznymi slabšími aj silnejšími narkotikami, či už prírodnými alebo syntetickými. Ak necháme bokom narkomaniu tínedžerov, snažiacich sa takto (*napodobovaním dospelých*) prejaviť svoju „silnú osobnosť“, ktorej „more siaha po kolená“, alebo hľadajúcich uspokojenie od bezcieľnosti svojej existencie, ale budeme skúmať vyslovene „zbavovanie sa stresu“ takýmto spôsobom, tak deje sa v podstate nasledovné. Psychika jednotlivca posielala (*alebo sa snaží poslať*) na úroveň vedomia (*podmienenú reálnou mravnosťou*) hodnotenie kvality jeho života. Toto hodnotenie môže byť emocionálne dvojznačné («dobre» alebo «zle») alebo ho môžu sprevádzať určité intelektuálne úvahy a zdôvodnenia. Ak je hodnotenie vnímané ako neželané, tak človek sa v podstate ocitá pred voľbou:

¹ Čo pre väčšinu ľudí v spoločnosti bezohľadného konzumu znamená najmä udržanie a znásobenie ich *spotrebiteľského* statusu.

Mŕtva voda

- buď rozanalyzovať svoje emocionálne hodnotenia situácie do konca, t.j. do pochopenia konkrétnej odpovede na otázku, ako zmeniť seba a okolitú situáciu tak, aby to zabezpečovalo psychologický komfort;
- alebo zablokovať mravne neprijateľnej informácii (v jej *podvedomo-emočnej všeobecnej forme alebo intelektuálne detailizovanej forme*) vstup na úroveň vedomia, bez akejkoľvek zmeny vo svojej mravnosti, psychike a nimi podmienenom štýle života.

Pre toho, kto sa snaží disponovať ľudskou dôstojnosťou a udržať si ju aj naďalej, je prirodzené rozanalyzovať situáciu i seba v nej dokonca, t.j. do spoznania konkrétnej odpovede na otázku, ako získať psychologický komfort; následne sa pokúsiť danú odpoveď zrealizovať v živote alebo skúsiť nájsť inú odpoveď na tie isté otázky.

Pre toho, komu sa prvá možnosť javí ako neúnosné bremeno, neprekonateľná prekážka, môže narkotický spôsob „zbavovania sa stresu“ priniesť psychologický komfort veľmi rýchlo a bez ťažkých úvah o nepríjemnostiach, a tým skôr bez dávania si akýchkoľvek záväzkov; samozrejme, pokiaľ narkotizácia neotvára cestu do jeho psychiky nejakej nočnej more, pred ktorou je predsa len lepšie sa ukryť v menej desivej triezvosti. Narkotické opojenie deformuje a ničí intelekt (*ako prirodzený, geneticky predurčený proces*), preto ak niekto v boji so „stresom“ alebo v honbe za radovánkami vstúpi na cestu „slabej“ či „silnej“ narkománie, tak vlastne tým samotným vyhlasuje, že rozum je mu zbytočný a bráni mu žiť, a bolo by mu milšie existovať ako nerozumný, dobre opatrený, okrasný¹ (ale nie pracovný²) dobytok, žijúci bezstarostne a spokojne z hotových vecí. Tým samým sa usvedčuje, že je *skutočným nedoČlovekom*. A je to tak, nech už by dosiahol akékoľvek výšiny v sociálnych hierarchiách civilizácie, kde panuje zvierací režim psychiky a režim psychiky zombi naprogramovaný kultúrou.

Normálna genetika druhu Homo Sapiens nepredpokladá účasť narkotických chemických zlúčenín vo fyziológii organizmu (*alebo prevýšenie geneticky predurčených úrovní týchto látok v organizme pri prirodzenej fyziológii*). V opačnom prípade to vedie k podlomeniu zdravia a štatisticky to prevláda v reprodukčnom veku (alebo skôr), čím aj

¹ Spomeňte si na film „Kin-dza-dza“. Pre Čatlanov („čatl“ bol názov ich peňazí), ktorí sa pasovali do role sociálnej „elity“, nevyhovovala trasa dopravy pacakov (*kacapov, moskaľov, ak čítame odzadu*) na Zem vedúca okolo Vegy, pretože z Čatlanov tam «robia kaktusy», ktoré vraj krásne kvitnú: inými slovami, obyvatelia Vegy dávajú telesnej organizácii Čatlanov úroveň, ktorá zodpovedá režimu ich psychiky.

² Pracovným dobytkom sa mu tiež nechce byť, dajúc sa na cestu narkománie.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

spôsobuje prerušenie genealogických línií¹ „slabých a silných“ narkomanov mechanizmom prirodzeného výberu, ktorý sa prejavuje v kultúre pri zmene pokolení nemysliacej spoločnosti presne tak isto, ako aj v biosfére.

Medicínska liečba narkománie je vo väčšine prípadov neefektívna, pretože útek do narkománie pred „stresom“ alebo pri vyhľadávaní rozkoše je prejavom defektnej mravnosti alebo iných porúch psychiky. Preto, ak sa mravnosť, mravne podmienená štruktúra a režim psychiky pacienta nestanú počas liečby Ľudskými (*a to si vyžaduje vynaložené úsilie predovšetkým od pacienta, nie od medicíny*)² tak absolvent liečebnej kúry zostane traumatizovaným a zastrášeným nedoČlovekom (*dokonca aj keď nedôjde k recidíve narkománie*). Okrem toho, istá časť príčin „stresu“ leží v oblasti kolektívnej psychiky spoločnosti, a pokiaľ sa medicína, skúmajúca problémy narkománie, obmedzuje len na psychoanalýzu a psychosyntézu výlučne osobnej psychiky, *ignorujúc pritom proces vytvárania kolektívnej psychiky množstvom jednotlivcov a procesy súčinnosti jednotlivcov s kolektívnou psychikou*, tak sa evidentne stáva neschopnou vyličiť narkomana, pretože je sama chorá, izolovaná od dejín a životarečenia.

To znamená, že výhodu v reprodukcii pokolení, štatisticky predurčene, získavajú predstavitelia tých genealogických línií, ktorí nevidia zmysel ani v „zbavovaní sa stresu“ pomocou narkotík, ani v spracovávaní profesionálnej informácie v podstate len kvôli tomu, aby sa stali obeťami „stresu“ a jeho následkov, nad ktorými nemá moc ani legitímna medicína (*ako vedný odbor*), ani legitímna politika. Tým pádom títo, štatisticky predurčene, budú mať komu v budúcich pokoleniach³ odovzdať svoje životné ideály a vychovať v nich mravnosť (*typickú pre ich rodinu*), režim psychiky a kultúru správania.

¹ T.j. kontinuitu pokolení v ich rodinách.

² Maximálne, čo môže a čo by mala medicína v drvinej väčšine prípadov ochorenia urobiť, je odstránenie vplyvu navonok sa prejavujúcich faktorov ochorenia a podľa možnosti aj chorobnú záťaž na organizmus a psychiku pacienta. Počas ohraničenej doby takejto medicínskej starostlivosti by sa človek mal naučiť viesť zdravý životný štýl, a v tom mu takisto možno pomôcť. No napriek tomu, samotný človek toho musí urobiť oveľa viac, než medicína, ktorá sa oňho počas ochorenia stará.

³ Uvedené v týchto dvoch odsekoch sa v živote prejavuje napríklad v tom, že USA sa zo štátu, kde číselne prevládali belosi a vládnuca „elita“ bola tiež biela, postupne menia na štát s tendenciou k číselnému prevládaniu «farebného obyvateľstva», ak použijeme ich terminológiu.

Mŕtva voda

Takto sa spoločná kultúra technokratickej civilizácie, pri subjektívne rôznom vzťahu k nej rôznych jednotlivcov, stáva faktorom prirodzeného výberu v populáciách druhu, ktorý dostal názov Človek Rozumný, deliac ľudstvo na dve zložky s odlišnými osudmi, vytváranými každým z príslušníkov jednej alebo druhej zložky ľudstva. A hoci nepriechodných hraníc medzi oboma zložkami ľudstva momentálne v štatistickom zmysle zatiaľ niet, tak proces ich nezvratného vymedzovania prebieha počas celého obdobia zmeny logiky sociálneho správania v dôsledku zmeny etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, priradujúc rôznych jednotlivcov do jednej alebo druhej *zložky ľudstva s rôznymi osudmi*.

No skôr než budeme hovoriť o živote tej časti ľudstva, ktorá je slobodná od zdrvujúceho vplyvu „stresov“ aj v období po «informačnej explózii» od polovice 20. storočia, musíme urobiť jednu obširnú odbočku a vysvetliť ešte jednu tému.

Mnohonásobné obnovovanie praktických znalostí a zručností v profesionálnej činnosti i bežnom domácom živote v priebehu života jedného pokolenia v dôsledku zmeny pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času — to je len jedna stránka veci, objektívne sa prejavujúca v štatistike života spoločnosti. Druhá stránka veci spočíva v tom, že sa zmenila nielen rýchlosť obnovovania spoločensky nevyhnutných praktických znalostí a zručností, ale aj „šírka“ tematického spektra v spoločnosti, s ktorým sa každodenne stretáva každý z množstva jednotlivcov, v princípe disponujúci slobodou vôle a inými možnosťami slobodného Človeka Rozumného, a ktorý len vďaka špecifikám výchovy a kultúry obmedzuje sám seba do tej či onej formy otroctva, typického pre súčasnú civilizáciu.

Bez ohľadu na to, do akej sociálnej skupiny človek patrí, v súčasnosti sa stretáva aj s informáciou, ktorá sa priamo nevzťahuje k jeho profesionálnej činnosti, no vytvára informačnú „atmosféru“, v ktorej prebieha jeho profesionálna činnosť a život, jak jeho samého, tak aj jeho rodiny.

V minulosti v podmienkach stavovsko-kastového usporiadania spoločenského života, „kráľovská informácia“¹ k roľníkom alebo remeselníkom (*dohromady tvoriacim drvivú väčšinu obyvateľstva*) každodenne neprichádzala.

¹ T.j. informácia, potrebná pre identifikáciu a vyriešenie problémov celospoločenského významu v rozsahu štátu a celej globálnej civilizácie.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

- Ak sa k nim niekedy aj dostala, tak ju v celkovom informačnom toku nevedeli rozlíšiť a zostávala pre nich akoby neviditeľná;
- ak ju aj uvideli, neboli schopní pochopiť jej spoločenský význam kvôli svojmu úzkemu rozhl'adu;
- no ak aj pochopili, málopočetná skupina chápujúcich z prostého ľudu len zriedkakedy dokázala uskutočniť spoločensky významný riadiaci počin¹, najmä kvôli nedostatkom v znalostiach a zručnostiach, a hlavne — kvôli neurodenosti svojho pôvodu, ktorá dokonca aj ich správny názor zbavovala autority v očiach vládnucej „urodzenej elity“.

Na druhej strane, a vzhľadom na všeobecný postoj k životu aj štátna vládnuca „elita“ Západu sa v drvinej väčšine prípadov považovala za oslobodenú od povinnosti prenikať do chápania podstaty a následkov prijatia tých-ktorých rozhodnutí, založených na použití technológií, ktoré zdomácnili, a tým skôr technicko-technologických noviniek², nepovažujúc

¹ Spomeňte si na Levšu od N.S.Leskova: «Povedzte vládárovi! V Anglicku pušky tehlou nečistia! Treba, aby ani u nás nečistili, lebo ak príde vojna, pušky nebudú strieľať!» — Levša zomrel aj s týmto „nezmyslom“, no vládára nikto neinformoval o „kráľovskom nezmysle“ jednoduchého muža. A keď Rusko prehralo v Krymskom ťažení, tak tí istí, čo «nepovedali vládárovi», sa začali vzpierať: «Ak aj poviete, že sme neinformovali vládára, tak to zvalíme na vás, že ste s tým prišli až teraz, a predtým ste nás neinformovali».

Samozrejme, toto nie je skutočná príčina porazenia Ruska v Krymskej vojne, no N.S.Leskov vykreslil skutočnú spoločensko-psychologickú príčinu veľmi presne. O tom hovorí nasledovná, fakticky hodnoverná epizóda.

Nemenej smutný je príbeh o tom, ako skupina kultúrnych dejateľov Ruska (Gorkij, Arsenjev a ďalší), v predvečer streľby do robotníkov v Petrohrade 9. januára 1905, sa snažila dosiahnuť, aby predseda rady ministrov Witte tiež «predložil vládárovi» svojím významom „kráľovskú“ informáciu o hroziacom krvipreliatí, ak mnohotisícovému pochodu robotníkov so svojimi rodinami, psychologicky naladenými na zhromaždenie sa na Palácovom námestí pri odovzdávaní petície cárovi, bude zablokovaná cesta k ich cieľu silou vojska. Witte však odmietol včas predložiť cárovi túto informáciu, čo mohlo zabrániť streľbe a mnohým ňou vyvolaným tragédiám. Sám S.J.Witte o tom píše vo svojich memoároch, zdôvodňujúc svoju nečinnosť rôznymi vznešenými výhovorkami, plne zodpovedajúcimi slobodomurárskej tradícii biblického projektu, zaoberajúcej sa zvrhnutím samovlády každého z národov Zeme, nech by ich samovláda existovala v akejkol'vek forme: cárizmus, Sovietska moc a iné.

Jediným známym príkladom na svete za celú dobu trvania súčasnej globálnej civilizácie, keď v stavovsko-kastovom systéme bola „kráľovská informácia“ efektívne realizovaná človekom z prostého ľudu je Jana z Arku.

² Ošúchaným príkladom tohto typu bolo odmietnutie Napoleona poskytnúť štátnu podporu Róbertovi Fultonovi, konštruktérovi jedného z prvých plávajúcich parníkov,

Mŕtva voda

nič z toho za „kráľovskú záležitosť“, ale za «súkromné záležitosti svojich poddaných», do ktorých prenikať je ponižujúce a nudné; alebo za «súkromné záležitosti» svojich dlžníkov, čo je typické pre MEDZINÁRODNÚ úžernícku starozávetno-talmudickú „aristokraciu“, vládnucu prostredníctvom¹ finančnej škrtiacej slučky nad spoločnosťami a štátmi na základe uzurpácie úveru a účtovníctva, tvoriacich podstatu bankovníctva.

S pádom stavovsko-kastového systému na Západe sa psychológia nezasahovania štátu a bankovej úžerníckej mafie do súkromného života a súkromnej podnikateľskej činnosti zachovala tak isto, *ako sa zachovala aj psychológia nezasahovania bežného občana do záležitostí štátu*, presvedčeného o tom, že on si všetky svoje povinnosti voči spoločnosti (*a konkrétne voči štátu*) splnil tým, že zaplatil dane a zúčastnil sa vo formálnych demokratických procedúrach existujúcich na Západe, ako aj všetko ostatné v otrockom obojku úrokov z pôžičiek, podriaďujúceho sa len medzinárodnej korporácii klanov úžerníkov.

No kým pred samoopojným víťazstvom buržoázno-demokratických revolúcií táto psychológia dominovala v tichosti, tak v čase rozvoja západného kapitalizmu našla svoje teoretické vyjadrenie: *v najvšeobecnejšej forme* — vo filozofii individualizmu, *a v užšom pragmatickom variante* — v rôznych ekonomických pseudoteóriách

čo mohlo zmeniť charakter boja na mori s Anglickom, ktoré malo veľkú flotilu plachtenic. Už menej známe je to, že raketový systém hromadnej paľby s výbušnými hlavicami bol vynájdenný a otestovaný na cvičeniach v Rakúsku približne v tom istom čase, kde ukázal svoj zastrešujúci efekt, napriek tomu nebol použitý ani Rakúskom proti Napoleonovi, ani Napoleonom po kapitulácii Rakúska.

Aj oveľa ranejšie dejiny všetkých národov takmer bez výnimky sú plné faktov, keď silní tohto sveta odmietali riadiť vedecko-technický pokrok ako jednu zo zložiek života spoločnosti, t.j. politiky, považujúc riešenie takýchto otázok za „nie kráľovskú záležitosť“.

V dejinách Ruska existujú len dva príklady, keď hlava štátu systematicky držala pod svojou kontrolou technicko-technologický pokrok a s prihliadnutím naň budovala štátnu politiku: Peter I. a Stalin. Pod vedením oboch, práve vďaka pripojeniu „nekráľovských záležitostí“ ku „kráľovským záležitostiam“, a dokonca aj napriek chybám oboch vládcov, krajina získala status veľmoci počas niekoľkých desaťročí; a strácala ho, tiež počas niekoľkých desaťročí, keď sa ich nástupcovia — na západný spôsob — vyhýbali technicko-technologickým problémom svojich „poddaných“.

¹ Na činnosť medzinárodných úžerníkov v národných spoločnostiach štátnosť tiež nazerala ako na jeden z druhov súkromného podnikania svojich „poddaných“. A už tá okolnosť, že v závislosti od malého počtu „poddaných“ úžerníkov sa ocitla celá spoločnosť (*vrátane štátnosti i jej prvohierarchov*) vypadávala z vnímania sveta „elitárnych“ individualistov-spotrebiteľov, vládnucich štátom na základe bezmyšlienkovito prevzatej tradície od svojich predkov.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

o slobode súkromného podnikania, slobode trhu a údajnej schopnosti „voľného“ trhu¹ regulovať v živote spoločnosti všetko a všetkých bez akéhokoľvek plánovania a riadenia zo strany premýšľajúcich ľudí.

No všetky tieto teórie (*bez výnimky*) sú len prejavom režimu psychiky a tomu zodpovedajúcej mravnosti. V závislosti od mravnosti a režimu psychiky, na základe jedných a tých istých faktov, dokáže ľudský rozum vypracovať navzájom sa vylučujúce teórie a doktríny.

Buržoázno-demokratické revolúcie a následné spoločenské usporiadanie života západných spoločností boli psychologicky podmienené rozumom, aktívnym v nositeľoch zvieracieho režimu psychiky, dominujúceho na Západe. Tým pádom buržoázno-demokratické revolúcie, splodené zvieracím režimom psychiky, zmenili spoločenské usporiadanie tak, že v novom systéme vnútrospoločenských vzťahov za podmienok technicko-technologického pokroku sa aktivoval a našiel pole pôsobnosti rozum množstva jednotlivcov, ktorým sa tak otvorila možnosť prístupu k informáciám, ktoré boli dovtedy uzavreté stavovsko-kastovými hranicami, predurčujúcimi jak profesiu a sociálne postavenie, tak aj predtým počas celého ľudského života nemenné prúdy informácií, v ktorých človek žil. Avšak nový systém vnútrospoločenských vzťahov, ktorý vznikol výsledkom buržoázno-demokratických revolúcií, vôbec nezmenil neľudský režim psychiky (*počtom prevládajú zvierací a zombi*) dovtedy prevládajúci na Západe.

A práve jeho nositelia po «informačnej explózii» 20. storočia tvoria dnešnú spoločnosť, v ktorej prevláda orientácia správania na *konzum „hneď teraz“ i nabudúce pre oblaženie svojich zmyslov a ega*, výsledkom čoho sa mnohí stávajú obeťami „stresov“ a ich následkov. No «informačná explózia» im otvorila aj možnosť zbavenia sa nimi spôsobenej lavíny „stresov“.

Táto možnosť objektívne spočíva v tom, že život celej spoločnosti technicky rozvinutých krajín plynie (*jak v práci, tak aj doma*) v prúdoch „kráľovskej informácie“ s významom:

- provinciálnym (v hraniciach štátu);
- celoštátnym (v hraniciach regionálnej civilizácie);
- pre konkrétnu regionálnu civilizáciu (*z ich množiny*);
- pre celú množinu regionálnych civilizácií a docivilizačných primitívnych kultúr¹, spoločne tvoriacich súčasné ľudstvo Zeme.

¹ Kde našli voľný trh, ktorý sa nepodriaduje korporácii úžerníkov a rôznemu výpalníctvu, ostáva záhadou.

Mŕtva voda

Predtým táto „kráľovská informácia“ drvivú väčšinu obyvateľstva obchádzala, vplývajúc na ich život zväčša nepriamo (sprostredkované), a priame stretnutie s ňou si uvedomil iba málokto.

Psychika každého, komu je dané byť Človekom Rozumným, je organizovaná hierarchicky mnohoúrovňovo. A vedomá úroveň väčšiny, ktorá má rýchlosť spracovania informácií 15 bitov² za sekundu, a kde je človek schopný vnímať maximálne 7 až 9 objektov súčasne, je len viditeľnou „nadvodnou časťou ľadovca“ individuálnej psychiky ako celku. Vo vzťahu k skrytej časti psychiky — nevedomiu (*nazývajúc ho aj podvedomie*) — sa v ľudskej kultúre sformovali dva aktívne prístupy:

- rozširovanie vedomia a zaradovanie doň aj tých úrovní psychiky, ktoré sa predtým nachádzali mimo neho;
- prestavba štruktúry vedomia a nevedomých úrovní psychiky na základe dialógu (*informačnej výmeny*) medzi úrovňami s cieľom odstránenia rôznych antagonizmov medzi nimi a vypracovania takýmto štýlom spôsobu ich koordinovanej činnosti v celkovej individuálnej psychike, v rámci procesu harmonizácie vzťahov jednotlivca s hierarchicky objemnejšou a do neho prenikajúcou Objektívnou realitou.

Ak by sme hľadali technickú analógiu vzťahu medzi vedomým «ja» a ostatnými úrovňami v psychike, tak vedomie (*aj s jemu vlastnými možnosťami*) možno prirovnať k pilotovi, a všetko nevedomé (*podvedomé*) zasa k autopilotu. V tejto analógii je prvý prístup (*v mnohom*) ekvivalentný tomu, že pilot, ktorý je spočiatku neskúsený, postupne na seba berie

¹ Ktoré sa ešte zachovali a sú oboznámené so životom zvyšného ľudstva cez rozhlasové a televízne vysielanie technicky rozvinutého sveta, ktorý ich obklopuje.

² 1 bit = množstvo informácie, ktoré je potrebné pre vyriešenie neurčitosti 50 % na 50 % (áno alebo nie). 15 bitov za sekundu znamená, že v priebehu jednej sekundy je ľudské vedomie schopné zaregistrovať 15 zmien situácie, o čom sa každý môže ľahko presvedčiť v kinosále: pri rýchlosti projekcie menšej ako 16 obrázkov za sekundu sa film bude javiť ako postupnosť jednotlivých obrázkov; pri rýchlosti projekcie 16 obrázkov za sekundu (a viac) sa jednotlivé zábery zlievajú do neprerušovaného pohyblivého obrazu, hoci, ako ukázal výskum, nevedomé úrovne psychiky dokážu pritom vytvoriť aj chýbajúce „priebežné“ zábery, ktoré možno rozmiestniť medzi reálnymi zábermi filmu. Nevedomé úrovne psychiky vnímajú aj takzvaný „25. záber“, ktorého informáciou riedia film každých 24 záberov. Na ňom sú založené niektoré druhy podprahovej reklamy a iné druhy programovania správania divákov v hľadisku obchádzajúc ich vedomie. No mnohé výskumy ukazujú aj to, že aby „25. záber“ naozaj fungoval, treba predbežne zaistiť vnútorný mravno-psychologický súlad jednotlivca so zmyslom „25. záberu“, ktorý mu je ponúkaný.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

plnenie čoraz väčšieho množstva funkcií naprogramovaných v autopilote; druhý prístup je zasa (v *mnohom*) ekvivalentný tomu, že pilot si osvojuje zručnosť nastavovania autopilota do rôznych režimov, a stará sa o vzájomne sa dopĺňajúce vymedzenie toho, čo vykonáva on sám, a toho, čo necháva na autopilot.

Môže vzniknúť otázka, ako oba prístupy spolu súvisia. Možno na ňu dať rôzne odpovede v závislosti od mravnosti, svetonázoru a osobnej skúsenosti každého z odpovedajúcich. Podľa nášho názoru druhý prístup (*t.j. prestavba vedomých a nevedomých úrovní psychiky*) v sebe zahŕňa aj prvý prístup, pretože „pilot“ pri nastavovaní „autopilota“ nemôže nezískať predstavu o jeho funkčných možnostiach a ich riadení. No druhý prístup, zahŕňajúci v sebe aj prvý prístup (*rozšírenie vedomia*), mu dodáva špecifickú kvalitu od samého začiatku, zatiaľ čo riadenie sa prvým prístupom pri ignorovaní (*alebo odmietaní*) druhého skôr či neskôr privedie k tomu, že možnosti zaradené do oblasti vedomia bude treba medzi sebou zosúladiť; a navyše ***zosúladiť aj s tým, čo si individuálne vedomie ešte neosvojilo počas jeho rozširovania v Objektívnej realite***; ak prvý prístup nevedie ku vedomiu si tejto nevyhnutnosti, potom nasledovanie ciest rozširovania vedomia končí osobnou katastrofou, spôsobenou, ak aj nie vnútornou konfliktnosťou individuálnej psychiky, tak konfliktnosťou individuálnej a kolektívnej psychiky, prípadne konfliktnosťou psychiky jednotlivca s hierarchicky vyššou nežľudskou psychikou, činnosť ktorej sa takisto prejavuje vo Vesmíre, ak sme vnímavý k prebiehajúcim udalostiam.

Prvý prístup v tradičnej ľudskej kultúre predstavujú rôzne duchovné praktiky Východu (jogy) a západný systém zasvätenia do rôznorodého okultizmu; na možnosť uskutočnenia druhého prístupu je priamo poukázané v Koráne, hoci v historicky reálnom islame nie je rozvinutý, ináč by región koranickej kultúry nebol vnútorne rozdelený a nestretával by sa s množstvom vnútorných a vonkajších problémov.

Toto bolo nutné povedať, pretože s „kráľovskou informáciou“ (*ak to porovnáme s normami adresovania informácie v stavovsko-kastovom systéme*) sa v súčasných podmienkach stretávajú prakticky všetci. Možnosti spracovania informácie úrovňami psychiky, *ktoré drvivá väčšina ľudí nazýva nevedomie*, mnohonásobne prevyšujú možnosti individuálneho vedomia (*15 bitov/sekundu, 7-9 objektov súčasne*). A to znamená, že bez ohľadu na vedomý postoj ku „kráľovskej informácii“ zo

strany jednotlivca, jeho nevedomé úrovne individuálnej psychiky¹ spracovávajú aj „kráľovskú informáciu“. Preto výsledky tohto spracovania sa určitým spôsobom ocitajú pred vedomím jednotlivca buď počas odдыхu, alebo v rôznych životných situáciách.

Všetky ďalšie veci závisia od toho, aký postoj zaujme vedomie jednotlivca k takýmto prienikom výsledkov spracovania „kráľovskej informácie“ z nevedomých úrovni psychiky na úroveň vedomia. „Stresy“ a ich následky, obeťami ktorých sa v technicky vyspelých spoločnostiach stávajú *neoblomní účastníci pretekov v spotrebe*, spracovávajúci informáciu potrebnú na udržanie ich profesionalizmu a ním zaistenej (*najmä*) spotrebiteľskej úrovne, — sú výsledkom vedomého alebo automatického odmietania (*zo strany ich individuálneho vedomia*) prijať výsledky podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ ako faktor, ktorý ma usmerniť, ale aj pribrzdiť ich individuálnu osobnú činnosť.

Ak sú však výsledky podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ vedomím akceptované, potom začína zlad'ovanie osobnej individuálnej vedomej a nevedomej činnosti s týmito výsledkami, panujúcimi nad celou spoločnosťou, pretože práve vďaka tomuto príznaku (*t.j. panovania nad všetkými*) sa „kráľovská informácia“ odlišuje od osobnej, všednej.

Ak akceptovanie výsledkov podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ aj prebieha na vedomej úrovni, no prebieha bezmyšlienkovito, tak zlad'ovanie činnosti vedomej a nevedomej úrovne individuálnej psychiky síce prebieha, ale deje sa tak bez rozširovania vedomia. Keď akceptovanie výsledkov podvedomého spracovania „kráľovskej informácie“ sprevádza vedomá analýza prebiehajúcich udalostí a plánov do budúcnosti, tak dochádza nielen k zlad'ovaniu vedomej a nevedomej úrovne psychiky, ale možnosti vedomia sa rozširujú a zdokonaľujú. Pričom v poslednom prípade dochádza k rozširovaniu vedomia pri vnútornom súlade a včasnom odstraňovaní konfliktov medzi jednotlivými úrovňami individuálnej psychiky, a medzi individuálnou a kolektívnou psychikou.

Tomuto procesu môže napomôcť určitá disciplína narábania s informáciou na úrovni vedomia, neodporujúca funkčným možnostiam vedomia drvivej väčšiny ľudí, ktorí ešte nedokázali rozšíriť svoje vedomie natoľko, že už nevedia, čo a ako ďalej robiť.

¹ K nim patria aj «vstupy/výstupy», cez ktoré ak prúdi informácia, tak ľudia generujú kolektívnu psychiku, ktorá je vlastná jak málopočetným skupinám, tak aj celému ľudstvu.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

Keďže ľudské vedomie dokáže operovať súčasne so 7 — 9 objektmi, tak disciplína vedomého narábania s informáciou na úrovni vedomia s jeho veľmi obmedzenými (*okrem stavov tranzu¹*) možnosťami by mala predovšetkým zabezpečovať rozdelenie všetkých informačných prúdov (*informačných masívov*) na maximálne 7 až 9 od seba oddelených kategórií, v opačnom prípade sa ju nepodarí jednoznačne preposlať oveľa výkonnejším nevedomým úrovňam psychiky. Keďže každý proces v Objektívnej realite môže byť interpretovaný (*predstavený, zobrazený*) ako proces riadenia alebo samoriadenia, a „nastavenie autopilota“ nevedomých úrovni psychiky a vstup individuálnej psychiky do kolektívnej sú tiež každodenné praktické úlohy riadenia (*ľudského sebaovládania*), tak *Dostatočne všeobecnú teóriu riadenia*, ktorá má v aktuálnej knihe špecifické miesto, je lepšie zamerať na seba osobne a vojsť do procesu riadenia seba samého a navôkol vznikajúcich okolností, pamätajúc na globálnu úroveň starostlivosti a zodpovednosti pred ostatnými ľuďmi a Bohom.

Po zavŕšení prechodného procesu dnešnej globálnej civilizácie zdedí Zem *Ľudskosť*. Na nej viac nebude miesto prejavom neľudských režimov psychiky (*zvieracieho, biorobota-zombi, démonického*) v ľudskom tele. A každému je zatiaľ daný čas i možnosť vybrať si a naplniť svoj ďalší osud.

To znamená, že všetci nositelia týchto neľudských typov režimu psychiky sú postavený pred výber: buď zmenia režim svojej psychiky, prehodnotiac svoju existenciu a plány do budúcnosti, alebo zahynú, pretože starý režim psychiky z nich urobí obeť objektov technosféry alebo stresov, ako aj nimi podmienených ochorení.

Toto zásadne odlišuje podmienky života v súčasnej civilizácii od životných podmienok v predchádzajúcej globálnej civilizácii, v ktorej číselne aj silou prevládal démonický typ osôb. V nej «rasa pánov», ktorá si osvojila určitú mágiu, *jednostranne* riadila pomocou telepatie psychickú

¹ Osvojenie si zručnosti svojvoľného vstupu do tranzového stavu je jedným z variantov rozšírenia vedomia. V tranzových stavoch sa ľudské vedomie môže opierať na iné časotvorné procesy, v dôsledku čoho sa do oblasti vedomého vnímania dostávajú veľmi rýchle javy. V literatúre je opísaný prípad, keď si človek do najmenších detailov zapamätal vidенý *proces výbuchu* poblíž dopadnutého delostreleckého náboja: náboj dopadá, potom sa na jeho povrchu tvoria trhliny, cez ne začína vyšľahovať oheň, potom sa úlomky začínajú pomaly šíriť priestorom a objavuje sa ohnivé „slnko“ plazmy... Tento proces trvá zlomok sekundy a v bežnom stave vedomia nie je dostupný pre tak detailné vnímanie, avšak stav tranzu ponúka celkom iné možnosti.

činnosť «hovoriacich nástrojov». Títo, nedisponujúci žiadnymi parapsychologickými schopnosťami, nemali možnosť akokoľvek spätne vplývať na «rasu pánov», nech by už tá akokoľvek strpčovala život prostého ľudu bez rozvinutých mimozmyslových schopností, neovládajúceho kultúru mágie, a možno aj navyše geneticky zmrazeného.

Dnes sú kandidáti na «rasu pánov» (*podobne ako ostatní obyvatelia Zeme*) rukojemníkmi technosféry, vytváranej a riadenej v značnej miere jedincami, ktorí sú nezodpovední a bezohľadní, v dôsledku ich zvieracieho alebo zombi režimu psychiky. Ako rukojemníci technosféry sú si všetci v dnešnej globálnej civilizácii rovní: aj tí, čo sa považujú za pánov; aj tí, ktorých sa „páni“ snažia zotročiť.

V takýchto podmienkach jedinou možnosťou pre kandidátov na «nadľudí», ako sa vyhnúť záhube v ďalšom «Černobyle», je postarať sa o to, aby sa „nadľuďmi“ (a v skutočnosti normálnymi *Lud'mi*) stali všetci bez výnimky.

V opačnom prípade môžu „nedoľudia“ aj „nadľudia“ zahynúť, dokonca ani nie následkom samovražedného úmyslu nejakého „stresom“ zaťaženej operátora atómovej elektrárne alebo chemických závodov, ale následkom sformovania kolektívnej psychiky typu «lavína chýb» jednotlivcami s neľudskou psychikou. Takto sa v technicko-technologickom svete prvýkrát v dejinách súčasnej civilizácie objavila spätná väzba pripojená na reálnu vládnucu „elitu“ a jej pánov, realizujúcich civilizátorskú misiu, čoho v živote démonicko-magickej «rasy pánov» minulej globálnej civilizácie nebolo, a preto aj mohlo prekviatať všetko-si-dovoľovanie démonizmu.

Tiež treba mať na zreteli, že počas globálnej katastrofy minulej civilizácie sa rozpadol aj jej duchovný svet (*súhrn egregorov*)¹, prostredníctvom ktorého «rasa pánov» na základe „mimozmyslových schopností“ jednostranne vládla nad «hovoriacimi nástrojmi». Technosféra v jej súčasnom stave (*televízne a rádiové vysielanie, počítačové siete atď.*) v tomto nedokáže nahradiť prostriedky neobmedzenej kontroly, duchovnú kultúru jednotlivcov a ňou vytvorený duchovný svet (egregory) minulej globálnej civilizácie. Keďže kandidáti na novú «rasu pánov» cítia potrebu takejto neobmedzenej kontroly nad psychikou zvyšnej populácie, tak sa dnes stávame svedkami: 1) zintenzívňovania prác v oblasti vytvorenia technických prostriedkov kontroly nad cudzou psychikou, a 2) veľké

¹ Poľových (nie hmotných) výtvorov psychickej činnosti, stvárnajúcich kolektívnu psychiku v poľových štruktúrach.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

množstvo ľudí je médiami postrkované k tomu, aby zo svojej duše vypestovali „džina“, t.j. osvojovali si rôzne parapsychologické zručnosti, pomocou ktorých možno vplyvať na hmotný svet a psychiku okolitých ľudí, a to aj bez priameho kontaktu s nimi.

Individualisti nevidia sociálne väzby a rozdiely medzi koncepciami spoločenského zriadenia, ani keď získajú parapsychologické zručnosti. Táto ich špecifická slepota otvára možnosť k tomu, že podporovaním abstraktného humanizmu u týchto senzibilov-parapsychológov ich môžu využiť pre misiu pomocného riadenia zvyšnej populácie.

Svojvoľné kultivovanie senzibilných schopností je niečo na spôsob duchovnej kulturistiky, ktorá umožňuje jedincovi vyniknúť na pozadí ostatných, no aj tak je zdraviu škodlivá, ako všetko samoúčelné v živote jedinca. Podľa miery napredovania na ceste rozvoja parapsychologických možností začína svojvoľný jedinec vnímať viac, než je schopný pochopiť, v dôsledku čoho je to priama cesta do blázince. Okrem toho, napredujúc v parapsychologickom rozvoji a zostávajúc v pôvodnej konceptuálnej slepote, sa začína dotýkať toho, čo nevedel dočiahnuť bez rozvoja svojich parapsychologických schopností, v dôsledku čoho si zhadzuje na hlavu všetko to, čo ho predtým vždy obchádzalo. Následkom toho sa konceptuálne slepí senzibili-samoukovia¹ ocitajú pod tlakom stresov, vlastných aktívneho démonizmu, a to je cesta k smrti a záhube.

Inými slovami dorast „senzibilov“ sa dnes kultivuje na realizáciu misie pastierskych psov pri rozchádzajúcom sa «stáde toho dobytká». Takáto misia sa občas objavuje v rôznych „parapsychologických“ publikáciách, keď sa v nich nájdu výzvy typu «všetci senzibilovia vtedy a vtedy majú meditovať za zvolenie Clintona v prezidentských voľbách USA»; v Rusku v r. 1991 analogická inštrukcia ohľadom «meditácie za zvolenie Jeľcina» prebehla v istých kruhoch ústnou formou. Pritom parapsychologická „kulturistika“ je najefektnejšia, a preto aj najviac očividná stránka života súčasnej spoločnosti individualistov, no je to len časť oveľa širšieho javu.

¹ Keď osvojenie parapsychologických zručností prebieha v štruktúrach rádov, tak je to o niečo bezpečnejšie, pretože rád vždy pracuje na určitú koncepciu, a prijíma medzi seba tých, ktorí, ešte ako nečlenovia, sú pre túto koncepciu užitoční. V dôsledku toho dochádza k pripojeniu k egregorom daného rádu, a rádová disciplinovaná parapsychológia prebieha pod ich ochranou a pri opore na ich energetiku a informáciu. Práve o toto sú ukrátení svojvoľní konceptuálne slepí senzibili-individualisti. Keď im občas na túto skutočnosť poukazujú, tak odpovedajú, že koncepcie vraj neexistujú, alebo že sú slobodní od diktátu koncepcií a nenechajú sa nimi zotročiť. Následky tvrdohlavosti alebo posadnutosti takouto „slobodou“ sú vždy smutné.

Osobná kultúra vnímania a chápania sveta sa u väčšiny ľudí formuje bez vedomého kladenia požiadaviek voči nej a mimo cieľavedomú snahu o ich realizáciu vo vlastnej každodennej psychickej činnosti. V dôsledku toho je prevažná väčšina populácie nositeľom osobnej psychickej kultúry, ktorú A.S.Puškin v básni „Eugen Onegin“ charakterizoval slovami: «*Všetci sme sa učili po troške, volačomu a volajako...*», vďaka čomu si až do staroby zachovali bezstarostnosť a životnú nespokojnosť vrtošivého infantilizmu: «*Bohatí sme, od kolísky takmer, chybami otcov a ich skúsenosťami, a život už nás morí, ako rovná cesta bez cieľa, ako hostina na cudzej oslave...*» — pokračoval v charakteristike tej istej duchovnosti M.J.Lermontov v básni „Myšlienka“.

Vo výsledku tak hromadiace sa chyby v spoločenskej kultúre formovania osobností vyúsťujú do krízy civilizácie, nositeľky tejto psychickej kultúry. Tento jav vo veľkej miere postihol Západnú regionálnu civilizáciu, ktorej kostru duchovnej kultúry po stáročia tvorí cieľavedomé kultivovanie (*na základe Biblie*) kaleidoskopického idiotizmu obyvateľstva — pomaly plynúcej schizofrénie.

V rôznych obdobiach dejín, ľudia, ktorých psychika nebola rozdrvená touto antiintelektuálnou biblickou (*kultovou i svetskou*) tradíciou, dospievali k pochopeniu podstaty duchovnosti biblickej civilizácie (*psychickej kultúry*) a snažili sa dať spoločnosti viac či menej efektívnu alternatívu k biblickej osobnej psychickej kultúre, vnútorne i navonok antagonizovanej; alebo dať aspoň zdanie takejto alternatívy. V 20. storočí bol jedným z takýchto ľudí Američan L. Ron Hubbard — zakladateľ dianetiky, na základe ktorej vznikla scientologická cirkev. L. Ron Hubbard stanovil presné požiadavky pre *normálnu psychiku jednotlivca (normálnu podľa jeho predstáv)* a vytvoril praktickú procedúru, umožňujúcu priviesť psychiku jednotlivca do týchto noriem, ktorá pri živelnom rozvoji osobnosti v informačnom prostredí prevládajúcom v dnešnej spoločnosti môže byť od týchto noriem veľmi vzdialená; samozrejme, len ak jedinec prejavuje aj určitý záujem o takúto predstavu svojej psychiky. Dianetika sa rozšírila do mnohých krajín, pretože reálne mnohí (*podľa ich subjektívnych dojmov*), čo absolvovali jej kurz, získali následne duševný kľud, životné uspokojenie a zbavili sa nervozity z neustálych stresov.

Otázky ohľadom toho, v čom má L. Ron Hubbard a jeho verní stúpenci pravdu; v čom sa zmýlili; na dosiahnutie akých konkrétnych cieľov sa

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

snažili prispôbiť ich reálne úspechy pohlavári Západu atď., necháme v tejto knihe prevažne stranou¹.

Pritom vôbec nejde o to, či je scientologická cirkev «totalitnou sektou»² alebo nie je. Ide o to, že ak niekto (*napríklad S.V.Kirienko*) skutočne navštevoval semináre dianetiky, potom je (*aj keby len sčasti*) nositeľom účelovo vytvorenej osobnej psychickej kultúry, možnosti ktorej v mnohom prevyšujú možnosti osobnej psychickej kultúry typu «*Všetci sme sa učili po troške, volačomu a vol'ajako...*», nositeľom ktorej je väčšina populácie, vrátane väčšiny poslancov, novinárov a štátnych činiteľov.

Ak by sme hľadali analógie, ktoré nám umožnia vidieť rozdiel medzi oboma typmi kultúry, tak (*keďže informačnými procesmi objektívne disponuje jak prírodné, tak aj antropogénne prostredie*) najvýraznejšiu analógiu môžeme nájsť vo svete počítačových programov. Operačný systém MS-DOS od firmy Microsoft sa sformoval tak, ako sa sformoval, spočiatku ako výtvor živelného diletantizmu, ktorý počas svojho vytvárania nadobudol profesionalitu; no voči Windows sa od začiatku kládli pri jeho tvorbe profesionálne požiadavky: v čom konkrétne a akými prostriedkami by mal prevyšovať MS-DOS. Oba varianty operačného systému umožňujú riadiť prácu počítača a riešenie praktických úloh, no kvalita tohto «umožnenia» a komfort praktickej realizácie sú rôzne: všetko hovorí v prospech Windows. A hoci aj ten má vo všetkých svojich modifikáciách mnohé chyby a defekty niektorých riešení, no jeho nedostatky sú predsa len inej kvality, než nedostatky MS-DOS, z ktorého pozícií o nich hovoriť skrátka nie je možné.

Niečo podobné je aj v prípade porovnania možností nositeľa živelne sformovanej osobnej psychickej kultúry (*živelnej psychickej „nekultúrnosti“*) a nositeľa účelne vytvorenej psychickej kultúry. Pričom v kontexte aktuálnej knihy slová «*živelne sformovaná osobná psychická kultúra*», «*živelne sformovaná duchovnosť*» neoznačujú pre človeka *prirodenú osobnú psychickú kultúru, duchovnosť*. V civilizácii, v ktorej otroctvo počas tisícročí iba menilo spôsoby zotročovania iných ľudí, zostávajúc vo svojej podstate otroctvom, nemožno hovoriť o tom, že v dôsledku spontánneho rozvoja osôb, vyrastajúc v kultúre takejto spoločnosti, jedinci sami od seba získavajú pre človeka prirodzenú

¹ Podrobnejšie na túto tému v knihe VP ZSSR „Príd' na pomoc mojej neviere... (O podstate dianetiky a scientológie: pohľad z boku), r. 1998“.

² Katolicizmus a pravoslávie sú tiež totalitnými sektami, na vládu ktorých si už všetci za dlhý čas ich existencie zvykli.

duchovnosť — osobnú kultúru psychickej činnosti. Niektorí ju naozaj získajú, sú to však výnimky z celkového pravidla, predurčujúceho zvrátenie celkovej psychiky a najmä intelektu prevládajúcou kultúrou, za čas kým človek prejde od útleho veku do dospelosti. Rovnako ani slová «účelne vytvorená osobná psychická kultúra» neznamená vždy len umelo zmrzačenú (*pre človeka*) prirodzenú duchovnosť, osobnú psychickú kultúru. Príčiny sú rovnaké: v spoločnosti, kde sa nezaistuje formovanie prirodzenej ľudskej duchovnosti, môže mať cielené opustenie prevládajúcej duchovnosti orientáciu jak smerom k prirodzenej ľudskej duchovnosti, tak aj smerom k ďalšej deformácii pre človeka prirodzenej osobnej psychickej kultúry.

Základný rozdiel medzi živelne sformovanou organizáciou psychiky a účelne vytvorenou organizáciou psychiky spočíva v tom, že živelne sformovaná psychika obsahuje veľký diel neusporiadanej informácie, na základe ktorej jedinec formuje svoje správanie. Pod neusporiadanosťou informácie v psychike sa myslí to, že informácia nie je rozdelená do kategórií «pravdivé», «ľživé», «miera hodnovernosti neznáma». Tým pádom objektívne nedôveryhodná informácia leží na jednej hromade s dôveryhodnou v základoch informačného zabezpečenia správania jednotlivca. Okrem toho, niet tu ani rozdielov medzi inštinktívne podmienenými automatizmami správania, sociálne podmienenými automatizmami správania (*obyčaje, zvyky*), intuitívnymi vhl'admi a správaním sa na základe rozumovej činnosti, čo vedie k chybnému správaniu, keď inštinktívne a sociálne automatizmy správania (*vykonávané bezducho a mimovoľne v podnetných situáciách*) sú zlomyseľne aktivované zvonku, alebo si situácia objektívne žiada oveľa pružnejšie správanie, než to zabezpečujú bezducho odpracovávané inštinktívne a sociálne automatizmy.

Účelne vytvorené kultúry osobnej psychickej činnosti každopádne venujú pozornosť tejto problematike a vyvíjajú duchovné praktiky, individuálne, dialógové i kolektívne, aby prešli od živelne sformovanej organizácie psychiky k normálnej (*z pohľadu každej z nich*). V závislosti od toho, do akej miery sa im darí odstraňovať chyby a skazenosť, charakteristické pre živelne sformovanú psychiku jednotlivca v prevládajúcej kultúre spoločnosti, tak väčšina ich nositeľov získava rôzne prednosti nad zvyšnou časťou spoločnosti s živelne sformovanou organizáciou psychiky. Toto však treba chápať v štatistickom zmysle: t.j. aj medzi nositeľmi živelne sformovanej organizácie psychiky môžu byť jednotlivci, ktorých osobná psychická kultúra je dokonalejšia, než účelne vytvorené kultúry osobnej psychickej činnosti.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

Jednou z množstva historicky známych¹ účelne vytvorených kultúr psychickej činnosti je aj dianetika a scientológia. A jednou z najznámejších štruktúr, ktorá „kultivuje“ rôznorodú duchovnú kulturistiku individualistov, je scientologická cirkev², plodiaca biorobotov s možnosťami, ktoré poväčšine prevyšujú možnosti nositeľov živelne sformovanej organizácie osobnej psychickej činnosti na plnenie tej istej misie znovuzrodenia Atlantídy. To sa týka činnosti dianetikov najmä vo sfére riadenia.

Noviny „Sovietskaja Rossia“ zo dňa 14.04.1998 s odkazom na časopis „Spiegel“ a „Deutsche Welle“ v článku „Prešiel «vymývaním mozgov» u scientológov“ (o S.V.Kirienkovi) píše:

«Scientológovia v Rusku používajú nasledovný trik: ponúkajú Rusom, bažiacim po všetkom západnom, svoju náuku ako technológiu manažmentu. Takýmto seminárom na

¹ Indické Jogy, čínske a japonské bojové umenia, a mnohé ďalšie sú prakticky nemožné bez prechodu na účelne vytvorenú organizáciu psychickej činnosti. Bez tohto je možná len imitácia.

² Taká je realita nezávisle od toho, o aké ideály sa snažil jej zakladateľ L. Ron Hubbard.

«Princíp Hubbardom vypracovanej teórie **Théta** — **MEST**, pričom Théta (Θ) (...) predstavuje kvalitu alebo potenciál.

MEST je nové slovo, tvorené začiatočnými písmenami anglických slov Matter (hmota), Energy (energia), Space (priestor) a Time (čas), ktoré tvoria základné zložky fyzikálneho vesmíru». — Bernd von Wittenburg (*jeden z propagátorov dianetiky, opustivší lono scientologickej cirkvi, ktorej vedenie podľa neho obsadili «deprimujúce osoby», za oslobodenie od ktorých bojoval aj samotný L. Ron Hubbard*), v knihe „Šach planéte Zem“, Moskva, „Novaja planeta“, str. 441.

«Théta (Θ) je jednotkou vedomia, jeho schopnosťou tvoriť». Théta je definovaná ako «Energia života, ktorá vplyva na hmotu vo fyzickom vesmíre, oživuje ju, uvádza do pohybu a mení» (*Rovnaký zdroj, str. 433 s odkazom na „Technický slovník dianetických a scientologických termínov“*).

To znamená, že **miera a informácia** sú v ich svetonázore druhotné vo vzťahu k prvotným zložkám «Théta — MEST». Ekvivalentnosť hmoty a energie $E=mc^2$ sa ignoruje, závislosť priestoru a času od matérie skrze mieru sa tiež ignoruje, a informácia ako objektívna celovesmírna kategória neexistuje.

Na tomto svetonázorovom základe, bez adekvátneho pojmového a terminologického aparátu na opis informačných procesov (*vrátane v spoločnosti aj v individuálnej psychike*), koná scientologická cirkev metódami dianetiky v oblasti **praktickej psychológie**.

Prakticky celá teória «Théta — MEST» je verziou staroegyptského štvorjediného Amuna (*viď v Úvode úryvok z „Knihy pre počiatkové čítanie“ V. Vodovozova*), získaná vyčlenením «Théty» (*vlastnej človeku*) z Amunovej hypostázy — NEFa.

zvýšenie kvalifikácie, svojho druhu «vymývaním mozgov», prešiel aj mladý Kirienko v Nižnom Novgorode. V oficiálnej správe banky «Garancia» za rok 1995, ktorej šéfoval Kirienko, sa uvádza, že tieto semináre pomohli zvýšiť úroveň znalostí v oblasti súčasných TEÓRIÍ RIADENIA (zvýraznené nami v citáte). Nové ideály (*nie až tak obvyklé pre bývalého komsomolského vedúceho*), ktoré hlásali scientológovia, a konkrétne: kolektívne ručenie a uzavretosť voči okolitému svetu¹, — sa očividne Kirienkovi zapáčili. Poslal na semináre do scientologického centra celé vedenie svojej banky».

Prirodzene, u mnohých čitateľov tohto úryvku vyvoláva odpor kolektívne ručenie a uzavretosť scientológov pred ostatnými. No tým spoločensky najdôležitejším v citovanej správe je to, že scientologická cirkev je dnes na Západe² jedinou spoločenskou organizáciou, ktorá *cielene učí svojich nasledovníkov TEÓRIU RIADENIA*.

To znamená, že v globálnych rozmeroch sa teraz potichu realizuje stratégia vyzdvihnutia nositeľov **účelne vytvorenej osobnej psychickej kultúry** do štruktúr štátnej a biznis moci. V podstate je to **stratégia, týkajúca sa dlhodobej perspektívy, s cieľom vytlačenia starej „elity“³** novou „elitou“. Rozdiel medzi oboma „elitami“ je v tom, že osobná psychická kultúra starej „elity“ sa sformovala živelne-bezúčelne „sama od seba“ v biblickom (*svetskom i nábožensko-kultovom*) informačnom prostredí, a nová „elita“, ako predpokladajú pohlavári Západnej civilizácie, sa bude skladať z nositeľov účelne vytvorenej osobnej psychickej kultúry, širenej scientologickou cirkvou po celom svete. Stará „elita“ nebude schopná čeliť tejto *stratégii pasenia stáda* na základe dianetiky a scientológie dovtedy, kým v sebe nerozvinie inú osobnú psychickú kultúru, podľa možnosti takú, ktorá bude prevyšovať kultúru praktizovanú vedením scientologickej cirkvi na základe dedičstva L. Rona Hubbarda (dianetiky) a doň zakomponovaných štúdií CIA a FBI z oblasti ovládania psychiky jednotlivcov i spoločnosti.

¹ Ale prečo sa Západ za to hnevá na scientológov, keď na rovnakých princípoch funguje život globálnej židovskej diaspóry aj činnosť regulárneho slobodomurárstva?

² V Rusku scientológovia takéto monopol nemajú: Vnútný Prediktor ZSSR cieľavedome šíri medzi zainteresovanými osobami aj spoločenskými organizáciami rôznorodé znalosti, vrátane Dostatočne všeobecnej teórie riadenia.

³ Práve určitosťou tejto stratégie možno objasniť vyhlásenie prezidenta RF o tom, že on Dume nebude predkladať inú kandidatúru (*okrem potenciálneho scientológa S.V.Kirienka*) na premiér-ministra RF, dané B.N.Jeľcinom 13. apríla 1998.

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

No šéfovia „elity“ sú oveľa predvídavejší než samotná „elita“, žijúca krátkozrakou chamtivosťou. A hoci nebránia hierarchiám „elit“ v snahe obnoviť *normálne* (z *ich uhla pohľadu*) pasenie národných stád, napriek tomu pripravujú novú školu „elitárnych“ pastierov. Dianetika a scientológia sa pre nich stali najvhodnejším filozofickým a psychologickým základom pre vytvorenie a šírenie takejto novej školy pastierov. Príčina toho spočíva v tom, že v dedičstve L. Rona Hubbarda sa veľa pozornosti udeľuje organizácii individuálnej psychickej činnosti, no koncepcia organizácie spoločenského života množstva jednotlivcov je mlčky obchádzaná. To však neznamená, že koncepcia vôbec neexistuje, pretože určitá koncepcia je v samoriadení spoločnosti vždy objektívne prítomná, hoc aj v zamlčaní (*implicitne*). Zamlčania v sociológii vo väčšine prípadov vyjadrujú ochranu toho, čo v spoločnosti aj tak existuje, pretože na základe zamlčaní majú šéfovia sociológie možnosť opierať sa o už v spoločnosti existujúcu mravno-svetonázorovú základňu. To isté sa týka aj vzťahu k náboženstvu: dianetika je «moderná veda o duševnom zdraví»¹, čo v tichosti predpokladá sebaurčenie jednotlivca v riešení teologických otázok presne tak isto, ako v otázkach sociológie.

Dokonca ak by aj samotná scientologická cirkev (*zmeniac sa na pevnú administratívnu štruktúru*) bola «totalitnou sektou», tak podľa tvrdenia mnohých príslušníkov tejto sekty: administratívna štruktúra cirkvi je jedna vec, a dianetika a scientológia ako výdobytok kultúry je niečo celkom iné.

Ak sa na to pozrieme so zreteľom na spájanie štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia, potom nie je dôležité, či sa scientológ-dianetik (v *ich terminológii* «*klír*»: z *anglického* „*clear*“ = *čistý, jasný, zrozumiteľný*) nachádza v radoch cirkvi, alebo, označiac cirkevných lídrov za «deprimujúce osoby» (*tiež ich termín, označujúci despotov a tyranov*), rady cirkvi opustil. Hlavné je, že režim jeho psychiky už nie je sformovaný živelne-bezúčelne, ale je účelne vypestovaný, a zodpovedá potrebám šéfov scientologickej cirkvi. Prítom priemerný dianetik svojimi možnosťami vnímania a chápania informácie prevyšuje priemerného príslušníka davu s živelne sformovanou organizáciou psychiky.

To znamená, že veľa dianetikov v situácii, v ktorej živelne sformovaná organizácia psychiky predstaviteľov starej „elity“ väčšinou zlyháva, si zachováva schopnosť reagovať na situáciu oveľa adekvátnejšie, čo im zveruje do rúk misiu pasenia celého davu. Ak dopustíme slovnú hračku, tak pohlavári Západu sú za nahradenie historicky opotrebovaného klerikalizmu biblických vieroučných a svetských hierarchii

¹ Podtitul knihy L. Ron Hubbarda „Dianetika“.

Mŕtva voda

«KLÍRikalizmom» scientológie; ciele (*zriadenie globálnej neobmedzenej moci*) pritom zostávajú nezmenené; mení sa len hlavná cirkev — systémová periféria na šírenie a realizáciu moci.

T.j. dianetika a scientológia majú nahradiť úlohu aktuálne prevládajúcich biblických kultov a marxizmus pri zachovaní podstaty davo-„elitárnej“ koncepcie spoločenských vzťahov.

Pritom sa uskutočňuje globálny prechod od riadenia pomocou ideológií k riadeniu *samotného psychického pozadia ideológií*. Ukázalo sa, že pochopiť túto špecifickú podstatu prebiehajúcich udalostí stará „elita“ Západu a Ruska nebola schopná.

Preto činnosť scientologickej cirkvi, majúca strategický význam globálnych rozmerov, vyvoláva na Západe u vládnucej (*historicky sformovanej*) starej „elity“ s živelne a bezúčelne sformovanou organizáciou psychiky určitý odpor, pretože pasený dav prechádza do moci inej skupiny pastierov. Toto je dôvodom väčšiny zákazov a obmedzení činnosti scientológov v krajinách Západu, ktoré priradili scientológov-dianetikov medzi príslušníkov «totalitných siek». No toto utláčanie scientológov starou vládnucou „elitou“ je odsúdené k neúspechu, pretože ide o nejednotné politické kroky bez postupnej cieľavedomej stratégie, ktorá by bola efektívnejšia, než stratégia presadzovania scientológie.

No ani „elitárni“ scientológovia a ďalší duchovní kulturisti, majúci ambície vstúpiť do radov novej „elity“, by nemali prepadať sebaklamu. Reakcia Zhora na činnosť štruktúr pracujúcich pre koncepcie, ktoré odporujú Vyššiemu Zámeru, je prostá:

Štruktúre je daná možnosť variť sa „vo vlastnej šŕave“ bez prístupu k novej informácii. Keď staré informačné zabezpečenie štruktúry prestáva zodpovedať meniacej sa okolitej situácii, tak jej riadenie robí čoraz viac chýb a nakoniec pod ich tlakom hynie, ak nie je schopné prehodnotiť svoje staré informačné zabezpečenie; štruktúry často hynú spoločne so svojim kádrovým korpusom. O podobnej samolikvidácii napísal F.I.Tjutčev toto:

*Bol deň, keď Hospodinov pravdy mlat
Pustošil, drobil starozákonný chrám.
A svojim vlastným mečom sťat,
V ňom dodýchaval veľkňaz sám...*

Takýmto spôsobom «mechanizmus prirodzeného výberu», konajúci v hraniciach Božieho dopustenia voči ľuďom, momentálne likviduje nositeľov zvieracieho režimu psychiky a režimu psychiky zombi, t.j. sociálnu bázu kandidátov na «rasu pánov», na základe ktorej bez

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

zrýchľujúceho sa technicko-technologického pokroku bola v minulosti možná „socialistická spoločnosť“ podľa Marxa-Trockého, alebo otvorená spoločnosť podľa Sorosa, aspoň v jednej krajine. Pričom počas tohto prirodzeného výberu hynú jednotlivci v reprodukčnom veku. V týchto podmienkach, formujúcich nový informačný stav celej spoločnosti, prežívajú a rodia potomstvo iba premýšľajúci, a to aj o výchove detí, aby z nich vyrástli ľudia, a nie človeku sa podobajúce civilizované zvieratá a bioroboti. Tie isté procesy nútia aj premýšľajúcu „elitu“ sa poľudštiť, t.j. deelitárizovať sa — vzdať sa „elitárnych“, a tým skôr rasových ambícií.

Aktivácia intelektu v drvivej väčšine prípadov nemôže byť ohraničená úzko-profesionálnou oblasťou¹, nielen pretože médiá (*pred ktorými sa v dnešnom svete nedá skryť*)² chrlia na všetky prúdy najrôznejšej informácie, ale aj preto, lebo všetky oblasti profesionálnej činnosti sú dnes informačne prepojené. Preto, aby človek nebol iba civilizovanou opicou, vydrežúvanou profesionálne stláčať množstvo tlačidiel doma i v práci, musí profesionál v každej oblasti prenikať jak do problematiky príbuzných oblastí činnosti, tak aj do ich vzájomných prepojení v živote spoločnosti.

Toto štatisticky predurčene robí *postupne* z premýšľajúceho úzkeho profesionála sociológa, v okruhu kompetencie a zodpovednosti ktorého leží celá Zem. Otázka je len v tom, za aký čas od momentu, keď už podvedome prenikol do sociológie (*vrátane globálnej*), sa vedome označí za sociológa, oddaného vo svojom každodennom živote určitej koncepcii spoločenského zriadenia (*z ich množstva v pluralizme nedôveryhodných názorov v otvorenej alebo uzavretej spoločnosti*). A voľbu konkrétnej koncepcie nutne sprevádza proces cieľenej organizácie (*predovšetkým*) svojej osobnej psychickej kultúry tak, aby podporovala zvolenú koncepciu.

A pred tými, ktorí nechcú zahynúť v tomto procese sociálnej hygieny, sa nutne vynárajú otázky:

- ktorá konkrétne informácia v kultúre spoločnosti aj v psychike každého z nich je zlomyseľná lož?
- ktorá je výsledkom omylov bez zlého úmyslu?
- čo v ich psychickej činnosti je prejavom vrodenných inštinktov a nepodmienených reflexov?
- čo je prejavom dodržiavania spoločenských tradícií a zvyklostí?

¹ Tým skôr nemôže byť ohraničená nezvratným zablokovaním psychiky zvonku mimozmyslovo.

² Existujú ľudia, ktorí počujú rozhlasové vysielanie aj tak, že stoja vedľa drôtovej rozvodnej siete bez akýchkoľvek prijímačov; no aj tí, ktorí to vedome nevnímajú, tak vnímajú všetko na nevedomých úrovniach psychiky.

Mŕtva voda

- čo je výtvorom ich vlastnej vedomej rozumovej činnosti?
- čo prišlo z intuície?
- čo z intuície je plodom ich individuálneho nevedomia; čo následkom vonkajších mámení a posadnutosti; čo prejavom priameho vedenia Zhora?
- čo patrí k vlastným démonickým sklonom potláčania slobodného rozvoja ostatných?

Odpovede na tieto otázky a skutky smerované voči sebe, potvrdzujúce riadenie sa zmyslom vybraných pravdivých odpovedí, sú tým prechodom od živelne sformovanej kultúry psychickej činnosti k účelne vytvorenej. V tomto hromadnom procese sa bude formovať najlepšia (*pre každého z množstva ľudí*) účelne vytváraná osobná duchovnosť, t.j. pre človeka prirodzená duchovnosť, od počiatku predurčená Zhora pre Ľudskosť. To znamená, že ak sa aj majiteľom scientologickej cirkvi a ďalších škôl duchovnej kulturistiky v individualizme podarí rozšíriť dostatočne početný náklad «pastierov novej školy», tak okrem seba a svojich pánov nebudú mať koho pást', a démonické pokusy budú rázne a efektívne zmarené víťaznou Ľudskosťou.

No myslením disponuje aj démonizmus, aj Ľudskosť. Pre démonizmus, na rozdiel od Ľudskosti, je typické nútené budovanie hierarchií vzťahov medzi jednotlivcami; každý jednotlivec s démonickým režimom psychiky sa usiluje zvýšiť svoje hierarchické postavenie; ustáť svoje dosiahnuté postavenie pred útokmi konkurentov; nechať padnúť okolo seba mnohých, aby sa sám nad nimi mohol povýšiť.

Prebudený rozum, dokonca aj keď sa jedinec prebral zo svojho zvieracieho alebo zombi stavu do démonického režimu psychiky, je odsúdený dospieť k otázke, či ho naozaj baví táto *vojna na likvidáciu* všetkých démonov proti všetkým démonom ako spôsob *existencie*, alebo preň existuje alternatíva plná harmonického života.

Keďže alternatíva existuje, ako o tom informujú Zvestovania dané prostredníctvom Mojžiša, Ježiša Krista, Mohameda, tak vyhnúť sa preskúmaniu tejto alternatívy v celej problematike sociológie už démonizmus nemôže. A v tejto etape sa vzdorovitý démonizmus bude likvidovať sám «mechanizmom» prirodzeného výberu vo vojne démonických osôb proti *všetkým démonickým osobám a ostatným nevnímajúcim nedoĽlovekom*: jak fyzicky, počas vybavovania si účtov medzi sebou, tak aj vplyvom neustáleho prehlbujúceho sa „stresového“ stavu všetkých účastníkov *vojny všetkých proti všetkým*: „stresy“ majú za následok psychosomatické ochorenia a alkoholicko-narkotickú degradáciu pri pokusoch «zbaviť sa stresu» pomocou narkotík a iných psychotropných

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

látok. Matrica potenciálneho priebehu globálneho dejinného procesu v súčasnej civilizácii je Zhora predurčene vytvorená tak, aby ľudstvo prekonalo zvierací režim psychiky, režim psychiky biorobota, a tiež všemožné démonické tendencie, zamerané na utláčanie druhých s cieľom parazitovania na ich živote.

Marec — apríl 1998

Spresnenia a doplnenia: 27. február 2004

Preklad: január — marec 2019

Teológia ruskej civilizácie (doplnenie z r. 2000)

Rusko — Rus je jednou z regionálnych civilizácií tejto planéty, ktorá do seba počas celých dejín vťahuje okolité národy. Rus je zrkadlom nezištnosti Sveta v tom zmysle, že po záhube minulej nespravodlivej civilizácie ľudstvo prišlo takmer o všetky vedomé spomienky na ňu, stratilo jej kultúru, a pri formovaní novej globálnej civilizácie, ktorá zjednotí celé ľudstvo v Ľudskosti, Rus do seba vťahuje všetky ostatné kultúry aj s ich národmi úmerne tomu, nakoľko nezaujato-nezištne rieši vo svojom živote otázku: *«čo je pravda z toho všetkého, s čím sa stretáva vo svojom živote?»*

Inými slovami, my — Rus — sme v podstate civilizáciou Miery:

- ak sa nemýlime v odpovedi na uvedenú otázku, tak sa do hraníc Rusi vlievajú nové národy aj so svojimi kultúrami, oslobodené od nejakých svojich minulých necností, vlievajú sa do kultúry samotnej Rusi, obohacujúc ju vlastnou pravdou;
- ak sa mýlime v odpovedi na uvedenú otázku, potom nás Boží Zámer k zle vyriešenej otázke vracia znova a znova až dovedy, kým nedospejeme k správnej odpovedi.

Pritom krajiny a národy, ktoré sa vlievajú do Ruskej mnohonárodnej civilizácie, sa stávajú ruskými. A tento proces, podľa nášho názoru leží v riečisku Božieho Zámeru. My — Rus — určujeme ten «spoločný meter», o ktorom písal F.I.Tjutčev, no *my ho určujeme pre budúcnosť*;

Mŕtva voda

a v každej dobe sa nás iní snažia merať štandardom, získaným kedysi od nás¹ a predurčeným k zrušeniu.

Práve z tohto dôvodu (*ktorý je podstatou regionálnej civilizácie Rusi v etape formovania Ľudskosti po krachu minulej globálnej civilizácie*) sme bez rozmyslu ľahkovážni, dôverčiví, a bezhlavo sa vrháme do všemožných aktivít, náhle uveriac niečomu novému a plne sa zrieknuc svojej nedávnej minulosti. No naša unáhlená fanatická viera v čokoľvek je len krátkodobá a vzniká pri prekonávaní kríz rozvoja, v ktorých sa prejavujú naše minulé absencie včasných odpovedí na otázku «čo je pravda?», a tiež naše minulé chybné odpovede na ňu. Potom, tak rýchlo ako prišla, tak aj ustupuje, a my začíname pochybovať o tom, čo sa predtým stihlo stať nespochybniteľnou fanatickou vierou a začíname overovať jej pravdivosť, v presvedčení, že *pravda ustojí každú skúšku života, ale lož a chyby stroskotajú*². Toto sa týka všetkého: jak vierouk a teologických doktrín, zámerne nepotvrdzovaných v umelo zinscenovaných experimentoch (*ktorých pravdivosť však môže potvrdiť alebo vyvrátiť samotný život*), tak aj vedeckých hypotéz a teórií, ktoré môžu byť podrobené experimentálnej skúške.

Jediné, o čom väčšina ľudí na Rusi nikdy nepochybovala, je to, že Najvyšší Boh, ktorý predurčil existenciu Vesmíru, existuje, a že ľudia by s Ním mali žiť v súlade. Áno, aj mnohí z tých, ktorí v epoche štátnej ideológie materialistického ateizmu tvrdili, že Boh neexistuje, predsa len v živote žili podľa svedomia, ktoré cítilo, že Boh existuje a v živote treba realizovať svedomím vnímaný Boží Zámer.

Rus si pritom vo svojich dejinách nepamätá fakty, žeby sa v nej rodili proroci — príjemcovia *zvestovaní Zhora, ktoré by sa stali základom na Rusi prevládajúcich vierouk*. Všetky vierouky, ktoré nahradili jazyčnicke náboženstvá národov, žijúcich v hraniciach Ruskej civilizácie, boli do nej zavlečené zvonka. Tie boli tak či onak prijaté národmi, ale aj potom ruskí ľudia rôznych národností polemizovali o obraze Božom (*o súbore predstav o všetkom Božskom ako takom*) a o tom, čo znamená súlad medzi ľuďmi a Najvyšším Bohom vecne i formálne. Vždy sme o tom polemizovali medzi sebou, a mnohí napriek prevládajúcim tradíciám hovorili priamo to,

¹ «Maastrichtská zmluva», ktorá dala začiatok budovaniu Európy, zjednocujúcej v spoločnej kultúre všetky jej národy, to bolo na konci 20. storočia. Analogický proces prebieha v Ruskej civilizácii (*ak rátame minimálne od obsadenia Kazane Ivanom Hrozným*) viac ako 500 rokov.

² A toto vcelku zodpovedá koranickeému: «Áno, My pravdou porážame lož, a tá ju drví, a hľa — ona mizne, a vám beda za to, čo pripisujete» (Korán, 21:18(18)).

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

čo mali na duši. Otázka vždy bola a je iba v tom, či to tak dal Boh, alebo bol niekto posadnutý a šiel neodbytno proti Zámeru, fanaticky pritom volajúc Boha na pomoc. A cudzinci tieto naše spory nikdy nechápali. My však v snahe nájsť pravdu a vnieŕ ju do života sme boli neľútostní aj k sebe, aj k okoliu v tomto živote, dúfajúc v milostivý Boží Súd. A dá sa predpokladať, že práve kvôli tejto nevykoreniteľnej snahe o odhalenie a vnesenie Pravdy-Istiny do každodenného života nám Boh odpúšťal a odpúšťa mnohé z toho, čo nebolo odpustené iným, už neexistujúcim kultúram.

Takto sme v r. 1917 (za 900 rokov) prekonali biblický idealistický ateizmus. V podstate rovnako, avšak len za 70 rokov, sme v r. 1991 prekonali aj materialistický ateizmus v marxistickej forme. A teraz sa ruské veriace svedomie, obohatené historickou skúsenosťou, ocitlo v rovnakej situácii výberu viery, v akej bolo v dobe krízy (*spôsobenej mnohobožstvom a modloslužbou*) jazyčníctva, v predvečer prijatia islamu volžskými Bulharmi (dnešný Tatarstan) v r. 889¹ a krstenia slovanskej Rusi r. 988.

Historik V.O.Ključevský má aforizmus, ktorý sa v sformovaných podmienkach priamo vzťahuje k výberu viery: «Mravná teológia sa drží chvosta ruskej beletrie» („*Zbierka diel v 9. zväzku*“, Moskva, «*Mysl*», r. 1990, zv. 9, str. 423). A ako ukázal ďalší vývoj 20. storočia, tak mravná teológia podľa svedomia Ruskej civilizácie skutočne našla svoj prejav nie v prácach filozofov a teológov, ale v umeleckom diele — románe M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“, ktorý mnohí vnímajú ako «hymnus démonizmu». Toto však nie je «hymnus démonizmu», ale Evanjelium bezhraničnej viery Bohu na základe svedomia, ktoré je predložené spoločnosti nie vo forme filozoficko-teologického traktátu vysušujúceho dušu i myseľ, ale v alegoricko-symbolickej forme románu-podobenstva².

«— A teraz mi povedz, prečo celý čas používaš slová «dobrí ľudia»? Vari tak nazývaš všetkých?»

— Všetkých, — odvetil väzeň, — zlých ľudí na svete niet» („*Majster a Margaréta*“, kap. 2).

¹ Dátumy sa vo všetkých zdrojoch nezodujú: uvádzajú sa aj roky 825 a 922. (Poznámka z r. 2004).

² Podrobnú analýzu Ruskej teológie, stvárnenej v tomto diele, vid' v našej knihe „*Majster a Margaréta*»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezhraničnej viery“.

Mŕtva voda

A od tejto odpovede sa odvíja celá teológia Ruskej civilizácie: Ježišom hlásané a verejne ním šírené učenie o všeobecnej добрote ľudí nepozná žiadne výnimky, jak voči celému ľudstvu, tak aj voči každému človeku osobne. Zdôvodnenie tvrdenia «zlých ľudí na svete niet» je tiež jednoduché: «Títo dobrí ľudia (...) sa ničomu nenaučili...».

Inými slovami, v skazenej kultúre — *kde nie je vypracovaná pravdivá výchova, a kde sa ľudia učia pravde na životných chybách v spoločnosti tvorenej nimi VŠETKÝMI* — je zlo objektívne nevyhnutné, preto klásť zaň zodpovednosť na kohokoľvek z nich je objektívne neprímerané, t.j. takéto obvinenia sú nespravodlivé a nepravdivé, nech už by ktokoľvek z ľudí spáchal čokoľvek a ktokoľvek ho z toho obviňoval. Toto však nie je o kompromise so zlom ani o požiadavke byť voči zlu pokorný. Chápanie faktu počiatkovej dobroty všetkých ľudí musí zaväzovať každého k vlastnej premene a premene kultúry celej spoločnosti.

A preto všetky vierouky, v ktorých je peкло miestom nekonečného mučenia hriešnikov, sú z pohľadu teológie Ruskej civilizácie chybné alebo úmyselne lživé.

Jediný Najvyšší Boh, Ruský Boh všetkých ľudí, Všemohúci Tvorca všetkého, Vsedržiteľ — disponuje všeobjímajúcim súhrnom dokonalosti — Láskou a Milosťou, ktorou tú Lásku prejavuje Svojmu stvoreniu, prameniaca už od štádia Predurčenia Ním existencie všetkého tvárneho.

Kráľovstvo Božie nemôže byť postavené na ľudskom strachu pred Bohom alebo pred nekonečným peklom. A preto v Predurčení bytia niet miesta pre peкло: toto však nie je vyslovené odpúšťanie hriechov, povzbudzujúce k beztriestnému páchaniu zla na Zemi zo strany slabých a padlých, pretože všetkým hriešnikom je dané poznať pocit hanby. V živom ruskom jazyku sa pojem hanby nespája so súdom, ktorý prebieha po spáchaní čohokoľvek, ale s odsúdeniahodnosťou správania, ktoré nie je hodné človeka. Odsúdeniahodnosť je jednou zo zložiek Božieho aktu Predurčenia bytia, a preto predchádza nedôstojnému. Jeden z významov slova «hanba», «stud» je v slovníku V.I.Dalja definovaný takto:

«Hanba (...) je pocit alebo vnútorné uvedomenie si ODSÚDENIAHODNÉHO (zvýraznené nami v citáte), poníženie, sebaodsúdenie, ľútosť a zmierenie, vnútorná sponď pre svojím svedomím».

Medzi prísloviami a ľudovými porekadlami, ktoré uvádza V.I.Dalj v tejto stati, sa nachádza aj takáto: «Ľudská hanba (t.j. cudzia hanba: naše

VIII. Čo sa stalo jasným neskôr

spresnenie v citáte) — smiech, ale vlastná smrť». A v podstate vlastná hanba je pre mnohých horšia ako smrť, v dôsledku čoho, ak nedokážu zničiť hanbu vo svojom živote, tak si vyberajú smrť, a končia svoj život s neopodstatnenou nádejou, že hanbe po smrti uniknú.

Názor o zdanlivej bezvýznamnosti a ľahkom odpustení hriechov, tým skôr spáchaných so zlým úmyslom, pri poznaní hanby — je prejavom akejsi pomstychtivosti a mravno-etickej nepríčetnosti: tí, ktorí tak zmýšľajú, už zabudli na svoje pocity pri prvej vlne hanby, ktorá na nich doľahla (najskôr) v ranom detstve, keď prvý raz pocítili, že spravili niečo nedôstojné človeka. Potom sme sa všetci naučili hanbe vyhýbať a potláčať ju v sebe. No hanbu „súdneho dňa“ (*Hanebného dňa*), ku ktorému sám seba odsudzuje každý, kto zneužíva Božie milostivé Predurčenie, — tú nedokáže v sebe potlačiť nikto, ani pred ňou uniknúť. Preto, ani keď vieme, že v Božom Predurčení bytia niet miesta pre nekonečné peklo, tak netreba zneužívať Božiu milosť, dokonca ani v medziach Jeho dopustenia (*pre každého vlastných*). Pritom treba vedieť a chápať, vnímať vo svojom živote, že tým, ktorí konajú veci nedôstojné človeka omylom v dobrej viere, je dovolené to, čomu sa zamedzuje u tých, komu už bolo povedané, že páchajú **ODSÚDENIAHODNÉ zlo**; a v zamedzení ich činnosti v živote sa prejavuje jeden z druhov ochrany ich samých pred neznesiteľnou hanbou na Hanebný deň.

A z pohľadu teológie podľa svedomia Ruskej civilizácie sú **všetci ľudia na tomto svete bez výnimky vlastne vyslancami Najvyššieho k ich okoliu**, v niečom pravdiví, v niečom sa úprimne mýliaci, v niečom možno pokryteckí či už z chamtivosti, alebo strachu. A práve preto *Boh nikdy a nikoho nevyberá nato, aby výlučne tento Ním vybraný hlásal pravdu všetkým ostatným*, na ktorých sa Boh akože odmietol obrátiť priamo. Boh neodmieta nikoho, avšak nie každý kto vyrástol v nepravdovej kultúre je schopný prijať a sprostredkovať druhým Jeho zvesti.

No mnohí bez pravdovej výchovy v zatiaľ nevyzretej kultúre Ľudskosti, nachádzajúc sa pod tlakom kultúrneho prostredia, ktoré v ich psychike kultivuje všemožné strachy, predsudky a defekty, pod tlakom rôznych pripútaností — sa sami vyhýbajú *skrytému (pred druhými)* volaniu Boha k nim priamo cez ich svedomie; nevšímajú ani nepriame oslovenia Boha cez druhých ľudí, pamätníky kultúry a životné okolnosti. Z rovnakých dôvodov od seba odháňajú priamo Zhora im posielané zrnká pravdy ako nejaké dotieravé mušky lezúce do očí, žmolia ich, a necítia ani potrebu podeliť sa o získané zrnká pravdy s ostatnými; alebo sa boja vyjadriť jasný súhlas s im známymi pravdami dokonca vo svojom vnútornom svete, a nieto ich ešte otvorene vyjadriť v spoločnosti, kde by

Mŕtva voda

protirečili sformovanej tradícii, udržiavanej všetkými prostriedkami nepravdoviernej kultúry, podporovanou tak či onak všetkými členmi spoločnosti: vystúpiť proti sformovanej tradícii môže znamenať odsúdiť seba na krutú smrť alebo na dlhý život odvrhnutého a prenasledovaného všetkými. Preto počas prebiehajúcej epochy dejín sa misia Božieho zastupovania na Zemi a vyslanectva k druhým ľuďom u jedných (*a takých je drvivá väčšina*) deformuje na nepoznanie, a druhí ju dokázali vyplniť viac-menej úspešne, nastaviac smer priebehu lokálnych i globálneho dejinného procesu na mnohé storočia (*takých je len zopár, a niektorých z nich si ľudstvo pamätá ako prorokov — držiteľov monopolu na hlásanie pravdy; a mnohí z nich boli aj úprimne presvedčení o takomto svojom mimoriadnom význame*).

No Bohu patrí večnosť, a preto On môže čakať dovtedy, kým kultúra civilizácie vyzreje do Ľudskosti, kým sa všetci oslobodia od strachov, a zavládne kráľovstvo pravdy vďaka tomu, že každý bude bez strachu s láskou a v súlade so svedomím zástupcom Božím na Zemi.

O tomto Pilátovi a ďalším postavám románu rozprával Ježiš, no všetci boli vystrašení a pobúrení, a neboli to schopní prijať bez toho, aby neprekrútili čo im povedal, prispôbiac sa strachom, charakteristickým pre spôsob života každého z nich... Prevažne rovnako to prebieha aj v živote počas celých dejín súčasnej globálnej civilizácie. Je však čas začať žiť inak — bez strachu (*strach je najhoršia necnosť*) v súlade so svedomím, zverujúc Bohu svoj život i posmrtnú existenciu:

Všetci ľudia bez výnimky v Predurčení bytia (v jeho Ruskom chápaní) nie sú otrokmi ani pre Boha, ale podľa Predurčenia sú Jeho slobodnými dobrovoľnými pomocníkmi a spolupracovníkmi.

Nakoniec budeme žiť tak, aby sme zodpovedali Božiemu Predurčeniu bytia Človeka...

6 — 7 október 2000

Preklad: marec 2019